

Gửi Thời Đơn Thuần Đẹp Để Của Chúng Ta

Contents

Gửi Thời Đơn Thuần Đẹp Để Của Chúng Ta	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	60
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	73
24. Chương 24	77
25. Chương 25	81
26. Chương 26	85
27. Chương 27	89
28. Chương 28	93
29. Chương 29	96
30. Chương 30	99
31. Chương 31	102
32. Chương 32	106
33. Chương 33	110
34. Chương 34	113
35. Chương 35	115
36. Chương 36	119
37. Chương 37	123
38. Chương 38	127
39. Chương 39	131
40. Chương 40	134
41. Chương 41	138

42. Chương 42	142
43. Chương 43	145
44. Chương 44	150
45. Chương 45	153
46. Chương 46	157
47. Chương 47	160
48. Chương 48	164
49. Chương 49: Kết Thúc	167
50. Chương 50: Ngoại Truyện: Thời Niên Thiếu (1)	168
51. Chương 51: Ngoại Truyện: Thời Niên Thiếu (2)	170

Gửi Thời Đơn Thuần Đẹp Đẽ Của Chúng Ta

Giới thiệu

Công ty phát hành: Skybooks Nhà xuất bản: Nhà Xuất bản Phụ Nữ Tác giả: Triệu Kiền Kiền Dịch giả:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-thoi-don-thuan-dep-de-cua-chung-ta>

1. Chương 1

Đồng chí Trần, tức bố tôi, tháng hai năm nay chính thức về hưu, vất vả cả đời không sao, mới ở nhà nửa tháng đã đứng ngồi không yên. Đúng lúc câu lạc bộ người cao tuổi trong huyện đang tuyển thành viên, ông liền đi ngay lập tức. Vừa đến nơi, bố tôi mới biết hầu hết những người ở đó đều ở độ tuổi 50-70, câu lạc bộ người cao tuổi thuộc về lớp người thanh niên chủ chốt ngày xưa. Vì thế, đồng chí Trần lâu ngày mới bị nhiệt huyết đốt cháy suốt ngày đạp cái xe đạp đến câu lạc bộ đó tổ chức các hoạt động giải trí cho những người đã bị tháng năm thiêu rụi đi sự nhiệt tình và cảm xúc mãnh liệt.

Chỉ là do năm tháng không thiêu rụi đi sự nhiệt tình trong ông, cho nên trước tiên ông muốn ra oai một chút. Ông đi về phía băng ghế nhưng do vấp phải cái biểu ngữ lung lay liền bước hụt rồi ngã.

Tôi nhận được điện thoại của mẹ lúc đang đi trên đường cao tốc, nghe xong thì đổ mồ hôi lạnh trong khi trời đang nắng nóng. Mặc dù hồi nhỏ tôi hay bị bố đánh, cũng từng nghĩ rằng sau này khi lớn lên phải đánh lại ông nhưng thực ra tôi rất yêu ông.

Trên đường chạy đến bệnh viện, tôi vừa khóc vừa lải nhải, nói với người tài xế taxi rằng bố tôi rất tốt, thật sự rất tốt, khiến người tài xế thân là đàn ông cao to rất kích động, một phát giẫm lên chân ga phóng nhanh về phía trước. Lúc trả tiền thừa lại cho tôi, người tài xế nói: “Em gái này, em nhớ cho rõ biển số của tôi chút, XXXX, lần sau tốt nhất đừng bắt xe tôi nữa. Em lải nhải nhiều như vậy thì ngay cả vợ và mẹ tôi nghe xong cũng thấy mệt. Thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Chúc bố em sớm bình phục.”

Tôi vừa khóc vừa chạy tới phòng bệnh, đúng lúc mẹ tôi vừa gọt táo vừa mắng bố tôi: “Ông nhìn lại ông đi, già cả rồi mà làm như mình là thanh niên trai tráng, xương tốt lắm đấy. Còn lần nữa thì tôi trực tiếp đưa ông đi chôn. Biến xương cốt thành tro cốt luôn.”

Tôi vịn vào cửa, nước mắt giàn giụa: “Mẹ ơi, bố sao rồi ạ?”

Mẹ ngừng đầu nhìn tôi, rồi nói: “Được rồi, lau nước mắt đi, khóc cái gì mà khóc. Mẹ nuôi mày cực khổ, chăm mày từ bé đến tận bây giờ không phải để mày đung tí chuyện nhỏ đã nước mắt nước mũi tè le.”

Tôi lau nước mắt, đi về phía bên kia hỏi người đàn ông đã bị ăn mắng một lúc: “Bố sao rồi ạ?”

Bố tôi cũng không thèm liếc tôi một cái, hai mắt dán chặt vào quả táo trong tay mẹ tôi: “Không tốt! Mẹ con đã gọt ba quả táo rồi, nhưng không cho bố ăn quả nào cả.”

Tôi thấy xem ra không hỏi được một tí nguyên nhân gì từ miệng hai người họ, đành cầm bình nước nóng lên, nói: “Con đi lấy nước nóng.”

Tôi xách cái bình đi một mạch tới bàn tư vấn, cũng không quan tâm mẹ tôi hét lớn ở đằng sau: “Con bé kia, nước đầy rồi!”

Có lẽ do vẻ mặt của tôi quá nghiêm nghị nên y tá nhanh chóng tìm bác sĩ đến. Bác sĩ mặt không chút biểu cảm nhìn tôi một cái rồi thuật lại tình hình của bố tôi. Nói gì mà ngã đập thất lưng xuống rồi xương sống đề lên thần kinh, tóm lại là phải làm phẫu thuật, bảo tôi chuẩn bị tiền, là ba vạn.

Tôi muốn hỏi cho rõ ràng tình trạng của bố tôi, anh ta liếc tôi một cái rồi nói: “Có nói cô cũng không hiểu được. Cứ chuẩn bị tiền cho tốt, mấy cái khác giao cho bác sĩ chúng tôi là được.”

Tôi liền hỏi: “Khi nào có thể mổ đây?”

Anh ta trả lời với vẻ mặt kiên nhẫn: “Xếp hàng. Khi nào tới lượt thì mổ!”

Tôi chỉ muốn ho rồi phun một cục đờm to tướng vào mặt hắn ta, sau đó nói cho hắn ta biết là phổi tôi không tốt, tôi không có ý.

Nhưng tôi không thể, tôi chỉ có thể lấy ví rồi lôi mấy trăm ra, vâng vâng dạ dạ dúi vào tay hắn: “VẬY THÌ LÀM PHIÊN BÁC SĨ CHIỀU CỐ...”

Anh ta lườm tôi một cái, đẩy tiền về phía tôi: “Cô đừng làm như vậy! Tâm trạng của cô tôi có thể hiểu được, nhưng như vậy là không đúng với quy định. Nếu cô thật sự muốn biết, tôi bớt chút thời gian giảng giải cho cô là được.”

Tôi vô cùng xấu hổ, cảm thấy mình đúng là loại người lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, chẳng qua là do vị bác sĩ đó trời sinh tính tình không tốt mà thôi. Đang kiểm điểm lại nhân cách của mình thì vị bác sĩ cũng rời đi. Trước khi đi còn hất cằm liếc tôi, tôi suy nghĩ lúc lâu, anh ta có ý khác hay là bị liệt cơ mặt, cuối cùng anh ta cũng khiến tôi hiểu được, trên tường có gắn camera chứ đâu...

Tôi đang muốn hỏi lại y tá phòng làm việc của bác sĩ vừa nãy ở đâu thì di động vang lên, lấy ra nhìn vào tên người gọi thì tim đập nhanh hơn cả lúc chạy, suýt nữa tôi muốn chạy đến khoa nội lấy sổ ghi tên.

Giang Thần, bạn trai cũ của tôi.

Tôi run run, nhẹ giọng nói vào điện thoại: “Alo?”

Alo cả nửa ngày, chỉ nghe một đồng âm thanh hỗn tạp, xem ra là do anh ấy không cẩn thận ấn nhầm. Đang định tắt điện thoại thì một giọng nữ yếu điệu lọt vào tai, cô ta nói: “Bác sĩ, ngực của tôi đau!”

Tôi lúc đó mới nhớ ra, Giang Thần là bác sĩ, nghe đâu bây giờ còn là bác sĩ nổi tiếng. Đắn đo một lúc, cuối cùng đưa ra quyết định, ở đây chịu sự chăm sóc lạc hậu của nhà nước cũng được, còn không thì chuyển sang bệnh viện chỗ Giang Thần. Chỉ ít mấy năm trước, tôi cũng giúp anh ấy bóc mấy nghìn quả trứng luộc trong nước trà, chẳng lẽ anh ấy không giúp được ư...

Hỏi mẹ tôi chuyện này, bà bảo: “Giang Thần là cái cậu mà mấy năm trước có tình yêu nho nhỏ với con ả ấ?”

Á... Trí nhớ của mẹ quả là đáng kinh ngạc.

Mẹ lại hỏi: “Chuyển sang bệnh viện của cậu ấy, cậu ấy sẽ giúp ư? Mẹ thấy là hai đứa bây giờ còn có tình cảm nữa à?”

Thật là biết cách hỏi trúng chỗ ngứa, tôi lắp bắp: “Giúp là việc chắn chắn rồi, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là...thể này giống như không quên được rồi không ngừng tìm cách quan tâm.”

Bà cười nhạt: “Đừng có đứng đấy mà dài dòng văn tự. Bây giờ con mau đi gọi cho cậu ấy đi, bố con ngày mai chuyển viện. Mẹ mày không chịu được mấy tay thấy thuốc lang băm ở đây.”

Tôi vốn mong chờ mẹ luôn theo sát tôi, yêu thương tôi mà nói tôi là đứa bé mạnh mẽ có khí chất, không được vì chuyện bạn trai cũ mà đi trêu chọc tôi và vân vân. Quả nhiên tôi vẫn là đánh giá cao mẹ tôi.

Giang Thần nhận được điện thoại của tôi cũng không có biểu hiện gì kì lạ, tôi nghĩ thầm đúng là ai cũng như vậy, quen nhìn đại dương sóng lớn, thi thể và nội tạng bên trong cũng không dọa được anh, sao có thể để cho người bạn gái cũ này dọa sợ.

Tôi nói hết chuyện của bố mình cho anh, cuối cùng nói: “Bố em chuyển đến bệnh viện của anh được không?”

“Được!” Anh ấy đáp lại dứt khoát, làm cho tôi có ý tốt mà không mang chuyện bóc trứng luộc trong nước trà ra kể.

Anh lại nói: “Nhớ chuẩn bị các thứ cẩn thận, anh lập tức tìm xe đến đón bố em chuyển viện.”

Anh ấy im lặng một lúc lâu rồi hỏi tôi: “Em có khỏe không?”

“Khỏe.”

Tắt điện thoại, tôi đưa tay lên ngực cố gắng điều chỉnh lại nhịp tim của mình, tựa lưng vào hành lang, thở dốc. Có một cô y tá trẻ tuổi chạy lại bên cạnh đỡ tôi: “Chị không sao chứ?”

Tôi lắc đầu, cuối cùng tôi cũng tìm được một điểm sáng của bệnh viện này, cảm thấy rất vui mừng.

Cô y tá kia lại hỏi: “Chị vừa mới điện thoại cho ai vậy? Hình như là chị muốn chuyển viện đúng không? Chị có biết bệnh viện nào tốt không? Giới thiệu cho tôi có được hay không? Tôi còn một tháng nữa là kết thúc kì thực tập mà vẫn chưa tìm được bệnh viện nhận tôi. Chị giúp tôi được không? Thành tích của tôi rất tốt, chỉ là tôi không muốn phải phải “ngủ” với lãnh đạo bệnh viện...”

Tôi thật sự là bị cô ta làm phiền tới không còn cách nào khác, đành nói: “Nói thật là vừa nãy tôi gọi cho người nọ là nhân viên vệ sinh trong bệnh viện Đông y, nói tôi đồng ý ngủ với anh ta thì anh ta mới giúp tôi chuyển viện. Tôi hỏi cô, thể cô còn muốn chuyển viện không?”

Ba giờ sau, Giang Thần dẫn đội xe cứu thương đến trước mặt tôi. Ba năm không gặp, tôi không cả dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ biết dán chặt mắt vào túi áo khoác ngoài có cài một nút máy đắt tiền, tự nhiên nghĩ không biết anh đã học được chữ bác sĩ chưa.

Khi còn học đại học, tôi vẫn hay quan tâm đến chữ viết của Giang Thần, sợ rằng bàn tay viết chữ đẹp như vậy sau này khó có chỗ đứng trong giới y thuật. Để giúp anh ấy sau này khi kê nhâm thuốc cũng có thể trốn tránh trách nhiệm, tôi bắt anh phải viết giống chữ của tôi. Đáng tiếc là cuối cùng anh vẫn không thể viết giống nét chữ của tôi.

Toàn bộ thủ tục xuất nhập viện đều do một tay người của Giang Thần lo. Tôi và mẹ nhàn rãi, mỗi người tay cầm một quả táo đứng tựa vào cửa bệnh viện trò chuyện.

Mẹ nói: “Thằng bé này không hổ là do mẹ nuôi lớn, không tồi nha.”

Đối với mấy hành động vô sỉ này của mẹ gán lên người tôi, tôi tỏ vẻ xem thường.

Bà liền nói: “Sao món hàng tốt thể này năm đó con lại bỏ lỡ chứ? Cũng nhanh ghê.”

Tôi cắn một miếng táo lớn: “Bố đang buồn chán ở trong xe cứu thương, mẹ mau mang táo qua cho bố ăn đi.”

Mẹ tôi than dài một tiếng rồi liền chạy hướng về phía chiếc xe, vừa chạy vừa nói: “Đồng chí Trần à, con gái ông bảo tôi mang táo đã ăn cho ông nhìn.”

Đúng lúc Giang Thần xách một đồng đồ lớn có nhỏ có đi ra nhìn thấy cảnh này, liếc tôi: “Em thật là có hiếu.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh ở trước mặt tôi cúi người xuống, tóc bay trong nắng sớm nhìn thật dịu dàng. Anh theo thói quen, nhìn tôi rồi cười, má bên trái có một lúm đồng tiền rất sâu. Cảm giác quen thuộc tới nỗi giống như hôm qua chúng tôi còn đi ăn cơm cùng nhau sau đó đi xem phim.

Tôi nhìn qua chỗ khác, cái lúm đồng tiền đó cực kì độc ác. Năm đó, chính nó đã đánh gục trái tim bé nhỏ của tôi, đó cũng là lúc tôi biết mình đã say vì cái lúm đồng tiền của anh. Mặc dù bây giờ nghĩ lại, tôi chỉ cảm thấy tôi chính là bị anh hãm hại nhờ khuôn mặt này chỉ trong một cái nhìn.

Tôi nhớ lại, từ trước tới nay sự có mặt của Giang Thần là lẽ đương nhiên, cũng giống như cây cột điện đầu ngõ. Nhà của Giang Thần đối diện với nhà tôi, con trai của trưởng xã, đội trưởng đội thể thao, vẻ ngoài ổn, biết chơi piano, viết chữ đẹp, học lực tốt, giọng nói dễ nghe.

Ti vi và tiểu thuyết đều định nghĩa những đứa trẻ từ thuở ấu thơ đã chơi thân với nhau, nhà ở gần nhau như hai chúng tôi là thanh mai trúc mã, đồng thời còn chia thành hai loại phổ biến. Một là thân thiết như hình với bóng, hai người coi nhau như là anh chị em ruột thịt, cùng đào tổ ong vò vẽ rồi cùng bị ong đốt, cùng trộm khoai lang rồi cùng bị phạt đánh và sau này bỗng nhiên nhìn lại mới phát hiện thứ tình cảm này đã dần dần hóa thành tình yêu. Và còn lại là cực kỳ ghét nhau, gặp là cãi nhau, nhìn thấy nhau từ xa thôi cũng muốn xông đến cắn đối phương, lúc nào cũng chờ cơ hội để thả xì lốp xe đối phương, sau khi lớn lên mới đột nhiên phát hiện ra: Ồ, hóa ra đây là tình yêu!

Đáng tiếc tôi và Giang Thần không nằm trong hai trường hợp trên, trong một khoảng thời gian dài, tôi và anh chỉ là hàng xóm sống đối diện. Ngày ngày anh đánh đàn piano của anh ấy, còn tôi vui vẻ xem Maruko của tôi, thỉnh thoảng quên bài tập về nhà tôi sẽ chạy qua gõ cửa nhà anh, anh luôn tỏ ra khó chịu, lúc nào cũng nhắc nhở tôi sao không nhớ. Có lẽ vì mình đang nhờ người ta, cho nên tôi không muốn so đo với anh, đương nhiên cũng có thể là do từ nhỏ đến lớn tôi đã quen không so đo với anh rồi, bởi tôi là người hiểu chuyện, hiểu lý lẽ mà.

Sau kì nghỉ hè vào đầu tháng ba, sau khi hoàn thành xong kì thi, lớp chúng tôi giấu thầy cô tổ chức một buổi dã ngoại, nấu cơm ngoài trời. Tôi và Giang Thần được phân công đi rửa khoai lang. Lớp có 40 người, chúng tôi mua được bốn mươi bốn củ khoai lang, Giang Thần mang bốn củ còn lại đi rửa, sau đó ngồi một bên nghịch bong bóng nước chơi.

Tôi ngồi xổm ở bên hồ nén giận rửa hết số khoai còn lại, càng rửa càng giận, một viên đá vừa nhỏ vừa sắc rơi xuống trước mặt tôi, khiến nước bắn tung tóe. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, Giang Thần làm ra vẻ không biết chuyện gì, nhặt viên đá vừa rơi trước mặt tôi ném ra xa. Viên đá đó nhảy trên mặt nước bốn lần, mặt nước gợn lên những vòng tròn lớn nhỏ không đều, lăn tăn chạm vào nhau.

Theo lý mà nói tôi nên mắng cậu ta, hắt nước vào người cậu ta, hay là đem đầu cậu ta vào trong nước thậm chí là đem hắt đầy mạnh xuống hồ cho chết đuối.

Nhưng tôi chẳng làm gì cả, chỉ biết đứng ngây ra đó nhìn cậu ta.

Gió thổi làm tung bay vạt áo học sinh mỏng manh rộng thùng thình của anh, ánh mặt trời chiếu vào lông mi và tóc của anh như phát ra ánh sáng vàng óng ánh. Khóe miệng bên trái khẽ nhếch ra một nụ cười đắc ý để lộ cái lúm đồng tiền.

Thời gian và không gian như dừng lại cùng một chỗ, chỉ còn trái tim của tôi đang đập không yên.

2. Chương 2

Sau ngày thứ ba của kì nghỉ hè bận rộn, tôi là người luôn lấy đại cục làm trọng, chuyện tình yêu tình báo gì đó ném sang một bên, cộng thêm khi đó gặp mưa sao băng đi qua, tôi liền quyết tâm theo đuổi đoạn tình cảm này.

Tôi kiên quyết xác định lấy việc theo đuổi Giang Thần làm mục tiêu của đời mình sau sáu tháng sau. Giống mọi buổi tối trước đây, mẹ tôi nói tôi “Làm thế nào mà mẹ có thể nuôi mày thành một đứa con gái với cái đầu heo quên trước quên sau thế.” Mẹ tôi cười trong khi tôi vội vã đi tới nhà sách Học Hữu để mau cây bút chì 2B dùng cho ngày thứ hai.

Nhà sách Học Hữu tuy bề ngoài được gọi là nhà sách nhưng cái gì cũng bán, từ sách vở, đồ dùng văn phòng phẩm đến giấy, keo dán, mấy món đồ chơi của trẻ em. Tóm lại, học sinh đang phổ biến cái gì thì nó bán cái đó. Sau này, ra ngoài nhiều, tôi mới phát hiện hai chữ Học Hữu là để chỉ nhà sách dành cho cả người lớn và trẻ em, không phải một chuỗi các cửa hàng bán đồ văn phòng phẩm và các nhà sách cũng rất ưa ái cái tên này. Cũng không biết là thật ra cái tên này làm cho đông đảo các học sinh cảm giác giống như là bạn bè thân thiết hay là do mọi người quá lười để đặt cái tên khác. Nếu có ngày tôi quyết định quay về xã hội cũ, tôi cũng muốn mở một nhà sách Học Hữu cho riêng mình. Bên ngoài bán văn phòng phẩm nhưng thật ra là một trung tâm mai mối hẹn hò có đóng phí, chuyên môn là làm mai sinh viên nữ; nếu có nhu cầu đặc biệt, mua bán giá cao sẽ khuyến mại sinh viên nam.

Tôi đi vào nhà sách, lấy một cây bút chì 2B, khi ấy cái máy tính để thay đổi âm lượng mới được sửa. Tôi nghĩ, chẳng bao lâu sau cây bút chì 2B này cũng sẽ lên giá, tôi phải tích bút chì. Sự thật đã được chứng minh, bút chì chỉ lên có một tệ, nhưng mà cũng có không ít đồ chuyên dùng cho bút chì. Khi mọi người dùng đồ gọt bút chì tự động thì tôi vẫn đáng thương như vậy mà dùng dao gọt bút chì. Nghĩ lại vẫn thấy tủi thân.

Đúng lúc tôi cầm bút chì chuẩn bị đi trả tiền thì Giang Thần từ ngoài cửa đi vào. Có lẽ là xuất phát từ tuổi dậy thì kì lạ với tâm lí sợ bị bắt gặp, tôi theo bản năng từ giá sách trên cao rút đại xuống một quyển sách, che khuất khuôn mặt đang nhìn lên của mình.

Giang Thần từ cửa đi thẳng đến quầy thu ngân, bà chủ thấy cậu ấy thì cười híp mắt từ trong quầy đi ra, ôm lấy một chồng sách: “Cháu phải giữ kĩ bốn bức tranh và tứ đại tác phẩm nổi tiếng này đấy. Bác đặc biệt đi vào tận trong thành phố để lấy hàng cho cháu đấy.”

Giang Thần cười nói: “Cảm ơn bà chủ, bao nhiêu tiền đây ạ?”

“853 tệ, lấy cháu 850 tệ thôi.” Bà chủ nhận tiền của cậu ấy, “Thật ra thì bác chỉ lấy lại tiền đi xe thôi.”

Giang Thần cười gật đầu: “Cảm ơn bà chủ nhiều lắm.”

Khi ấy học phí một học kì của chúng tôi là 200 tệ, Giang Thần dùng tiền hai năm là bốn học kì đi mua vài cuốn sách không ra gì, nhiều tiền để không như thế còn không bằng... Thực ra tôi cũng không biết còn không bằng cái gì, lúc đó tôi cũng không có quá nhiều tiền, cho nên tôi cũng không hiểu được. Nhớ lại trước đây, từng có người kể cho tôi nghe một câu chuyện cười:

Phóng viên hỏi một góa phụ ở sâu trong núi:

– Nếu tôi cho bà mười vạn tệ bà muốn làm cái gì?

Góa phụ đáp:

– Mỗi ngày đều ăn bún.

Người phóng viên hỏi tiếp:

– Thế nếu hai mươi vạn tệ thì sao?

Góa phụ trả lời:

– Mỗi ngày đều ăn thịt.

Cuối cùng người phóng viên lại hỏi:

– Thế nếu bây giờ chúng tôi cho bà một trăm vạn tệ thì bà sẽ làm gì?

Góa phụ nói:

Mỗi ngày tôi sẽ ăn bún với thịt.

Nếu tôi trong tình cảnh của người góa phụ đó sẽ rất cảm động.

“Anh ơi, anh ơi!” Không biết ở đâu chui ra một đứa bé kéo lấy ống quần Giang Thần gọi.

Giang Thần ngồi xổm xuống, xoa đầu thằng bé, nháy mắt hỏi nó: “Bạn nhỏ, em là trai hay gái?”

Đứa trẻ mút lấy ngón út, rất nghiêm túc nói: “Em là con trai.”

Giang Thần chán ghét: “Anh không thích con trai.”

Cậu ấy đang muốn đứng dậy, đưa bé vội vàng kéo quần áo anh: “Em là con gái.”

Giang Thần mỉm cười: “Hóa ra là con gái! Được rồi, em gọi anh có việc gì thế?”

Đứa bé lấy từ trong túi quần yếm ra một hộp bút màu rực rỡ cùng hai tờ tiền một tệ nhần nhúm, giọng cao ý bảo nó không với tới quây tính tiền: “Em muốn mua cái này.”

Giang Thần cầm lấy, đứng lên đưa cho bà chủ: “Bà chủ, bao nhiêu tiền ạ?”

“Mười tệ.”

Giang Thần lấy ra mười tệ thanh toán cho đứa bé, xong lại ngồi xổm xuống đưa cho nó, xoa xoa đầu nó, nói: “Đây, bút tô màu rực rỡ của em.”

Đứa bé cười khúc khích nhận lấy: “Cảm ơn anh ạ!”

Giang Thần nói xong, không khách sáo chuẩn bị đứng dậy, đứa bé đó lại kéo kéo gấu quần cậu ấy, cậu ấy buộc lòng phải ngồi xổm xuống lần nữa. Trẻ con chân tay vụng về mở hộp bút tô màu, lấy ra một cây bút chì màu hồng, nói: “Tô màu bức tranh sẽ rất đẹp.”

“Anh không tô màu cho bức tranh.” Giang Thần cười: “Em giữ lại bút tô màu đi.”

Đứa bé lắc đầu, chỉ chỉ vào quyển sách trên tay cậu ấy nói: “Không phải là tô màu.”

Giang Thần hơi ngạc nhiên, cười vang, rút ra một quyển Tam Quốc diễn nghĩa đưa đến trước mặt nó.

Đứa bé cầm lấy quyển sách ngồi bệt trên mặt đất, cúi đầu chăm chú vẽ bức tranh gì đó, miệng lẩm bẩm, cuối cùng, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé nói: “Tốt lắm!”

Tôi kiễng chân ló đầu ra ngoài nhìn lên, cái bức tranh kia vừa nhìn thì giống như thỏ, nhưng nhìn kĩ thì giống như chó, thần vận ở giữa lại để lộ ra là con cọp.

Giang Thần cầm lấy, nhìn chăm chú một chút, lát sau thành thật nói: “Em vẽ con chó rất đẹp, cảm ơn nha.”

Đứa bé tròn xoe mắt, ngơ ngác đáp: “Là con mèo mà.”

Giang Thần ngạc nhiên, cười: “Thì ra là mèo.”

Tôi nhìn thấy lúm đồng tiền của cậu ấy, vừa thật mà lại vừa ảo, tôi thật muốn đi tới đó đâm cậu ấy một phát.

Cái gì gọi là tuyệt đẹp. Cái gì gọi là bi thương. Lý Bích Hoa từng nói, đã là cảnh quan tuyệt đẹp, hoàn hảo, xuất hiện chỉ một chút nhưng có thể nhìn thấy được. Nhưng tôi không thấy được, từ nay về sau tôi tiếp tục đánh bóng cho hai vai diễn này trong tâm trí, sau khi điều chỉnh hệ thống video clip, lấy góc hình, thay đổi ánh sáng, cùng với âm thanh...

“Em còn muốn ngồi ở cổng bệnh viện bao lâu nữa?”

“Hả?” Tôi đang cắt đoạn video hậu kì đó, có một chút bối rối và thiếu kiên nhẫn nhìn vào mặt Giang Thần và kêu lên.

“Đứng lên.” Anh chìa ra một tay kéo tôi từ dưới đất lên, sau đó kéo tôi đi về hướng xe cấp cứu. Thật ra tôi rất muốn hỏi anh đã thực sự quên hay không, còn có phải thận hư rồi hay không mà tay lại đầy mồ hôi như vậy...

Lên xe cấp cứu, người lái xe và mẹ tôi đồng thời lộ ra vẻ mặt bất gian tại giường. Tôi miễn cưỡng nhấp nháy mí mắt, hơi lo lắng mà liếc nhìn Giang Thần. Trái lại, anh ấy không bị ảnh hưởng chút nào, ngồi xuống cạnh tôi: “Tiểu Lý, chạy xe.”

Sau đó, quay đầu lại nhìn mẹ tôi nói: “Cô ơi, cháu đã bàn bạc với các đồng nghiệp khoa chỉnh hình cả rồi, tới bệnh viện sẽ chụp siêu âm lại, nếu không có vấn đề gì thì chiều nay phẫu thuật. Cô cứ yên tâm, đồng nghiệp của cháu là bác sĩ giỏi nhất của khoa chỉnh hình.”

Mẹ tôi không ngừng vừa cười vừa gật đầu, cười đến tẹo cả hàm: “Thật là làm phiền cháu rồi.”

“Không phiền ạ, là việc cháu nên làm.” Giang Thần cũng cười như đứa con có hiếu.

“Àm ỉ chết mất.” Bố tôi đột nhiên lớn tiếng.

Bố tôi kể từ lúc biết được chúng tôi muốn Giang Thần giúp chuyển viện thì vẫn liên tục cáu gắt. Sau khi mẹ đi khỏi liền mắng tôi một trận, nội dung cũng không có gì hơn hai chữ – nhu nhược. Bố tôi biết năm ấy mẹ Giang Thần có thành kiến với tôi như thế nào, bảo tôi tốt nhất là nên rời xa anh. Tốt nhất là khi gặp mặt anh thì phun một đồng nước bọt sau đó bày ra bộ mặt khinh thường. Bây giờ lại còn nhận sự giúp đỡ của anh.

Ba năm trước đây, tôi tốt nghiệp khoa thiết kế nghệ thuật từ trường X. Giang Thần học y hệ liên thông bảy năm, nhưng vì biểu hiện tốt nên từ năm thứ tư đã bắt đầu đến thực tập tại các bệnh viện trực thuộc trường X.

Khi đó Giang Thần đối với tôi rất tốt, vừa thấy tôi lấy được bằng tốt nghiệp đã nói muốn kết hôn. Đương nhiên chủ yếu cũng là do tôi, vì tôi nên anh ấy lúc nào cũng loay hoay trong hàng tá rắc rối, rồi bịa đặt một đồng cái không có căn cứ gọi là một xã hội tốt nhất. Ví dụ như anh ấy nói mỗi ngày sẽ giúp tôi mở cửa giám sát (sự thật là cửa an ninh của chúng tôi đã được đổi lại, và tôi quên mang theo thẻ truy cập cửa cũ), quản lý cũ gửi hoa cho tôi (thật ra hoa là của tầng dưới, tôi phải làm thêm giờ vào ban đêm, quản lý gặp anh ở tầng dưới đúng lúc đang định bỏ hoa đi, anh xin về cho ta dùng), mời tôi đi coi bộ phim của khách hàng (cái này là sự thật, tôi đã đi xem phim sau đó viết review về bộ phim cho hắn)... Nghệ thuật sáng tác cần nguyên hình.

Giang Thần vừa nghe thấy tôi được hoan nghênh như thế thì sốt ruột nói đại học của anh ấy tặng bốn năm ăn bữa sáng, không thể tặng không. Vẫn là kết hôn đi.

Tôi không biết xấu hổ đã đồng ý, tâm tư của tôi rất đơn giản. Hệ thống đại học X đứng đầu cả, Giang Thần hàng năm đều đạt được học bổng lớn nhất, chính là anh ấy một chút cũng không hề lo lắng về khả năng của mình. Tôi phải mau chóng chăm sóc tận tình cho anh ấy để anh ấy đạt được thành tích ưu tú cũng chính là lúc hoạn nạn vợ chồng có nhau, dám để tôi ra phòng khách tôi liền phân chia một nửa tài sản với anh.

Đương nhiên, tâm tư đơn giản nhất là tôi rất yêu anh, bởi tôi rất sợ Giang Thần bị người ta cướp đi. Có lần, tôi đi tới bệnh viện Giang Thần thực tập để tìm anh ấy. Trong vòng một giờ nhìn thấy ba bệnh nhân đến để lại danh thiếp cho anh, trong đó có một cái là của đàn ông. Xã hội ngày nay thật đáng sợ mà, sức quyến rũ của Giang Thần tựa vừa chinh phục được cả con trai vừa giết chết được cả con gái.

Chẳng qua là khi đó tôi bị ti vi và tiểu thuyết đầu độc làm cho không phân biệt được, tôi cứ nghĩ là tình yêu của tôi sẽ vượt qua được tất cả, không gì cản nổi. Mà mẹ Giang Thần khiến tôi hiểu được tình yêu một khi đã có tranh cãi thì có thể đổ vỡ bất cứ lúc nào.

Mẹ Giang Thần thăm hỏi mẹ tôi vào đúng buổi trưa của một ngày trời trong nắng ấm. Mẹ tôi là chủ gia đình, ở nhà địa vị có thể so với Võ Tắc Thiên, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, mẹ tôi uy nghiêm như kia cũng tỏ ra vô cùng lúng túng, tự giác mà ăn nói vô cùng nhỏ nhẹ. Nói một cách công bằng, mẹ Giang Thần không nói gì quá đáng, cũng không lôi ra một tờ chi phiếu rồi bảo con gái bà mau rời khỏi con trai tôi, muốn bao nhiêu tiền cũng được. Bà ấy rất lạnh lùng khi bàn bạc chuyện kết hôn và một phần tập tục. Thế nhưng, chính thái độ của bà ấy thân là người cao quý lại hạ mình xuống mức tầm thường cho mẹ tôi nơm nớp lo

sợ. Tôi ngồi bên cạnh thấy mẹ tôi xoa tay căng thẳng nói chúng tôi sẽ phối hợp, nước bọt trong miệng như giấm ngâm lâu năm làm cho cả người tôi bủn rủn.

Mẹ Giang Thần gặp riêng tôi nói chuyện, đưa cho tôi một xấp giấy rồi bảo tôi xem cho thật kĩ, nếu đồng ý thì kí tên. Là bản thỏa thuận trước hôn nhân, đại khái nội dung là nói tôi và Giang Thần kết hôn không phải vì tiền nhà cậu ấy, sau này nếu như li hôn tôi cũng không được phân chia tài sản gì.

Tôi lúc đó rất tức giận, bố của anh ấy cũng chỉ là một trưởng trấn nhỏ thì có bao nhiêu tiền chứ? Đến mức còn cùng nhau diễn kịch xem như chưa có chuyện gì. Sau này trưởng thành tôi mới hiểu được.

Tôi đã quên lúc ấy tôi suy nghĩ cái gì, có thể là tình yêu và tự trọng cái nào quan trọng hơn. Sau này không chú ý lại đi hỏi ý kiến bố tôi, tôi chỉ có thể nói những việc đã qua là một sai lầm, đây gọi là sai một li đi một dặm.

Bố của Giang Thần không phải là lãnh đạo trực thuộc, bố tôi cảm thấy ngày thường bị những vị lãnh đạo này chèn ép cũng đủ uất ức, đằng này người nhà lãnh đạo này lại đi ức hiếp người yêu của con trai mình, đây là chuyện hết sức vô lí. Vì thế, bố tôi nói ngay nếu như tôi có gan kí tên thì bố tôi sẽ đoạn tuyệt cha con với tôi, sẽ có cả giấy chứng nhận.

Thế là tôi lại làm một chuyện ngu xuẩn khác là đưa bản thỏa thuận cho Giang Thần, để anh ấy đưa lại cho mẹ anh ấy. Giang Thần giận tím mặt, về nhà âm ỉ một trận với mẹ. Mẹ anh ấy hôm sau gọi điện cho tôi, đại ý bảo tôi và Giang Thần mà dám kết hôn thì bà ấy sẽ chết ở hôn lễ cho tôi xem. Khi ấy, xã hội chưa từng có những việc dễ tiện như vậy, ngay lập tức tôi liền bị bà ấy đe dọa hoàn toàn, không nghĩ tới còn có những cách giải quyết khác, chẳng hạn như nói với bà ấy là không tổ chức hôn lễ làm cho bà ấy tìm không được lí do để chết...

Chuyện kết hôn cứ như vậy không giải quyết được gì, sau này cũng không biết làm thế nào. Có lẽ, từ lúc công việc bắt đầu trở nên bận rộn, tôi thì vì công việc bận bịu mà hay bị quản lí mắng, Giang Thần thì bận học rồi đi thực tập. Hơn nữa, có lẽ là do có khúc mắc trong lòng, tôi không ngừng tìm Giang Thần làm phiền, từ những chuyện nhỏ nhặt cho tới cổ tình gây sự, mục đích là để thăm dò thái độ của anh đối với chuyện tình yêu của chúng tôi.

Khi tôi nói với Giang Thần, chúng ta chia tay đi.

Giang Thần im lặng rất lâu, mãi sau mới nói em không được hối hận. Sau đó đóng cửa rầm một tiếng bỏ đi.

Tôi tưởng rằng hai người yêu nhau mà muốn chia tay ít nhất cũng phải vì mấy chuyện to lớn hệ trọng như có kẻ thứ ba xen vào, hay là bỗng nhiên tôi không còn tình cảm với con trai, hoặc là tôi mắc bệnh hiểm nghèo gì đó... Nhưng thật ra không cần, bất an, bận rộn, mệt mỏi cũng đủ để tình yêu tự chết.

Chúng tôi như vậy thực ra rất kì lạ, trong sách nói hai người yêu nhau suốt đời, trong chớp mắt lại chẳng còn quan hệ gì với nhau. Trong một khoảng thời gian dài, tôi luôn nghi ngờ không biết có phải có người nào đó đem chúng tôi ra chơi đùa, hại tôi đổ vào một ít không an phận để đến cái kết cục như này.

Tôi và Giang Thần chia tay, bố tôi là người vui nhất, ông cảm thấy đây là ông cùng lãnh đạo giai cấp chạm trán giành được thắng lợi. Nhưng mà, sau chuyện này tôi vẫn không tìm được bạn trai, việc này khiến tôi cảm thấy thắng lợi cũng không hẳn là tốt.

Cho nên, tôi đoán bố tôi với Giang Thần là cảm giác phức tạp khó nói. Một mặt bố tôi mong có người tiếp nhận hàng ế là tôi. Một mặt thì bố tôi thà để tôi ế chống chọi cũng không muốn người mua là Giang Thần. Nội tâm của bố tôi nói giống như trong sách chính trị của trung học, là ở thời kì đem sữa đổ ra sông mà không phân biệt được người nghèo và tư bản. Thật là khổ mà!

Thật ra tôi không muốn nói cho bố tôi biết, nhà người ta không hề có ý nghĩ mua sẽ mua thôi.

3. Chương 3

Bố tôi sau khi được chuyển tới bệnh viện mới thì sáng hôm sau được làm phẫu thuật. Vị bác sĩ được Giang Thần giới thiệu mang họ Tô. Nhìn lướt qua vẻ ngoài là biết vừa có tài vừa có sắc đẹp, đứng bên cạnh Giang Thần thì đúng là trai tài gái sắc.

Từ lúc bắt đầu mẹ tôi đã không tin tưởng vị bác sĩ Tô này, bà cho rằng chỉ cần là con gái đẹp thì đều giống nhau, không dùng được. Đối với mẹ tôi, điều này đã là một điều cố chấp, vì từng có một đoạn thời gian rất dài trước đây ở trong lòng mẹ tôi tôi là người đẹp vô tích sự.

Bác sĩ Tô đã chứng minh cô ấy đã từng tay không đánh một kẻ lưu manh đến mức các khớp xương vai của hắn đều bị trật khớp, cũng dùng tay không nắn các khớp xương trở lại. Chúng tôi đều tỏ vẻ hết sức tin tưởng tài năng chữa bệnh của cô ấy.

Giang Thần cùng chúng tôi tới trước cửa phòng phẫu thuật, mẹ tôi nắm chặt tay tôi, tôi vỗ vào mu bàn tay động viên mẹ tôi.

Ngồi được khoảng mười phút, bà bắt đầu quên đi cảm giác lo lắng, đầu tiên là ánh mắt của bà nhanh như chớp mà đảo quanh tôi và Giang Thần, sau đó cười hiền lành: “Cháu xem, khi cháu và Tiểu Hi nhà cô yêu nhau, cô cháu mình chưa kịp nói chuyện với nhau, vậy mà bây giờ...” Mẹ tôi bỗng dừng lại, thở dài: “Tạo hóa đúng là biết trêu người.”

Về cơ bản, tôi đã bị vây vào thế không có đường lui, toàn thân hết sức gượng gạo, hơn nữa còn có ý nghĩ muốn lấy hành động để nhìn thấu trạng thái của mình.

Giang Thần mỉm cười và nói: “Khi ấy là cháu không hiểu chuyện, không biết quý trọng Tiểu Hi.”

Tôi lén liếc nhìn Giang Thần một cái, đúng là một lời khách sáo mỉa mai.

Mẹ tôi cười ha hả: “Đâu có, là Tiểu Hi nhà cô không có phúc.”

Khoảng thời gian ngồi cùng hai người họ, tôi giả cầm giả điếu, giả vờ xã giao nói theo mấy chuyện đã rồi. Thời gian trôi qua rất nhanh, có lẽ là do không liên quan tới mấy chuyện giải phẫu phức tạp, cũng có thể do bác sĩ Tô tay nghề cao, tóm lại là đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ Tô đeo khẩu trang đi ra.

Mẹ tôi lập tức nắm lấy cánh tay của tôi, móng tay đâm sâu như muốn hỏi thăm sức khỏe của bà ngoại.

Bác sĩ Tô từ từ gỡ khẩu trang xuống, lộ ra khóe miệng cong cong: “Phẫu thuật thành công.”

Mẹ tôi buông tay tôi ra, như nhất quyết muốn nhào tới với bộ dáng muốn ôm hôn cô ấy. May mà bà chỉ có kéo tay bác sĩ Tô lại, không ngừng rồi rít: “Rất cảm ơn cháu, rất cảm ơn cháu.”

Tôi hữu tình thiên lý chìm đắm trong bàn tay đẹp đấy, vô cùng cảm động, Giang Thần đứng bên cạnh lấy khuỷu tay huyếch nhẹ tôi một cái, nhỏ giọng nói: “Em còn không ra kéo mẹ lại, tay bác sĩ Tô sắp bị phế đi rồi đấy.”

Tôi nhìn qua, quả nhiên là mu bàn tay của bác sĩ Tô đã đỏ một khoảng lớn. Gần đây, mỗi tối mẹ tôi đều đi theo lão thầy thuốc Hồ Nam để bàn về Đông y học cấp tính, hoàn toàn có thành tích. Có ngày làm cơm cần phải đập tỏi thì không tìm thấy dao, thế là tay không đập tỏi trên cái thớt.

Tôi vội vàng đi qua, kéo mẹ lại: “Mẹ ơi, mẹ mau đi xem bố có sao không đi.”

Mẹ tôi giãy giụa thoát khỏi tay tôi, quát tôi một tiếng: “Bố con vẫn còn thuốc mê, có cái gì đẹp đẻ đâu mà coi, mẹ phải cảm ơn bác sĩ Tô đã, xê ra.”

Bác sĩ Tô lùi về sau hai bước, liên tục xua tay: “Cô ơi, cô đừng khách sáo, việc này là việc cháu phải làm, cháu còn có một cuộc phẫu thuật đang chờ, cháu đi trước đây ạ!”

Tránh tranh cãi, bác sĩ áo trắng tốt bụng chạy mất dạng.

Mẹ tôi cảm thấy mất mát liền chuyển hướng qua Giang Thần: “Giang Thần à, lần này ít nhiều cháu cũng...”

Giang Thần bắt tay đằng sau lưng, cúi xuống nhỏ giọng nói vào tai tôi: “Cứu anh đi.”

Tôi nhin không được rứt vai lại, nén cái suy nghĩ đang dâng trào đến muốn cắn lưỡi tự vẫn ở trong đầu xuống, nói giúp cho anh với mẹ tôi: “Mẹ ơi, nhanh nhanh đi xem bố thể nào đi ạ, Giang Thần còn có bệnh nhân đang chờ ở phòng khám.”

Vừa nhìn thấy y tá đẩy giường bệnh của bố ra, mẹ tôi liền đi theo.

Chỉ còn lại tôi và Giang Thần, tôi nuốt nước bọt, ngẩng đầu cười đối diện anh: “Lần này cảm ơn anh.”

Anh ấy gật đầu: “Không có gì, anh đi trước đây.”

Tôi thốt lên: “À?”

Anh ấy cười một cái: “Anh còn phải khám bệnh.”

Đưa mắt nhìn theo Giang Thần đi xa, tôi vịn vào cái tai, cười ngơ ngơ.

Khi đó, Giang Thần đỗ vào khoa y đại học X đang học năm nhất, còn tôi, với thân phận thí sinh dự thi môn nghệ thuật cũng trầy trật lắm mới thi vào được khoa nghệ thuật của đại học X. Trường của Giang Thần sẽ tổ chức chương trình chào tân sinh viên, tuy down phôi nhiều năm đơn phương anh cũng chưa mất lí trí tới mức mặt dày mày dạn mà chạy tới van xin anh ấy mang tôi đi. Chủ yếu là tôi nghe nói hội tân sinh viên sẽ phải ăn nhiều ăn ít, cái gì cũng phải ăn, đồ ăn này là do các anh chị mua đến. Đối với cách này, tôi vô cùng hài lòng. Sau này, đến lượt tôi lên làm đàn anh đàn chị, khi có chương trình chào đón tân sinh viên thì tôi lại đau bụng không thể đi tham gia.

Ngày đó có rất nhiều người, trường đã bao hết tám cái bàn ở quán ăn nhỏ phía cổng phía bắc. Tôi và Giang Thần đến sau, khi đó đã không còn bao nhiêu chỗ ngồi. Tôi và Giang Thần bị xếp ngồi ở hai cái bàn khác nhau, tôi nhìn anh đang ở phía xa, cảm thấy thật tốt, ăn quá nhiều cũng sẽ không bị người khác để ý.

Sau khi rượu say cơm no, các anh chị dẫn các em sinh viên mới đến sân vận động chơi trò chơi. Có một trò chơi không biết từ địa phương nào lưu hành cho tới cả nước: Nói thật hay thử thách.

Cái chai kia chuyển từ người này qua người khác, chuyển tới cô tiểu thư trước mặt, nhìn thấy em trước tiên chọn thử thách khiến mấy bạn cùng lớp phải kéo dài một người đi đường nào đó nói cô gái đó nhìn xem. Đây là lá gan trái của anh ta, đây là túi mật, đây là lá phổi phải, đây là thận, xong rồi chỉ xuống dưới đũng quần nói nơi này có một cái ống thẳng dẫn từ thận ra gọi là ống dẫn dẫn nước tiểu... Thế là cô tiểu thư đó đành chọn nói thật.

Một đàn anh dần hiện hình thành sói từng bước dụ dỗ đàn em khóa dưới: “Em gái, em đã có bạn trai chưa? Hoặc là để ý đến ai đó? Là ai thế?”

Tôi nghĩ thầm, hỏi vấn đề này cũng quá ám áp cảm động, tốt xấu gì cũng nên để tôi hỏi anh mặc quần lót màu gì hay nhan sắc thế nào chứ, bla bla bla. Sau đó, cô gái kia đỏ mặt gật đầu, ánh mắt như có như không liếc về phía Giang Thần, tôi bỗng cảm thấy được vấn đề này cũng quá nhạy cảm rồi.

Mọi người bắt đầu ồn ào để Giang Thần bày tỏ. Giang Thần vẫn đứng đằng sau tôi từ nãy đến giờ bỗng nhiên cúi người xuống, nói bên tai tôi: “Cứu anh!”

Tôi nhất thời cảm thấy hơi hồi hộp, cảm thấy hai chữ kia của anh ấy như một dòng khí nóng làm cổ họng tôi ngứa ngáy, vịn vào cái cổ sau đó cái khó ló cái khôn, tôi lắp bắp: “Em... em...em đau bụng quá.”

Giang Thần thở dài một hơi đằng sau tôi, đỡ lấy bả vai tôi rồi bảo mọi người: “Mọi người thông cảm, bạn gái mình bị đau bụng, mình đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Tôi bị Giang Thần kéo đi được vài bước rồi mới định thần lại, vừa nãy anh ấy vừa bảo mình là bạn gái anh ấy. Tôi có hơi phần khích hỏi anh ấy: “Em... Đúng rồi...Em vừa mới nghe thấy anh nói em là bạn gái anh...”

Hình như tôi đã nhìn lầm, tôi thấy mặt anh đỏ lên một cách kì lạ, sau đó anh hùng hồn nói: “Ừ. Có sao không?”

Trong chớp mắt, trống ngực tôi đập dồn dập, gần như muốn bay ra ngoài, tôi lắp bắp đáp: “Không... không thể nào, việc ấy... không sao cả.”

Mỗi khi tôi hồi tưởng lại những chuyện đã qua ở một thời điểm nào đó, có thể không vì uổng phí thời gian mà cảm thấy hối hận, không vì tầm thường vô vị mà cảm thấy hổ thẹn, lại ở chính thời khắc quan trọng nhất nói một câu cùng với loại nữ tính đặc thù ngành dịch vụ mà vui mừng chết đi được.

Buổi tối tôi ở lại trong bệnh viện để chăm sóc bố tôi, tìm cho mẹ tôi một chỗ để nghỉ ngơi. Ban đầu bà mẹ của tôi không đồng ý, cho đến khi tôi kể chuyện mấy cái bệnh viện có ma ngày xưa bà mới than mỗi người, muốn về nghỉ ngơi, phải có sức thì ngày mai mới đến chăm sóc bố tôi được.

Đêm nay bác sĩ Tô trực, cô ta kiểm tra hai phòng, lúc sau đòi ở lại phòng bệnh bố tôi, cố gắng lôi kéo tôi nói chuyện cùng.

Ngại vì cô ấy là ân nhân của nhà mình, tôi cố gắng giữ mí mắt mở để nói chuyện với cô ấy.

Cô ấy hỏi: “Chị và bác sĩ Giang Thần có quan hệ gì?”

Tôi đáp: “Bạn bè!”

Cô ta lẩm bẩm mấy câu: “Tôi còn cho là trai gái thì không có quan hệ bạn bè, song thấy anh ấy không ở lại cùng cô đêm nay tôi cũng đoán được phần nào.”

Cô ta hỏi tiếp: “Bạn bè thế nào vậy?”

Tôi đáp: “Mẫu giáo, cấp một, cấp hai, cấp ba và đại học.”

Cô ta cho rằng đây là chuyện cực kì đáng kinh ngạc, còn chỉ ra đây là loại khó xác định duyên phận, cô ta nói: “Hừm, hừm, thanh mai trúc mã. Từ nhỏ đã nhìn nhau từ thời cưỡi chuồng lợn lên, đúng là có duyên phận.”

Ta há miệng ra ngáp, ngáp rất lâu xong mới khép lại, mới ngáp có một cái mà chảy cả nước mắt. Đang tính nói gì đó, bác sĩ Tô liền hỏi gấp: “Anh ấy không có bạn gái ư?”

Tôi trung thực trả lời: “Không biết nữa.”

Cô ta thần thần bí bí ghé sát vào tai tôi nói nhỏ: “Tôi nói cho chị biết một bí mật về bác sĩ Giang, nhưng chị không được nói cho bác sĩ Giang biết đâu đấy!”

Tôi gật đầu.

Cô ta cười hề hề như mấy bà tám: “Chúng tôi nghi ngờ bác sĩ Giang là gay.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta, cô ta vừa cười vừa giải thích với tôi: “Anh ấy chưa bao giờ xuất hiện với bất kì cô gái nào, hơn nữa khi đi bên cạnh bác sĩ nữ hay y tá nữ thì luôn giữ khoảng cách. Nhưng mà chúng tôi cũng đâu có bệnh ngoài da hay bệnh truyền nhiễm gì đâu, làm thế không hay cho lắm. Đối với người mang cảm giác phụ nữ thì đối với phụ nữ sẽ không có cảm giác thần bí gì hết.”

Tôi do dự hạ giọng xuống, thì thào hỏi: “Có vẻ nhóm các cô cũng rất thích tìm hiểu về đàn ông nhỉ?”

Cô ta kinh ngạc ngẫm nghĩ một hồi, chợt vỗ đầu một cái bừng tỉnh: “Cũng đúng.”

Thế rồi chúng tôi mỗi người trầm ngâm trong suy nghĩ của riêng mình, vài phút đồng hồ trôi qua, tôi vẫn còn trầm tư, làm thế nào mới có thể đuổi khéo cô ta đi, thật là phiền phức. Đáng tiếc bác sĩ Tô lại hỏi tiếp: “Chị biết anh ấy lâu như thế chắc là biết anh ấy có quen con gái không nhỉ?”

Tôi đang ngủ gật giật mình tỉnh lại, cười gượng gạo: “Có thấy.”

“À. Đúng là đáng tiếc mà.” Cô ta thất vọng thở dài.

Tôi cẩn thận dò hỏi: “Đáng tiếc gì cơ? Cô thích anh ấy à? ”

Cô ta cười thẹn thùng: “Không, tôi có người yêu rồi. Người yêu của tôi cũng là bác sĩ ở bệnh viện X, anh ấy học tâm lý học, luận văn tốt nghiệp là nghiên cứu và phân tích tâm lý về phương hướng đồng tính luyến ái, chủ yếu là muốn nghiên cứu về phần đông người đồng tính xuất sắc trong xã hội. Điều duy nhất làm anh ấy phiền lòng chính là không tìm thấy đối tượng nghiên cứu...”

Tôi nghĩ ngợi rồi đề nghị: “Cô lên mạng tìm thông tin cho anh ta thử xem. Chẳng phải bây giờ đang phổ biến cái gọi là tiểu thuyết đam mỹ ư? Trong đó có nhân vật chính nào là diễn viên nam, giám đốc, bác sĩ rồi luật sư, người lính, những gì hoàn mỹ nhất, tốt nhất đều xuất hiện cả. Nghệ thuật chính là ở trong cuộc sống. Cho bạn trai cô xem xem, không khéo còn có thể tìm được thông tin có ích.”

Cô ta lắc lắc tay nói: “Tôi từng nghĩ đến rồi, cũng nghiên cứu kha khá nhưng cảm thấy không dựa vào mẫu này được. Những thứ kia toàn là con gái viết. Trong mắt phụ nữ, đàn ông là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Hai người suy nghĩ bằng nửa thân dưới quần lấy nhau, ngoại trừ sử dụng nửa thân dưới thì cũng vẫn là sử dụng nửa thân dưới. Thật sự không giúp được gì cho nghiên cứu học thuật hết.”

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, cảm thấy được có đạo lý là à một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

Cô ta nói tiếp: “Chị nói xem, bác sĩ Giang có khuynh hướng đồng tính luyến ái không? Tôi xem mấy cuốn tiểu thuyết này đều nói có thể biến đàn ông từ bình thường thành gay. Tên khoa học gọi là gì nhỉ? À, gọi là bẻ cong. Nếu không tôi bẻ cong anh ấy thì như thế nào nhỉ?”

Miệng tôi há hốc hơn cả nắp hộp, lắp bắp nói: “Như vậy... không tốt ư...”

Cô ta vỗ bộp bộp vào vai của tôi: “Đừng lo lắng, tôi đùa với chị thôi, chị không biết đùa gì cả.”

...

“Đúng rồi... Chị đoán thử xem vì sao tôi lại thi vào ngành y, lại còn là khoa phẫu thuật chỉnh hình?” Cô ta bắt chợt phần khích hởi.

Tôi không hài hước như cô ta, trả lời như bị mất sức: “Gia đình cô cũng đều là bác sĩ?”

Cô ta lắc đầu.

Tôi vừa đoán: “Khi còn nhỏ cô gặp được một người nào đó khổ sở vì bệnh xương?”

Cô ta vẫn lắc đầu.

Tôi trở nên nghiêm túc: “Cô nuôi chí thành bác sĩ để cứu giúp người bệnh? Hay cô hứa với người yêu thi đỗ khoa y? Hoặc cô điền sai chỉ hướng và nguyện vọng khi thi vào đại học?”

“Tất cả đều không phải.” Cô ta dương dương tự đắc nói: “Nhà tôi buôn bán thịt lợn, tôi mỗi lần nhìn thấy bố tôi chặt xương lợn thì thấy rất hưng phấn.”

...

Khóe miệng tôi giật giật: “Ha ha, mưa dầm thấm đất.”

Cô ta lại dùng lực vỗ vai tôi: “Chị tin thật hả? Chị đúng là không có khiếu hài hước, cả nhà tôi trừ em trai ra thì ai cũng đều là bác sĩ.”

4. Chương 4

Đêm qua, bác sĩ Tô và tôi nói chuyện với đầu gối đến tận năm giờ sáng, sau đó tôi, với vẻ mặt sáng lạn phải phải mông nói, đã hết giờ tôi trực rồi, trước mắt tôi phải đi nghỉ ngơi.

Trong thời gian ngủ, tôi vẫn không biết bản thân ngủ hay không ngủ, mơ mơ màng màng giống như có một người đang đứng trước mặt. Tôi hỏi anh ta là người hay ma, hình như sau đó tôi còn giải thích với anh ta về mối quan hệ nhân quả, oan có đầu nợ có chủ.

Đây là giấc ngủ đáng sợ nhất, đại não hoạt động nhanh chóng mặt, toàn bộ chuyện cũ trước kia đều hiện về. Tôi mơ hồ không rõ là đang nằm mơ hay là đang nhớ lại chuyện cũ, rất nhiều người không muốn nhớ

lại chuyện cũ, tôi cũng vậy, phải nhớ lại về lịch sử thất bại trong việc thu phục lòng người nhưng vẫn tích cực tiến về phía trước, có thể gọi đó là “kí ức tình yêu của thiếu nữ trong sáng”.

Tôi khi đó thích Giang Thần, nghĩ sâu tính kỹ một tuần, kết hợp với tiểu thuyết, tranh ảnh, phim truyền hình, lập tức lập ra ba phương án: gửi thư tình, chuyển lời, tỏ tình trực tiếp. Lại thêm một tuần để tiến hành phân tích toàn diện ba phương án này. Tai hại của thư tình: một là do chữ viết tôi xấu, hai là dấu Giang Thần có nhận thư cũng không thèm đọc, mà tai hại của việc nhờ chuyển lời: một là dễ bị truyền sai, hai là đa số những âm mưu tình yêu trong tiểu thuyết cùng với phim truyền hình dài tập nói cho tôi biết rằng cái người đi truyền lời kia cuối cùng cũng sẽ đơm hoa kết trái với nam chính. Cho nên, kết quả tôi chỉ còn lại con đường duy nhất là trực tiếp tỏ tình.

Trong cuộc đời, chúng quy chúng ta đều sợ cái này, sợ cái kia, đến cuối cùng chỉ còn lại một cái có thể mà thôi.

Tôi lật xem hoàng lịch, chọn một ngày thật tốt để an táng, thổ lộ với Giang Thần. Lúc ấy cậu ấy đang trực nhật, tôi đi theo phía sau cậu ấy và gọi tên Giang Thần, cậu ấy ngoảnh lại, cây chổi trên tay cũng quay theo một vòng, văng bụi vào mặt tôi.

Tôi nói: “Giang Thần, tớ thích cậu, hừ hừ hừ.”

Cậu ấy rất kinh ngạc, sau đó nhăn mày và nói: “Hừ cái gì?”

Tôi thật sự rất chán nản, vội giải thích: “Không phải tớ hừ cậu, tớ vừa hít phải đầy bụi, tớ nói tớ thích cậu.”

Anh liên tục chau mày, giữa hai hàng lông mày nhăn lại nhìn trông giống như Đào Ba, trông thật đẹp.

Cậu ấy nói: “Tớ không thích cậu!”

Hồi đó, muốn từ chối ai thì luôn tìm cách nói quẩn quanh, nếu nói thẳng sẽ rất dễ khiến người khác bị tổn thương, cho nên phần lớn người không thích đều nói: Bạn rất tốt nhưng mình không hợp với bạn, chúng ta còn quá nhỏ, chúng ta nên chú tâm vào việc học cho đến khi thi đỗ đại học. Đó đều là những lời thừa thãi. Thế nhưng, Giang Thần lại từ chối thẳng thắn như đinh đóng cột khiến tôi cảm thấy cậu ấy rất vô tình, lạnh lùng khác với mọi người, cho nên tôi lại càng thích cậu ấy hơn.

Sau đó Giang Thần bị tôi quẩn chặt lấy. Mỗi buổi sáng, tôi đều đứng đợi ở đầu ngõ nhà chúng tôi, Giang Thần xuất hiện tôi lập tức nặn ra một nụ cười sang lạn như cảnh xuân và nói, trùng hợp thế, tớ cũng chuẩn bị đến trường. Chuông tan học còn chưa reo tôi đã cầm lấy cặp sách, chuông vừa reo tôi lập tức chạy nhanh đến chỗ cầu thang, chờ Giang Thần đi qua và nói, trùng hợp quá, tớ cũng tan học.

Dường như tôi bị nước bọt của chính mình làm cho sặc, tỉnh giấc chớp mắt nhìn trần nhà, lại bắt đầu ngẩn ngơ ngủ lại. Lúc sau tôi thấy mình đang đứng ngay cầu thang cười với Giang Thần, trong giây lát tôi lòi quai đeo cặp của Giang Thần, cầu khẩn: “Cậu chờ tớ mười phút được không? Tớ phải nộp bài tập cho thầy dạy Tiếng Anh.”

Cậu ấy giật lại quai đeo cặp, nói: “Cậu đi lên lớp rồi xuống đây để làm gì? Lý Vi còn đang chờ mình ở dưới sân.” Dứt lời, cậu ấy lại nói tiếp: “Bọn tớ còn phải đi buổi gặp mặt gì đó nữa!”

Có lẽ vì suốt ngày giả vờ hiền lương kính cẩn nghe theo nên trong lòng có phản ứng lại, hoặc do tức giận ngút trời trong lòng, tôi nhấm thẳng vào cẳng chân của cậu ấy rồi đáp cho một cái: “Đi tìm Lý Vi của cậu đi!”

Có lẽ cậu ấy không ngờ được, ôm chân nhảy lên, quát: “Trần Tiểu Hi, cậu, đồ dở hơi này!”

Lúc sau tôi nhào người lên lan can, nhìn thấy Giang Thần và LýVi đi về phía cổng trường. Mặt trời sắp lặn, cả bầu trời là một màu cam, tựa như có ai đó bôi rồi đổ một chai nước cam Sunkist, khiến thế giới nhuộm cả một màu cam.

Khi đó tôi 16 tuổi, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cảm giác đau lòng.

Cảnh tượng trong giấc mơ thay đổi rất tùy ý. Tại cửa lớp học, tôi đang chặn Giang Thần: “Tớ có lời muốn nói với cậu.”

Cậu ấy khoanh tay để trước ngực, liếc nhìn tôi: “Nói đi.”

Từ sau khi tôi đập cậu ấy, cậu ấy lại càng chẳng thêm đếm xỉa đến tôi. Tôi cũng mặc kệ, để cho tình cảm và lòng tự tôn đánh nhau mấy ngày. Mấy ngày sau, tình cảm đánh long tự tôn đến gần chết. Sau đó, tôi đến xin lỗi cậu ấy.

Tôi cúi đầu, ăn nói khấp nép: “Hôm ấy tớ không nên đá cậu, rất xin lỗi.”

Một lúc lâu không thấy cậu ấy trả lời, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy đầu óc cậu ấy không ở đây mà đang nhìn quanh sân bóng rổ ở dưới sân, tôi phát bực, kêu to: “Giang Thần!”

Cậu ấy cúi đầu, nói: “Tớ không bị điếc, xin lỗi hay không cũng chẳng quan trọng.”

Nói xong liền bỏ đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng của cậu ấy, trong lòng chợt thấy vô cùng đau lòng, giống như mẹ tôi nướng sạch chân gà hầm, khói dày đặc khiến mũi tôi sặc sụa, chua xót.

Tôi theo thói quen xoa xoa lỗ mũi, gọi: “Giang Thần.”

Cậu ấy ngoảnh lại.

Tôi cười khỏ, nói: “Ha ha, có phải cậu cảm thấy bị tớ thích rất xui xẻo hay không?”

Cậu ấy kinh ngạc nhìn tôi trong chốc lát, rồi nói: “Tớ chỉ muốn xuống chơi bóng mà thôi!”

Tôi không nói lời nào, trong lòng buồn bã, tựa như tâm đã chết chỉ còn lại bi thương.

Hình như cậu ấy đứng lặng người trước mặt tôi rất lâu, sau đó sốt ruột cất tiếng: “Thật sự tớ không có ý kia, đội tớ sắp thua rồi!”

Tôi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu: “Thế thì cậu đi đi, cố gắng lên!”

Cậu ấy chạy nhanh xuống, chạy được vài bước bỗng dừng lại, ngoảnh lại gọi tôi: “Trần Tiểu Hi.”

“Cái gì?”

“Đến canteen mua cho tớ chai nước đi.” Cậu ấy cười tươi, hai má lúm đồng tiền hiện lên tựa như chứa đựng cả ánh chiều tà.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì cậu ấy đã chạy nhanh xuống cầu thang rồi.

Tôi đi đến canteen, phân vân giữa nước tăng lực và Nông Phú Sơn Tuyền (Nongfu Spring – một dạng nước khoáng) một hồi lâu, cuối cùng lựa chọn Nông Phú Sơn Tuyền, vì nó rẻ hơn năm hào.

Quanh sân bóng rổ có rất nhiều con gái, tôi còn nhìn thấy cả Lý Vi, cô bạn ấy cầm một chai Mịch Động trong tay, đặt hơn Nông Phú Sơn Tuyền của tôi hai đồng rưỡi.

(BT: Cũng là một loại nước khoáng)

Nghỉ giữa giờ, Lý Vi nhanh chóng tiến lại gần đưa nước cho Giang Thần, tôi cứ thế đi theo phía sau lưng cô bạn ấy, cảm thán dưới chân cậu ấy như có dòng điện, đi nhanh như bay.

Giang Thần lại không nhận nước của cô nàng, liếc nhìn tôi, lúng túng nói: “Tớ vừa mới nhờ Trần Tiểu Hi mang nước cho tớ rồi!”

“Tớ mua đồ uống thể thao, giúp bổ sung muối. Cậu không uống thì cũng không có ai uống. Lãng phí lắm!” Cô bạn cười đến là dịu dàng.

Tôi nghĩ tôi không thể để cô bạn ấy gây khó dễ cho mình được, cho nên nhét chai Nông Phú Sơn Tuyền Tôi vào tay Giang Thần, và giật lấy chai Động Mịch trong tay Lý Vi lại, mở nắp, ngửa cổ và uống ừng ực một hớp lớn, rồi quệt miệng, nói: “Không lãng phí đâu, tớ vừa mới chạy từ canteen đến đây, chảy rất nhiều mồ hôi nên rất khát. Cảm ơn cậu!”

Cô bạn xấu hổ cúi đầu, giống hệt đoá sen e lệ dưới ngòi bút của Từ Chí Ma, thế nhưng tôi lại rất thích ngắm nhìn, thật là đẹp, thật là đẹp.

“Tiểu Hi, Tiểu Hi, Tiểu Hi!” Mẹ tôi gọi tôi dậy như đòi mạng, kéo tôi khỏi đóa sen lệ kia tỉnh lại. Tôi dụi mắt, ngáp một cái thật dài: “Mẹ ơi, trong bệnh viện không cho phép ồn ào, nói to.”

Mẹ bẽ nghề nhìn tôi, nói: “Con vừa mới nói mớ, thật là mất mặt!”

“Con nói gì cơ?” Tôi vừa lau mắt vừa hỏi.

“Đóa sen, e lệ, và vân vân.” Bà nói.

“Cúi đầu kia sao quá đồi dịu dàng – Tựa đóa sen e lệ chao ngang trong làn gió mát. Thơ của Từ Chí Ma đấy. Tiểu Hi nhà tôi thật giống tôi, có sự đa tình của một thi nhân.” Bố tôi nằm trên giường bệnh đáp, lộ ra vẻ dương dương tự đắc.

(BT: Hai câu đầu trong bài thơ “Sayonara” – Tặng người con gái Nhật Bản của nhà thơ Từ Chí Ma. Chỉ là bản tạm dịch của người chuyển ngữ + người biên tập)

Tôi xoay xoay cổ, nói dối: “Con mơ thấy lúc còn học cấp ba, cô giáo Ngữ văn bắt bọn con học thuộc bài Tạm biệt Khang Kiều.”

Thoáng chốc mặt bố tôi đen lại, nói: “Đó không phải là Tạm biệt Khang Kiều, mà là Sayonara (Tạm biệt).”

Mẹ tôi ở một bên chen vào: “Jang Nara đúng không? Tôi biết, là người Hàn Quốc đó.”

Tôi kinh ngạc nhìn mẹ tôi, bà ưỡn ngực nói: “Kể từ khi nhà ta lắp Internet, nội trợ liền được giải thoát.”

Là một người lâu nay vẫn thuộc phe Sanquanshui, tự nhiên hôm nay tôi nổi hứng đăng nhập lại vào Tianya không ngờ lại thấy mình nhận được không ít lời mời, hơn nữa phần lớn là mấy anh chàng trai đẹp quốc dân gì đó. Tôi cho là mình đang mộng du bởi nó quá giống với những gì trong nội tâm khao khát, sau đó mới phát hiện thì ra tôi không cẩn thận đem máy tính ở nhà thiết lập thành đăng kí tianya tự động. Trong cuộc sống chẳng có điều gì bi ai bằng việc có bà mẹ là fan cuồng của Tianya...

(BT: Sanquanshui, Tianya là hai blog của Trung Quốc, giống Weibo)

Ăn cơm trưa xong, bà mẹ phe Sanquanshui của tôi nhét túi hoa quả mà đồng nghiệp mang đến thăm bệnh bố vào trong ngực tôi, bắt tôi đi tìm Giang Thần nói lời cảm ơn. Tôi nghĩ, về tình về lý cũng nên cảm ơn Giang Thần, xách theo túi hoa quả đi tìm anh.

Đến phòng làm việc của bác sĩ, tôi hơi lo lắng, định nói hồi nãy mới nhận được một túi hoa quả nên mang đến cho anh mà không hề nghĩ rằng đây là lần đầu tôi gặp một mình Giang Thần trong ba năm qua.

Gõ cửa, bên trong vang lên tiếng mời vào, tôi đẩy cửa bước vào. Ở bàn làm việc, Giang Thần đang cúi đầu không biết đang viết cái gì, có ngẩng đầu nhìn tôi, hờ hững nói: “Em tự tìm ghế ngồi đi!”

Với tư cách là bạn gái cũ, đối mặt với bạn trai cũ tự nhiên hào phóng như thế, tôi cảm thấy rất áp lực.

Tôi đặt túi hoa quả lên bàn, lúi ghế ra rồi ngồi xuống, cách cái bàn đối mặt với anh ấy, lầy lòng: “Mẹ bảo em mang cho anh một ít hoa quả.”

Anh giương mắt, nhìn đồng hoa quả chăm chú và nói: “Cảm ơn cô hộ anh. Buổi sang anh đã xem qua cho bố em rồi. Tình trạng rất ổn định, khoảng hai, ba ngày nữa là có thể xuất viện, một tuần sau đến cắt chỉ là được.”

Anh nói xong rồi lại cúi đầu viết trái viết phải, ra vẻ anh đây rất bận. Tôi bối rối ngồi đó hai phút, sau đó đứng dậy tạm biệt, và cảm ơn anh. Cuối cùng, giả vờ nói một câu khách sáo: “Cảm ơn anh giúp em lần này. Thật sự em không biết báo đáp anh sao cho đủ!”

Lúc này anh dừng bút, nhìn tôi, cười nói: “Thế thì giới thiệu bạn gái cho anh đi!”

Tôi cẩn thận quan sát sắc mặt anh, không phải đang trêu đùa. Tôi bực trong người, để bạn gái cũ giới thiệu bạn gái mới, hành động này không phù hợp chút nào hết, hệt như đi ăn máng khác mà còn nhờ ông chủ viết thư đề cử, ăn gian mà còn muốn thấy giáo cho đáp án, tái hôn còn nhờ vợ trước làm phù dâu...

Trong lòng tôi bây giờ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, xem ra trong suy nghĩ của anh, nhân cách của tôi cũng thật là lớn lao...

Tôi thăm thở dài, cười gượng hai tiếng rồi nói: “Anh muốn bạn gái như thế nào?”

Anh chốc chốc nghiêng đầu đánh giá tôi, lòng tôi giật thót lên tận cổ họng, trong đầu hiện lên vô số lời thoại – giống em là được rồi, nếu không giống em là được rồi, thật ra anh vẫn chưa quên em...

“Cao hơn em một chút, gầy hơn một chút, không khác nhau nhiều lắm.” Anh nói.

Xem ra tôi tự tưởng bở, trái tim bé nhỏ nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường, nặn ra nụ cười gượng gạo, đáp: “Yêu cầu không cao, em sẽ giới thiệu cho anh.”

Cây bút máy trong tay anh đánh một vòng thật đẹp, anh nói: “Thế thì cảm ơn em trước!”

5. Chương 5

Hai ngày sau bố tôi xuất viện, vết mổ cũng lành khá nhanh, sau đó vì ngại phải đi đi lại lại vất vả nên bố tôi quyết định cắt chỉ luôn tại bệnh viện. Theo như lời mẹ tôi kể, vừa mới cắt chỉ xong, hôm sau bố tôi đã đến câu lạc bộ người cao tuổi chơi rồi. Quả đúng là tinh thần người chiến sĩ, khiến đứa con gái là tôi đây phải bội phục.

Sáng nay, lúc tỉnh dậy tôi mới phát hiện ra quần áo ngủ trên người ướt đầm mồ hôi, vội vàng thay quần áo khác rồi lao về phía ga tàu điện ngầm. Bên trong khoang tàu, điều hòa phả ra từng đợt gió lạnh lạnh, lúc này tôi mới để ý lưng áo đã ướt đầm. Hôm nay tôi mặc áo sơ mi trắng xuyên thấu, vì mồ hôi nên áo dính sát vào người. Nhìn quanh một vòng, tôi thấy trong khoang tàu có vài ông chú “dê già” nhưng lại chẳng có ai thèm liếc mắt nhìn tôi một cái. Có đánh chết tôi cũng không thừa nhận là mình không sexy, quyến rũ, là bởi vì trời quá nóng nên mấy lão dê già cũng lười “dê” mà thôi.

Vừa vào đến văn phòng, Phó Phái đã chặn cửa: “Trần Tiểu Hi, hôm nay em đi chụp danh mục sản phẩm nhé! Chẳng phải em rất thích chụp ảnh sao!”

Tôi nhìn ra khoảng trời chói chang ngoài cửa sổ, lắc đầu cảm khái: “Bố em bảo cái tên Trần Tiểu Hi này tượng trưng cho cuộc sống luôn luôn tràn ngập hi vọng, dù lớn hay nhỏ cũng đều tốt. Nhưng ông ấy lại không đoán trước được, hai mươi mấy năm sau lại mọc ra anh chàng Trần Quán Hy, và cũng chẳng thể ngờ người ta lại có đam mê chụp ảnh, bắt ngờ hơn nữa bộ ảnh này tung ra làm dân tình cả nước nhốn nháo, cả giới showbiz lao đao. Điều này chứng minh cuộc sống luôn tràn ngập những điều bất ngờ, vì thế... không thể vì tên em là Trần Tiểu Hi mà anh cho là em thích chụp ảnh được đâu.”

(BT: Trần Quán Hy là nam diễn viên, ca sĩ Hồng Kông, là người sáng lập của CLOT Inc., kiêm tổng giám đốc điều hành (CEO) của Clot Media Division Limited từng dính đến một vụ scandal ảnh nóng trên mạng có liên quan đến một số ca sĩ, diễn viên, người mẫu để dành thời gian cho các hoạt động xã hội)

Phó Phái kéo ngăn bàn và lấy máy tính ra: “Chống đối sếp trừ 2% tiền lương, xin nghỉ trừ 3%, đi muộn trừ 1%...”

Tôi gật đầu: “OK, anh cứ trừ đi, nhưng trước hết anh phải trả tiền lương tháng trước cho em đã.”

Anh ta im lặng rồi cắt máy tính đi, và nói: “Bà chị Tiểu Hi, hôm nay chị cứ nghỉ ngơi đi, danh mục sản phẩm cứ giao cho em đây.”

Tôi gật gù, ngồi xuống trước điều hòa.

Tôi đã làm việc ở công ty này hơn hai năm. Hồi đó chia tay với Giang Thần nên tôi cũng vội vã đổi việc, không phải tôi sợ anh đến tìm tôi mà là sợ anh không đến tìm tôi. Con người ấy à, không thể không có lòng tự trọng, mà việc này tôi đã trải nghiệm rất sâu sắc.

Công ty tổng cộng có ba người, giám đốc Phó Phái, nhân viên tài vụ kiêm writer Tư Đồ Mạt, và tôi là thiết kế. Chúng tôi là công ty thiết kế nhỏ, tồn tại được chủ yếu dựa vào các mối quan hệ của Phó Phái. Mà ở trong nội bộ ngành cũng khá có danh tiếng nhưng sau khi Phó Phái và bạn gái – một khách hàng của công

tự chia tay, phía bên đó ghi hận nên gây khó khăn đủ bề, nào là công ty chúng tôi dựa vào quy tắc ngầm để đạt được hợp đồng, cho nên số lượng đơn đặt hàng gần đây sụt giảm không phanh. Còn việc quy tắc ngầm này đúng là đặt điều, tuy tôi và Tư Đồ Mạt nhiều lần khuyên Phó Phái “bán thân” để đổi lại đơn đặt hàng nhưng anh ta thà chết không theo. Về chuyện này chúng tôi vẫn không thể hiểu nổi bởi vì với cái nhìn của chúng tôi về tình yêu của Phó Phái, đó cũng là kiểu mua bán thực dụng.

Phó Phái đi ra ngoài, Tư Đồ Mạt đã xin nghỉ một tuần vì con ốm sốt vì vậy cả văn phòng chỉ còn lại một mình tôi. Tôi tự pha cho mình một chén trà rồi lững thững đến bàn làm việc bật máy tính lên. Tôi vừa uống trà vừa chờ máy khởi động tự động đăng nhập QQ, MSN, SKYPE...đều là những ứng dụng chat, gọi điện, nhắn tin giữa người với người. Có thể nói các ứng dụng để trò chuyện, nhắn tin, gọi điện đang xuất hiện ngày càng nhiều mà con người ta gặp mặt nhau thì lại ngày càng ít.

(MSN (viết tắt từ tên tiếng Anh The Microsoft Network) là một tập hợp các dịch vụ Internet cung cấp bởi Microsoft vào ngày 24 tháng 8 năm 1995, ra đời cùng lúc với phiên bản Windows 95. Số lượng dịch vụ được cung cấp thay đổi rất nhiều so với khi mới được phát hành.)

MSN vừa bật lên đã thấy Trang Đông Na nhắn tin. Cô ấy là một khách hàng của công ty tôi. Cuối năm chúng tôi thường thiết kế một bộ quà tặng gồm lịch để bàn, bộ cốc chén, thiệp chúc Tết... cho công ty cô ấy. Hai bên hợp tác rất vui vẻ, cũng coi nhau như bạn bè. Cuối tuần trước tôi đã giới thiệu cô ấy cho Giang Thần. Cô ấy là cô gái rất được, cao hơn tôi, gầy hơn tôi, đẹp hơn tôi, tính tình cũng tốt hơn tôi, sự nghiệp cũng thành công hơn tôi, điều duy nhất kém tôi là... cỡ giày không nhỏ bằng tôi.

Tôi nghe nói hai người họ tiến triển khá nhanh. Giang Thần còn chủ động hẹn cô ấy mấy lần. Với hiểu biết của tôi với anh thì đây đúng là chuyện không dễ dàng. Sau khi nghe nói tâm trạng tôi vô cùng tệ, thậm chí còn muốn phá hai người nhưng đành nhịn xuống.

Tôi mở khung chat của Trang Đông Na ra, câu “Cậu có đó không” của cô ấy lặp lại mấy lần. Tôi thấy cô ấy dùng sai ngữ pháp, thiếu dấu hỏi chấm rồi.

Tôi thông thả gõ: Tổ đây.

Tôi còn cố ý tô đỏ dấu chấm để tăng thêm dấu hiệu, hi vọng cô ấy nhìn thấy còn tự biết sai mà sửa.

Trang Đông Na (10:16):

Giúp tớ một việc được không?

Tôi thấy dấu hỏi chấm, cảm thấy rất hài lòng, nhanh chóng trả lời lại: Nói thử xem.

Trang Đông Na nói (10:20):

Đêm nay một bệnh nhân của Giang Thần mổ tiệc chúc mừng xuất viện, anh ấy đến tham gia nhưng phải đưa bạn gái đi cùng. Mà buổi chiều nay tớ phải đi Thượng Hải công tác, cậu có thể đi cùng anh ấy giúp tớ được không?

Tôi do dự một lát mới gõ: Thế thì không hay lắm?

Trang Đông Na nói (10:24):

Có gì mà không hay, tớ đã nói với Giang Thần rồi. Anh ấy cũng đồng ý. Thực sự là trong trường hợp này mang theo bạn cũng được, nghe nói bệnh nhân kia cũng là nhân vật tai to mặt lớn, đang muốn mai mối cho Giang Thần. Cậu cũng không muốn bọn tớ vừa mới tìm hiểu đã phải kết thúc chứ....

Tôi nhìn khung chat mà cảm nín luôn.... Khi giới thiệu hai người, tôi cũng đã nói với cô ấy tôi và Giang Thần đã từng là người yêu. Cô ấy cũng không để ý, đáng ra tốt xấu gì cũng nên để ý cái danh người yêu cũ của tôi chứ. Có câu “lương thiện chính là lúc người khác đối ăn, anh đừng nhai nhóp nhép”, cô ấy chẳng những nhai nhóp nhéo mà còn để tôi lấy khăn lau miệng cho cô ấy, đúng là đồ độc ác....

Trang Đông Na nói (10:25)

Tiểu Hi please please please please xin cậu xin cậu xin cậu

Bạn xem người này, có sốt ruột cũng không được quên dấu câu chứ, có để ý tới cảm nhận của bọn chúng hay không hả?

Tôi thở dài, gõ xuống: Được rồi, nếu như hai người đã không ngại

Trang Đông Na nói (10:28)

Tiểu Hi tớ yêu cậu quá, cảm ơn cảm ơn cảm ơn

Tan làm Giang Thần sẽ đến đón cậu, lúc đó anh ấy sẽ đưa cậu đi mua váy, đều ghi vào thẻ của anh ấy.

Tôi uống một hộp trà lớn, dùng ngón trỏ gõ mõ cò một chữ: OK.

Nhấn nút Enter, ngẫm lại, tôi cảm thấy mình đúng là một người quá tốt bụng. Hồi còn bé cũng vậy, tôi còn nhớ hồi cấp một, tất cả mọi người đều ghét cô giáo chủ nhiệm lớp tôi nên khi cô bị ốm chẳng ai muốn đi thăm, tôi là người duy nhất đi. Cô ấy rất vui nên mang hết hoa quả, bánh kẹo,... trong phòng bệnh mời tôi ăn, khiến tôi no không thở được, đi lại rất khó chịu. Tất cả đều do lòng tốt của tôi hại mà ra.

Vì thế cả ngày hôm nay tôi đều ngơ ngơ ngẩn ngẩn, lúc Phó Phái chụp ảnh về tiện tay cầm máy ảnh lên chụp cho tôi hai tấm, sau đó cắm vào máy tính cho tôi xem. Đúng là chụp rất được, vừa nghệ thuật lại mê mang ngơ ngác, trông hết như bà cụ lớn tuổi lạc đường về nhà.

Nhanh chóng tan làm, điện thoại tôi vang lên đúng lúc tôi đang ngồi trong nhà vệ sinh. Tôi đây có một tật xấu, cứ lúc nào căng thẳng là chạy vào nhà vệ sinh. Hồi đó lúc thi đại học tôi cũng trốn trong nhà vệ sinh tận mười lăm phút.

Tôi rút điện thoại từ trong túi quần ra, quả nhiên là Giang Thần. Tôi hít sâu một hơi mới phát hiện chỗ này thực sự không phải là địa điểm tuyệt vời để hít sâu bình tĩnh, vì thế đành bịt mũi trả lời.

“A lô?”

“Là anh.”

“Em biết.”

“Sao giọng em ồm ồm thế?”

Tôi đẩy cửa nhà vệ sinh đi ra ngoài, bỏ tay bịt mũi ra: “Có đâu!”

“Em vừa mới ở trong WC?” Anh đột nhiên bật cười hỏi

Tôi giật mình, ngó trái ngó phải xung quanh rồi mới hỏi: “Sao anh biết?”

“Đoán thôi. Em đã tan làm chưa?” Anh nói.

Tôi tức giận: “Anh đoán giỏi như thế thì đoán tiếp đi!”

“Anh đã ở dưới tầng công ty em rồi, em tan làm rồi thì xuống đây đi.” Anh từ tốn nói chuyện.

Tôi thu dọn đồ rồi xuống dưới, ngó nghiêng một lúc cũng chưa thấy Giang Thần. Không phải anh đang trả thù chuyện tôi đến chỗ hẹn muộn cách đây ba năm đó chứ?

Tôi ngó nghiêng lâu ơ là lâu, một chiếc ô tô dừng ở trước mặt tôi, còn ần còi nữa. Tôi cúi đầu xuống nhìn, nhưng cửa xe đen xì nên chẳng thấy được gì, đang muốn tiến sát thêm chút nữa thì tiếng còi lại vang lên. Tôi giật mình, lùi lại về sau mấy bước đang định nổi giận thì cửa kính xe từ từ hạ xuống, Giang Thần hất đầu ra lệnh: “Lên xe!”

Tôi mở cửa xe ngồi vào, anh chau mày: “Sao em lè mề thế? Chẳng phải bọn em tan làm từ 5 giờ 30 phút à? Thất dây an toàn vào.”

Tôi giả bộ ngu ngơ, lẩm bẩm: “Trần Tiểu Hi, em đã tan làm chưa nhỉ? Tối nay thật sự làm phiền rồi, cảm ơn em nhé.”

Giang Thần lườm tôi một cái: “Không cần khách sáo!”

Tôi bĩu môi: “Đúng là lễ độ quá mà!”

Tôi liếc trộm sang, anh đang mặc một bộ vest đen, cà vạt xanh xanh ngọc, đẹp trai cực kỳ, đẹp trai đến tận bạo.

Bỗng nhiên, anh nghiêng người sang, tôi vội kéo dây an toàn hấp tấp nói: “Em đã thắt dây an toàn rồi.”

Bụp... Anh mở một ngăn nhỏ trước mặt tôi, lấy ra một chai nước đưa cho tôi, còn không quên hừ lạnh một tiếng.

Tôi cầm chai nước trong tay mà xấu hổ muốn chết. Tôi nghĩ nếu tôi chết thì Giang Thần nhất định sẽ viết dòng chữ “Tự mình đa tình, xấu hổ mà chết” lên trên bia mộ của tôi.

Xe thong thả đi trên đường, tôi uống từng ngụm nước nhỏ, mặc dù tôi không khát nhưng cần làm gì đó để giữ bình tĩnh.

Không khí trong xe im lặng một cách kỳ lạ. Không có việc gì làm, tôi ngồi xé nhãn chai nước, xé hết xong mới phát hiện không biết vứt đi đâu, đành hỏi anh.

“Bỏ chỗ nào đây?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi thoáng chốc: “Bỏ vào ngăn vừa rồi!”

Tôi ấn nút, bỏ đồng giấy vụn vào. Nhưng mà do chính mình xé ra nên cũng thấy hơi hơi chột dạ, tôi cố gắng gọi chuyện.

“Anh vẫn còn uống Nongfu Spring à?”

(Nongfu Spring: Tên một loại nước khoáng của Trung Quốc)

Từ sau lần đầu tiên tôi mua cho anh loại nước này thì lần nào uống nước khoáng anh đều uống Nongfu Spring. Lúc ấy tôi cảm thấy rất tự hào. Bởi vì bớt năm đồng nên mới mua cho anh Nongfu Spring song không ngờ lại mua đúng loại nước anh thích.

Anh thuận miệng đáp lại: “Bệnh viện phát quà Tết, đằng sau vẫn còn một thùng.”

Tôi ngoái đầu lại, quả nhiên thấy một thùng nước khoáng Nongfu Spring. Tôi liền biểu dương bệnh viện anh: “Đãi ngộ bệnh viện anh tốt thật đấy, ăn Tết còn tặng quà. Chẳng bù cho công ty em, ăn Tết xong còn bắt bọn em tặng ca.”

Anh không đáp, chỉ tập trung lái xe.

Tôi thấy anh có vẻ không muốn nói chuyện nên cũng im lặng. Nhiều tuổi rồi nên da mặt cũng không dày như trước nữa. Nếu như tôi của những năm đó, mặt dày lại liều mình bắm dính thì cái dáng vẻ này của anh cũng chẳng ăn thua gì. Nhưng hiện tại, da mặt đã mỏng đi nhiều rồi, nhìn mặt nói chuyện đã trở thành thói quen.

6. Chương 6

Khi xe của Giang Thần dừng trước cửa hàng thời trang của LV (Louis Vuitton), tôi bị sốc. Chủ yếu tôi chỉ biết đến nhãn hiệu này qua cuốn sách của một nhà văn nổi tiếng nào đó, hay các tạp chí thời trang chứ thực ra hàng ngày tôi vẫn quen thuộc với nhãn hiệu AV hơn.

Tách, tiếng cửa xe mở ra, Giang Thần lên tiếng: “Em xuống xe đợi anh, anh đi đỗ xe.”

Tôi xuống xe đứng tại chỗ chờ anh ấy quay lại, thỉnh thoảng như con chuột lén lút liếc trộm các sản phẩm LV qua tủ kính trong cửa hàng. Có lẽ do ảnh hưởng của tâm lý nên cảm thấy ánh đèn vàng trong đó đặc biệt xa hoa, sang chảnh.

“Đi thôi!” Chẳng biết Giang Thần đã đứng đằng sau tôi từ khi nào.

Tôi giật nảy mình, nói lắp: “Có lẽ không cần đâu! Đắt lắm! Hơn nữa em thấy bên trong toàn là túi xách, nhìn mãi cũng chưa thấy quần áo đâu.”

Anh nheo mắt nhìn tôi: “Em tưởng anh muốn đưa em vào LV đấy à?”

“Còn không phải à?”

Anh dùng ánh mắt mỉa mai nhìn tôi: “Em cũng không phải vợ anh, anh đưa em đến mua đồ LV làm gì.”

.....

Anh dẫn tôi vòng qua cửa hàng LV, rẽ vào một ngõ nhỏ và đi vào một cửa hàng quần áo. Tôi ngược đầu lên nhìn. Cái tên này đúng là vô cùng đặc biệt – KHÔNG MUA NỔI LV.

Tôi chỉ vào bảng hiệu và nói với Giang Thần: “Anh xem, nó đang châm chọc anh đấy!”

Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn: “Châm chọc em thì có!”

Tôi bĩu môi: “Chờ đến khi em có tiền, em sẽ đến các cửa hàng nổi tiếng và nói với nhân viên: không cần cái này, không cần cái kia, gói toàn bộ những cái khác vào cho tôi.”

Anh lắc đầu, nói: “Rõ ràng em sẽ nói, gói cái này, cái này lại, còn lại đóng gói gửi tới Hội Chữ Thập đỏ.”

Đạo hạnh còn cao thâm hơn tôi...

Chủ cửa hàng là một thanh niên trẻ, đáng vẻ khá ổn. Tôi nhìn cũng thấy quen quen, chắc là do trong đầu tôi lúc nào cũng muốn quen những anh chàng đẹp trai.

Cậu ta đi tới hỏi: “Bác sĩ Giang đưa bạn gái tới mua quần áo à?”

Giang Thần đẩy tôi lên phía trước, nói ngắn gọn: “Chọn một bộ có thể tham gia tiệc tối cho cô ấy!”

Anh chàng trẻ tuổi nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, đáp: “OK, phong thái của người đẹp đây rất hợp với quần áo của shop em, em lập tức sẽ đưa mấy bộ quần áo cho chị ấy chọn.”

Thì ra phong thái của tôi chính là phong thái “không mua nổi LV”...

Nhân lúc cậu ta chọn quần áo, tôi hỏi Giang Thần: “Anh quen cậu ta à?”

Giang Thần gật đầu: “Cậu ta là em trai của bác sĩ Tô.”

Có vẻ lỗ tai của “em trai Tô” rất thính nên liền nói chen vào: “Em tên là Tô Duệ, có lẽ một lát nữa chị m cũng sẽ qua đây.”

Tôi cúi đầu nhìn cậu ta đang ngồi xổm trên đất chọn giày, bởi vì mặc quần cạp trễ nên lộ cả mông lưng, đúng kiểu trai đẹp.

“Trần Tiểu Hi.” Giang Thần đột nhiên gọi tôi.

“Hả?” Tôi thu hồi ánh mắt và quay sang nhìn anh.

Anh chỉ chỉ chân tôi, tôi cúi xuống nhìn thì thấy một con thằn lằn màu xanh đang bò bên chân tôi, cái đuôi dài còn đang ngoe nguẩy. Theo phản xạ có điều kiện, tôi hất nó ra sau đó thét chói tai trốn sau lưng Giang Thần.

Con vật đáng thương lăn một vòng trên mặt đất, phơi ra cái bụng màu nhạt, bốn chân khua khoắng loạn xạ.

Tô Duệ đứng dậy đi tới, cười tít mắt lật con vật nhỏ màu xanh lại rồi đặt nó lên cánh tay và nói với tôi: “Đừng sợ, đừng sợ, đây là con thằn lằn em nuôi.”

Tôi nhô đầu ra từ sau lưng Giang Thần, hỏi: “Nó có độc không? Có cắn người không?”

“Không, không, nó rất ngoan là đằng khác.” Tô Duệ duỗi cánh tay ra, nhiệt tình mời tôi: “Chị sờ thử xem.”

Thấy cậu ta nhiệt tình như vậy tôi cũng không tiện từ chối, run run tay đưa ra, mới tới trước mặt, nó đột nhiên thè cái lưỡi phân nhánh ra. Tôi sợ hãi nhanh chóng rút tay về, lại trốn sau lưng Giang Thần.

Tô Duệ cười ha ha: “Tiểu Tích, mày đừng dọa chị ấy. Vừa nãy chị ấy cũng không phải cố ý đá mày đâu.”

“Tiểu Tích?” Giang Thần lặp lại lần nữa, mỉm cười.

Tôi ngơ ngác gật đầu, lúc sau mới nghĩ ra, cảm phần nhìn chăm chăm con vật kia: “Nó cũng tên là Tiểu Hi hả?”

(Tiểu Tích và Tiểu Hi có phiên âm giống nhau – xiao xi / / TÍCH rần mối)

“Cũng?” Tô Duệ rất phần khích: “Còn có ai tên Tiểu Tích nữa à? Cái tên này đúng là rất hay.”

Có một cái tên hay, tôi chậm chậm giơ tay: “Chị đây, Trần Tiểu Hi...”

“Đúng là rất có duyên.” Tô Duệ vòng qua người Giang Thần đứng trước mặt tôi, vuốt đầu con thần lùn và tiếp lời: “Tô Tiểu Tích, tên của chị ấy cũng giống mày đó. Hai người rất có duyên đó nha. Đến chào hỏi chị ấy đi, nhớ hôn chị ấy một cái nha.”

Tôi cười gượng, vòng lên trước mặt Giang Thần, ló đầu ra vẫy vẫy tay: “Xin chào xin chào, nam nữ thụ thụ bất thân, không cần hôn, không cần hôn đâu.”

Tô Duệ lộ vẻ như bị sỉ nhục: “Tiểu Tích là gái.”

Giang Thần đứng chắn ở trước mặt cậu ta: “Đi thay quần áo.”

Lúc này Tô Duệ mới thả Tô Tiểu Tích xuống, lấy mấy bộ quần áo từ giá treo đưa cho tôi: “Chị thử trước xem, mà chị đi giày cỡ nào?”

Bởi vì chân quá nhỏ nên mỗi lần bị hỏi cỡ giày tôi lại cảm thấy rất xấu hổ...

Tôi liền nói: “35.”

Giang Thần nghiêng đầu nhìn tôi, nói: “33, 5. Không thì 34 thêm miếng lót nữa cũng được.”

.....

Tô Duệ gãi đầu nói với tôi: “Thế thì em phải tìm xem có giày cỡ 34 không đã. Chị cứ vào thay quần áo trước đi.”

Tôi cầm quần áo vào phòng thử đồ nhưng vừa thay bộ đầu tiên đã gặp rắc rối, khóa kéo sau lưng bị mắc vào tóc, tôi kéo thế nào cũng không được, cuối cùng đành gọi vọng ra cầu cứu từ bên ngoài: “Tô Duệ, khóa kéo bị mắc rồi, chị kéo mãi không được.”

Rèm bị kéo ra, Giang Thần đi vào, tôi đơ người nhìn anh. Anh không lên tiếng, đi thẳng ra sau lưng tôi, một tay vén tóc tôi lên cao, một tay kéo khóa lên, sau đó đi luôn ra ngoài. Tôi vô cùng bội phục “tay nghề” của anh.

Tôi thử mấy bộ liền, cuối cùng Tô Duệ chọn cho tôi một bộ váy voan dài màu xanh nhạt. Bộ váy nhẹ bay đến nỗi khiến tôi cảm giác xấu hổ như không mặc quần áo vậy.

Vất vả lắm Tô Duệ mới tìm được cho tôi đôi giày cao gót cỡ 34 màu vàng nhạt, sau khi cho thêm miếng lót tôi mới miễn cưỡng đi được.

Tô Duệ luôn miệng khen tôi mặc bộ váy mới xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm. Tuy tôi soi gương không thấy đẹp như cậu ta phóng đại nhưng cũng phải công nhận cậu ta nói đẹp quá đúng. Tôi rất muốn kết bạn với cậu ta.

Sau mấy lần cố gắng tiếp cận tôi không thành, Tô Tiểu Tích bị tôi dùng ánh mắt

“mày mà dám lại đây chị sẽ dùng giày cao gót giẫm chết mày” dọa cho chạy mất.

Giang Thần ngồi ở sô pha trong cửa hàng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn tôi. Dĩ nhiên tôi không dám hi vọng anh sẽ có dáng vẻ kinh ngạc giống như được gặp tiên nữ trong ti vi hay trong tiểu thuyết nhưng ít nhất cũng đừng thờ ơ như đang xem bản tin thời sự thể chứ.

“Xong chưa?” Anh đứng dậy khỏi sô pha.

“Được rồi, anh trả tiền đi.” Tôi cúi đầu nhìn cổ áo chữ V, bên cạnh còn có may nếp gấp màu xanh lá mạ, trông y như sóng lúa xanh rập rờn.

Tô Duệ ồn ào: “Thôi, thôi, xem như có duyên. Cứ coi đây là quà gặp mặt của Tiểu Tích và Tiểu Hi, tổng cộng 800 tệ, váy 500, giày 300.”

Tôi trừng cậu ta, muốn giết người à, quần áo như để trong kho cả năm rồi thế mà còn bảo mới.

Tô Duệ cười tươi với tôi: “Chị đừng cho em là gian thương làm ăn bất lương như vậy. Quần áo của em không phải shop nào cũng có đâu, đây đều là quần áo em tự thiết kế đấy, chỉ có một bộ thôi.”

Giang Thần không nói gì, thanh toán xong nói cảm ơn rồi kéo tôi ra khỏi cửa hàng.

Tôi tranh thủ trang điểm trên xe, cũng may giao thông không quá tệ nên lúc trang điểm xong mặt mũi trông vẫn bình thường.

Đến lúc xe dừng chờ đèn đỏ, Giang Thần đột nhiên cười rộ lên, ánh mắt lộ rõ vẻ trêu ghẹo: “Kỹ thuật trang điểm của em tiến bộ nhiều ghê.”

Tôi lườm anh, tôi biết anh đang cười cái gì.

Hồi lớp 12, chúng tôi cày ngày cày đêm chuẩn bị cho kì thi đại học đầy căng thẳng. Ở một nơi nào đó, có mấy học sinh như chúng tôi vì không chịu nổi áp lực thi cử đã tự kết thúc sinh mạng của mình. Tin tức này nhanh chóng lan truyền ra khắp các trường cấp ba, nhưng mãi sau này mới lan tới cái trường ở thị trấn nhỏ xa xôi hẻo lánh này của chúng tôi. Hiệu trưởng mở cuộc họp khẩn cấp, sau đó trước khi ngày thi tốt nghiệp cấp ba một tháng, hội phụ huynh và ban giám hiệu quyết định tổ chức một bữa tiệc tối gọi là “Hướng tới ngày mai” cho những đứa trẻ đang ngập ngụa trong nước sôi lửa bỏng là chúng tôi đây. Cá nhân tôi cảm thấy tên gọi này rất không có ý nghĩa, ngoại trừ đã chết thì ai cũng hướng tới ngày mai thôi. Tiết mục văn nghệ đều là do các em lớp 10, lớp 11 biểu diễn, đọc diễn cảm, hát đồng ca gì đó,... Tóm lại, những tiết mục cũng khiến người xem không muốn hướng tới ngày mai luôn.

Trước khi tổ chức buổi tiệc lại có một rắc rối nhỏ làm khó các thầy cô. Nếu muốn lên sân khấu biểu diễn thì ít nhất cũng phải trang điểm, mà thầy cô có thể trang điểm được cũng chỉ có mấy người, chờ đợi đồng ca trang điểm xong thì trời cũng sáng rồi. Vì thế, nhà trường quyết định để những học sinh khối Mĩ thuật gánh nhiệm vụ trang điểm. Là người đứng đầu khối, tôi tự cho là mọi việc dễ như trở bàn tay song không ngờ mặt người với vải Canvas khác nhau quá nhiều. Mỗi một người được tôi trang điểm xong, sau khi soi gương đều òa lên khóc. Hơn nữa, bọn họ còn nói nếu để bọn họ trang điểm như vậy lên sân khấu thì họ thà lựa chọn vĩnh biệt ngày mai còn hơn. Mà đúng lúc ấy Giang Thần đi ngang qua. Trong lớp học, tôi bị một đám đàn em khóc lóc vây quanh vô cùng lúng túng, còn anh đứng bên ngoài ôm bụng cười ngặt nghẽo. Mà mấy cô bé lớp dưới bị đàn anh nổi tiếng khối trên cười nhạo lại càng khóc dữ dội hơn.

Tuy đã qua rất lâu nhưng mỗi khi nhớ lại đầu tôi vẫn luôn ong ong, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng khóc nức nở du dương của các em ấy.

“Đến nơi rồi.” Giang Thần nói. Xe từ từ dừng lại.

Tôi xoa xoa thái dương, thở dài: “Sau này anh đừng hại em phải nhớ lại mấy chuyện xấu hổ kia nữa.”

Xe dừng một lúc lâu mà vẫn không thấy anh mở cửa xe. Tôi quay sang nhìn anh đầy thắc mắc. Anh đang nhúu chặt mày, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước, quai hàm cắn chặt, hai tay nắm chặt tay lái, các khớp xương trở nên trắng bệch.

Tôi biết anh đang tức giận nhưng chính vì anh tự nhiên tức giận như thế nên tôi không biết như thế nào đành chậm chạp hỏi: “Sao thế?”

Anh hít sâu một hơi, chậm rãi buông tay lái, quay sang cười với tôi. Có lẽ không nên nói là cười, bởi vì anh mím chặt môi hiện lên hai lúm đồng tiền rõ sâu. Anh đáp: “Không sao, đau dạ dày thôi!”

“Hả? Vậy làm sao giờ?” Mỗi khi căng thẳng tôi lại rồi hết cả lên: “Sao lại đau dạ dày được? Anh không ăn bữa cái gì đó chứ? Có mang theo thuốc không? Hay là chúng ta đi bệnh viện đi...”

“Không sao rồi!” Anh nói

“Sao lại không sao rồi? Anh có biết đau dạ dày có thể là xuất huyết dạ dày, loét dạ dày, thủng dạ dày, ung thư dạ dày...”

Anh nhìn tôi cười: “Còn gì nữa?”

Tôi không chắc lắm: “Đứt dạ dày!”

Tôi còn cao giọng gắt: “Mặc kệ đi, chúng ta nhanh tới bệnh viện thôi, rất có thể vài giây sau anh sẽ chết mất!”

Bỗng nhiên anh đưa tay vỗ vỗ đầu tôi, cười nói: “Em là bác sĩ hay anh là bác sĩ đây?”

Anh bỗng đứng dịu dàng với tôi như vậy khiến cảm xúc của tôi thật phức tạp nhưng ít nhất xác định dạ dày anh không có vấn đề. Anh cũng cam đoan sẽ không sao, cuối cùng còn đảm bảo chắc chắn nếu dạ dày anh có vấn đề gì sẽ để cho tôi phẫu thuật.

Tôi nghe anh nói nguyện ý chết trên tay mình cũng an tâm hơn.

7. Chương 7

Trước khi bước vào đại sảnh của buổi tiệc, Giang Thần vẫn đi trước tôi một đoạn bỗng nhiên dừng bước lùi lại đi bên cạnh tôi, còn giơ khuỷu tay ra nhìn tôi.

Tôi ngơ ngác nhìn lại anh: “Còn phải pose (tạo dáng) à? Có ai chụp ảnh cho chúng ra không?”

Anh khẽ lườm tôi, tôi vội nheo mắt cười: ” Nói đùa với anh thôi mà ”

Đứt lời liền đưa tay vòng tay qua khuỷu tay anh, nhẹ nhàng ôm lấy: ” Trên ti vi đều diễn thế mà, khi tiến vào đều phải tay trong tay.”

Tôi cúi đầu nhìn cánh tay mình khoác trên cánh tay anh, bỗng nhiên trong lòng ngực có gì đó nghèn nghẹn, không kiềm chế khoác khuỷu tay anh chặt hơn. Anh liếc xuống nhìn tôi nhỏ giọng trấn an: ” Em cứ coi như đi tham quan chỗ đóng phim là được rồi!”

Tôi nhìn quanh đại sảnh rộng lớn của bữa tiệc, trên trần nhà treo những đèn thạch anh lớn đủ màu sắc tỏa ra ánh sáng lung linh huyền ảo, còn bên dưới những nam thanh nữ tú đang vui vẻ trò chuyện ăn uống. Trên chiếc bàn dài không thấy điểm cuối đầy rượu sâm-panh và đồ ăn, tôi nuốt nước miếng....Ồi đồ ăn ngon....

” Trần Tiểu Hi, đừng nhìn đồ ăn nữa, cười lên.” Giang Thần đột nhiên cúi người nói nhỏ bên tai tôi, hơi thở của anh thổi vào tai tôi ngứa ngứa, tôi lập tức lườm anh.

” Cười lên!” Anh nhắc lại lần nữa.

Tôi nhìn theo tầm mắt anh thấy một người đang vây quanh một ông lão quen mặt đang chậm chậm tiến về chúng tôi.

Giang Thần kéo tôi về phía họ, tôi vừa mỉm cười vừa hỏi anh: ” Ai là bệnh nhân của anh?”

” Ông lão ở giữa.”

Tôi thấy sắc mặt ông lão kia hồng hào, nào giống người bị bệnh nặng mới khỏi nên lại hỏi tiếp: ” Ông ấy bị bệnh gì?”

” Bệnh tim.”

Giang Thần vừa mới dứt lời thì chúng tôi cũng đi tới trước mặt họ.

Hai người bắt tay chào hỏi nhau. Tôi nghe Giang Thần gọi ông ta là bí thư Trương, giờ mới nhớ tại sao lại thấy ông lão này quen mặt, thì ra là nhìn thấy ông ấy trên bản tin thời sự tỉnh, mà không chỉ một lần. Thêm vào đó tần suất xem ti vi một năm không quá mười lần của tôi thì có thể hiểu một điều rằng, ông ấy

xuất hiện rất nhiều lần trên ti vi. Vì vậy có thể suy ra, ông ta là một nhân vật rất có vai vế trong ban lãnh đạo tỉnh.

Bí thư Trương cười tủm tỉm nhìn tôi, hỏi: "Bạn gái Tiểu Giang à?"

Tôi nhìn Giang Thần, nghĩ thầm tiền Phật phải tiền tạn Tây Thiên, tôi liền mỉm cười gật đầu: "Chào bác! Cháu là Trần Tiểu Hi."

Bí thư Trương gật đầu. Những người đàn ông tầm tuổi này ít nhiều đều trông rất phúc hậu, cười lên trông càng giống với tiên nhân đắc đạo hơn: "Cháu Trần thật xinh đẹp! Đúng là trai tài gái sắc. Bác vốn định giới thiệu cháu gái mình cho Giang Trần nhưng xem ra nó không có được may mắn rồi."

Tôi không biết trả lời như thế nào, đành cười trừ. Giang Thần cười tiếp chuyện: "Bí thư Trương thực sự ưu ái quá rồi, cháu thực sự không dám trèo cao."

Bí thư Trương cười cười, đột nhiên cao giọng nói: "Các vị!"

Giọng của ông ấy không phải quá to nhưng lại có lực hấp dẫn đặc biệt, tất cả mọi người trong phòng khác đều im lặng, quay sang nhìn chúng tôi. Tay tôi níu chặt tay Giang Thần đầy lo lắng, nhưng tay kia của anh lại nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay tôi.

Bí thư Trương giơ cao ly rượu trong tay: "Đây là ân nhân của tôi, bác sĩ Giang. Xin mọi người cùng nâng ly với tôi để cảm ơn cậu ấy và bạn gái cậu ấy. Cảm ơn!"

Ông vừa dứt lời thì có người đưa ly rượu vào tay chúng tôi.

Giang Thần nhận ly: "Đây chỉ là bổn phận của người bác sĩ mà thôi!"

Nói thật tôi thật sự rất lo lắng vì tôi chưa bao giờ phải đứng trước nhiều người như thế này. Trong ấn tượng của tôi lần lo lắng nhất cũng chính là lần thi hát đồng ca. Lúc ấy tôi đứng lẫn trong cả nhóm người cùng hát mà chân tay run lẩy bẩy. Bây giờ bị cả nhóm người nhìn chăm chăm, ai cũng đều tinh nh của xã hội, có chức, có quyền, có tiền. Tôi nghĩ chỉ muốn bảo họ tôi là người bình thường hôm nay tới xem đóng phim mà thôi, mọi người đừng nhìn tôi nữa.

Cũng may là khoảnh khắc này cũng nhanh chóng trôi qua. Mọi người uống rượu xong liền quay về việc của mình, lúc này tôi mới phát hiện mình run đến mức rượu sóng ra đầy tay.

Có điều dường như bí thư Trương chưa muốn buông tha cho chúng tôi, ông ấy lại đổi một ly rượu khác, nâng ly với chúng tôi

"Bác sĩ Giang, khi nào cưới nhớ gửi thiệp mời cho tôi đấy!"

"Thiệp mời nhất định sẽ gửi cho bác nhưng bác không thể uống rượu thêm được nữa, tim của bác không chịu nổi đâu." Giang Thần nói, giọng còn lộ rõ vẻ nghiêm túc của một bác sĩ.

Bí thư Trương cười đặt ly xuống. Tôi thở phào coi như thoát được một trận, liền cúi đầu nhìn váy nghiên cứu xem lau tay vào đâu thì không thấy rõ vết.

"Trần Tiểu Hi đi nhà vệ sinh." Giang Thần nói xong câu đó đã bị bí thư Trương kéo đi chỗ nào không biết.

Rửa tay xong quay lại, từ xa tôi đã nhìn thấy Giang Thần và bí thư Trương đang nói chuyện với một người nhóm người. Tôi do dự một chút vẫn cảm thấy nên đi ăn chút gì đó thì hay hơn. Dù sao tôi cũng đã xong nhiệm vụ làm lá chắn cho anh, bây giờ phải phát huy chức năng của cái dạ dày cái đã.

Tôi nhìn bàn ăn một lúc, phát hiện ra rằng đối với mọi người, thức ăn cũng chỉ giống như đồ trang trí, không ai ở lại bàn ăn quá mười giây, vì thế tôi yên tâm cầm cái đĩa chuẩn bị ăn từ đầu tới cuối, vơ vét chút ít tài sản của tầng lớp trên.

Nhưng mà tôi mới ăn tới món thứ tư thì gặp trở ngại, đương nhiên không phải do tôi no rồi, bởi vì tôi cực kì tin tưởng dạ dày của mình.

Trước mặt có một nhóm nữ, họ đang đứng cạnh bàn ăn nói chuyện phiếm, ăn mặc đều rất trang trọng, hơn nữa đều là những thương hiệu tôi không thể mua nổi. Còn người có đẹp hay không thì khó có thể nói vì dưới lớp trang điểm điêu luyện, khuôn mặt của mỗi người đều đã thay đổi rất nhiều.

Do chiếc bàn dựa vào tường, có vẻ bọn họ sẽ vẫn đứng đây lâu cũng có nghĩa trước khi bữa tiệc kết thúc tôi sẽ không thể thưởng thức những món ăn khác. Nghĩ đến điều này tôi chỉ muốn phóng hỏa thiêu chết đám người này.

Vì vậy tôi yên lặng đi qua bọn họ, chuẩn bị chọn những món ở cuối bàn. Nhưng đúng lúc đi qua thì bị một người gọi lại bắt chuyện, xin chào, bạn gái bác sĩ Giang.

Tôi xoay người ngẩng đầu lên nhìn. Cô gái gọi tôi lại rất xinh đẹp, cùng trang điểm đậm nhưng lại đẹp xuất sắc giống kiểu nữ hoàng Ai Cập thời xưa trong sách Lịch sử cấp ba. Dáng người cao rất cao, lại còn đi thêm đôi giày cao gót hơn 10cm, dáng vẻ như không chọc thủng được trần nhà đại sảnh này thì không cam lòng vậy.

Tôi cười chào lại: “Chào cô.”

Cô ấy kéo tay tôi: “Lần này ông tôi thật may mắn gặp được bác sĩ Giang. Lúc ông ở trong viện, tôi vẫn tới chăm nom. Bác sĩ Giang đúng là tận tâm hết sức với người bệnh. Trong cả nửa tháng ấy, tôi thấy hình như bác sĩ Giang vẫn không rời khỏi bệnh viện. Thật may là có người bạn gái biết cảm thông, lại hiểu lí lẽ như cô đây.”

Tôi thừa nhận tôi rất hiểu lí lẽ nhưng việc này đúng là không liên quan đến tôi...

Một tay tôi cầm đĩa, một tay tôi bị cô ấy kéo lại, không biết làm thế nào đành nhìn chằm chằm vào bàn tay đang kéo tôi lại. Mềm mại, mười ngón tay thon thon như vỏ hành, trên móng tay sơn màu hồng nhạt, y như cho thêm một lớp xốt chân gà thượng hạng phong cách Hồng Kông.

Có lẽ cô ấy cũng phát hiện sự lúng túng của tôi nên buông tay ra và nói: “Tôi thấy bác sĩ Giang bị ông kéo đi rồi, cô ở lại một mình cũng không có ai nói chuyện, không bằng nói chuyện với chúng tôi đi!”

Tôi đành đặt đĩa xuống, giả vờ như hứng thú nghe bọn họ buôn chuyện. Những thứ bọn họ đề cập tới bây giờ tôi mới nghe đến, The Ivy League, những khu resort nghỉ dưỡng, hàng hiệu....Tôi nghe cũng không hiểu được cho nên cũng chẳng có hứng thú.

(ND: Ivy League (Liên Đoàn Ivy) là cụm từ chỉ một nhóm trường đại học tư nhân ưu tú và lâu đời nhất nước Mỹ: Harvard, Yale, Princeton, Columbia, Pennsylvania, Dartmouth, Brown Cornell)

Bây giờ lại chuyển sang con gái nhà ai nuôi giống cho quý hiếm, con nhà ai nuôi ngựa... Hết từ động vật lại chuyển sang món ăn.

Một cô miệng rộng đánh son đỏ rực cái chậu máu nói: “Nhà hàng XX vừa chuyển từ Pháp về một ít nắm cục. Hôm qua tôi mới tới ăn thử, đúng là rất ngon.”

“Thật á? Ngày mai tôi cũng phải bảo bạn trai đưa đi ăn mới được.”

“Tôi nghe nói cá ngừ vây xanh của nhà hàng YY cũng rất ngon.”

“Thật ư? Hôm nào chúng ta cùng đi ăn đi! Nhưng mà tôi vẫn thích ăn thịt bò Kobe hơn.”

...

“Nếu tôi muốn ăn nắm cục có thể bay tới Pháp hoặc Italy, nắm cục của Pháp ăn khá ngon, nắm cục của Italy cũng được. Còn cá ngừ vây xanh tôi không thích ăn, thịt bò Kobe lúc nào đi Nhật thì cố lắm cũng chỉ ăn được một ít. Nhưng mà tôi lại thích ăn trứng cá muối, phải là loại tươi ngon nhất, hơn nữa trứng cá phải còn nguyên vẹn, không bị vỡ dập hạt nào, sao đó không thêm gia vị hoặc nguyên liệu gì khác, phải ướp lạnh hoặc để lên đĩa có đá, sau đó dùng thìa làm bằng ngà voi ăn từng chút từng chút một.” Một giọng nói ngọt ngào xen vào khiến tất cả mọi người đang nói chuyện im lặng.

Tôi nhìn sang thấy một người phụ nữ rất đẹp đang đứng dựa vào bàn, cười mà như không. Vẻ đẹp của cô ta không phải là vẻ đẹp thoát tục, thanh tao mà là vẻ đẹp đậm thắm mặn mà thậm chí có thể nói là quyến

rũ, gợi cảm. Cái đẹp mà khiến đàn ông vừa nhìn đã nảy sinh ý nghĩ bậy bạ, còn phụ nữ vừa thấy đã không ưa, muốn tạt ngay axit H₂SO₄.

Cô ấy mặc một bộ sườn xám thêu hoa hồng cách tân, bộ sườn xám cũng không phải quá ngắn nhưng mặc trên người cô ấy lại ôm sát những đường cong. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi thấy một người mặc quần áo bó sát mà lại hấp dẫn đến vậy.

Mà tôi phát hiện cô ấy vừa nói xong thì những người đứng bên cạnh tôi đều lộ rõ vẻ coi thường, thậm chí còn có người bật ra câu “hồ li tinh”.

Tôi vừa nghe thấy từ đó mà trong lòng lại thấy thoải mái vô cùng. Cái này cũng đúng thôi, xinh đẹp như vậy không trở thành hồ li tinh thì quá lãng phí tài nguyên rồi.

Có lẽ là không khí quá ngột ngạt, cho nên thân là cháu gái của chủ nhân bữa tiệc – bí thư Trương – cô Trương đột nhiên chuyển hướng sang tôi, cười hỏi: “Bình thường cô thích ăn gì?”

Tôi sửng sốt, không biết là cô ấy muốn cứu nguy cho cái cục diện rối tung này hay là muốn khiến tôi khó xử đây, vì thế đành trả lời qua loa cho có lệ: “Tôi cũng không đặc biệt thích ăn gì cả, bình thường thì có gì ăn nấy!”

“Tôi thấy lúc này cô Trần cũng ăn không ít món, chắc là rất hiểu biết về đồ ăn, không nên giấu tài như thế đâu.”

“Cái này hả?” Tôi sờ sờ cổ, rầu rầu nói: “Tôi thấy món mì tôm trứng ăn rất ngon, mì Khang sư phụ ăn cũng ngon. Với lại, tôi thấy nấu mì ăn ngon hơn, lúc nấu cho thêm trứng gà vào, tốt nhất là hai quả, một quả khuấy lên còn một quả để nguyên thành trứng chần nước sôi, đến lúc nước sôi mới cho thêm gia vị, cũng không nên cho nhiều quá, một chút là được rồi, thêm chút gia vị rồi nước tương. Ngon chết thôi!”

.....

Mọi người im lặng như tờ.

Cô xem, cần gì phải bắt tôi chia sẻ kinh nghiệm chứ, tôi đã nói không cần rồi mà!

8. Chương 8

Sau khi nghe kinh nghiệm quý giá về món mì trứng của tôi, mấy cô chiêu hội nhà giàu kia có vẻ đã hết hứng thú tám chuyện nên lấy cớ bỏ đi hết. Tôi tự cảm thấy làm như vậy chẳng khác nào qua cầu rút ván.

Trong lúc tôi đang chuẩn bị bùng cái đĩa to bự lên tấn công các món buffet trên bàn thì thấy cô nàng sexy kia vẫn còn đứng dựa vào bàn, trên tay còn cầm ly rượu vang đỏ. Cô nàng nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu rồi hỏi tôi: “Cô tên gì?”

Tôi quay sang nhìn xung quanh, xác định chắc chắn người ta đang hỏi mình thì mới trả lời: “Trần Tiểu Hi, Hi trong ‘hi vọng’.”

Cô ấy nâng chén với tôi, lắc nhẹ ly rượu rồi uống cạn, sau đó nói: “Hồ Nhiễm Nhiễm.”

Tôi nhìn xung quanh nhưng không thấy ly rượu nào để biểu lộ thành ý kính rượu đành cầm miếng sushi trên bàn giơ lên, sau đó dứt khoát bỏ cả miếng vào miệng, nuốt xuống suýt nữa nghẹn trào cả nước mắt nhưng vẫn cố nói: “Rất vui được biết cô.”

“Cô không cầm cầm động tới rơi nước mắt thế đâu!” Cô ấy đưa một tờ khăn giấy cho tôi, tôi lấy làm lạ, rõ ràng cô ấy không mang theo bất cứ túi xách nào đến bữa tiệc, vậy thì bó sát như lớp da thứ hai, đừng nói mang khăn giấy, chỉ cần thở mạnh thôi chắc cũng bục cả chỉ ấy chứ.

Tôi nhận lấy khăn giấy, lau lau khóe mắt: “Cảm ơn.”

Sau đó cô ấy lại nghiêng người dựa vào bàn nhìn tôi hí hửng chiến đấu với đồng đồ ăn trên bàn.

“Ngon lắm à?” Cô ấy hỏi

“Ngon lắm! Cô có muốn ăn chút gì không?” Tôi chỉ chỉ vào đĩa bánh ngọt, nói xong mới nhớ tới “lý thuyết món trứng cá muối” của cô ấy, mới cảm thấy mình đã hỏi thừa rồi.

Cô ấy chỉ chỉ bộ sườn xám trên người, nói: “Ăn vào chỉ sợ bụng mất.”

Tôi gật đầu: “Váy của cô bó quá!” Sau đó nhìn xuống tờ khăn giấy bị tôi vò thành một cục trong tay rồi hỏi: “Thế cô để khăn giấy ở đâu?”

Cô ấy chỉ chỉ giữa hai chân, đáp: “Dán ở trong đùi, còn có cả điện thoại nữa!”

Tôi nhìn cặp đùi nuột nà không đi tất của cô nàng mà khoe môi giật giật. Nhìn tờ khăn giấy tội nghiệp trong tay, cầm cũng không được, vứt đi cũng chẳng xong. Tôi lại tưởng tượng tờ khăn giấy dán ở đùi cô ấy, cảm xúc trong lòng khó nói nên lời.

Hồ Nhiễm Nhiễm cười ha ha: “Đùa cô chút thôi! Cô cũng đáng yêu thật đấy! Giấy ăn tôi lấy trên bàn đưa cô.”

Tôi sờ sờ cổ, cười ngượng: “Tôi chỉ mải ăn.”

Vì vậy dưới cái nhìn chăm chú của cô ấy, tôi vẫn thản nhiên chiến đấu sạch sẽ đĩa đồ ăn, sau đó rút tờ giấy ăn trên bàn Hồ Nhiễm Nhiễm đang dựa, từ tốn lau miệng.

Hồ Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn tôi: “Cô là bạn gái của bác sĩ kia?”

Tôi sờ sờ mũi, đáp: “Ừm! Coi như vậy đi.”

Trong đầu âm thầm thêm chữ “từng”.

Cô ấy vén tóc ra sau tai, giọng điệu có chút nghiêm túc: “Trương Thiên Dung nhất định sẽ tranh với cô.”

“Hả?” Tôi rời mắt khỏi mái tóc lộn sóng to màu nâu cà phê của cô ấy, sững sờ hỏi lại: “Ai cơ?”

Kiểu tóc của Hồ Nhiễm Nhiễm là kiểu lộn sóng to tôi thích nhất. Lúc học đại học tôi từng rất muốn làm kiểu tóc này nhưng hồi đó Giang Thần lại nói nhìn tôi để tóc ngắn rất “tươi trẻ” tự nhiên nên tôi để tóc ngắn bốn năm đại học liền, sau khi chia tay trong lúc tức giận mới quyết định nuôi lại tóc dài trở lại. Bây giờ nghĩ lại, có ai khen người khác là “tươi trẻ” đâu chứ, từ đó toàn dùng để quảng cáo điều hòa thôi.

Cô ấy hất hất cằm, nói: “Trương Thiên Dung – Cháu gái của ông Trương. Kìa, bây giờ đang tới chỗ bạn trai cô đó.”

Tôi nhìn theo tầm mắt cô nàng, thấy Trương Thiên Dung đang chậm chậm bước tới chỗ Giang Thần và bí thư Trương, vòng eo lắc lư như đang biểu diễn thể dục nhịp điệu múa lưa.

“Ông Trương cũng già quá rồi.” Hồ Nhiễm Nhiễm đột nhiên cảm thán, sau đó lại ra vẻ đăm chiêu: “Tôi thấy cũng không sống thêm được vài năm nữa.”

Tôi tròn mắt nhìn cô ấy, chỉ thấy cô ấy cười: “Tôi là tình nhân của ông ta, cô tin không?”

Tôi biết nói gì đây, tin hay không tin đều không được, chỉ đành cười gượng.

Cô ấy tiếp tục: “Trước đây tôi là bảo mẫu nhà ông ta.”

Tôi buột miệng hỏi: “Vậy sao...sao...sao...”

Tôi lấp bắp một thôi một hồi cũng không tìm được từ nào để khéo léo diễn tả ý của mình, cũng may cô ấy tốt bụng nói thêm: “Làm sao bỏ lên giường của ông ta hả? Hừ, chỉ cần một mình ông ta ở nhà, tôi sẽ mặc áo ngủ thật mỏng lau dọn.”

“Ra là vậy...” Tôi kéo dài giọng. Thực sự tôi không biết phải nói tiếp như thế nào, chẳng lẽ khen cô ấy thông minh, chúc mừng cô ấy đã thực hiện kế hoạch thành công hay quay sang nói cô ấy là loại đàn bà vô liêm sỉ... Đúng là làm khó tôi rồi.

Có vẻ cô ấy rất vừa ý với vẻ lúng túng của tôi nên cứ tủm tỉm cười mãi.

Có lẽ tôi nên vui vì đã làm người ta cười nhiều như thế...

“Bạn trai cô đang lại đây.” Cô ấy che miệng nói.

“Hả?” Tôi vừa ngẩng đầu đã thấy Giang Thần đứng trước mặt, tôi vui vẻ khen anh: “Anh đi nhanh thật!”

Giang Thần lịch sự gật đầu chào Hồ Nhiễm Nhiễm, sau đó nhìn tôi nói: “Đi thôi.”

Nói xong liền đi thẳng ra ngoài, tôi vẫy vẫy tay chào Hồ Nhiễm Nhiễm rồi vui vẻ theo sát anh, vừa đi vừa hỏi: “Có thể về rồi à? Không phải buổi tiệc vẫn chưa kết thúc à?”

Anh dừng lại chờ tôi theo kịp mới vừa đi vừa trả lời câu hỏi của tôi: “Về thôi, ngày mai anh còn ca phẫu thuật.”

“À!” Tôi đi theo anh ra ngoài.

Giang Thần đi lấy xe, tôi đứng trước cửa khách sạn chờ anh, bỗng nhiên nhớ ra hình như Giang Thần vẫn chưa ăn gì, trước khi tới bữa tiệc còn bị đau dạ dày vì vậy tôi định quay lại bữa tiệc lấy chút đồ ăn cho anh. Vừa bước được hai bước đã nghe thấy tiếng còi xe ở phía sau, tôi quay lại mở cửa xe thò đầu vào nói với Giang Thần: “Dạ dày anh còn đau không? Trong bữa tiệc em thấy anh chưa ăn được gì. Em định quay lại đó lấy cho anh chút đồ. Em sẽ quay lại ngay thôi.”

Tôi nói xong vội xoay người đi vào bên trong. Giang Thần không ngừng gọi với theo Tiểu Hi, Trần Tiểu Hi ở đằng sau, tôi đành quay lại cam đoan với anh: “Yên tâm đi, đồ ăn bên trong ngon lắm, hơn nữa không có mấy người ăn, em lấy đi một ít cũng không ai để ý đâu.”

“Lên xe.” Anh nói, ngón tay không ngừng gõ lên vô lăng.

Bỗng nhiên tôi phát hiện ra từ sau khi gặp lại, thái độ của anh đối với tôi khá nóng nảy. Bạn có thể tưởng tượng cảm giác này giống như việc bạn nuôi một con chó nhỏ thật mập để làm thức ăn nhưng con chó nhỏ này nuôi mãi vẫn không lớn, nó lại còn lăm tưởng mình thành thú cưng cứ quẩn quýt làm nũng với bạn. Bạn thử nói xem có thấy phiền không?

Tôi lẳng lặng ngồi vào xe, đóng cửa xe lại, thắt dây an toàn xong mới quay sang nói với anh: “Nhà em ở khu XX đường XX, nếu không tiện anh cứ chở em tới bến xe buýt, em tự bắt xe về.”

Giang Thần im lặng nhìn tôi một lúc lâu. Ai cũng nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vì vậy tôi muốn nhìn thật lâu vào cửa sổ tâm hồn của anh để xem anh đang nghĩ gì, nhưng tôi chỉ thấy ánh mắt anh đầy sự mệt mỏi mà thôi, nhưng cũng giống như con bò hay đạo lí dốt bò đến Bắc Kinh mà thôi. Tuy nhiên, đôi mắt đen đó vẫn dễ dàng hút hồn người khác.

Tóm lại, tôi vẫn không thấy được nguyên nhân gì từ ánh mắt của anh. Haiz... Đôi mắt đúng là cửa sổ tâm hồn, nhưng còn nhìn ra được quang cảnh sau ô cửa sổ ấy thì còn tùy vào trình độ của người nhìn.

Giang Thần đưa tôi đến dưới tầng, tôi cảm ơn anh theo phép lịch sự nhưng có vẻ anh không định cảm ơn tôi đã đi cùng anh tới bữa tiệc tối nay. Mà thôi, tôi cũng chẳng muốn so đo với anh.

Xuống xe, đóng cửa, tôi không chịu được nữa phải ngẩng anh thêm lần nữa. Đây là “di chứng” nhiều năm yêu đơn phương của tôi. Cho dù yêu nhau bốn năm nhưng tôi vẫn không bỏ được thói quen này, có lần anh còn hỏi tôi có phải mắt bị lệ hay không.

Tay phải anh đặt trên vô lăng, còn tay trái lại ấn bụng, lông mày nhíu chặt, có vẻ anh đang đợi tiếng động cửa xe của tôi.

Nhưng... tôi vẫn giữ cửa xe, cúi đầu xuống, nhỏ nhẹ: “Lên nhà em được không? Em nấu cho anh bát mì. Nhanh lắm, chỉ khoảng mười phút thôi.”

Anh lắc đầu: “Không cần, anh về nhà uống thuốc là được rồi.”

Tôi đặt mông ngồi lại vào trong xe, khoanh hai tay trước ngực, nói: “Lên nhà em ăn mì. Nếu không em sẽ không xuống xe.”

Giang Thần nghiêng đầu lườm tôi, cuối cùng cũng đành thỏa hiệp: “Được rồi.”

Tôi cười tủm tỉm bước xuống xe, đưa anh lên phòng tôi thuê ở tầng bốn.

Rót cho anh cốc nước xong, tôi lúi húi vào bếp. Mì ăn liền không đảm bảo dinh dưỡng nên tôi nấu cho anh mì sợi, còn đập thêm hai quả trứng gà. Lúc tôi bung mì ra thì đã thấy Giang Thần ngủ trên sô pha.

Tôi nhẹ nhàng đặt bát mì lên trên bàn, sau đó ngồi xổm trước mặt anh. Tôi đang phân vân không biết có nên đánh thức anh hay không? Thậm chí tôi còn nghĩ có nên làm giống như mấy phim truyền hình hay chiếu: hôn trộm anh, chạm vào khuôn mặt anh hoặc là nhìn anh ngủ mà giàn giụa nước mắt....

Cuối cùng tôi chỉ vỗ vỗ vai anh, gọi: “Giang Thần, mì xong rồi.”

Có một số việc giống như thi đấu thể thao, nếu bạn đã lựa chọn rút lui thì sẽ không còn tư cách bước vào sân đấu nữa, chỉ có thể buồn bã ngồi ở nhà làm khán giả. Cho nên, Lưu Tường à, tôi hiểu rõ nỗi khổ khi rút lui Olympic của anh...

(ND: Lưu Tường: vận động viên điền kinh 110m vượt chướng ngại vật. Anh là người Trung Quốc và cũng là người Châu Á đầu tiên đạt huy chương vàng môn điền kinh tại Thế vận hội Athens vào tháng 8 năm 2004)

Giang Thần hơi động mí mắt, ngái ngủ nhìn tôi một cái rồi lại nhắm mắt lại.

Tôi lại lay nhẹ anh: “Dậy đi, mì sắp mềm nhũn rồi!”

Anh hừ một tiếng, nhắm chặt hai mắt rồi đẩy tay tôi ra: “Đừng ồn nữa, anh mệt lắm.”

Có lẽ do giọng anh nói quá hiền nhiên như vậy nên tôi lại cảm thấy vô cùng thân thuộc.

Tôi ngồi bó gối trên sàn nhà, ngẩn ngơ nhìn anh hoặc đứng hơn là nhìn vô định vào nơi nào đó, bỗng nhiên tôi cảm thấy thật đáng buồn cho bản thân, đáng thương đứng giữa chốn không người...

Đợi tới lúc tôi cảm thương bản thân xong, ngẩng đầu lên đã thấy Giang Thần bung bát mì ngồi ở sô pha vừa ăn vừa xem ti vi. Tiếng ti vi rất nhỏ nhưng anh lại xem rất chăm chú.

Tôi nhìn thoáng qua ti vi, thì ra là trận đấu bóng rổ. Một cầu thủ da màu đang chạy tới tranh bóng. Nách anh ta đập trúng đầu của một cầu thủ da trắng đang định ném bóng. Cầu thủ da trắng kia ngã nhào, lăn qua lăn lại trên sàn đấu ôm đầu ăn vạ.

Nếu tôi mà là cầu thủ da màu kia nhất định sẽ tố cáo anh ta, đây rõ ràng là phân biệt chủng tộc.

Giang Thần ăn mì xong, lấy giấy ăn lau miệng, sau đó đứng lên bảo phải về.

Tôi ngẫm nghĩ, cũng không có cơ gì để giữ anh ở lại đành nói: “Ừm, anh lái xe cẩn thận nhé!”

Anh đi tới cửa rồi ngoảnh lại nhìn tôi, dường như đang ám chỉ điều gì đó. Tôi đành phải đứng lên vừa đi về phía anh vừa nói: “Em chỉ tiễn anh đến cửa thôi. Cả tối hôm nay đi giày cao gót, chân em mỏi nhừ rồi. Tiễn anh xuống dưới lại phải leo bộ bốn tầng nữa.”

Giang Thần dựa cửa, chờ tôi đi tới trước mặt, anh mới hỏi: “Trần Tiểu Hi, chẳng lẽ tới bây giờ em chưa từng cảm thấy có lỗi với anh à?”

Tôi nghĩ đây đúng là câu hỏi vặn vặn hình. Đặc điểm của loại câu hỏi này là đáp án luôn giấu trong vấn đề được hỏi. Trải qua vài giây phân tích ngắn ngủi, tôi đưa ra kết luận nhất định Giang Thần muốn tôi xin lỗi anh. Nhưng không biết vấn đề ở đây là lời xin lỗi cho việc chia tay ba năm trước hay là chuyện tôi không tiễn anh xuống dưới.

Tôi cân nhắc xong, cảm thấy cho dù là vấn đề nào thì người sai cũng là tôi nên nói lời xin lỗi cũng hợp lý. Vì vậy tôi đứng thẳng người, khép gót chân lại, hai tay đặt sát quần, chuẩn bị lấy tư thế quân lệnh thành tâm cúi đầu nhận lỗi. Nhưng Giang Thần không chờ tôi làm xong chuỗi động tác kia, anh chỉ liếc tôi rồi bỏ về.

Bây giờ tôi đã đọc hiểu được ánh mắt anh, rõ ràng là chán ghét, khinh thường. Điều này tôi có thể hiểu, chính bản thân tôi cũng cảm thấy ghét chính mình.

9. Chương 9

Vài ngày sau, Trang Đông Na đi công tác về có gọi điện cảm ơn tôi, đại ý là cô ấy biết Giang Thần vẫn chưa cảm ơn tôi, làm như thế không phải phép lắm nên cô ấy gọi điện thay anh. Nguyên văn cuộc điện thoại đó là: “Cậu cũng biết đấy, Giang Thần nhà tớ không phải là người giỏi đối nhân xử thế lắm. Có điều đây cũng là ưu điểm của anh ấy, I kind like it, ha ha.”

Trang Đông Na tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Anh nên lúc nói chuyện rất thích đệm thêm vài câu tiếng Anh. Trước kia lúc nói chuyện trên mạng cô nàng cũng rất thích dùng tiếng Anh, ví dụ như muốn nói Cuối tuần này tớ phải đi công tác, quay về lại có cuộc họp nữa, cô nàng sẽ viết là: Tớ phải đi công tác this weekend, quay về lại có meeting.

Sau đó, có lần Tư Đồ Mạt thật sự không chịu nổi cách nói chuyện này của cô nàng liền “ngây thơ” hỏi Trang Đông Na: “Cậu cứ dùng hai thứ tiếng kiểu này, không thấy mệt à?” Trang Đông Na rất hiểu chuyện từ đó về sau không dùng lẫn lộn Trung – Anh nữa. Vì chuyện này mà Tư Đồ Mạt vui vẻ mấy hôm liền.

Trang Đông Na lấy lý do muốn cảm ơn và nhận lỗi nên muốn mời tôi ăn cơm. Tôi đã từ chối khéo nhưng có vẻ từ chối quá khéo nên cô ấy cố tình không hiểu luôn, báo thời gian và địa điểm xong liền cúp điện thoại.

Bởi vì bị “ép” đi ăn cơm nên tâm trạng tôi không thoải mái lắm. Trong lúc làm việc có xoáy xĩa Phó Phái và Tư Đồ Mạt mấy câu, khiến cô nàng tức giận đến mức nói phải từ chức về nhà để chồng nuôi. Vì công việc chồng cô ấy rất ổn nên tôi lại có cơ hội nói xoáy thêm một phen, cuối cùng cô ấy buộc phải thừa nhận bản thân rất xin lỗi công “bồi dưỡng” của Tổ quốc, là sâu gạo rất vô lương tâm. Vì thế tâm trạng tôi mới tốt hơn một chút.

Trước khi tan làm tôi nhận được điện thoại của Tô Duệ. Sau bữa tiệc hôm đó chẳng hiểu vì sao chúng tôi lại trở thành bạn bè.

Bộ váy dạ hội hôm đó bị tôi vứt vào máy giặt, sau khi bỏ ra phơi trông cực kì nhăn nhúm. Vì thế tôi liền mang bộ váy đi tìm Tô Duệ. Cậu ta dùng bàn là hơi là bộ váy phẳng phiu như lúc ban đầu. Cậu ta còn nhiệt tình giới thiệu đây là loại bàn là mới nhất, tôi lại cho rằng nó chẳng khác gì cái máy hút bụi. Sau đó chúng tôi tranh cãi ầm ĩ một hồi, cậu ta nói tôi không biết tôn trọng, tôi lại nói cậu ta ý thể ỨC hiếp người, tranh luận đến tận lúc đi ăn cơm. Cậu ta đưa tôi đi ăn, ăn xong tôi thanh toán tiền, cậu ta tuyên bố chúng tôi đúng là không đánh không thành bạn tốt.

Tô Duệ nói cậu ta có việc ở gần công ty tôi nên mới gọi điện hỏi tan làm có muốn đi ăn không. Tôi trả lời mình đã nhận lời ăn cơm cùng Giang Thần và bạn gái anh ấy. Cậu ta tỏ ra thông cảm với tôi, còn tự nguyện đi theo cùng. Cậu ta nói muốn giúp tôi thêm can đảm nhưng tôi lại thấy cậu ta muốn đi theo ăn chùa bữa cơm này thôi.

Tôi nghĩ ngợi một lát, cảm thấy nếu một mình đi ăn cơm cùng Giang Thần và bạn gái hiện tại của anh thì không ổn cho lắm, cho nên liền đồng ý với Tô Duệ.

Khi bọn tôi tới chỗ hẹn thì hai người kia vẫn chưa đến, hai người chúng tôi vừa mới nói chuyện được một lúc lại có vẻ sắp gây chiến nên Tô Duệ mới mượn nhà hàng hai cái bút. Chúng tôi vẽ lên trên giấy ăn. Cậu ta thiết kế quần áo, còn tôi vẽ tranh minh họa. Vẽ xong vẫn chưa thấy Giang Thần tới vì thế chúng tôi đổi tranh cho nhau để nhận xét, Tô Duệ nói tranh minh họa của tôi chỉ hợp để trẻ con xem, còn tôi chê trang phục thiết kế của cậu ta quá xấu, không thể để người nào mặc được.... May sao trong lúc sắc mùi thuốc súng đó thì Giang Thần và Trang Đông Na cũng vừa đến.

“Hai người đến rồi à!” Tôi nén giận cười, cố gắng rời tầm mắt khỏi cánh tay đang vắt trên tay Giang Thần: “Đến chậm tí nữa vừa kịp nhặt xác cho tôi.”

Trang Đông Na cười giải thích: “Tại anh ấy cứ đòi đến công ty pick up (đón) tớ nên thành ra mới muộn thế này. Sorry.” Nói xong cô nàng cúi đầu nhìn về phía Tô Duệ, dò hỏi: “Đây là?”

“Tôi là Tô Duệ, bạn của Tiểu Hi, chị tôi là đồng nghiệp của bác sĩ Giang. Hôm nay tôi vốn hẹn Tiểu Hi ăn cơm nhưng chị ấy lại bảo có hẹn với người khác rồi nên tôi mới mặt dày đi theo xin bữa cơm, hai người không phiền chứ?” Tô Duệ trả lời thay tôi.

“Of course no, đồng người càng vui mà.” Trang Đông Na nói, quay sang cười với Giang Thần đang kéo ghế giúp cô nàng.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, gọi đồ ăn xong đột nhiên không ai nói chuyện, không khí bỗng chốc trở nên ngột ngạt. Tôi nhìn hai người ngồi đối diện có vẻ không ai muốn lên tiếng, sợ sẽ tê cứng người khi đối mặt với không khí lạnh này nên đành quay cầu cứu Tô Duệ.

Tô Duệ tiện tay quơ lấy tờ giấy ăn trên mặt bàn đưa cho Trang Đông Na, mở lời: “Tôi vừa mới thiết kế cho Tiểu Hi bộ quần áo theo yêu cầu.”

Trang Đông Na nhận lấy, chăm chú xem xong khen ngợi: “You are so talented, bộ quần áo này đúng là rất fit với Tiểu Hi nha.” Nói xong còn đưa tới trước mặt Giang Thần: “Anh thấy sao?”

Giang Thần không thèm liếc qua đã gật đầu: “Ừ, rất đẹp.”

Vừa mới mấy phút trước còn chê quần áo này không dành cho người mặc, bây giờ được người ta khen như vậy tôi chỉ biết gượng cười phụ họa.

Tô Duệ sờ sờ đầu, ngượng ngừng cười: “Tôi chỉ vẽ tùy tiện thôi. Không hiểu sao thấy Tiểu Hi rất hợp với phong cách thiết kế của tôi, lần trước bác sĩ Giang đưa chị ấy đến chỗ tôi mua quần áo tôi liền phát hiện ra. Có điều khi đó tôi còn nghĩ hai người là người yêu chứ!”

Tôi vội giải thích với Trang Đông Na: “Lần trước cậu nhờ tớ thay cậu tham gia bữa tiệc với anh ấy đó.”

Trang Đông Na cười không đáp nhưng Giang Thần lại ngẩng đầu liếc nhìn tôi. Đây là lần đầu tiên anh nhìn tôi từ lúc tới đến giờ. Có lẽ do thói quen nhiều năm bị anh bắt nạt nên vừa thấy anh nhìn tôi đã cười nịnh nọt. Cười xong chỉ nhận lại được ánh mắt thờ ơ của anh, tôi tự trách: việc quái gì mình lại khúm núm nịnh bợ người ta như nô tì quỳ gối thế nhỉ...

Đồ ăn Giang Thần gọi được mang lên đầu tiên. Món thịt bò bít tết chín bảy phần vẫn đang xì xèo trên khay, anh lấy đĩa ăn chọc vỡ miếng trứng ốp la, lòng đỏ trứng chảy từ từ xuống khay, xèo xèo bắn cả ra ngoài. Giang Thần tiện tay lấy luôn giấy ăn bên cạnh để lau sao đó lấy khăn ăn lau dao đĩa.

Tôi biết tờ giấy ăn kia chính là thiết kế của Tô Duệ, thấy Giang Thần tiện tay vo lại, trong lòng tôi đã cảm thấy hơi bức mình.

Tô Duệ và Trang Đông Na rôm rả trò chuyện, thỉnh thoảng tôi cũng góp thêm vài câu mà Giang Thần gần như không nói câu nào, cho dù có hỏi anh, anh cũng chỉ ậm ừ ngắn lại.

Nhưng bữa cơm này tôi thấy thực sự khó nuốt. Tuy Giang Thần không nói lời nào nhưng Trang Đông Na không ngừng ghé vào tai anh thì thầm, những lúc ấy ánh mắt đều “vô tình” liếc qua tôi, cười như không cười.

Tô Duệ cũng bức mình học theo cô nàng nói nhỏ bên tai tôi: “Rõ ràng là chị ta đang khiêu khích chị đấy. Đúng là quá đáng!”

Tôi đẩy cậu ta ra: “Đừng có nói bên tai chị đây. Buồn quá.”

Tô Duệ cười toe toét: “Chẳng lẽ chị vẫn còn xấu hổ?”

Tôi bưng bát súp ngô lên: “Em có thể thử xem chị đây có thẹn quá hóa đỏ hay không!”

Tô Duệ vội xua tay: “Em sai rồi!”

Tôi hài lòng đặt bát súp xuống, bấy giờ mới phát hiện Trang Đông Na đang nhìn hai người chúng tôi chăm chăm, còn cười rất mờ ám. Tôi liếc sang Giang Thần, anh vẫn yên lặng tào nhả cắt thịt bò, có vẻ anh không thèm để ý đến bọn tôi

Về mặt của anh bây giờ lại khiến tôi nhớ lại thời đại học. Khi đó ở ký túc xá tôi thường dùng da và lòng lợn luyện tập khâu chỉ cùng Giang Thần. Dáng vẻ im lặng chuyên chú của anh khiến tôi cảm thấy giống như đang nhìn nhân vật bác sĩ biến thái trong mấy bộ phim điện ảnh.

“Tiểu Hi à, tớ thấy Tô Duệ đối xử với cậu rất tốt đấy!” Trang Đông Na cười nói, còn quay sang hỏi Giang Thần: “Đúng không anh?”

Giang Thần ngẩng đầu nhìn chúng tôi chuyên chú như đang khám bệnh, nhẹ nhàng bật ra một chữ: “Phải!”

Tô Duệ không biết xấu hổ còn khua chân múa tay vui sướng phụ họa theo: “Trần Tiểu Hi, chị xem tất cả mọi người đều thấy em tốt với cô nhường nào, thế mà chỉ có mình chị là không nhìn ra được.”

Không hiểu vì sao tôi lại thấy hết hứng thú đấu võ mồm với cậu ta, chỉ uể oải đáp lại: “Chị cũng cảm thấy em rất tốt!”

Không biết có phải do giọng điệu của tôi truyền tới tai cậu chàng bị sai lệch hay là tai cậu chàng có vấn đề mà lại tưởng thật. Tóm lại cậu chàng gần như tin là thật rồi. Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó dịu dàng nhìn tôi chăm chú, còn ngượng ngùng cười với tôi, nghiêm trọng hơn là mặt cậu chàng còn đỏ ửng nữa chứ.

Tôi sợ tới mức lạnh cả gáy, xoa xoa cổ: “Vô duyên vô cớ em đỏ mặt làm cái gì. Đừng có cười với chị đây. Em cười chị lại thấy buồn cười hơn đấy!”

Tô Duệ cười ha hả nhìn tôi luống cuống. Chẳng hiểu sao mặt cậu chàng không còn đỏ nữa, ngờ vực hỏi lại: “Không phải em trêu chị đấy chứ?”

Cậu chàng ném cho tôi ánh mắt sắc lẹm sau đó cúi đầu im lặng ăn món cơm hải sản của mình.

Bởi vì dáng vẻ thẹn thùng đáng yêu bất thành linh vừa rồi của cậu ta khiến tôi cảm thấy không được tự nhiên. Cả người có cảm giác như kiến bò, từ bàn chân lên người rồi lên cả da đầu...

Tôi ngấu nghiến ăn nốt đĩa mì pasta, song đến lúc ăn gần hết còn bị nghẹn. Tô Duệ vừa vỗ vỗ lưng tôi vừa nói: “Chị cẩn thận chút đi. Đừng để bị nghẹn chết.”

Tôi vừa định mắng cậu ta sao lại nói như vậy thì Giang Thần đột nhiên mở miệng: “Yên tâm cô ấy không chết được đâu, mì có phun ra từ mũi cũng không chết được.”

Tôi gạt tay Tô Duệ ra, lườm Giang Thần cháy mặt.

Chuyện anh nói đúng là chuyện xảy ra lần đầu tiên chúng tôi hẹn hò. Khi đó chúng tôi đi ăn ở nhà hàng đồ ăn Tây duy nhất gần trường học. Vì là lần đầu tiên hẹn hò nên trong lòng tôi lúc đó vô cùng hồi hộp, cảm giác như may mắn nhất được đĩa bánh từ trên trời rơi xuống, lại vừa sợ người ném đĩa bánh xuống nhân gian kia hối hận đi theo tôi đòi lại.

Tôi lơ mơ gọi một đĩa mì Ý sau đó vui đầu vào ăn. Trong lúc tôi đang hùng hổ đánh chén đĩa mì thì Giang Thần ngồi đối diện đột nhiên phun ra một câu: “Trần Tiểu Hy, tối nay ở cùng anh đi!” Bởi vì ngạc nhiên quá mức nên tôi bị sặc, nước mắt nước mũi giàn giụa, đáng sợ hơn chính là, chỉ vì ho sặc nên bao nhiêu mì trong miệng phun cả ra bằng đường mũi...

Tôi nhìn đám sợi mì treo lủng lẳng trên ly thủy tinh, trong lòng mất hết cả niềm tin, khóc lóc đòi chia tay với Giang Thần, cam đoan về sau không bao giờ dây dưa với anh nữa.

Giang Thần vừa giúp tôi lau nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt vừa an ủi: “Anh chưa thấy gì cả, thật đấy...”

Tôi khóc gục vào lòng anh. Chúng tôi bỏ qua các bước nắm tay, khoác vai, ôm eo trực tiếp ôm nhau, coi như cũng có thu hoạch.

Lát sau, Giang Thần nói tối nay muốn rủ tôi tới phòng học đọc sách cả đêm. Bởi vì sắp tới có kỳ thi về Bệnh Lý học – một trong bốn kỳ thi quan trọng của khoa y. Mãi một thời gian sau Giang Thần vẫn lấy việc này ra trêu chọc đầu óc đen tối của tôi.

Tôi trốn mất trường Giang Thần, anh lạnh lùng liếc tôi, bầu không khí ngập tràn mùi thuốc súng

“Thật ngại quá, Giang Thần nhà tớ hay thích nói đùa ấy mà.” Thấy không khí khác thường, Trang Đông Na vội lên tiếng hòa giải.

“Không sao, Tiểu Hi nhà tôi cũng không để ý đâu.” Tô Duệ cũng không chịu yếu thế ra oai giúp tôi.

Khóe mắt tôi giật giật... đã thành người một nhà rồi cơ à.

Tôi bỗng nhớ lại ngày trước trong một bài hát ca ngợi Tổ quốc có một câu thế này: “Chúng ta đều là những người anh em trong một đại gia đình...” để có thể giải thích mức độ thân quen của họ trong đoạn đối thoại này.

10. Chương 10

Ăn cơm xong, Trang Đông Na lấy thân phận nữ chủ nhân khách sáo bảo để Giang Thần đưa chúng tôi về. Để tiết kiệm thời gian và túi tiền xẹp lép, tôi và Tô Duệ rất “sảng khoái” nhận lấy phần “ân huệ” này.

Tôi vẫn nghĩ Trang Đông Na sẽ cùng Giang Thần đưa tôi và Tô Duệ về nhà nhưng không ngờ sau khi hỏi địa chỉ của từng người, dựa theo hiệu suất làm việc thực tế của một bác sĩ, anh liền quyết định đường ngắn nhất đưa chúng tôi về. Vì thế, sau khi Tô Duệ xuống xe khoảng mười phút thì cũng đến nhà Trang Đông Na. Trước khi xuống xe cô ấy còn thâm ý liếc nhìn tôi. Tôi đoán có lẽ cô ấy muốn nói: Cậu nên cách xa bạn trai chị đây ra, cậu đúng là cái bóng đèn đáng ghét. Tôi không hôn tạm biệt anh ấy được đều là tại cậu.

Trong xe chỉ còn tôi và Giang Thần. Đã có kinh nghiệm từ bữa tối, để tránh không khí căng thẳng như trước nên tôi chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhưng không hiểu sao chiếc xe vẫn đậu ở bên đường không chịu lăn bánh, khiến tôi giả vờ ngủ rất yên ổn.

Trong lúc tôi đang đấu tranh tư tưởng tiếp tục giả bộ hay tỉnh lại để rõ ràng mọi chuyện thì giọng nói của Giang Thần đột nhiên truyền vào tai tôi. Anh nói: “Trần Tiểu Hi, em đừng giả chết nữa. Xe chết máy rồi, em xuống đây đi!”

Tôi tự biết đời này chẳng mua nổi một chiếc ô tô nên hiểu biết của tôi về cái loại xe bốn bánh này gần như bằng không. Ví dụ, BMW là loại xe đắt nhất trong các loại ô tô, bởi vì trong tên có một chữ “bảo”. Mercedes-Benz là loại xe chạy nhanh nhất bởi vì tên nó là “xe chạy bằng băng”. Volkswage là nhãn hiệu bình dân nhất, bởi vì cái tên “Quần chúng Thượng Hải” bình dân hóa thân thuộc của nó. Hơn nữa phần lớn taxi trong thành phố này đều là Volkswage, mà những hãng xe khác tôi cũng không quan tâm lắm.

(ND: Tên tiếng trung của xe BMW là [bảo mã]: âm hán việt: Bảo Mã

Mercedes-Benz: [bēnchí] lao; vụt; chạy bằng băng

Volkswage: [shànghǎi dàzhòng])

Xe của Giang Thần cũng thuộc những hãng xe mà tôi không quan tâm ấy.

Trên ti vi vẫn thường có cảnh xe chết máy nên tôi cũng không thắc mắc xe Giang Thần có phải chết máy thực sự hay không. Vừa xuống xe tôi vừa lau bầu than thở haiz hỏng xe, chết máy.

Không biết có phải do sức của tôi hay do máy xe không có vấn đề mà tôi chỉ cần đẩy một cái, chiếc xe liền nổ máy lao về phía trước khiến tôi cảm thấy chả có chút vinh quang nào.

Tôi từ từ đi lên mở cửa xe lại phát hiện Giang Thần đã khóa cửa xe. Tôi lập tức bốc hỏa, lấy bụng ta suy bụng người: nhất định Giang Thần cố ý giở trò lừa tôi xuống xe. Vì thế tôi liền quay đầu, bước đi cực kì thông thả. Bỏ đi vì tự tôn của bản thân, nhưng mà không thể đi thật vì nơi này rất khó bắt taxi.

Cũng may Giang Thần lùi xe lại theo tôi. Tôi ngẫm nghĩ, bây giờ anh không phải là bạn trai tôi, khó được lúc anh nhân nhượng với tôi như thế, nếu người ta đã cho mình bậc thang, tội gì lại không bước xuống. Vì thế tôi lại tiến lên mở cửa xe nhưng cửa vẫn khóa...

Tôi không kìm được nữa chửi ầm lên: “Em thật không ngờ Giang Thần anh là loại người nhỏ mọn, hèn hạ như thế. Nếu anh không muốn đưa em về thì cứ việc nói thẳng, anh không mở cửa xe là có ý gì hả?”

Kính xe cửa trước từ từ hạ xuống, sau đó là Giang Thần thò đầu ra: “Trần Tiểu Hi, em bị bệnh à! Ngồi lên đằng trước.”

.....

Tôi sờ sờ lỗ tai, ngượng ngùng mở cửa trước, ngồi xuống thắt dây an toàn xong mới thành khẩn với Giang Thần: “Vừa nãy em chỉ đùa với anh thôi. Nhưng anh mắng người như thế là không đúng đâu.”

Giang Thần không thèm để ý đến tôi, nhấn chân ga lao xe đi. Tôi nắm chặt dây an toàn thầm cảm thấy may mắn. May mà tôi kịp cài dây an toàn nếu không đã bị văng ra ngoài rồi, cửa kính cũng vỡ vụn luôn. Có lẽ chỉ mười phút sau mấy chú cảnh sát giao thông lại phải bận rộn lấy phần vẽ lại hình dáng thi thể tôi trên đường.

Giang Thần lao xe vun vút trên đường, có lẽ nhớ đến mạng người đáng quý, một lúc sau anh mới dần giảm tốc độ. Bây giờ tôi mới dám thở mạnh, cố gắng hít sâu lấy lại bình tĩnh. Th hồi về mặt như sắp chết rồi lại trưng bản mặt hững hờ chị đây đã quen với sóng to gió lớn của cuộc đời cười toe toét.

Cả đoạn đường về nhà hai chúng tôi đều im lặng.

“Đến rồi!” Giang Thần cất lời.

Tôi vừa cởi dây an toàn vừa cảm ơn: “Cám ơn anh đã mời em ăn cơm và đưa em về.”

Anh chỉ hơi gật đầu, cũng không định muốn tiếp chuyện với tôi. Tôi liền mở cửa chuẩn bị bước xuống, nhưng chân còn chưa kịp đặt xuống đất thì di động đã rung lên. Tôi vừa bước xuống vừa lấy di động trong túi ra. Là Tô Duệ.

“Alô.”

“Trần Tiểu Hi, chị đã về đến nhà chưa?” Giọng của Tô Duệ không rõ lắm.

“Vừa về.” Tôi xoay người định đóng cửa xe, chỉ là khi tôi mới chạm đến cửa xe và định ra hiệu cho Giang Thần cứ về đi thì anh đã phóng vút đi như tên rời khỏi cung.

“...Rồi!” Bên tai là giọng nói lầm bầm của Tô Duệ, tôi cười gượng rút tay về: “Em có thể nói chuyện tử tế được không? Chị đây không nghe rõ.”

Tô Duệ đáp: “Em đang ăn kem. Em còn sợ bác sĩ Giang giết người diệt khẩu rồi chứ. Mấy ông bác sĩ là dễ giết người nhất đấy!”

Tôi bĩu môi: “Cậu cũng “bóng” quá đấy, lại còn ăn kem.”

(BT: “bóng” trong đồng bóng, ý chỉ đồng bóng, đàn bà)

“Ai nói ăn kem “bóng” hả?” Tô Duệ hét to: “Bố em cũng vẫn ăn kem đấy!”

Tôi cười to: “Vậy chỉ có thể chứng minh bố em cũng khá “nữ tính” đấy.”

“Này, nói đến bố, em lại thấy bồi hồi xúc động.” Nghe giọng có lẽ Tô Duệ cũng đang cười: “Em vẫn luôn hoài nghi ông lấy mẹ sinh ra em và chị chỉ là cái vỏ bọc nguy trang. Em còn bảo anh rử thử để bố làm đối tượng nghiên cứu xem sao, chỉ tiếc là anh ấy không dám.”

“Sinh ra cậu không bằng sinh ra cục đá còn hơn!” Tôi vừa nói vừa lục tìm chìa khóa trong túi xách: “Aiz, em còn chuyện gì nữa không, chị đang không tìm thấy chìa khóa, có gì nói chuyện sau nhé!”

“Không còn việc gì. Chị vô tình quá đấy, BYE.” Tô Duệ lại nói không rõ, có lẽ lại ăn kem tiếp rồi.

“BYE!”

Nhờ ánh đèn đường mờ mờ, tôi cố gắng lục lọi trong túi xách, bỗng nhiên một chiếc xe tiến tới, đèn xe sáng lóa. Tôi giơ túi xách lên che lại. Tôi nghĩ chiếc xe sẽ phóng qua mình luôn nhưng nó lại dừng ở cách tôi

một đoạn, đèn xe vẫn chưa tắt. Tôi cố gắng nhìn theo dáng người giữa ánh sáng gay gắt của đèn xe đang tiến lại gần chỗ tôi.

Giang Thần.

Là Giang Thần – người đã cùng tôi đi qua năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất, là người tôi yêu thương nhất. Đường như anh đã xuyên qua không gian và thời gian vô định, bỗng chốc xuất hiện trước mắt tôi.

Tôi cắn chặt môi gượng cười. Thảo nào cảnh sát đều thích dùng ánh đèn chói mắt khi thẩm vấn tội phạm. Hóa ra ánh đèn rực rỡ ấy sẽ khiến người ta dễ dàng trút xuống những tâm sự giấu kín trong lòng.

“Trần Tiểu Hi.” Giang Thần cúi đầu gọi tôi.

Tôi ngửa đầu nhìn anh, mỉm cười giả vờ bình tĩnh hỏi lại: “Sao anh lại quay lại?”

Tôi cố gắng kìm chế cảm xúc như vực sâu mênh mông đè nén lâu ngày trong lòng, cố gắng bỏ qua tiếng gào thét “Mau kéo anh ấy về bên mày” trong đầu.

Anh giơ tay trước mặt tôi, mở lòng bàn tay ra: “Chìa khóa của em rơi trên xe anh.”

“Có lẽ do lúc này em lấy di động nên rơi ra.” Tôi nhận lại chìa khóa trên tay anh: “Cảm ơn.”

Trên ti vi vẫn diễn cảnh nhân vật nam chính phong trần, mệt mỏi quay lại nhưng chưa bao giờ có cảnh quay lại chỉ vì một chùm chìa khóa, số tôi đúng là không được làm nữ chính.

Đúng là ngoài tưởng tượng của tôi, Giang Thần vẫn đứng đó nhìn tôi mà không quay về xe ngay. Tôi lại tự hỏi, phải chăng anh đang chờ tôi lễ phép cúi xuống tỏ vẻ biết ơn.

Cũng không biết qua bao lâu, anh mới lên tiếng: “Trần Tiểu Hi, anh rất bận, có rất nhiều chuyện phải làm, em hiểu chứ?”

Tôi cười xòa: “Em hiểu, bắt anh quay lại thế này thật là ngại quá!”

Anh vẫn đứng im, cất lời: “Em biết ý anh không phải thế.”

Tôi lắc đầu: “Em không biết!”

Thái độ của anh trở nên nóng nảy: “Em cứ bắt anh phải nói cho rõ ràng à?”

Tôi gật đầu: “Anh nói rõ đi!”

Anh thực sự tức giận. Bởi vì mỗi khi tức giận anh sẽ mím chặt môi, những lúc thế này sẽ lộ rõ lúm đồng tiền trên má. Ánh mắt tôi cứ như bị hút vào lúm đồng tiền đó. Trong lòng biết bao cảm xúc ngổn ngang, đợi đến khi tôi kịp nhận ra thì tay tôi đã đặt trên má anh, ngón trỏ còn xoa nhẹ lúm đồng tiền kia.

Nhất định anh cũng không đoán được hành động đó của tôi, bởi vì chính bản thân tôi cũng không ngờ mình sẽ làm vậy.

Kết cục không ngờ đến là cả hai chúng tôi đều vô cùng kinh ngạc, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi trong im lặng.

Cuối cùng anh lên tiếng trước: “Em có ý gì?”

Tôi chân thành nhìn anh: “Em không biết!”

Giang Thần thở dài, thở rất dài, cam chịu: “Tại sao cái gì em cũng không biết?”

Tôi cắn cắn môi, đáp: “Nếu anh đã biết hết thì hãy nói cho em biết.”

Anh nhìn tôi đăm đăm với vẻ mặt đầy suy tư trong chốc lát, sau một lúc dường như đã đưa ra quyết định quan trọng, trầm giọng nói: “Xin lỗi cho anh.”

Tôi hơi sững sờ: “Cái gì?”

“Xin lỗi cho anh.” Anh trầm giọng lặp lại lần nữa.

Tôi thật sự rất bất ngờ. Giọng anh trầm ấm, bình tĩnh nói ra yêu cầu ngây thơ đó như thể lẽ dĩ nhiên, anh bị sao vậy?

“Xin lỗi!” Anh nóng nảy thúc giục.

Chẳng hiểu sao tôi luôn yếu thế hơn khi đối diện với anh, chính vì vậy thường anh nói gì tôi sẽ nghe theo. Nắm chặt chìa khóa trong tay, tôi nói lí nhí: “Xin lỗi, thực sự xin lỗi anh.”

Anh thở phào nhẹ nhõm: “Không có lần sau nữa, hiểu chưa?”

Tôi gật đầu. Có vẻ vấn đề hai chúng tôi nghĩ đến không giống nhau, mà đúng là thế thật bởi vì tự dưng anh mỉm cười dịu dàng nhìn tôi, gọi: “Lại đây!”

Tôi ngơ ngác bước lại gần anh, anh cúi người, hôn tôi.

Nụ hôn thật sâu...

Để hình dung về nụ hôn này, tôi cảm thấy mình nuốt nước bọt của Giang Thần như thể đang vui vẻ uống Coca vậy.

11. Chương 11

Sau lần trải qua như bị sét giáng xuống đầu bị thương nặng này, tôi không nhớ rõ mình lên nhà, rửa mặt rồi nằm dài trên giường thế nào nữa, tất cả mọi thứ cứ mơ mơ màng màng.

Nằm trần trọc ở trên giường khoảng nửa tiếng, mãi tôi mới trở lại trạng thái bình thường, từ từ nhớ lại những việc đã trải qua tối nay. Là tôi nằm mơ giữa ban ngày hay đầu óc Giang Thần hôm nay có vấn đề; là tôi ảo tưởng quá độ hay Giang Thần bị ma nhập.... Tôi nghĩ nát óc vẫn chưa tìm ra nguyên nhân thích hợp, vì vậy đành an ủi chính mình coi như bị chó cắn đi.

Cảm nhận tư vị chỗ bị cắn kia tôi từ từ chìm vào trong giấc ngủ.

Hôm sau thức dậy, cảm tôi rất mỏi, có lẽ là do cả đêm hôm qua tôi chìm trong tầng tầng lớp lớp giấc mơ, đều nằm mơ tới Giang Thần và nụ hôn kia, bởi vì nụ hôn đó nên môi lưỡi chúng tôi đã phải “làm việc” quá sức. Nghĩ đến đây tôi càng cảm thấy ngượng hơn.

Đang ngồi trên tàu điện ngầm đến chỗ làm thì di động của tôi bỗng nhiên vang lên, tôi nhìn chăm chăm ba chữ “Trang Đông Na” đang nhấp nháy trên màn hình mà tay run cầm cập. Giờ phút này tôi cảm thấy vô cùng khâm phục bộ tộc “kẻ thứ ba” trong xã hội, chắc hẳn tố chất tâm lý của các cô nàng phải vững vàng lắm mới vượt qua được áp lực tâm lý khi nhận điện thoại của “vợ cả”.

Tôi nuốt nước bọt nhận điện thoại: “A lô!”

“Hey, it’s me, tối hôm qua thế nào hả?” Giọng cô ấy có vẻ khá vui vẻ.

Tôi lắp bắp suýt nữa cắn vào cả đầu lưỡi: “Đông Na à, tớ... chuyện kia...?”

“Chuyện gì?” Cô nàng gặng hỏi.

Tôi định nói “xin lỗi” với cô ấy nhưng lại cảm thấy mình chẳng có lỗi gì trong chuyện kia nên ngập ngừng mãi không mở miệng được, đành phải lấy cớ: “Bây giờ tớ đang trên đường đi làm, trên tàu điện ngầm đông quá, đợi lát nữa tớ gọi lại cho cậu nhé!”

Nói xong liền cúp điện thoại. Thực ra sáng ngày tàu điện ngầm không đông người lắm, vì vậy tôi vừa nói xong, sáu, bảy người đang đứng trong khoang tàu điện ngầm đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi. Về mặt bọn họ giống như đang muốn nói: Nhìn này, nói dối không biết ngượng mồm, vừa nhìn mặt đã biết là kẻ thứ ba rồi, sau này nhất định chết không được tử tế...

Cái người bị mọi người tổng xỉ vả chết không được tử tế là tôi đây đang trốn vào một góc khoang tàu gọi điện thoại cho Tư Đồ Mạt. Sau khi kể sự việc một cách đơn giản nhất có thể, tôi mới hỏi nếu với một người vợ như cô ấy thì tội của tôi có đáng chết không?

Tư Đồ Mạt an ủi, nói tôi không phải sợ, người giống như Trang Đông Na cùng lắm cũng chỉ túm tóc đánh tôi vài cái chứ nhất định không tìm người cường đoạt đâu. Cuối cùng cô ấy còn bảo tôi gọi điện thoại cho Phó Phái, cô ấy cho rằng người suốt ngày trêu chọc phụ nữ mà vẫn sống tốt sỗ sỗ như Phó Phái nhất định có thể nói cho tôi biết phải xử lý tình huống “đạo đức tự do” này như thế nào.

Còn Phó Phái sau khi nghe tôi kể giản lược xong cũng có vẻ hơi bức mình. Anh ta nói mới sáng sớm tôi gọi điện quấy nhiễu giấc ngủ của anh ta chỉ vì cái chuyện con con này thôi à? Những chuyện kiểu như thế này cứ để đàn ông giải quyết, em lo lắng làm cái gì.

Không hổ là khóm hoa giữa loài người, chỉ cần một lời đã thức tỉnh được người trong cuộc.

Tôi ngắt cuộc gọi với Phó Phái rồi gọi cho Giang Thần, do cảm xúc quá “dạt dào” nên khi điện thoại vừa được kết nối tôi đã tuôn một tràng dài: “Giang Thần, anh nghe đây, em mặc kệ vì sao tối hôm qua anh hôn em nhưng hôm nay cũng đã hôn rồi, em nhất định phải nói cho anh biết hành động đó của anh không thể nào chấp nhận được. Bây giờ anh đã có bạn gái, anh làm như vậy chẳng khác nào ép em đi con đường làm kẻ thứ ba. Mẹ em từng nói rồi, những kẻ làm người thứ ba đi phá hoại tình cảm của người khác nhất định sẽ bị người khác khinh rẻ, coi thường. Phải, em còn yêu anh nhưng anh đừng coi thường người quá đáng, em không bao giờ chấp nhận làm kẻ thứ ba...”

Tôi dừng lại lấy hơi, phát hiện điện thoại bên kia vẫn im lặng. Tôi cho rằng chắc Giang Thần vẫn còn đang choáng váng vì mấy câu vừa rồi của tôi nên thừa thắng xông lên: “Nếu như chuyện hôm qua chỉ là do anh nhất thời xúc động thì em sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng nếu anh vẫn còn tình cảm với em thì trước hết anh phải nói rõ ràng với Trang Đông Na đi, sau đó hãy theo đuổi em... Sao anh vẫn không nói gì hả?”

“À... Tôi là bác sĩ Tô.” Trong điện thoại là giọng nữ: “Bác sĩ Giang không có ở đây. Tôi thấy điện thoại anh ấy vang lên rất lâu, trông thấy tên chị trên màn hình nên mới bắt máy.”

Tôi như bị sấm sét giữa trời quang, vừa nghĩ đến những lời thoại vô liêm sỉ vừa nãy đều rơi vào lỗ tai cô ấy, tôi thực sự muốn nuốt luôn đi động tự sát cho rồi.

Tôi cắn răng nén giận: “Cô nhận điện thoại sao không lên tiếng?!”

Cô nàng đáp: “Tại chị nói nhanh quá, tôi chưa kịp lên tiếng.”

Tôi nghĩ nghĩ thấy không đúng, lại nói tiếp: “Rõ ràng tôi có ngừng một lúc để thở mà.”

Cô ấy lại nói: “À, bởi vì lúc ấy tôi đang rất tò mò, càng nghe càng phấn khích nên tôi không nhẫn tâm cắt ngang.”

.....

Tôi thực sự không muốn nói ra mấy câu khó nghe để thăm hỏi ân nhân nên chỉ cố nén cơn tức giận vào bụng, cất lời: “Phải rồi, lúc nào Giang Thần quay lại phiên cô bảo anh ấy gọi điện lại cho tôi.”

“Từ từ đã, tôi nói này nếu cô thực sự thích bác sĩ Giang thì em trai tôi làm thế nào bây giờ?” Bác sĩ Tô nói vội, ngăn tôi cúp máy.

Đầu óc tôi lơ mơ: “Chuyện này liên quan gì đến Tô Duệ?”

Cô ấy trả lời: “Em trai tôi thích chị mà. Chị bằng nghe lời tôi, chị cũng đừng đại làm kẻ thứ ba làm gì, rất thất đức đấy! Chị yêu em trai tôi đi, qua vài năm nữa nó đủ tuổi kết hôn thì hai đi đăng kí.”

Tôi cảm thấy có gì đó không đúng lắm: “Cô nói gì cơ? Tô Duệ năm nay bao nhiêu tuổi?”

Bác sĩ Tô đáp: “17. Năm ngoái nó không chịu thi đại học, nó nói muốn tự mình lập nghiệp nên mở shop quần áo. Quần áo trong cửa hàng đều do tự nó thiết kế đấy. Tôi thấy em trai tôi là người có tài, nhất định sau này sẽ thành công. Chị cứ yêu nó đi, nhà chúng tôi sẽ không chê chị già hơn nó đâu.”

17... Sao thành nhóc đó đã già dặn như vậy...

Tôi uể oải: “Cô đừng đùa tôi nữa, dù dễ trẻ vị thành niên sẽ bị ngồi tù đấy!”

Cô nàng lại tiếp tục khuyên tôi: “Với lại, tôi thấy mối tình chị em rất hay đấy, lấy dương bổ âm, chị khỏi lo sẽ chóng già nhé!”

...Tự đáy lòng tôi cảm dường như ông trời thấy tôi sống thoải mái quá nên phải hai chị em nhà này đến chinh tôi đây mà.

Tôi đành cầm điện thoại xa xa một chút rồi nói vọng vào: “Cái gì... Hả... Tôi đang trên tàu điện ngầm... Sóng...không...tốt cho lắm... Tôi phải đi...làm... Bye!”

Tôi tắt máy, ngẩng đầu lên thở phào một hơi mới phát hiện toàn bộ mọi người trên tàu đều đang nhìn tôi chằm chằm, trong ánh mắt không giấu vẻ khinh thường. Tôi theo bản năng mở miệng định giải thích nhưng nghĩ lại thôi, đành quay người nhìn cửa tàu.

Đang sau vang lên tiếng bàn luận xì xầm: “Ôi trời, thanh niên thời nay đúng là... suốt ngày mở miệng ra là nói dối, cuối tuần còn đi làm gì chứ!”

“Ông không theo kịp thời đại rồi, bây giờ có những việc làm vào buổi tối với cuối tuần mới tốt.”

“Dễ dễ trẻ vị thành niên... bắn chết đi cho rồi.”

“Trời ơi, ông lại không hiểu gì rồi, cái này người ta gọi là tình yêu không phân biệt tuổi tác địa vị.”

“Thế thì không phân biệt được chủng loại rồi, gà vịt dê bò chó yêu đương hết rồi!”

...

Vừa tới trạm dừng, tôi chạy vội ra ngoài như chạy trốn, sau đó bắt chuyến tàu ngược lại về nhà, sao tôi lại quên hôm nay là cuối tuần chứ...

Chen lấn gần một tiếng đồng hồ tôi mới về đến nhà, lúc này tôi mệt mỏi đến mức chẳng muốn quan tâm đến đồng tình cảm phức tạp, rắc rối kia, tôi quyết định phải ngủ nướng một giấc thật ngon lành đã. Tôi cũng tắt luôn điện thoại, dù có yêu đương cuồng nhiệt cũng không bằng niềm vui sướng ôm gối ngủ nướng trên giường cuối tuần đầu.

Tắt máy, thay quần áo ngủ, tôi lẩn qua lộn lại trên giường một lúc nhưng không tài nào bình tĩnh được, trong đầu vẫn còn văng vẳng lời nói và ánh mắt của đám người trên tàu điện ngầm. Tôi cảm thấy nếu không làm điều gì đó sau này tôi chết rồi xuống địa ngục sẽ không được thanh thản.

Vì thế tôi ngồi dậy khởi động lại máy chuẩn bị gọi điện thoại cho Trang Đông Na, nhưng ngón tay dừng lại trên nút gọi vài giây vẫn không dám nhấn. Suy cho cùng tôi vẫn không có đủ dũng khí, cho nên chỉ gửi một tin nhắn ngắn gọn: Tối hôm qua Giang Thần đã hôn tớ. Nhưng tớ thề, tớ không quyến rũ anh ấy. Tớ xin lỗi.

Đúng như tôi nghĩ, điện thoại nhanh chóng vang lên tiếng chuông. Không ngờ Trang Đông Na nói cho tôi một tin chấn động địa cầu, cô ấy và Giang Thần vốn không giao thiệp với nhau, cô ấy được Giang Thần nhờ giả làm người yêu mà thôi. Tiền công đó là sau này cô ấy tới bệnh viện khám bệnh sẽ có “người nhà” trong đó. Nhất thời tôi không biết trả lời chuyện này như thế nào chỉ biết tỏ ra bất ngờ với vụ giao dịch này, dù sao tiền công này cũng không có gì quá đáng...

Cuối cùng Trang Đông Na còn hỏi tôi, có thể giới thiệu Tô Duệ cùng ăn cơm tối hôm qua cho cô ấy được không? Tôi nói Tô Duệ mới 17 tuổi, cô ấy chỉ “F****” một chữ rồi kết thúc cuộc trò chuyện lần này.

12. Chương 12

Tắt điện thoại, tôi cảm thấy cần phải ổn định lại tâm trạng bèn đi pha cốc trà rồi tới ngồi bên cửa sổ, trầm tư suy nghĩ.

Chia tay ba năm, thực sự tôi đã không còn chờ đợi Giang Thần quay lại. Tôi nghĩ mình sẽ tìm một người khác, có thể là người có đôi mắt hoặc má lúm đồng tiền giống anh, hoặc có thể sẽ thích uống nước khoáng Nongfu Spring giống anh, mà biết đâu người đó lại chẳng có chỗ nào giống anh... Sau đó chúng tôi yêu nhau, kết hôn, sinh con. Tôi sẽ yêu thương anh ấy, giống như yêu Giang Thần trước đây vậy.

Còn Giang Thần – người tôi chưa từng chờ đợi kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại xuất hiện trước mặt tôi. Hình như anh không giống tôi, anh vẫn đang đợi tôi. Nếu như không phải tôi cứ cho bản thân lầm tưởng như thế. Ai bảo anh tìm người giả làm người yêu lừa tôi. Không phải trong phim truyền hình vẫn hay có tình tiết diễn viên chính nhờ người khác làm người yêu để đối phương ghen đó à? Tuy tôi vẫn luôn hoài nghi tiền công mà anh trả cho Trang Đông Na nhưng có lẽ chỉ là để cho bệnh viện có thêm bệnh nhân mà thôi.

Trong lòng tôi đang xây dựng hình tượng Giang Thần thành một người mồn mỗi chờ tôi quay lại, người đàn ông này vì muốn tôi quay lại mà không từ thủ đoạn, đồng thời phân tích thấy chuyện này chẳng khác nào mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình giải trí. Không biết chỉ số EQ của anh bao nhiêu lại có thể làm ra hành động ngây thơ đầy ấu trĩ như vậy nhưng tôi dám chắc trong chuyện tình cảm chỉ số EQ của anh vốn không hề cao. Điều này tôi đã được kiểm nghiệm nhiều rồi.

Ví dụ điển hình có thể nói đến đó là nụ hôn đầu của chúng tôi.

Khi đó tôi với Giang Thần yêu nhau hơn nửa tháng nhưng tiến độ vẫn chỉ dừng lại ở mức nắm tay đầy “nông cạn”, thỉnh thoảng nếu Giang Thần “mạnh bạo” hơn thì lúc hẹn hò mới hôn má. Tình yêu cũng chỉ đơn thuần, nhẹ nhàng như thế.

Nhưng Lâm Hiểu – cô bạn cùng ký túc có kinh nghiệm tình trường lão luyện với tôi bảo rằng tiến độ của bọn tôi như vậy là quá chậm so với những cặp đôi bình thường khác. Tôi rất buồn, còn cho rằng bởi vì sức hấp dẫn của tôi không đủ nên không thể khiến Giang Thần vì tôi sản sinh thêm hooc-mon nam tính để tiến thêm bước nữa. Vì vậy tôi quyết định hiệu triệu toàn bộ phòng mình để trưng cầu dân ý, đồng thời sửa đổi, bổ sung những thiếu sót của mình, cuối cùng thu được kết luận sau khi kiểm nghiệm: tôi không đủ sexy, quyến rũ. Đối với một đám con gái chưa trưởng thành như chúng tôi thì muốn tăng thêm sức quyến rũ thì phải mặc váy, tốt nhất là váy trễ ngực.

Thực sự ý nghĩ này rất phiền diện. Sức quyến rũ, lôi cuốn thực sự của một người phụ nữ đâu liên quan đến việc bạn mặc váy ngắn bao nhiêu, hay mặc hở bao nhiêu.

Đám bạn cùng phòng không gì không làm được rảnh rồi tìm cho tôi một cái váy trễ ngực. Tôi mặc thử vào xoay vài vòng trong phòng ký túc, mọi người thi nhau nói đã cảm nhận được sự quyến rũ, sexy của tôi.

Sau đó tôi mặc chiếc váy kia, trang điểm thật xinh đẹp tới chỗ hẹn với Giang Thần. Hai chúng tôi ngồi ở băng ghế dài trên sân thể dục. Giang Thần cũng có vẻ đã xao động vì vậy tôi vô cùng vui sướng, bèn kéo váy ngắn lên một chút, chỉ có điều lại lộ ra mấy vết muỗi cắn to đùng ở trên đùi nên tôi đành thả váy xuống.

Giang Thần kể cho tôi nghe về chuyện trong khoa Thú y. Anh kể, lần trước có mấy đàn anh khóa trên sau khi làm xong thí nghiệm bèn mang con dê đó về ký túc nấu lẩu, ăn xong thì cả phòng ngủ mê mết hai ngày liền, thì ra tại con dê kia bị tiêm thuốc tê quá liều. Anh còn kể chuyện ký túc xá khoa anh, mấy hôm trước bắt được tên trộm vặt, cả đám xông vào tấn cho hắn một trận, tên trộm bị đánh đau quá nên đành giả chết. Có người liền lấy cái ống nghe ở phòng ngủ ra khám thử, chẩn đoán người này tim đập bình thường, nhịp tim ổn định vì thế mọi người lại thoải mái đi ngủ. Anh còn nói...

Tóm lại Giang Thần bỗng biến thành một người nói nhiều, còn tôi – bạn gái của anh chỉ biết cười theo, không những thế còn phải cười lẫn lộn nếu không có vẻ không nể mặt anh ấy lắm.

Nói một lúc, đột nhiên Giang Thần hỏi tôi: “Em xịt nước hoa à?”

Tôi không xịt nên lắc đầu dứt khoát.

Anh nhìn tôi nghi ngờ, còn hít sâu một hơi: “Rõ ràng anh ngửi thấy mùi gì đó.”

Tôi ra sức hít hít theo, mới bình tĩnh: “À, anh nói mùi này hả, là mùi nước hoa, em bị muỗi cắn nên bôi một ít.”

Giang Thần nửa tin nửa ngờ: “Người không giống nước hoa lắm.”

Tôi nghĩ một chút, gãi đầu: “Nước hoa không dịu hết nên em còn bôi thêm ít tinh dầu.”

...

Anh không thèm nói nữa, tôi cũng không biết mình đã nói sai điều gì nhưng tôi có thể đoán được Giang Thần không thích mùi trên người tôi nên lặng lẽ nhích xa anh, ngồi nửa mông trên đầu ghế bên kia.

Chúng tôi cứ ngồi im lặng trên ghế đá bên sân thể dục như vậy.

Cuối cùng đột nhiên Giang Thần tức giận nói: “Trần Tiểu Hi, em lại đây.”

Tôi nghĩ không phải anh định đánh tôi đấy chứ? Tôi nghe nói có loại bạn trai có sở thích thích hành hung bạn gái. Nhưng tôi vừa nhích mông vừa hỏi anh: “Để làm gì?”

“Để anh hôn.” Anh trả lời.

Tôi ngồi chết lặng ở trên ghế, không biết phản ứng thế nào bây giờ. Tuy yêu cầu này của anh chính là mục tiêu cuối cùng tối nay của tôi nhưng thực sự tôi vẫn quá sốc. Có lẽ tôi chính là kẻ mạnh miệng mà không dám làm gì – thùng rỗng kêu to trong truyền thuyết mà thôi.

“Nhanh lên nào!” Anh giục.

“Đây!” Gần như bản năng, tôi tiến tới bên cạnh anh. Ghế đá bên cạnh anh rất lạnh, tôi ngồi cứng nhắc, chẳng khác gì phiến đá vuông vức nằm trên một khối đá.

Giang Thần xoay vai tôi, lực mạnh quá làm tôi phải kêu “ai” một tiếng nhằm nhắc nhở anh đừng vịn vai tôi thành thói quen luôn.

Anh nói: “Em ai cái gì, sao em chẳng hiểu phong tình gì cả.”

Nói xong, anh liền hôn tôi. Tôi không muốn thế này đâu. Anh không thể vừa mắng tôi xong không chờ tôi giải thích đã chặn miệng tôi như thế được, người này lại còn không chi tiền cấm khẩu nữa chứ.

Sau đó tôi hỏi anh có phải anh bị hấp dẫn vì hôm đó tôi mặc váy không, anh đáp không phải, chân vừa nhỏ vừa thô. Tôi còn hỏi chẳng lẽ bị hấp dẫn bởi mùi nước hoa pha lẫn tinh dầu kia, anh cũng đáp không phải, người như mùi hôi của ngựa. Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, chẳng lẽ do tiếng dế kêu ở sân thể dục khiến anh nổi lên “thú tính”, anh bực mình bảo tôi bị thần kinh à. Rốt cuộc tôi hỏi tại sao anh lại làm như thế, anh trả lời hôn thử xem cảm giác cấu tạo của da môi có gì khác với da ở những chỗ khác.

...

Giấc mơ nụ hôn đầu tiên lãng mạn như cánh hoa của tôi cứ thế bị anh đập tan không thương tiếc, còn không bằng tôi trao nụ hôn đầu cho tên nào đó không quen biết còn hơn...

Ngay khi tôi còn đang ảo não sao hồi ấy không trao nụ hôn đầu cho tên nào đó không quen biết và hồi ức đời này gặp được người đàn ông đẹp trai nhất trên đường, chuông cửa bỗng vang lên. Trong lòng tôi tựa như cái thang máy mất đi trọng lượng, giật mình mấy lần, hít sâu một hơi, chuẩn bị vẽ mặt giận dữ của mẹ kế để gặp Giang Thần, cố gắng vớt vát vài câu van nài của anh để bù lại bao nhiêu năm tuổi trẻ tôi khổ sở theo đuổi anh.

Có thể nói niềm vui sướng cùng cực này có thể so sánh với việc cầm tờ séc 20 triệu trong tay đấy.

Tôi run run mở cửa, còn chưa kịp nhìn thấy người đã bị ôm chặt tới mức không thở nổi. Tôi nghĩ trong đầu có lẽ do cảm xúc của Giang Thần bùng phát mãnh liệt nên tôi vui vẻ vỗ vỗ bờ vai anh: “Anh đừng kích động, đừng kích động!”

Mà nói xong mới để ý tới mùi nước hoa Cổ Long nồng nặc khác lạ, tôi vội vàng đẩy người đang ôm mình ra.

Người trước mặt có đôi mắt nhỏ dài, đuôi mắt xếch, khóe miệng cười hơi nhếch, cảm giác vừa đào hoa vừa cuốn hút, dưới cái đáng vẻ bất kham kia là tính tình quỷ quái.

Người này là Ngô Bách Tùng.

Tôi phải thừa nhận mình chưa bao giờ là người kiên trì hay dũng cảm. Trên đời này, chuyện dũng cảm nhất mà tôi từng làm đó là theo đuổi Giang Thần nhưng dẫu vậy anh cũng không đánh giá cao. Anh nói tôi giống như con mèo ham ăn, nếu thấy chuột sẽ đuổi theo bản năng (bản tính trời sinh) nhưng nếu thấy cá thì sao, tất nhiên sẽ bị hấp dẫn nhanh chóng – Mà theo cách nói của anh thì tôi chính là con mèo kia, anh là chuột còn Ngô Bách Tùng – chính là cá.

Nói cách khác, Ngô Bách Tùng chính là một khúc nhạc đệm trong công cuộc vất vả theo đuổi Giang Thần của tôi. Tôi coi khúc nhạc đệm này như niềm vui nho nhỏ góp nhặt được trên con đường yêu đơn phương dài dằng dẵng. Giang Thần tỉnh tỉnh thăng thần, chỉ dùng hai câu thành ngữ ngắn gọn: lẳng lơ dương liễu, hồng hạnh vượt tường. Tôi chỉ có thể cảm thán thực sự anh ấy đã hiểu nhầm chúng tôi.

Ngô Bách Tùng là học sinh mới chuyển đến lớp chúng tôi trong học kỳ I hồi lớp 10. Cậu ta đeo cặp trên vai theo sau giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp. Cái đầu hói cùng với khoe miệng nói chuyện về hèn mọn đầy nước bọt của thầy chủ nhiệm càng được tôn lên so với mái tóc nâu dày rậm, khoe miệng cười tà kích động y như gặp được người trời của cậu học sinh chuyển trường.

Cậu ta cười tươi gật đầu chào hỏi. “Xin chào mọi người, tớ là Ngô Bách Tùng.”

Trong tích tắc cậu ta cúi đầu, tôi cảm thấy có gì đó lóe sáng lên, nhìn kĩ mới thấy trên vành tai cậu ta lóe lên tia sáng, là khuyên tai.

Đối với lai lịch không rõ học sinh mới chuyển trường, trong lòng mọi người đều vô cùng tò mò. Hơn nữa một học sinh mới còn đeo khuyên tai mà không bị giáo viên “sờ gáy” càng khiến sự tò mò của mọi người vượt tầm kiểm soát.

Là người đứng đầu của của hội nhóm “hóng chuyện”, tôi bị mấy lời hươu vượn của đám con dân mặt dày vô liêm sỉ đẩy đi hỏi chuyện học sinh mới.

Vì thế cuộc nói chuyện đầu tiên của chúng tôi bắt đầu như sau: Chào ma mới, nói chuyện chút đi.

Lúc đó, cậu ta đang sắp xếp lại sách vở trong ngăn bàn, nghe thấy tôi nói vậy cậu ta mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi: “Nói chuyện gì? Phải nộp phí bảo kê hả?”

Tôi gãi đầu, không hiểu nên hỏi lại: “Phí bảo kê gì?”

Cậu ta nhét nốt cuốn sách cuối cùng trên tay vào ngăn bàn, đứng dậy, nhếch mép cười: “Cậu định đùa à? Tớ là Ngô Bách Tùng, cậu tên gì?”

Tôi nghe thấy rất rõ ràng hàng loạt tiếng thở mạnh đằng sau, còn có tiếng xì xầm “Trần Quán Hi... Càng nghe tôi càng thấy điên tiết, chống nạnh xoay người gào to với đám con gái đằng sau: “Trần Quán Hi quái gì! Tớ là Trần Tiểu Hi, phải nói với các cậu bao nhiêu lần nữa, cái này không buồn cười, không được cười, không được cười, không được cười!”

Tuy hồi đó series scandal của Trần Quán Hi vẫn chưa xảy ra nhưng vẫn có không ít người nhàn hơi rồi việc lấy tên của tôi ra làm trò cười. Tôi thường bị chọc đến tức điên, có gì mà buồn cười chứ, tôi chẳng hiểu mọi người cười vì cái gì nữa...

Cả đám bị tiếng gào thét của tôi uy hiếp, một lúc sau mới có người lên tiếng: “Bọn mình nói cậu ấy cười rất giống Trần Quán Hi, cậu làm gì mà “nhảy cảm” quá thế...”

....

Á, á, á... tôi không muốn sống nữa.

Ngô Bách Tùng đứng đằng sau tôi cười hỏi: “Tên cậu là Trần Tiểu Hi hả?”

Tôi vẫn đưa lưng về phía cậu ta gật gật đầu: “Phải, hoan nghênh cậu tới lớp chúng tớ.”

Nói xong tôi cũng không ngoảnh lại, cứ thế đi về chỗ ngồi, nằm gục xuống bàn giả chết. Được một lúc, khi đã coi bản thân mình thực sự chết rồi, có người chọc chọc sau lưng, tôi mới uể oải quay lại, thì ra là Giang Thần ngồi bàn dưới đang đưa cái bút bi cho tôi: “Bút của cậu rơi này.”

Tôi thuận lợi nhận lấy: “Ồ.”

“Lo chuyện bao đồng cho lắm vào!” Giang Thần hả hê cười trên nỗi đau người khác: “Trần Quán Hi đang nhìn chăm chăm cậu cười kìa.”

Tôi nghiêng đầu nhìn lại Ngô Bách Tùng. Quả nhiên cậu ta nhìn mình mỉm cười, tôi cố nặn ra nụ cười đáp lại, sau đó xoay lại dựa vào bàn Giang Thần than thở: “Mất mặt quá, tớ không muốn sống nữa.”

Giang Thần dùng tập vở trong tay gõ đầu tôi: “Cho chết, nếu sợ mất mặt thì lần sau đừng giả mù lo chuyện bao đồng nữa.”

Tôi đã quá quen với những lời đả kích của Giang Thần nên chẳng thêm để ý, lại còn mặt dày hỏi lại: “Nếu tớ chơi chung với cậu ta, cậu có ghen không?”

Anh liếc nhìn tôi, thờ ơ buông một câu: “Tớ còn phải cảm ơn cậu ta.”

13. Chương 13

Sự xuất hiện của Ngô Bách Tùng tựa như một làn gió mới thổi vào đám con trai trong ngôi trường cấp ba xa xôi này, còn đám con gái trong trường thường xuyên truyền tai nhau rằng: Lớp 10A6 có một hotboy mới chuyển tới, lúc cười lên đẹp trai y như Trần Quán Hi ấy.

Hiện tại Ngô Bách Tùng còn nổi hơn cả Giang Thần khiến tôi rất bức mình, thế mà Giang Thần lại nói tôi hấp hơi rồi.

Để bày tỏ sự ủng hộ với địa vị hot boy của Giang Thần ở trong trường, lúc nào tôi cũng mĩa mai Ngô Bách Tùng, mà không chỉ một lần công khai nói xấu về ngoài còn đặc biệt “nhấn mạnh” mái tóc màu nâu cà phê và kiểu khuyên tai Âu Mỹ của cậu ta. Tôi mạnh miệng phát biểu tóc màu nâu đỏ là do dinh dưỡng không đủ, đeo khuyên tai nhìn trông rất ảo lả chẳng khác nào con gái. Thậm chí tôi còn nói, đáng về cậu ta như vậy chả khác gì mấy thanh niên hư hỏng, thành tích học tập nhất định rất tệ, chắc chẳng phải người tử tế gì, không khéo còn là tên côn đồ, lưu manh đấy, nói không chừng còn nghiện hút, giết người ấy chứ?

Chính bản thân tôi cũng không hiểu tại sao năm đó mình lại nói xấu Ngô Bách Tùng như vậy nữa. Có lẽ lỗi là do nền giáo dục thời bấy giờ. Cho dù tôi của năm đó có giết người phóng hỏa thì cũng sẽ đổ lỗi cho nền giáo dục mà thôi, tóm lại không phải lỗi của tôi.

Thế nhưng trong lúc tôi đi rêu rao nói xấu người ta thì Ngô Bách Tùng lại rất rộng lượng. Bất cứ lúc nào tôi khinh khỉnh nhìn cậu ta, cậu ta cũng chỉ mỉm cười đầy từ ái, y như ánh mắt người cha đang nhìn đứa con nghịch ngợm gây sự vậy.

Ngược lại, người khiến tôi ngạc nhiên hơn lại là Giang Thần. Một hôm anh đột nhiên gọi tôi tới một góc trường vắng người, tôi nghĩ có lẽ anh sẽ thổ lộ hoặc chấp nhận tình cảm của mình nên trong lòng rất háo hức và hồi hộp.

Nhưng nào biết anh lại nghiêm túc nói với tôi: “Trần Tiểu Hi, về sau tớ không muốn nghe thấy cậu nói xấu Ngô Bách Tùng nữa.”

Tôi kiềm chế sự hụt hẫng trong lòng, hỏi: “Tại sao?”

“Nói xấu người khác là không đúng.” Anh chỉ nói như vậy.

Tôi gật đầu như già tôi, thậm chí còn tỏ vẻ ân hận.

Khi đó tôi sùng bái Giang Thần một cách mù quáng, cho dù anh nói trời màu xanh lá cây, mây màu xanh da trời tôi cũng gật đầu nói phải, lời anh nói đều đúng.

Tất nhiên tôi cũng thật may mắn, trong thời kỳ nào tàn sùng bái một người như vậy, anh sẽ nói cho tôi biết những việc không đúng, không nên làm. Mà việc lần này quả thực tôi đã làm sai.

Vì để chứng minh với Giang Thần tôi đã thay đổi nên trong giờ Toán lén lút lấy tấm ảnh có chữ ký F4 của cô bạn cùng bàn dặt dào cảm xúc viết thư sám hối gửi cho Ngô Bách Tùng.

Cụ thể trên đó viết những gì tôi đã quên rồi nhưng lại nhớ rất rõ tờ giấy của Ngô Bách Tùng, trên đó ghi: Không sao, nhưng tên tớ là Ngô Bách Tùng không phải là Ngô Tùng Bách.

Cậu ta sửa lại như thế khiến tôi cảm thấy tên cậu ta đúng là rắc rối. Điều này khiến tôi nhớ lại bài tập hè hồi cấp một, trong đó có một đề bài kiểu: Viết lại những cụm từ cấu tạo giống nhau theo mẫu: “ong mật – mật ong”. Còn lí do tại sao tôi vẫn nhớ sâu sắc ký ức đó ấy à? Là vì cái đáp án “lưu hạ (chảy xuống) – hạ lưu” chết tiệt mà tôi đã bị lão Trần tàn nhẫn đánh cho một trận.

Trải qua sự việc lần này, cảm tình của tôi với Ngô Bách Tùng lại nâng lên một bậc rõ rệt, cảm thấy cậu ta đúng là một người lấy ơn báo oán, đồng thời cũng thấy cái khuyên trên tai cậu ta rất có phong cách đấy.

Song lạ ở chỗ, Ngô Bách Tùng lại đối tốt với tôi vô cùng, chẳng những mua đủ thứ đồ ăn vặt từ căn-tin cho tôi mà còn dạy tôi học Tiếng Anh và Toán (tôi đã đoán đúng, quả thật thành tích của cậu ta rất tệ, trừ Tiếng Anh và Toán. Điểm môn Anh và Toán của cậu ta luôn đứng đầu toàn trường nhưng các môn khác đều đội sổ); hay khi trời đột nhiên chuyển lạnh cậu ta sẽ đưa áo khoác cho tôi... Có lần tan trường tôi phải ở lại làm báo tường, cậu ta còn nấu mì mang đến cho tôi (cậu ta là học sinh nội trú duy nhất trong trường, ở riêng một phòng ký túc xá giáo viên), trong bát mì đó còn quả trứng gà. Tôi bị hơi nóng của bát mì làm chảy nước mắt, vừa xì xụp ăn mì vừa hỏi Ngô Bách Tùng đang trang trí báo tường hộ mình: “Sao cậu đối xử với tớ tốt thế?”

Tôi vẽ hình một cô gái trên báo tường, cô gái đó tao nhã cầm quyển sách, còn Ngô Bách Tùng đang tô vàng bìa ngoài quyển sách kia, cậu ta nói cô gái đang xem “sách vàng”.

(ND: “Sách vàng” là văn hóa phẩm đòi truy:v)

Ngô Bách Tùng không quay đầu lại, đáp: “Nào đâu ra lắm nguyên nhân thế.”

Tôi nghĩ chẳng lẽ cậu ta thích mình nhưng ngấm lại không thể nào, cậu ta lại không bị diếc... Có vẻ sự tự tin của tôi đã bị Giang Thần đánh bay tan tành từ lâu, sợ rằng cho dù là cao tăng đắc đạo cũng chẳng hợp lại được.

Cậu ta cứ tô tô vẽ vẽ, còn tôi vẫn tiếp tục ăn mì của mình, thỉnh thoảng cũng hỏi cậu ta vài câu: “Trước kia cậu học ở đâu? Sao lại chuyển tới trường này?”

Cậu ta đang tô cái váy cô gái, màu hồng, đáp: “Tinh X. Lớp 11 bố tớ định tống tớ ra nước ngoài du học. Trường học hay chỗ ở đều lo liệu xong hết rồi, cho nên tớ bảo muốn về thăm để biết quê của ông nội thế nào.”

“Hả? Thế không phải cậu sắp đi à?” Tôi bất chợt cảm thấy hụt hẫng kinh khủng, cậu ta đi thì ai đến lấp đầy cái dạ dày đang tuổi ăn tuổi lớn của tôi đây?

Cậu ta tiện tay ném viên phấn đi, quay lại ngồi lên bàn trước mặt tôi: “Sao, cậu không nhớ xa tớ hả?”

Tôi đập đập cái chân đang du đưa trước mặt mình: “Đừng có du đưa như khỉ, chóng cả mặt. Mà cậu đừng có tưởng bỏ, cậu đi rồi tớ lại phải chịu đói.”

Cậu ta không nói gì, chỉ đắm đắm nhìn ra ngoài cửa sổ khiến tôi cũng phải nhìn theo. Giang Thần đang đứng phía cửa sổ, dưới ánh vàng le lói của buổi chiều tàn anh bỗng trở nên ma mị như mấy u hồn trong bộ phim Thiện nữ u hồn mới phát sóng gần đây.

Chẳng hiểu sao nhưng cứ nhìn Giang Thần như vậy tôi lại thấy chột dạ y như đang ngoại tình thì bị chồng bắt gặp vậy. Bát mì đang cầm trên tay tựa như hòn than nóng bỏng, chỉ muốn úp luôn lên đầu ai đó cho rồi.

Giang Thần gờ tay gõ gõ lên cửa kính: “Trần Tiểu Hi, tớ vừa gặp bố cậu ở đầu ngõ. Chú bảo tớ gọi cậu về nhà ăn cơm.”

Nói xong, Giang Thần cũng quay đầu đi luôn.

Tôi đặt bát mì lên bàn, vội vàng vàng chạy ra ngoài. Ngô Bách Tùng gọi với theo hai câu Trần Tiểu Hi, khi chạy đến cửa lớp chỉ loáng thoáng nghe thấy lời của cậu ta ở đằng sau: Cậu còn chưa ăn xong mà!

Tôi đáp lại: Cậu đi đi, tớ về nhà ăn cơm đây.

Đến khi chạy ra ngoài tôi không còn thấy Giang Thần đâu nữa, đúng là chân dài có khác.

Tôi đứng ngây người ở sân thể dục mất mấy phút, rồi lại thất thểu quay về lớp lấy cặp sách. Ngô Bách Tùng vẫn đang bận rộn tô vẩy của cô gái. Tôi đứng ở cửa lớp nhìn cậu ta từ xa, ánh dương chiều tà của chiều thu len lỏi qua từng khung cửa sổ chiếu vào lớp học, từng hạt bụi phấn li ti đắm mình trong nắng vàng lấp lánh, nhiệt độ, tốc độ ánh sáng chậm chậm tăng lên dưới làn khói chiều vẩn vít. Tôi cảm thấy hình ảnh bụi phấn tròn đều cùng với khói chiều sau lưng bóng lưng ấy quả thực đẹp đến đến mê hồn.

Tôi đi về phía cậu ta: “Tớ quên cặp sách, à mà quả trứng trong bát tớ còn chưa ăn.”

Cậu ta quay đầu cười nhe mấy cái răng trắng lóa cả mắt: “Trứng gà tớ ăn rồi!”

Tôi tròn mắt: “Cậu cũng nhanh thật đấy!”

Ngô Bách Tùng ầm ức nói: “Cậu bảo tớ đi đi còn gì. Một quả trứng gà năm đồng đấy, đi đi đúng là phí phạm.”

Cậu ta còn chưa nói xong, tôi đã nhìn thấy quả trứng trần trong bát mì liền mĩa mai: “Cậu đúng là rảnh ha.”

Ngô Bách Tùng nhún nhún vai, quay lại tiếp tục tô tranh. Tôi lấy dưa chọc vào quả trứng rồi giơ lên. Giống cái ô thật! Tôi hớn hỏ khoe với Ngô Bách Tùng: “Này, cậu xem giống cái ô chưa?”

Cậu ta nghiêng đầu nhìn lại, bĩu môi: “Cậu không ăn thì để tớ ăn.”

Vừa mới nói xong, quả trứng trên dưa của tôi đã bốc hơi mất luôn. Tôi vẫn đơ ra nhìn chiếc dưa trống không... Chẳng lẽ miệng cậu ta được huấn luyện để cướp đồ ăn à...

Có lẽ là do lần đó Giang Thần dứt khoát rời đi nên tình cảm của tôi dành cho anh cũng bị giảm đi đôi chút hoặc có thể là vì biết Ngô Bách Tùng sắp phải chuyển đi nên tôi càng quý trọng tình bạn giữa hai người chúng tôi hơn... Tóm lại dạo gần đây tôi không còn suốt ngày bám lấy Giang Thần nữa mà hay đi cùng với Ngô Bách Tùng hơn, chẳng khác nào đôi bạn thân lâu năm, thế nhưng trong mắt đám bạn cùng trường chúng tôi là một đôi tình nhân. Không biết có phải không quan tâm hay là tin vào luận điệu “cây ngay không sợ chết đứng” mà hai người chúng tôi không ai thêm giải thích. Dẫu sao cái khái niệm “vừa gặp đã quen” quá thâm ảo với đám học sinh mới lớn, có giải thích họ cũng chẳng hiểu.

Ngô Bách Tùng học ở trường chúng tôi một học kỳ, nghỉ hè năm lớp 10 thì chuyển ra nước ngoài. Cậu ta ngồi ô tô đường dài về thành phố, sau đó đi tàu tới tỉnh X rồi bay sang New Zealand. Tôi tiễn cậu ta tới bến xe, nước mắt ngấn nước mắt dài kéo ba lô của cậu ta đến đỏ cả mắt: “Cậu nhớ phải gửi đồ ăn vặt ở New Zealand về cho tớ đấy...”

Cậu ta vỗ vỗ đầu tôi, chấp tay rồi nháy mắt: “Sau này còn gặp lại.”

Lúc xe chạy tôi rồi rít vẩy tay, cậu ta mở cửa sổ thò đầu ra: “Tớ sẽ gửi đồ ăn vặt New Zealand cho cậu.”

Tôi rưng rưng, gật đầu thật mạnh: “Phải gửi món ngon nhất đấy. Còn nữa, chúng ta mãi mãi là bạn tốt nhất.”

Cậu ta cười, đáp lại: “Ừ.”

Tôi nhớ rõ trên đường về nhà gặp Giang Thần ở đầu ngõ, anh đang sửa đồng hồ điện đối diện trước cửa nhà mình, dùng một cái tua vít chọc chọc dây điện, mồ hôi ướt dính hết cả lưng áo T-shirt, lộ rõ cả màu da.

Tôi tò mò hỏi anh: “Cậu đang làm gì đấy?”

Anh quay đầu, ngây ra một lát mới nói: “Cậu khóc à?”

Tôi dụi dụi mắt, đáp: “Ngô Bách Tùng đi rồi.”

Anh chỉ “à” một tiếng coi như đáp lại tôi, sau đó lại quay lại với mấy sợi dây điện đỏ vàng bạc xanh.

Tôi lại hỏi tiếp: “Rốt cuộc cậu đang làm gì đấy?”

Bỗng nhiên Giang Thần nhét cái tua vít vào túi quần bò, gắt với tôi: “Đếm dây điện, không được sao?”

Tôi bị anh gắt như vậy lại thấy buồn cười, lầm rầm: “Được thôi, chỉ là tớ còn tưởng cậu đang đếm cầu chì chứ!”

Mặt anh lúc trắng lúc xanh, sau một lúc mới lầm rầm một câu “Mình đúng là điên rồi” sau đó xoay người về nhà.

Tôi đóng nắp đồng hồ vừa mở ra lại cho anh, thực ra tôi cũng hiểu hành động “đếm dây điện” của anh cũng hơi giống kẻ điên thật...

14. Chương 14

“Trần Tiểu Hi, cậu không thấy để khách đứng mãi ngoài cửa thế này là rất bất lịch sự hả?” Ngô Bách Tùng gõ cộc cộc vào cửa, đồng thời mở rộng cửa sắt ra.

Tôi nghiêng người để cậu ta vào nhà, cậu ta đi thẳng tới sô pha rồi đặt mông ngồi xuống, sau đó nhìn tôi cười. Tôi vẫn còn đang đắm chìm trong cái quá khứ xa lắc xa lơ ấy, cho nên đầu óc vẫn chưa kịp thích ứng với hiện tại, chớp chớp mắt mấy cái, vẫn thấy cậu ta ngồi ở đó.

Tôi lẳng lặng nhìn chiếc áo Polo xanh nước biển của cậu ta rồi đôi giày Nike, sau đó tầm nhìn lại quay lại khuôn mặt tuổi mười bảy mười tám như tuổi trẻ còn mãi năm nào. Cái tên Tô Duệ kia nên cố gắng học cách dưỡng nhan của tên này thì hơn.

Đột nhiên Ngô Bách Tùng lấy một vật gì đó từ trong túi ra rồi chấp tay đưa tới trước mặt tôi: “Đồ ăn vặt của New Zealand tớ nợ cậu đây.”

Tôi nửa tin nửa ngờ mở lòng bàn tay đón lấy, cậu ta thả nắm đấm kia xuống tay tôi, mở ra, một phong kẹo cao su màu xanh lục, giấy gói đỏ, phong cách đó, là đồ tầm cỡ quốc tế đó - kẹo cao su Wrigley’s Doublemint.

Cậu ta vẫn nhìn tôi cười, tôi quay mặt đi, bao nhiêu cảm xúc cứ cuộn cuộn trong lòng. Thực sự tôi không muốn mình “yếu đuối” thế này đâu. Bạn thử nghĩ xem, người bạn thân nhất thời học sinh của bạn bỗng dưng mất tăm mất tích sau đó lại đột ngột xuất hiện làm ra vẻ như luôn đồng hành cùng bạn, bạn sẽ phản ứng thế nào?

Hơn nữa cậu ấy vẫn còn trẻ như thế, dường như thời gian lướt tiếc vẻ trẻ đẹp của cậu ấy nhưng lại quá “nhấn tâm” với nhan sắc của tôi, bạn nói xem tôi có thể không buồn, không khóc được ư?

Ngô Bách Tùng sững sốt một lúc mới luống cuống đỡ tôi: “Sao cậu lại khóc?”

Tôi gào lên: “Sao cậu đi đâu lâu thế hả? Lúc tớ và bạn trai cãi nhau thì cậu ở đâu hả? Lúc tớ thất tình cậu đang trốn ở xó xỉnh nào? Tớ thất nghiệp cũng không thấy cậu đâu, lúc đói cũng không tìm thấy cậu...”

Cậu ta chỉ cười mặc tôi gào khóc, sau đó kéo tôi cùng ngồi xuống sô pha: “Cậu bình tĩnh chút đi, tớ đâu phải Trần Thế Mỹ của cậu, khóc thế này thì làm được gì.”

Ta rưng rưng lườm cậu ta cháy mặt. Tôi khóc “hoa lê đài vũ” như thế, tôi xinh xắn đáng yêu như vậy, tôi đang tưởng nhớ những năm tháng tuổi học trò tươi đẹp của mình, khóc cho tình bạn tốt đẹp của chúng tôi, cậu đừng có tưởng bở....

(BT: Lê hoa đài vũ: miêu tả vẻ đẹp của hoa lê dưới cơn mưa, chỉ vẻ đẹp của mỹ nhân thời xưa khi khóc)

Sau đó, hai chúng tôi ngồi khoanh chân trước sô pha trên sàn nhà, uống nước lọc nói chuyện phiếm.

Ngô Bách Tùng kể: “Sau khi sang New Zealands nửa tháng, tớ mới tạm coi là ổn. Đúng lúc ấy bố tớ lại gọi điện báo công ty tuyên bố phá sản.”

Nhà tôi vẫn chưa phá sản bao giờ, mà đúng hơn thì khả năng kinh tế nhà tôi cũng không có tư cách để tuyên bố phá sản, nhiều lắm cũng chỉ dám kêu hết tiền, cho nên tôi không thể hiểu hết tính nghiêm trọng của việc này song cũng không thể tỏ ra không biết đành phải ra vẻ đồng tình, buồn bã nói: “Hả! Sao lại như thế...”

Có trời đất chứng giám, lời này của tôi tuyệt đối chỉ có ý an ủi, là câu cảm thán trách trời không thương người từ tận đáy lòng nhưng Ngô Bách Tùng lại hiểu nhầm, nổi hứng kể lại căn kể cho tôi nghe việc bố cậu ta tin nhầm người dẫn tới việc kinh doanh trực trặc, dẫn tới vốn quay vòng không đủ.... Cho đến khi tôi ngồi nghệt mặt ra, vẻ mặt mờ mịt cậu ta mới dừng lại, cuối cùng nói một câu: “Nói nhiều với cậu cậu cũng chẳng hiểu.”

Sau khi nói xong câu đó, cậu ta lại cố gắng dùng những từ ngữ đơn giản dễ hiểu nhất để giải thích cho tôi một đồng điều khoản trong luật phá sản. Cơ mà khổ nỗi tôi cũng chẳng hiểu gì, nhưng vẫn phải giả bộ đau buồn. Cuối cùng tôi chịu nổi nữa, ngăn cậu ta lại: “Đừng nói nữa, tớ hiểu rồi, cậu mà nói thêm nữa chắc tớ phải quỵen tiền cho cậu mất.”

Ngô Bách Tùng nghiêm túc nhìn thẳng vào hai mắt tôi: “Cậu nghe không hiểu đúng không?”

Tôi nhún nhún vai: “Hình như là thế thật. Chi bằng cậu nói luôn vì sao cậu lại mất tích luôn đi.”

Cậu ta cười khở một tiếng: “Bà cô của tôi ơi, anh đây từ cậu chủ nhà giàu biến thành kẻ phải làm công kiếm sống qua ngày ở nơi đất khách quê người, cậu nói xem tớ còn thời gian mà hỏi thăm cậu nữa không?”

Tôi gật đầu ra vẻ đã hiểu: “Thế cậu bây giờ là sự nghiệp thành công về nước hả?”

Cậu ta lườm tôi: “Cậu không cảm thấy trước tiên nên quan tâm đến cuộc sống cơ cực của tớ trong mấy năm qua à?”

Tôi đáp: “Quan tâm mà, quan tâm mà! Nhưng tớ muốn biết có phải giờ cậu thành người có tiền rồi không cơ.”

Ngô Bách Tùng bày ra dáng vẻ giả vờ hất cốc nước lên người tôi, nói: “Mấy năm không gặp, cậu trở nên nhiều chuyện thế này rồi à!”

Tôi dương dương tự đắc: “Do Tổ quốc giáo dục tốt mà!”

Ngô Bách Tùng lại tiếp tục nói về quãng thời gian phấn đấu ở xứ người, nào là đi làm thuê, săn học bổng, sau đó xin được vào một tập đoàn lớn,... Nghe vậy nhiệt huyết tôi sôi trào, thực sự muốn nỗ lực phấn đấu để được như cậu ấy.

Vì thế tôi liền hỏi cậu ta: “Thế lần này cậu về nước là do công ty cử về à?”

Ngô Bách Tùng gật đầu: “Ừ, lúc mới về chưa quen thời tiết đồ ăn nên bị tiêu chảy ba ngày liền, đến bệnh viện thì gặp Giang Thần.”

“Giang Thần nói cho cậu biết chỗ của tớ đây hả?” Lúc này tôi mới nhớ đến khúc mắc giữa tôi và Giang Thần, bèn thêm mắm dặm muối kể lại chuyện giữa tôi và anh.

Ngô Bách Tùng thở dài: “Phải nói rằng, Giang Thần đùng phải cậu đúng là đen đủi.”

Tôi vừa nghe đã nổi trận lôi đình, nhảy dựng lên định cầm cán chổi đuổi cậu ta ra khỏi nhà.

Cậu ta vững như Định Hải Thần Châm dựng trên mặt đất, bình tĩnh nói: “Cậu đã từng nghĩ đến hay không, trước đây cậu sống chết theo đuổi người ta, sau đó lại nằng nặc đòi chia tay, chia tay xong lại mong người ta xuống nước xin lỗi, xin cậu quay lại. Cậu nghĩ xem chuyện này có chấp nhận được không?”

(BT: Định Hải Thần Châm: hay còn gọi là gậy Như Ý, một vũ khí của Tôn Ngộ Không trong tác phẩm “Tây Du Ký” nổi tiếng của Ngô Thừa Ân)

Tớ nói cậu làm người không nên như vậy. Chúng ta nói chuyện với nhau, dẫu sao cậu cũng là bạn thân của tớ, nếu có chuyện thì cậu cũng nên đứng về bên tớ mới phải chứ. Tớ làm chuyện xấu, cậu phải bao che, giấu giếm giúp tớ, thế mới là bạn bè.

Ngô Bách Tùng uống một hớp nước: “Tớ đi lâu như thế mà vẫn chưa liên lạc với cậu là vì tớ tin, dù tớ không quan tâm tới cậu thì cậu vẫn có thể sống rất tốt. Bởi Giang Thần nhất định sẽ chăm sóc cậu cẩn thận.”

Tôi nói cậu đúng là người quá đáng mà, cậu vứt bỏ tình nghĩa bạn bè bao năm, nói bao chuyện cũng chỉ bênh vực tên kia, cậu nghĩ mình là bố mẹ tớ đấy à?

Ngô Bách Tùng tiếp lời: “Cậu có biết những khi bọn mình ở cùng nhau tớ luôn cảm nhận được ánh mắt của Giang Thần dõi theo không? Chỉ sợ tình cảm của cậu ta dành cho cậu cũng không kém tình cảm cậu dành cho cậu ta đâu.”

Tôi nói Ngô Bách Tùng cậu đúng là không biết xấu hổ, cậu có thể dựa ánh mắt sâu thẳm của Giang Thần mà đoán được tình cảm của Giang Thần dành cho tớ, ấy thế mà cậu lại không biết tớ đang tức điên vì cậu qua ánh mắt tớ hả. Tốt nhất cậu nên quay về New Zealand ngủ trên cây với Kaola đi.

Ngô Bách Tùng vẫn tiếp tục: “Cậu cảm thấy cậu với cậu ta không có khả năng, mẹ cậu ta sẽ không đồng ý. Chẳng phải cậu vẫn thích xem phim thần tượng đọc tiểu thuyết ngôn tình à, chẳng phải tình yêu đích thực luôn vượt qua tất cả sao? Tình yêu đích thực mà không vượt qua được thử thách thì sao gọi là tình yêu hả? Còn nữa, Kaola ở Australia, không phải ở New Zealand.”

Tôi thấy chúng tôi có nói thêm nữa cũng không ai chịu nhường ai nên quyết định đổi chủ đề: “Thôi bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện gì khác nghiêm túc đi.”

Ngô Bách Tùng hỏi: “Chuyện nghiêm túc gì?”

Tôi đáp: “Cậu vừa mới từ nước ngoài về kiểu gì chẳng mang về một ít đồ gì đấy, cho tớ một ít đi, cho dù là túi nhựa cũng được. Tớ vô cùng sinh ngoại đó.”

Ngô Bách Tùng lại thở dài: “Tớ vẫn hi vọng cậu nghiêm túc tí, đừng có cáo già giả bộ nai tơ nữa. Cậu nghĩ mình vẫn là thiếu nữ mười lăm xinh đẹp chắc?”

Tôi nói cậu nói thế là sai rồi, đang nói chuyện tử tế, công kích tuổi tác của người khác sao có thể coi là anh hùng hảo hán, mười năm trước tớ cũng mới mười lăm thôi.

Cuối cùng cậu ta chốt hạ một câu: “Giang Thần nhờ tớ nói với cậu, buổi chiều cậu ấy còn có một ca phẫu thuật, buổi tối còn phải trực nên không có thời gian ăn tối, bảo cậu đến đón cậu ta.”

Tôi đáp, tớ không phải là người hầu của hắn, không đón, nhất định không đón.

Quả nhiên Ngô Bách Tùng ở lì lại nhà tôi không chịu đi, thản nhiên ngồi lì ở sô pha, thoải mái chiếm cái tivi mười năm tuổi của chủ nhà là tôi. Nói tới chất lượng sản phẩm đúng là càng ngày càng kém. Cái tivi lỗi thời này của tôi một năm chỉ phải thay pin điều khiển hai lần, còn cái LCD bố mẹ tôi mới mua thì một tháng đã phải đổi pin điều khiển một lần. Mỗi lần gọi điện về nhà lại nghe mẹ tôi cần nhân cái điều khiển tivi vì tinh thể lỏng kia lại hết pin rồi. Nói một hồi bà lại đổ lỗi cho bố tôi, cái tivi đang yên đang lành tự nhiên bày đặt đổi sang màn hình tinh thể lỏng làm quái gì.

Tới giờ ăn tối, tôi thật sự không nhịn nổi nữa bèn “tươi cười” nói với Ngô Bách Tùng: “Ngô Bách Tùng, hay là cậu mời tớ ăn cơm đi, coi như tớ đón gió tẩy trần cho cậu.”

Cậu ta sững người giây lát, chau mày nói: “Người đâu mà da mặt ngày càng dày.”

Tôi khiêm tốn nhận lời khích lệ của cậu ta, nằng nặc, kiên trì kéo cậu ta đến nhà hàng cao cấp nhất vùng mà bình thường tôi cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa mà thôi. Cậu ta nắm chặt cửa xe taxi, có nói gì cũng không chịu xuống xe; cậu ta nói vừa nhìn đã biết thực phẩm của nhà hàng này đều là nhập từ nước ngoài về, cậu muốn cho Giang Thần nhà cậu tắm bồ cũng không thể dùng tiền của tớ tắm bồ được, tiền của tớ đều là tiền mồ hôi nước mắt, khó khăn lắm mới kiếm được, hơn nữa bố tớ cũng phá sản rồi.

Bác tài xế nhìn thấy hai bọn tôi giằng co như thế, nở nụ cười như thể cả làn da ngăm đen hòa cùng sô-cô-la ấm áp lòng người, vừa cười vừa khuyên: “Thôi thôi, vợ chồng son đừng cãi nhau thế, có gì từ từ nói chuyện. Tôi cũng không vội. Đúng là vợ chồng son nào cũng như thế.”

Với những ông chú lái xe tự cho mình có thể ghép cặp trai gái là đúng kiểu này, tôi không còn gì để nói. Mà nói ra cũng không đúng, chẳng phải chỉ ông chú lái xe, mà mấy cô bán hàng ngoài chợ, hay chị lao công ngoài đường, cứ thấy trai gái giằng co kiểu này lại ghép đôi ghép cặp lung tung, bất chấp quan hệ hay tuổi tác mà logic ghép đôi này tương đương bại hoại đạo đức. Tôi nhớ năm đó hai bố con tôi đi mua giày ở một cửa hàng, cô nhân viên bán hàng khen đôi giày da tôi chọn cho bố tôi thế này: “Chị đúng là có mắt nhìn, đôi giày này quá hợp với bạn trai chị...”

Chúng tôi tranh cãi mãi cuối cùng quyết định tới một nhà hàng giá cả phải chăng... Không hiểu sao đột nhiên tôi rất muốn ăn ở nhà hàng ngay sát bệnh viện. Tôi đoán biết đâu đấy sẽ có bất ngờ xảy ra...

15. Chương 15

Ăn tối xong, Ngô Bách Tùng đề nghị đã ăn ở lại nhà hàng uống loại trà sữa miễn phí pha sẵn. Nhưng tôi cảm thấy xấu hổ, làm như thế quá mức bủn xỉn nên đổi sang gọi trà sữa bình thường

Nhưng sau lần thứ năm nhân viên phục vụ mang trà sữa lên, chúng tôi cũng không dám uống nữa, chỉ sợ trong hai cốc này toàn nước bọt phỉ nhổ hôi thối của người ta mất.

Tôi nhìn trời bên ngoài càng lúc càng tối, tay lại sờ sờ di động trong túi, quay lại nói với Ngô Bách Tùng vẫn đang hình dung cừu New Zealand thơm ngon, nhiều nước sinh động như thật: “Tớ thấy chắc là cậu mệt rồi nên về nhà nghỉ ngơi điều chỉnh lại múi giờ đi!”

Cậu ta lườm tôi: “Tớ về được một tuần rồi, đã quen giờ giấc ở đây rồi.”

Tôi còn nói: “Không phải cậu bảo không hợp đồ ăn bị tiêu chảy à, chứng tỏ lệch múi giờ ảnh hưởng nghiêm trọng tới sức khỏe của cậu.”

Ngô Bách Tùng cười nhả nhổ: “Muốn đi đưa cơm thì đi đi! Tớ cùng đi với cậu, nhân tiện cũng qua bệnh viện khám lại luôn.”

Tên này đúng là không biết xấu hổ, kiểu người tiêu chảy chưa từng va chạm xã hội thôi cũng bày đặt đi khám lại, đúng là lãng phí tiền của Tổ quốc lại còn mất thời giờ của bệnh viện.

Tôi vén tóc qua tai, bưng cốc trà sữa lên uống một hớp, chợt nghĩ tới biết đâu trà sữa này người ta nhổ nước bọt vào rồi, chẳng hiểu sao lại giận dỗi: “Ai nói tớ muốn đi đưa cơm! Đúng là coi thường tớ.”

Cậu ta gật đầu, ra vẻ đồng tình: “Không đưa thì không đưa, kích động làm gì, không ăn một bữa cũng không chết được.”

Tôi nhấp nhẩm ngồi nhìn ngoài trời sắp lên đèn, trong đầu tưởng tượng đủ thứ. Nhờ đâu Giang Thần bị xuất huyết dạ dày phải nằm trên bàn phẫu thuật, biết đâu anh đói quá phải cắn móng tay chống đói, nhờ đâu anh đau quá không chịu được lấy dao phẫu thuật tự mổ bụng mình....

Trong đầu tôi tưởng tượng đủ thứ kinh dị, nếu giờ tổng tôi vào bệnh viện tâm thần cũng chẳng oan.

Tôi nhìn Ngô Bách Tùng vẫn đang thảnh thơi, nhàn nhã ngồi đối diện đột nhiên nghĩ thông, muốn cười tôi cũng để Giang Thần cười, việc gì tôi phải ngồi đây mua vui cho người khác, bệnh tôi sâu thế nào.

Tôi gõ bàn gọi người phục vụ: “Phục vụ!”

Người phục vụ từ tốn đi tới chỗ tôi, trong tay còn cầm thêm bình trà sữa, lạnh nhạt hỏi tôi: “Chị muốn uống thêm trà ạ?”

“Cho em một suất cơm hải sản với một bát canh gà. Em mang đi.” Tôi lườm Ngô Bách Tùng.

Cậu ta huýt sáo trên tôi: “Vẫn còn ăn được nữa cơ à?”

Tôi nhìn cậu ta ăn bưng cốc trà sữa lên uống như bị nôn ra, tùm tùm cười: “Tớ đưa cơm cho Giang Thần.”

Cậu ta đặt cốc xuống, nở nụ cười: “Thế còn được, không đến nỗi quá ngốc như tớ!”

Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy nụ cười của cậu ta vương nét buồn man mác, dường như giấu tâm sự gì đó.

Tôi vươn tay thân thiết vỗ vỗ mu bàn tay cậu ta: “Nếu cậu yêu tớ, cậu nên nói cho tớ biết sớm, có thể tớ mới biết đường từ chối chứ!”

Cậu trừng mắt lườm tôi, nói cộc lốc: “Biến!”

Tôi mặc kệ, vẫn tiếp tục luyện thuyên: “Thật ra có người giống tớ, vừa ngu ngốc lại vừa tự ti, nếu cậu không nói rõ ràng thì cô ấy sẽ không hiểu đâu.”

Ngô Bách Tùng đập tay tôi: “Không phải ai cũng may mắn như cậu đâu, vẫn còn có cơ hội.”

Nói xong, cậu ta nhếch miệng cười buồn, ánh mắt nhìn tôi mà cứ như nhìn đến người nào đó

Với những đứa từng từng, phớt bỏ như tôi thì rất sợ những lúc thế này, thường chẳng biết làm sao, cũng không biết an ủi người ta như thế nào. Cũng may tôi với cậu ta là bạn thân, cho dù nhiều năm không giữ liên lạc, không biết rõ chuyện của nhau nhưng cũng không cảm thấy quá lúng túng.

Tôi mang theo hộp cơm đến bệnh viện, Ngô Bách Tùng đứng bên đường vẫy vẫy tay với tôi, chẳng khác nào mấy con mèo thần tài người ta hay đặt trước cửa.

Tôi vẫn nhớ văn phòng của Giang Thần mặc dù chỉ mới đến một lần. Dẫu rằng tôi nổi tiếng là đứa mù đường nhưng tôi vẫn nhớ, tôi biết nên rẽ trái, rẽ phải, lên cầu thang, nhìn thấy một phòng cháy chữa cháy.

Tôi đứng trước cửa phòng rất lâu mà vẫn chưa chịu gõ cửa, nhìn tấm biển phòng “Bác sĩ Giang” lâu tới nỗi cô nhân viên dọn vệ sinh đã lau sạch hết cả tầng còn quay lại hỏi tôi có phải được phái xuống giám sát công tác vệ sinh không, cô ấy còn nói thêm, mấy cái biển phòng này ngày nào cô ấy cũng lau mấy lần liên đó.

Tôi nghĩ không thể để cô ấy lo lắng, căng thẳng đành phải cười giải thích nói không phải, cháu chỉ tới tìm bác sĩ Giang thôi.

Cô ấy thở phào một hơi, còn nói làm việc ở bệnh viện lâu vậy rồi mà vẫn chưa từng ấy ai mang hộp cơm đi cửa sau cả.

Tôi bảo không phải, còn nói thêm trong hộp cơm cũng toàn là món đắt tiền thôi

Cô ấy lại bảo hộp cơm như thế thì đáng bao nhiêu tiền, bây giờ người ta toàn đi phong bì tiền mặt thôi, tôi đúng là không biết thời thế gì cả.

Tôi còn đang muốn phân bua thì cửa phòng đột nhiên mở ra, Giang Thần nghiêm mặt bảo tôi vào.

Tôi vừa bước vào phòng, anh đã giật lấy hộp cơm của tôi, anh nói tôi định để anh chết đói hả.

Giang Thần dọn một góc bàn làm việc để hộp cơm xuống, bắt đầu ăn cơm. Tôi bị quăng qua một bên, nhìn anh gạt hết hành tây trong món ăn ra, anh cầu nhàu: “Trần Tiểu Hi, sao em cứ chọn đồ ăn có hành tây thế?”

Tôi mắng thầm trong bụng, anh còn lảm chuyện, em đã vất công mua cơm cho anh mà anh còn chê này chê nọ. Anh cứ thích ý kiến nữa đi, xem lần sau em có mang cơm tới cho anh nữa không?

Nhưng tôi cũng chỉ nghĩ vậy thôi chứ không nói ra, nhớ lại trước kia khi chúng tôi vẫn còn là sinh viên đại học, tôi giặt hết quần áo rồi chắn màn cho anh. Tôi vừa giặt vừa phơi mất ba ngày liền, vậy mà lúc anh về còn nói tôi nhuộm màu hết quần áo của anh. Tôi nhớ lúc ấy đã nói, sao anh không biết xấu hổ thế hả, anh đi đâu tìm được cô người yêu như em, anh đừng cho rằng do em theo đuổi anh nên anh đừng có lên mặt được đà lần tới.

Anh nói em điên rồi, anh chỉ đang đặt tiêu chuẩn vợ tương lai yêu cầu em, nếu em không vui thì thôi.

Tôi hớn hở chạy lại ôm cánh tay anh làm nũng, làm sao lại bị nhuộm màu, bị nhuộm thế nào, anh nói cho em biết, lần sau em sẽ sửa.

Ôi, lúc đó....

“Trần Tiểu Hi.” Giang Thần quơ quơ dũa trước mặt tôi mấy lần: “Sao tự dưng ngăn người thế?”

Tôi lắc đầu, cười đáp: “Em đang nhớ đến chuyện trước kia giặt quần áo giúp anh, anh còn mặt dày suốt ngày chê này, chê nọ.”

Anh gấp một miếng cá mực nhét vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Anh làm sao mà mặt dày bằng em được.”

Tôi sững sốt. Ủ đúng, làm sao mà mặt dày bằng tôi được, nói đến là đến, nói đi là đi, đã như vậy rồi còn dám quay đầu lại.

Giang thần bỗng ngừng đầu, bình tĩnh nhìn tôi nói: “Ý anh là việc ở thư viện.”

À, thì ra là chuyện đó, tôi đúng là tự mình đa tình.

Đó là mùa đông đại học năm thứ ba, mỗi ngày tôi đều theo Giang Thần tới thư viện đọc sách, thư viện ở phía nam trường học lại không có điều hòa, tôi rất sợ lạnh nhưng vì muốn ở cạnh Giang Thần nên chỉ còn cách mặc nhiều quần áo hơn một chút.

Tôi nhớ mình cũng chỉ mặc một cái áo giữ nhiệt, hai cái áo len, thêm cái áo khoác phao, cùng một cái quần bò, hai đôi tất, đôi boot lông ngắn thêm cái khăn quàng cổ và một đôi găng tay mà thôi. Hình như sau khi mặc xong chỗ quần áo đó thì tủ quần áo của tôi cũng vơi đi hơn nữa.

Mặc nhiều như vậy nên khi hoạt động đi lại khá chậm chạp, mà không tiện nhất chính là lúc tôi đọc tiểu thuyết, cái găng tay lông dề dày bự khiến tôi không thể nào mở sách đúng trang được. Không biết có phải do thời tiết quá lạnh hay không mà sau khi thấy tôi ngần người nhìn trang sách hơn mười phút, Giang Thần chủ động lật sang trang tiếp giúp tôi. Cứ như thế giữa hai chúng tôi hình thành một sự ăn ý phối hợp nhịp nhàng – tôi ngồi bên cạnh anh im lặng đọc sách, mỗi khi cần đọc sang trang tiếp, tôi lại động động tay Giang Thần, anh không ngừng đầu lên nhưng lại vươn tay qua lật sách giúp tôi.

Thật ra việc này cũng chẳng có gì gọi là mặt dày cả, người ta vẫn nói đó là việc lãng mạn giữa các cặp đôi. Xấu hổ là một việc bất ngờ xảy ra.

Hàng ngày hai người chúng tôi đều tới thư viện, tôi vẫn nhờ Giang Thần lật sách giúp như bình thường. Cho đến một ngày một sinh viên của phòng truyền thông của trường không có việc gì làm tới sân cỏ trước thư viện phơi nắng, nhìn qua cửa sổ thấy chúng tôi. Hơn nữa hành động này của chúng tôi lại hợp với chủ đề “Nét đẹp giảng đường” của cô ấy. Vì thế cô ấy “phục kích” chúng tôi ở thư viện mấy ngày liền, chụp được một đồng ảnh. Không chỉ dừng lại ở đó, trong lúc chỉnh sửa ảnh, biết tôi là sinh viên khoa nghệ thuật liền trực tiếp tới tìm tôi, sau khi nghe lời ngon tiếng ngọt của cô ấy dụ dỗ, tôi vui vẻ đồng ý để cho tổ chụp ảnh thoải mái chỉnh sửa photoshop hậu kỳ, hơn nữa hiệu quả vượt ngoài mong đợi, nhìn hai người chúng tôi vô cùng xứng đôi vừa lứa, một cặp trai tài gái sắc hiếm có...

Khi loạt ảnh được đăng lên báo trường đã tạo nên một làn sóng lớn, phòng truyền thông và diễn đàn của trường nhân cơ hội này tiến hành bình chọn “Hot boy giảng đường”, Giang Thần lọt top 3. Cùng trong top 3 còn một anh chàng khoa tiếng Trung nhảy xuống sông tìm nhân cho bạn gái, và một anh chàng khoa lịch sử tự thiết kế tặng bạn gái một bộ Hán phục. So sánh với họ, biểu hiện của Giang Thần đúng là không đáng kể nhưng điều đáng nói, anh chàng khoa Tiếng Trung nhìn chẳng khác Đào Uyên Minh trong sách giáo khoa Ngữ văn là bao, còn chàng trai khoa Sử nhìn rất ra dáng ngành học, chẳng khác nào pho tượng người vượn được phục chế lại. Cho nên xét về ngoại hình không thể bì được với sinh viên khoa y như Giang Thần được. Kết quả Giang Thần giành được số phiếu cao nhất, vinh dự đạt danh hiệu “Hot boy giảng đường”. Kết quả này cũng cho thấy, xã hội bây giờ phải dựa vào khuôn mặt để kiểm com

Tự bản thân tôi nhận thấy trong cuộc bầu chọn này, là sinh viên duy nhất của khoa tự nhiên, Giang Thần đã tăng thể diện cho khoa rất nhiều.

Chính vì thế tôi không thể hiểu vì sao sau khi Giang Thần biết chuyện này lại tức giận suýt chút nữa muốn quăng tôi vào tường.

16. Chương 16

Giang Thần dùng tốc độ không đến mười phút chén sạch đồng đồ ăn, lộn chóng vó hộp cơm lên trời, ăn xong còn sai tôi vứt vỏ hộp cơm đi. Khi tôi mang túi đi vứt thì lại được gặp cô lao công ở chỗ thu gom rác, cô ấy còn rất thân thiện bắt chuyện với tôi: "Này cô bé, quà biếu thế nào?"

Hai tiếng "cô bé" khiến trong lòng tôi vô cùng thoải mái, vì thế thật thà trả lời cô ấy: "Thật ra không phải cháu tới biếu quà mà tới đưa hộp cơm cho anh ấy."

Cô ấy nói: "Là bác sĩ Giang bảo cháu nói vậy hả? Cháu đừng sợ, nhà ai chẳng có người ốm, kẻ đau, tặng bác sĩ ít đồ thì có làm sao đâu, làm thế người nhà cũng thấy thoải mái. Cô đây ở bệnh viện đã hơn mấy chục năm rồi, những chuyện thế này cô thấy nhiều rồi! Yên tâm! Cô sẽ không nói lung tung đâu."

Tôi thầm nghĩ nếu không giải thích rõ ràng sẽ ảnh hưởng đến y đức của Giang Thần mất. Tôi không sợ cô ấy tổn hại đến y đức của Giang Thần mà sợ cô ấy gián tiếp nói xấu người nhà tôi mà thôi. Tôi thành thật giải thích: "Thực ra là thế này, cháu và bác sĩ Giang trước đây từng có quan hệ bạn trai, bạn gái, đến bây giờ vẫn có chút gút mắc tình cảm."

Cô ấy nhìn tôi quả nhiên hơi ngạc nhiên, sau đó đánh giá tôi một lúc, cuối cùng thở dài đẩy thùng rác ra, trước khi đi còn lẩm bẩm: "Tuổi trẻ mà, thì ra lại là bệnh tương tư."

...

Khi tôi quay lại văn phòng thấy Giang Thần đang chăm chú viết gì đó, tôi tiến lại gần, gõ gõ mặt bàn, anh ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi cất lời: "Nếu không còn gì nữa thì em về đây."

Tay phải cầm bút, tay trái lật tờ giấy đầy hờ hững: "Trần Tiểu Hi! Nếu hôm nay em ra ngoài thì coi như chúng ta xong luôn."

Tôi ngẫm nghĩ lời anh nói, rõ ràng nội dung rất quyết liệt, vốn nên mang theo cảm giác sóng lớn dữ dội để diễn tả vậy mà anh nói ra rất bình thản, như mây trôi nước chảy, hành văn liền mạch lưu loát, đúng là một thiên tài.

Tôi đứng, anh ngồi, dù nhìn từ trên cao xuống, tôi cũng hiểu tôi yếu thế hơn anh rồi. Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đầu gối như vậy tôi cũng không biết anh đang suy nghĩ gì nữa.

Tôi nói: "Việc gì anh phải quan trọng hóa như vậy, chẳng qua em thấy anh đang bận không muốn quấy rầy anh thôi."

Bút máy trên tay Giang Thần xoay tròn anh nói: "Bác sĩ Tô nói với anh, sáng nay anh gọi điện thoại muốn để anh rõ ràng, vậy bây giờ anh nói rõ ràng rồi, nghe xong em lại đi?"

Tôi nuốt nước bọt "Ừ" một tiếng biểu thị sự đồng ý.

Anh nói: "Ba năm trước chính em là người đề nghị nói chia tay là bởi vì mẹ của anh phải không?"

Tôi nói phải, nhưng lập tức sửa nói hình như không phải, lại nói thực ra tôi cũng không nhớ rõ.

Anh quăng cái bút lên bàn, lòng tôi hơi thót lại, bởi vì đó là cái bút Parker rất đắt tiền.

Anh day day sống mũi một hồi nói với tôi: "Trần Tiểu Hi! Nói cho anh biết ba năm qua em có nghĩ tới anh không?"

Tình cảnh chuyển biến nhanh chóng, tôi muốn nói ra điều gì đó nhưng dường như có cái gì đó nghẹn ở cổ.

Tuần đầu tiên tôi và Giang Thần chia tay, gần như đêm nào tôi cũng giật mình tỉnh giấc, tóc ướt dính vào hai bên má rồi cổ, chán và gỏi đều thấm đẫm nước mắt.

Tôi khó chịu muốn chết, thực sự lúc đó tôi đã muốn xin lỗi anh, tất cả mọi chuyện đều do tôi không tốt, tôi sẽ sửa...

Và sự thật tôi cũng đến tìm anh. Tôi đứng đối diện cổng viện chờ tới trưa, đúng lúc giờ ăn trưa nhìn thấy anh cùng đồng nghiệp cười nói đến nhà hàng nhỏ bên cạnh ăn cơm. Từ xa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh, thậm chí còn nhìn thấy cả lúm đồng tiền của tôi, tôi rất hận. Tại sao trong khi tôi đau khổ, dằn vặt, anh lại vui vẻ đến thế? Tôi cảm thấy trái tim mình đã lạnh băng, tôi thật khờ, tôi đã nghĩ mình nên lao ra đường để xe đâm chết luôn đi, tôi không tin nhìn thấy tôi đầm đìa máu me như thế anh có thể ăn được.

Lúc ấy rất nhiều suy nghĩ tôi hiện lên trong đầu, nhưng cuối cùng tôi vẫn chọn về nhà. Về đến cửa hàng bánh mì dưới nhà, tôi định mua một cái bánh mì để ăn trưa, nhưng có lẽ do tôi khóc quá dữ dội nên cô chủ quán tặng tôi hẳn ba chiếc còn bảo tôi đợi người không có chuyện gì là không thể vượt qua được. Nếu tôi là người xấu tính, ngày nào tôi cũng tới lừa ăn bánh mì của cô ấy.

Có những người vì nhung nhớ mà đau khổ, dằn vặt, thổ không nổi. Nhưng cũng có người mang sự nhớ nhung đó đóng chặt vào một ngăn trái tim không dám nhắc tới. Tôi nói rồi, tôi chưa bao giờ là một người dửng dưng, tôi sợ đau, sợ khổ sở. Nhớ nhung anh tôi niêm phong thật chặt vào trong hộp, dán giấy niêm phong thật kín: Nếu dám động đến, mày sẽ đau đớn đến chết thôi!

Thật sự hữu hiệu, cho nên tôi không nhớ tới anh.

Giang Thần sốt ruột gõ mặt bàn, giọng nói cũng cao hơn chút: " Vấn đề này khó trả lời như vậy hả?"

Như con sư tử vừa bị chọc giận, tôi siết chặt hai tay, nghiến răng, gất lên một chữ: " Khó! "

Anh cười gằn: " Trần Tiểu Hi, dựa vào cái gì mà em lúc nào cũng cho mình là đúng thế?"

Cười gằn hả? Anh tưởng một mình anh làm được chắc? Hàm răng của tôi chính là hàm răng dùng để cười gằn trong truyền thuyết đó!

Tôi nói lầm bầm hừ một cái rồi hỏi lại anh: " Anh thì sao? Dựa vào cái gì anh không đến tìm em? Dựa vào cái gì mà không đến dỗ dành em, anh dựa vào cái gì mà anh cho rằng em nói chia tay là thực sự chia tay với anh? Dựa vào cái gì hỏi em nhớ anh hay không nhớ anh? Anh dựa vào cái gì anh ngồi còn em phải đứng..."

Giang Thần bị tôi hỏi dồn dập thì ngẩn người ra, một lúc sau mới từ từ đứng lên. Tôi thấy vậy liền luống cuống lùi lại phía sau: " Anh đứng lên làm gì? "

Đột nhiên anh cười, vươn tay kéo tôi, ấn tôi ngồi xuống ghế, sau đó nói: " Bây giờ em ngồi anh đứng, em đã vui chưa? "

Tôi dở khóc dở cười. Bác sĩ Giang à. anh chọc cười không hài chút nào cả. Tuy em là người dễ cười nhưng như thế này em muốn cười thực sự không cười nổi.

Anh chống tay lên thành ghế, tôi bị giam bởi anh và cái ghế. Động tác này được đó, trong phim nam chính muốn trêu chọc nữ chính đều làm thế này mà.

Anh cúi sát mặt tôi cười, hơi thở của anh nhẹ nhàng phả lên mặt tôi, nói: " Em là người nói chia tay, Tại sao anh phải xuống nước đi dỗ dành em?"

Tôi rụt cổ lại: " Anh là đàn ông, chẳng lẽ không dỗ dành em một chút được à? "

Anh nhìn tôi, nói cực kì bình tĩnh: " Khi đó anh cảm thấy quá mệt mỏi. "

Tôi cũng bình tĩnh hơn nhiều: " Anh mệt mỏi lâu quá rồi! "

Lời nói này không có ý châm biếm gì cả, cũng không có gì luân, tôi chỉ chọt thốt ra theo bản năng mà thôi.

Anh thở dài: " Thật ra anh có đi tìm em "

Tôi nghe anh nói thì sợ hết hồn, cố gắng lục lại đoạn thời gian đó trong kí ức, chỉ lo mình có nắm tay hay ôm ấp với giới tính nam ở trên đường hay không, từ đó trở thành hạt cát gây nên hiểu lầm. Nhưng không có, thời gian đó tôi chẳng khác nào như âm hồn vất vưởng, trừ khi là fan của Ghost, không thì bọn con trai sẽ không muốn tới gần tôi.

(" Ghost ", hay còn gọi là " Oan Hồn ", được coi là một trong những bộ phim tình cảm Mỹ hay nhất)

Vì vậy tôi hùng hồn phản bác: " Đừng nói bừa anh đi tìm em ở đâu hả? "

Anh đang định nói bằng điện thoại của anh réo ầm lên như tiếng xe cấp cứu. Anh ngoảnh lại, cầm lên, nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng vươn người tới gần tôi. Tôi nín thở, đến đi, đến đi. thời khắc chơi trò lưu manh đã đến, tay anh vòng qua vai tôi, trái tim tôi đập liên hồi. Nhưng rồi anh chỉ rút vớ áo blouse trắng treo ở ghế sau lưng tôi, vừa khoác lên người vừa giải thích với tôi: " Điện thoại của phòng cấp cứu."

Di động trên bàn lại vang lên vài tiếng tinh...tinh... vô cùng chất phác. Giang Thần cầm điện thoại, vừa đi vừa nghe điện thoại, cửa phòng vừa mở lại đóng rầm một cái, chỉ còn lại mình tôi trong phòng, cảm thấy điện thoại vang lên đúng lúc quá đi, có đạo diễn hô " Action " đó hả?

Tôi nghĩ thời gian ngắn anh sẽ không quay lại đâu, buồn chán đang đưa chân dưới ghế, ngồi không một lúc thấy chán, tôi đẩy ghế xoay vòng quanh phòng, nhưng đang chơi vui thì kịch.... một phát, chiếc ghế mất cân bằng khiến tôi ngã rầm xuống đất... trán là nơi tiếp đất đầu tiên.

Lần tiếp đất này đúng là duyên dáng hết mức, nếu chiếu hình lên xem thì chẳng khác nào mấy bác đầu bếp đập con cá trên thớt, chỉ cần một phát nhanh-mạnh-chuẩn.

Tôi ôm ghế ngồi một lúc trên sàn nhà mới hoàng hôn, từ từ đứng lên, tôi nghĩ phải đến cấp cứu tìm Giang Thần. Tôi cũng cần phải cấp cứu, không chừng bị xuất huyết não bên trong.

Tôi theo bảng chỉ dẫn trong bệnh viện, vịn tường đi tới phòng cấp cứu. Bây giờ tôi vẫn còn đang run, xuất huyết não cũng giống như chảy máu nhưng lại ở bên trong, tôi mà vớ chạy đi sợ máu lại tràn ra ngoài mắt.

Vất vả lắm mới đi tới được cửa phòng cấp cứu, tôi dựa tường nức nở gọi vào bên trong: " Giang Thần, Giang Thần, anh có ở trong đó không? Em là Tiểu Hi! "

Không thấy Giang Thần đi ra mà là một cô y tá đi ra, cô ấy mặt lạnh quát tôi: " Đây là bệnh viện, bệnh viện đây! Cô ở đây hô gọi cái gì! "

Tôi không dám nói, giọng cô ấy quát còn to hơn tôi, tôi sợ cô ấy tức giận sẽ quát to hơn, sóng âm thanh xuyên vào não lại làm não chấn động lần nữa.

Vì thế tôi nhỏ nhẹ: " Chị có thể gọi hộ tôi bác sĩ Giang được không? "

Cô ấy liếc tôi một cái sắc lẹm: " Bác sĩ Giang đi vệ sinh rồi! "

Tôi không đoán được cô ấy lại trả lời tôi như vậy, tôi nghĩ anh vớ vàng đi như vậy thì chắc hẳn có một ca cấp cứu rất nghiêm trọng cần xử lí, không ngờ anh vẫn chọn thời gian đi nhà vệ sinh nữa.

Y tá quay người trở về phòng cấp cứu, tôi đứng dựa tường chờ Giang Thần quay lại.

Đèn bệnh viện lúc nào cũng sáng trắng, nhưng tôi tin sắc mặt tôi trông còn trắng bệch hơn, bởi vì cách hơn 100 mét Giang Thần đang vớ vã chạy về phía tôi. Trong lòng tôi nghĩ: " Chao ôi! Lãng mạn ghê, ở nhà ga Y Bình cũng chạy về phía Thư Hằng như thế, còn bây giờ đổi lại là Giang Thần chạy về phía tôi.

Hình như tôi mềm nhũn gục vào lòng Giang Thần, một tay anh nâng đầu tôi, một tay run rẩy mở mí mắt tôi, tay anh run như thế tôi chỉ sợ anh chọc vào mắt tôi mất thôi.

17. Chương 17

Ồn ào rất lâu, cuối cùng kiểm tra xong tôi cũng chỉ bị chấn động não nhẹ, còn những dấu hiệu xuất huyết não long trời lở đất ấy... chỉ là do tôi tự mình dọa mình mà thôi; còn về chuyện Giang Thần sợ tới mức run tay như thế... lại phải phê bình tố chất tâm lý của anh. Đã làm bác sĩ mấy năm, đã trải qua bao nhiêu cuộc phẫu thuật lớn nhỏ, biểu hiện sợ hãi của anh lúc đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, chẳng khác nào biểu hiện của một thanh niên chưa từng trải đời.

Theo những gì nhân chứng – cô y tá đã quát tôi – kể lại, lúc đó bác Giang đỡ đầu tôi gào vọng vào phòng cấp cứu như sư tử rống: Đền pin! Ông nghe!

Y tá vội vã chạy vào cầm đèn pin và ống nghe ra. Trong khi Giang Thần đang run run mở mí mắt, dùng đèn pin chiếu vào đồng tử, cô nàng y tá dùng tay ấn vào nhân trung tôi, độ mạnh vừa phải, tôi thét chói tai tỉnh lại.

Thấy tôi tỉnh, sắc mặt Giang Thần không được tốt lắm, có lẽ bởi vì cô ấy đã làm lu mờ sự nổi bật cũng như danh tiếng của anh.

Anh cẩn thận dùng đèn pin kiểm tra đồng tử của tôi, sau đó mới yên tâm cất đèn pin vào túi áo trước ngực, hỏi: “Em bị sao vậy?”

Tôi vịn tay anh ngồi xuống xong mới đáp: “Em bị ngã đập đầu xuống đất.”

Anh chau mày sờ cục u sau gáy tôi, ngón tay anh luồn qua mái tóc, nhẹ nhàng ấn ấn đến lúc tôi kêu đau mới ngừng lại, sau đó cầm tay tôi sờ vào chỗ đó: “Ồ, chỗ này có hằn một cái u to.”

Giọng điệu của anh nhẹ như không, dường như trên đầu tôi không phải là cục u mà chỉ là vết muỗi đốt.

Tôi hết xoa xoa rồi ấn ấn một hồi thấy cục u to khoảng quả trứng chim cút, ấn vào vừa mềm mềm như trứng luộc nhưng cũng cứng cứng như vỏ trứng.

Giang Thần rời tay khỏi chỗ đó rồi hỏi: “Còn bị đập vào đâu nữa không?”

Tôi lắc đầu nói không, anh giữ cổ tôi lại: “Đừng có lắc đầu! Em bị ngã ở đâu?”

“Phòng của anh.” Tôi đập nhẹ tay anh.

Anh dìu tôi đứng dậy: “Sao không gọi điện cho anh chạy về?”

Tôi ủ rũ nhìn anh: “Em quên mất.”

Tôi dựa vào vai anh, chậm chậm cùng anh về phòng cấp cứu. Cô y tá vừa nãy cũng theo sau chúng tôi, nói vài câu quan tâm muộn màng: “Trời ạ, nếu mà biết chị là bạn của bác sĩ Giang từ trước thì tôi đã để chị vào trong rồi.”

Giang Thần đỡ tôi nằm xuống giường bệnh trong phòng cấp cứu: “Chờ anh đi lấy thuốc.”

Cô y tá kia lấy ghế ngồi trước giường tôi, cười tủm tỉm hỏi: “Chị là bạn gái của bác sĩ Giang hả?”

Tôi cũng lười trả lời, lấy tay ấn ấn cục u sau đầu mình, ấn hơi mạnh tay nên có cảm giác đau đau từ trán xuống đến ngón chân, tê dần dần là quá đã.

Cô y tá kia chờ một lúc không thấy tôi đáp, tự biết không hóng được gì nên bèn kéo cái ghế ra ngồi trước cửa sổ.

Giang Thần bưng theo một cái khay về, bên trên có cốc nước, một ấm thuốc, mấy miếng bông vải trắng với vài viên thuốc.

Anh lấy thuốc để vào lòng bàn tay, tôi lại nhận thuốc từ tay anh rồi ném vào miệng, sau đó nuốt xuống.

Uống thuốc xong, anh liền bảo tôi ngồi quay lưng lại ngồi khoanh chân trên giường để anh bôi thuốc cho. Cô y tá kia mấy lần định kiểm soát lại giúp nhưng đều bị tôi trừng mắt ngăn lại.

Đầu tiên Giang Thần vén tóc sang một bên, do quay người nên tôi không trông thấy mặt anh, bản thân tự tưởng tượng trong đầu dáng vẻ của anh lúc này: Giang Thần đang nhíu mày, ánh mắt dịu dàng mang theo chút đau lòng. Nhưng chưa đầy hai giây thực tế phũ phàng đã đập tan tưởng tượng của tôi, bởi anh đang dùng miếng bông ra sức chà chà, có lẽ muốn lau sạch cái u kia của tôi luôn.

Nước mắt ứa ra, một lúc sau mới ngửa mặt nói với anh: “Anh nhẹ một chút, đừng chọc thủng não của em.”

Anh đỡ đầu của tôi, đáp: “Biết rồi.”

Sau đó, anh vứt miếng bông xuống rồi lấy thuốc bôi cho tôi. Ngón tay anh ấm ấm, thuốc bôi lành lạnh nhẹ nhàng xoa trên da đầu của tôi.

Trong lòng tôi bỗng thấy buồn rầu, chậm chậm lùi ra sau, nhẹ nhàng dựa vào lòng anh, ngón tay anh hơi ngừng lại một chút rồi lại tiếp tục xoa.

Cô bé y tá vốn lăm lăm lét đứng bên cạnh nhìn chúng tôi nhưng không hiểu sao lại cười gượng hai tiếng nói với chúng tôi cô nàng phải đi kiểm tra phòng bệnh. Tự dưng có sự thay đổi vô cùng chuyên nghiệp. Có lẽ cô ấy đã “tĩnh ngộ” rồi chăng?

Giang Thần đồng ý với sự “tĩnh ngộ” đó, cô nàng cẩn thận từng bước chân ra ngoài kiểm tra phòng bệnh.

Tôi cứ dựa vào người Giang Thần như thế một lúc lâu nhưng anh không nói câu nào, chỉ chuyên tâm thoa thuốc trên đầu tôi. Xoa xoa xoa xoa, xoa lâu đến mức đến tôi cũng cảm thấy sờ sợ, có cảm giác không phải anh định thoa bẹp não và da đầu tôi rồi mang đi hấp đó chứ....

Cũng may, một lát sau Giang Thần đã dừng lại, vẫn để tay dính đầy thuốc mỡ ôm lấy tôi từ đằng sau.

Anh cất lời: “Anh vẫn luôn chờ em hối hận, chờ em quay lại xin lỗi anh. Đến lúc đó nhất định anh sẽ chế giễu, mỉa mai em, rồi bắt em thề trước dao giải phẫu về sau nếu còn dám nói hai chữ chia tay sẽ bị băm xương, mổ ruột.”

Tôi muốn ngoảnh lại nói với anh, đầu óc anh đúng là có vấn đề, sao anh lại có thể nói mấy câu đáng sợ như vậy với một cô gái đáng yêu, xinh xắn như em chứ, em nhất gan lắm, em sẽ sợ đó!

Thế nhưng Giang Thần nhanh hơn tôi, anh nắm chặt lấy bắp vai tôi như thể muốn bóp vụn nó ra, cho nên tôi không rên được tiếng nào.

Anh còn nói: “Thế mà em vẫn không đến.”

Tôi trầm nghĩ, đó là anh không phát hiện ra em còn nhìn thấy anh tươi cười đi ăn cơm ở nhà hàng bên cạnh nữa đấy!

Anh kể tiếp, hơn một tháng sau anh có đi tìm tôi, lần đầu tiên anh trở mắt nhìn một người mất đi hơi thở trên tay mình. Tình huống lúc đó khiến tâm trạng anh cực kì tệ, cảm thấy bản thân cực kì yếu đuối, rất cần người bạn gái là tôi cho anh sự an ủi và cổ vũ. Cho nên, anh quyết định tha thứ cho tôi trước, rồi đến tìm tôi. Thế nhưng ở trước dưới nhà tôi, anh lại thấy tôi đang đứng bảo mấy nhân viên chuyển đồ vác đồ đạc xuống. Và rồi, anh về thẳng bệnh viện trong cơn tức giận.

Tôi thở dài, ông trời đúng là biết cách mang sự vô tình tàn nhẫn đó đi trên người mà!

Sự việc là như thế này: hôm đó, sau khi tôi nói chia tay, Giang Thần chỉ nói một câu “Em đừng hối hận” rồi đập cửa mà đi. Mà cái cửa già cả yếu đuối bệnh tật đáng thương ấy sau khi được bàn chân anh hời hợt đến anh dững hi sinh, lìa xa Tổ quốc.

Trùng hợp là ngày hôm sau là ngày ông chủ nhà đầu trọ đến thu tiền thuê nhà. Ông chủ vừa nhìn thấy cái cửa phòng đung đa đung đa lập tức liên tưởng đến mấy cọng tóc đung đa đung đa trên cái đầu trọ của mình, tức giận đến điên người.

Ông chủ mắng tôi một trận vì cái cửa hỏng. Thật ra ông chủ nhà tôi thuê có trình độ văn hóa rất cao, nghe nói là nghiên cứu sinh Sử học, chú ấy bèn lấy chuyện của tôi mà nói tới đám sinh viên lười biếng hiện nay không chịu rèn luyện, cố gắng; hơn nữa còn nhất định cho rằng nguy cơ tài chính, hạn hán, động đất, sóng thần, thậm chí mấy con mèo ôm cứng là lỗi của sinh viên. Tôi định giải thích với chú ấy, hạn hán

không phải là lỗi của tôi bởi vì một tuần tôi mới giặt quần áo một lần nhưng chú ấy không nghe, nhất định bắt tôi bồi thường 1000 tệ thay cửa mới.

Mặc dù thoát nhìn tôi là đứa hiền lành dễ bắt nạt nhưng tôi không hề ngốc đâu nhé. Cái cửa này cũng lắm cũng chỉ 200 tệ, ấy thế mà chú ấy hét giá lên gấp năm lần, quá lãi cho người đi buôn bất động sản. Tất nhiên vài năm sau tôi mới biết mình sai. bởi vì không có khoản lãi kếch sù nào có thể so sánh với buôn bán bất động sản. Chuyện đó là về sau này, bây giờ không nhắc tới.

Chỉ vì sự việc cái cửa hỏng này mà hai người chúng tôi xảy ra tranh cãi, chú ấy kiên quyết bắt tôi đền 1000 tệ, còn tôi cũng không phải vừa, kiên quyết chỉ chịu đền 500 tệ. Đòi co mãi không xong, chú ấy đuổi tôi khỏi nhà, ok thôi, đuổi thì tôi đi. Mà hôm Giang Thần tới đó là lúc tôi chuẩn bị chuyển nhà.

Tôi vừa khóc vừa nói chuyện chủ nhà bắt nạt tôi, sau khi nghe xong Giang Thần thở dài một tiếng, cất lời: “Chúng ta quay lại đi!”

Tôi đang vô cùng rối rắm, nếu theo như lời anh nói thì xa cách ba năm qua cũng chỉ là một trận cãi nhau lâu mà thôi?

Có lẽ bởi vì sự im lặng của tôi khá lâu nên Giang Thần lại nói tiếp: “Trần Tiểu Hi, anh là một bác sĩ, đã nhìn quen bệnh nhân đau đớn hấp hối rồi! Nếu theo logic của em thì cuộc sống của anh đang nhiều vui vẻ, thoải mái thì sao còn phải quẩn quýt lấy em. Chỉ cần anh gạt đầu thì bác sĩ, y tá, người đẹp không kể siết, anh cần gì phải nhớ thương em.”

Tôi nghe xong, không đúng lắm! Mấy câu này với câu yêu cầu quay lại trên sao lại khác nhau một trời một vực thế nhỉ? Hay là do tôi im lặng quá lâu khiến anh mất mặt, nghĩ tôi làm đáng nên quyết định không đùa với tôi nữa?

Tôi xoay người ôm lấy eo anh: “Được rồi, chúng ta quay lại.”

Anh lại im lặng không nói câu nào, tôi cuống lên, tay kéo áo anh: “Anh không cần phải chơi trò đuổi bắt tình ái này với em, em đã nghĩ hết tới chuyện cưới xin, sinh con rồi!”

Giang Thần vỗ vỗ lưng tôi: “Anh biết rồi!”

Tôi lại ôm lấy eo anh, ngẩng mặt nhìn: “Ý anh là sao?”

Anh cúi đầu sát lại gần, tôi nhanh chóng lấy tay bịt miệng lại: “Rốt cuộc là quay lại hay không quay lại, không nói rõ ràng anh đừng hòng hôn em.”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, nở nụ cười: “Ừm, chúng ta quay lại.”

Nói xong liền đẩy tay của tôi ra, hôn tôi.

Trong lúc đang nồng nhiệt tôi vẫn cố gắng tự hỏi, từ đầu rõ ràng là anh yêu cầu, sao về sau lại thành tôi ép hỏi anh quay lại? Lại còn phải lấy mỹ nam kế để làm hòa không nhỉ?

Nhưng đầu óc tôi cũng chỉ nghĩ được ba giây liền bị cuốn đi, bồng bênh, lảo đảo trên mây.

Quả thật nụ hôn của chúng tôi rất lãng mạn, bệnh viện luôn có mùi thuốc khử trùng, thuốc bôi trên đầu tôi có mùi bạc hà, còn trên người Giang Thần có mùi thuốc Đông y và mùi xà phòng, miệng anh còn có mùi Doublemint, vừa đủ tạo thành “ngũ vị tạp trần” đẹp đẽ. Nếu thời gian tựa như đầu DVD thì hay biết mấy, nhất định tôi sẽ ấn nút dừng để hình ảnh này dừng lại ở một giây này.

Đáng tiếc đầu thời gian là đầu DVD thì trong tay tôi cũng không có cái điều khiển từ xa.

Bởi vì bị va đập mạnh nên ngẩng đầu một lúc lâu sẽ rất đau, tôi ứa nước mắt vỗ nhẹ lưng anh: “Em....đau đầu quá.”

Anh buông tôi ra, ngồi xuống nhìn tôi, tôi dựa vào vai anh để ổn định hơi thở.

Giang Thần lại lấy đèn pin từ trong túi áo ra, đưa tay mở mắt tôi rồi dùng đèn pin kiểm tra đồng tử của tôi, song ánh đèn quá chói lại làm nước mắt tôi chực trào ra.

Cuối cùng anh cũng thở phào, đỡ tôi nằm xuống sau đó dùng giọng nghiêm túc của bác sĩ nhắc nhở: “Không sao, em nằm nghỉ một lát đi. Não bị chấn động nên không thể kích động quá mức được.”

Tôi không nói gì chỉ nhìn trần nhà trắng toát, rốt cuộc là ai hại tôi kích động chứ...

18. Chương 18

Tôi nằm ngủ ngon lành trên giường trong phòng cấp cứu của bệnh viện, trong lúc ngủ tôi bị đánh thức hai lần: lần đầu là Giang Thần không biết từ đâu mang về một cái rèm kéo màu xanh biếc để ngăn cách giường bệnh với bên ngoài, chắc cái rèm này cũng lâu lắm rồi chưa sử dụng nên bánh xe lạch cạch như sắp rơi ra đến nơi, hình như lúc ấy tôi bất mãn lườm anh một cái rồi lại xoay người ngủ tiếp; còn lần thứ hai là bây giờ, bên ngoài rèm che vang lên tiếng đàn ông thấp giọng rên rỉ, vô cùng mờ ám.

Tôi ngồi dậy, đang muốn nhắm mắt nằm xuống ngủ tiếp thì lại bị giật mình bởi giọng nói lạnh lạnh của cô y tá.

Cô ấy nói: “Có phải nội soi đại tràng đâu mà anh rên rỉ mãi thế!”

Tôi đang nghĩ trong đầu đại tràng ở vị trí nào, nếu nội soi đại tràng... ha ha, khê cười thầm trong bụng.

Bây giờ tiếng rên rỉ bên ngoài đã chuyển thành tiếng kêu oai oái, tôi lại nghe thấy tiếng Giang Thần quát: “Anh im lặng đi, đừng làm phiền tới bệnh nhân khác.”

Tôi xuống giường đi ra ngoài xem, sau đó tôi liền hối hận vì quyết định của mình.

Chắc người này cũng khá trẻ, tôi nói “chắc” là vì trông thấy đầu tóc anh ta bờm xờm nên đoán vậy. Còn gương mặt anh ta tôi có nhìn cũng không đoán được tuổi, bởi trên mặt máu me be bết còn dính mấy mảnh thủy tinh màu xanh lá cây, trông có vẻ là mảnh vỡ từ chai bia. Buồn cười ở chỗ mỗi mảnh cắm ở hai bên mặt vẫn còn tên hãng bia, tôi nheo mắt nhìn kỹ, một bên là chữ “Thuần” còn một bên là chữ “Sinh”.

Tôi rất muốn lấy điện thoại ra chụp mặt anh ta rồi đăng lên mạng với tiêu đề “Luận văn tốt nghiệp đâm máu của sinh viên trường cao đẳng nghệ thuật, kêu gọi mọi người quan tâm đến “nhân sinh”, “sinh mệnh”, “hồn nhiên”, “thuần túy”, ca ngợi vẻ đẹp tiềm ẩn của con người nên tiêu đề phải thật dài”.

Hãy tin tôi, tất cả chỉ vì “nghệ thuật” và quan hệ biến thái, đều sẽ nổi.

Giang Thần là người đầu tiên trông thấy tôi đi ra, anh cầm cái nhíp chỉ thẳng vào tôi: “Đi vào. Em ra đây làm gì?”

Tôi còn chưa kịp nói chuyện, cái tên máu me đầy mặt kia đã quát lên: “F**k. Mẹ nó, nhìn cái gì mà nhìn... Á... mẹ ơ!”

Anh ta tự dừng hét câu “Á... mẹ ơ” lên khiến tôi bị dọa lùi về phía sau hai bước, ngăn người nhìn Giang Thần.

Giang Thần dùng nhíp gấp mảnh sành “Sinh” thả xuống đĩa trên xe đẩy bên cạnh kêu loảng xoảng: “Đây là bệnh viện, cậu ăn nói lịch sự chút.”

Khi nói câu này, vẻ mặt anh không hề tức giận, thậm chí giọng điệu cũng vô cùng bình thản. Nhưng, tôi lại lại cảm thấy anh đẹp trai cực kì, cuốn hút cực kì.

Mảnh thủy tinh trên mặt người đàn ông mặt mày máu me kia biểu lộ sự tức giận nhưng không dám nói gì, ăn nói rất khiêm tốn: “Tôi hiểu rồi, bác sĩ nhẹ tay chút!”

Giang Thần ừ một tiếng, nhìn tôi bảo: “Em vào trong đi.”

Tôi “ừm” một tiếng rồi vén rèm lên, quay về giường ngồi khoanh chân nghe ngóng.

Tôi nghe thấy tên mặt đầy mảnh thủy tinh đang lấy lòng Giang Thần, nói, bác sĩ có người yêu xinh thật đấy.

Hình như Giang Thần cũng đáp lại, sau đó anh ta còn nói, bác sĩ đưa người yêu đến giường bệnh viện, đúng là rất kích thích đấy.

Không ngoài dự đoán, anh ta lại la oai oái kêu cha gọi mẹ. Hừ, cậu bị như thế cũng là đáng đời!

Tôi cứ ngồi ngủ gật như thế chẳng biết qua bao lâu nhưng đến khi thức dậy lần nữa hai chân đã tê đến mức không còn cảm giác gì nữa.

“Trần Tiểu Hi, em ngồi thiên hả?” Giang Thần đứng cạnh giường tôi, bắt đầu rút găng ni-lông tay ra.

Tôi cố gắng cử động ngón chân, ối... cơn đau truyền tới từng tế bào trên người, tôi nhăn nhó nói với anh: “Giang Thần, chân của em chắc hỏng rồi.”

Anh tiện tay ném găng tay vào thùng rác phía góc phòng rồi ngồi xuống đầu giường, dùng ngón trỏ ấn ấn vào chân tôi, tôi vội la lên: “Đừng, đau lắm đó.”

Bỗng nhiên Giang Thần vươn tay đẩy tôi, tôi chẳng khác nào con lật đật hồng mắt công dung đa dụng đưa nãy giờ, sau đó duy trì tư thế khoanh hai chân ngã huych xuống giường.

Bắp đùi của chị, bắp đùi của tôi lại đặt trên mặt, tôi đâu kêu thét lên...

Có vẻ Giang Thần đang rất vui vẻ, anh khoanh tay trước ngực nghiêng đầu nhìn tôi ngã lạch trên giường cười ha hả, đến nỗi hai cái lúm đồng tiền như tên lửa sắp phi ra ngoài được rồi.

Sau đó anh nhẹ nhàng gỡ hai chân duỗi thẳng ra cho tôi, sau đó nhẹ nhàng mát-xa.

Mỗi một lần anh xoa, tôi đều có cảm giác dường như cả máu và axit sun-phu-ric đang đổ dồn về hai chân tôi, vừa đau, vừa tê.

Khoảng 5-6 phút sau, chân tôi cũng đã có cảm giác như bình thường, tôi thử đạp Giang Thần một cái. muốn chứng tỏ chân tôi đã bình thường, có thể đá người rồi, cũng nhân cơ hội này trừng phạt anh dám nhân cơ hội tôi không phản công được mà coi tôi thành con lật đật mà chơi. Việc này khiến tôi cực kỳ bất mãn.

Thật ra tôi đá cũng không mạnh lắm nhưng Giang Thần lại ôm bụng ngã xuống giường: “Trần Tiểu Hi, em là nữ võ sĩ quyền anh đấy hả?”

Tôi lại đá thêm một cái: “Còn anh là vua Oscar hả?”

Giang Thần vẫn nằm ôm bụng thậm chí tôi còn thấy trán anh đã lấm tấm mồ hôi. Tôi nhìn càng cảm thấy không đúng lắm, chẳng lẽ chỉ sau một giấc ngủ mà chân tôi mạnh lên như thế, đá nhẹ một cái mà cũng làm người khác bị thương à?

Tôi vội tới vỗ lưng anh: “Anh không sao chứ? Sao vậy? Đừng làm em sợ.”

Anh đột nhiên xoay người ôm lấy tôi: “Em bị ngốc hả, anh ôm bụng, em vỗ lưng anh làm gì!”

Anh ôm rất chặt, gần như toàn bộ sức nặng của anh đều đổ dồn hết lên người tôi, tôi không thở nổi, tôi lại hỏi anh làm sao vậy? Đừng đè chết em

Anh nói không sao, chỉ hơi đau dạ dày, để anh ôm em một lát là ổn.

Tôi vỗ nhẹ vai anh, nói: “Không phải do anh đói quá đó chứ? Đợi chút nữa em đi mua đồ ăn cho anh, mà thuốc của anh để ở đâu, em đi lấy. Sao dạ dày anh lại đau mãi thế? Như thế không tốt lắm đâu, anh phải chú ý sức khỏe của mình chứ!”

Đầu anh gục xuống vai tôi, anh nói: “Trần Tiểu Hi, anh không chăm sóc tốt cho mình được đâu.”

Nghe những lời này bản năng làm mẹ trong tôi trỗi dậy, tôi vuốt đầu anh nói: “Giang Thần, em sẽ chăm sóc anh.”

“Ừ!” Anh đáp.

Sau khi giao ban, Giang Thần đưa tôi về nhà. Trên đường về anh còn đưa cho tôi tờ danh sách những việc tôi cần làm để chăm sóc anh, phần lớn những điều khoản này tôi cũng không lạ gì. Hồi đại học anh cũng từng đưa cho tôi, ví dụ anh sẽ lo bữa sáng cho tôi, còn tôi lo đưa bữa tối cho anh; hay nếu trong đồ ăn có những món rau củ quả có vỏ, tôi phải bỏ vỏ giúp anh, đặc biệt là trứng luộc nước trà; hoặc như mỗi tuần tôi nhất định phải giặt quần áo, chăn màn một lần cho anh...

Tôi ngồi ở ghế phó lái nhìn tờ danh sách mà chóng cả mặt, nhưng anh im lặng không giải thích gì, cuối cùng không chịu được nữa, tôi hươ hươ tờ giấy hỏi anh: “Sao em phải đưa cơm tối cho anh?”

Anh trả lời: “Đây là theo quy tắc từ thời đại học rồi.”

Tôi phản bác: “Đại học gần, đi lại cũng tiện, mà hồi đó anh có lo bữa sáng cho em đâu.”

Anh nói tiếp: “Bởi vì lúc sáng sớm anh phải đọc sách, mà không phải so sánh với hồi đại học anh cũng bớt cơm trưa đi cho em rồi đó hả?”

Tôi chán nản: “Cái đó... em vẫn không muốn mang cơm tối cho anh đâu.”

Anh liếc tôi một cái: “Là ai nói phải chăm sóc anh hả?”

Tôi không biết nói lại như thế nào, đành cúi đầu nghiên cứu tờ giấy trên tay, điều 6, Giang Thần viết: Ba ngày phải qua giúp anh dọn dẹp nhà cửa một lần.

Tôi chỉ chỉ: “Anh xem điều 6 này, hồi học đại học làm gì có.”

Anh dừng xe chờ đèn đỏ, quay sang nhìn rồi nói: “Lúc học đại học ở ký túc xá, không thể để người khác cũng hưởng lợi được.”

...

Được rồi, tôi sai rồi, ba năm qua tôi đã tô đẹp hình tượng của anh quá nhiều, tôi chỉ nhớ đến điểm tốt của anh mà quên đi anh đã từng bắt nạt mình như thế nào. Kỷ niệm lúc nào cũng đẹp, bởi vì có ai quay lại được đâu.

Mà thật ra tôi biết trong quãng thời gian dài đằng đẳng của Giang Thần, ẩn giấu đằng sau những dịu dàng của anh đối với tôi đông bao trái tim trắng trợn. Như lần lật sách ở thư viện trường đó, mọi người nhìn vào đều thấy anh lật sách cho tôi nhưng thực ra trời lạnh cắt da cắt thịt như thế, ai chẳng muốn làm tổ trong chăn ấm đệm êm, anh lại “ép” tôi phải tới thư viện cùng anh. Anh nói là sinh viên phải nỗ lực học tập, anh còn nói tưởng tượng tới việc anh vui đầu ở thư viện đọc sách, còn tôi ở trong ký túc vui trong đồng chăn đệm ấm áp, trong lòng anh sẽ không thoải mái, như thế không công bằng. Anh là sinh viên khoa y, vui đầu cố gắng học tập để sau này cứu người, cũng không ai chê trách nhưng tôi là sinh viên trường nghệ thuật, mỗi ngày bắt tôi ngồi lì ở thư viện sẽ đóng khung khả năng sáng tạo của tôi. Cho nên tôi không có được tác phẩm vĩ đại nào như Van Gogh hay Picasso, tất cả là tại Giang Thần.

“Đến rồi!” Giang Thần xoa đầu tôi, tôi nhìn ra ngoài, lắc lắc đầu: “Anh nhầm đường rồi, chỗ này không phải nhà của em.”

Anh tháo dây an toàn ra, xuống xe. “Anh biết đây không phải nhà của em, đây là nhà của anh, lên trên đi! Anh nấu cho em nhân tiện cũng dọn dẹp chút luôn.”

19. Chương 19

Tôi từng đến nhà Giang Thần một lần, nhà anh ở tầng chín, khi thang máy lên đến tầng hai Giang Thần nhận được một cuộc điện thoại, nói có người bệnh xảy ra chút vấn đề. Anh liền ấn nút mở cửa thang máy ngay tại tầng ba, sau đó vừa ném chùm chìa khóa nhà anh cho tôi vừa dặn: “903, đồ ăn trong tủ lạnh, ăn xong ngủ một giấc!”

Cửa thang máy từ từ khép lại, tôi thấy đáng anh vội vã chạy về hướng cầu thang bộ.

Lên đến tầng chín, tôi đứng trước nhà anh một lúc lâu phân vân có nên vào trong hay không, cuối cùng quyết định không vào. Thứ nhất, từ nhỏ tôi đã được dạy không được vào nhà người khác không có sự cho phép, thứ hai, tôi sợ không có người ở nhà, nếu thấy cái gì hay hay tội lại tiện tay mang đi mất. Ừ, tôi là một đứa trẻ ngoan.

Vì thế tôi lại ấn thang máy đi xuống, tới cửa hàng bán đồ ăn sáng ở dưới tầng, mua mì vằn thắn, trứng luộc sau đó bắt một chiếc taxi tới bệnh viện.

Con gái vốn đã ngốc nghếch, tôi còn ngốc hơn.

Trước cửa bệnh viện, một hàng dài ô tô cao cấp đỗ lại, tuy tôi từng nói mình không có hiểu biết quá nhiều về xe nhưng chỉ cần nhìn chiếc nào cũng bóng loáng thì chắc toàn là loại xe đắt tiền. Cái này cũng giống như quần áo, nếu là quần áo chỉ mười mấy tệ, bị dây bẩn thì mất tôi cũng chẳng thèm nháy, đã bẩn rồi thì ném luôn đi thôi. Còn nếu là quần áo mấy trăm tệ thì lại khác, chỉ cần nhìn thấy xi dầu, nước mẩn từ xa tôi liền chạy vội, thực sự nếu bị bẩn tôi thà quỳ trên mặt đất xoa xoa rồi giặt còn hơn...

Tôi còn chưa kịp đi vào cửa bệnh viện đã bị hai người đàn ông mặc comple đeo kính đen ngăn lại. Bọn họ đồng thanh hỏi tôi: “Cô tới làm gì?”

Tôi ngẩng đầu nhìn biển tên bệnh viện, cũng chẳng muốn nói nhiều, đáp: “Tới khám bệnh.”

Một người nhìn đồng hồ hỏi: “Bệnh viện còn chưa mở cửa, cô tới khám bệnh cái gì.”

Tôi nói: “Tôi phải khám gấp.”

Người còn lại nói: “Tôi thấy cô chẳng có vẻ gì là phải khám gấp cả? Nói đi, cô là người của đài nào?”

Tôi ngẩn người giây lát, sau mới ngượng ngùng gãi đầu khiêm tốn đáp lại: “Ha ha, tôi không phải người của đài truyền hình, mặc dù có rất nhiều người nói ngoại hình của tôi rất hợp để lên ti vi.”

Hai người nhìn nhau, sau đó lại đồng thanh nói: “Nói vớ vẩn vừa thôi, cô là người của báo nào?”

Tôi lắc đầu nói: “Tôi vừa mới xuống taxi, hai anh cũng thấy rồi đấy, làm gì có ai ôm tôi. Vả lại tôi cũng không thiếu chân thiếu tay cần gì phải có người ôm lại đây?”

Tôi thành khẩn như thế mà chẳng ảnh hưởng được tới hai người bọn họ tí nào bởi vì biểu cảm của họ vẫn chẳng hề thay đổi, cứ như ai thiếu nợ bọn họ vậy.

Không còn cách nào khác, tôi đành giơ lên đồ ăn sáng trong tay lên: “Thực ra tôi là bác sĩ của bệnh viện này, tôi đến đi làm thôi.”

Vừa mới nói xong đã có người vỗ vỗ bả vai của tôi, tôi ngoảnh lại, bác sĩ Tô cười khúc khích nhìn tôi: “Từ khi nào chị đã là bác sĩ của bệnh viện chúng tôi thế?”

Tôi thờ dãi một hơi, chắc thân phận này của tôi trong mắt hai người kia lại càng khó xác định. Tôi nhìn hai người họ, biểu cảm của họ nhìn tôi cứ như mình là phần tử khủng bố đang chuẩn bị đánh bom liều chết vậy, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể rút súng ra xử đẹp tôi luôn thành một cục xác mảy mủn.

Tôi đành nói thật: “Nếu tôi nói bạn trai tôi là bác sĩ ở đây, tôi mang bữa sáng tới cho anh ấy, các anh có tin không?”

Người đàn ông bên phải nói: “Đừng nói vớ vẩn nữa, cô là phóng viên phải không! Rốt cuộc cô đến bệnh viện để làm gì? Tôi nói cho cô biết, đây là chuyện riêng, không thể đáp ứng!”

Tôi đẩy bác sĩ Tô tới trước mặt hai người bọn họ: “Thực sự tôi không phải là phóng viên, đây là bác sĩ Tô, cô ấy là bác sĩ của bệnh viện này. Cô ấy có thể làm chúng tôi thực sự tới tìm bạn trai mình.”

Bác sĩ Tô lơ mơ gật đầu: “Tôi là bác sĩ của bệnh viện này, đúng là tôi quen bạn trai cô ấy.”

Người đàn ông bên trái lại nói: “Cô có gì để chứng minh mình là bác sĩ của bệnh viện này?”

Bác sĩ Tô sững sờ, hơi chần chừ, nói: “Tôi... tôi biết phẫu thuật.”

Tôi day day mũi, kiến nghị: “Tôi thấy cô nên lấy giấy chứng chỉ bác sĩ cũng đủ thuyết phục rồi.”

Bác sĩ Tô sờ túi quần, lại lục lại một hồi, sau đó nhìn tôi ngây thơ vô số tội: “Giấy chứng chỉ của tôi để trong bệnh viện rồi.”

Cho dù là tôi cũng không thể ngờ một cô gái “hồn nhiên” như vậy cũng có thể làm bác sĩ được.

Mười phút sau, tôi và bác sĩ Tô ngồi xổm trước cổng bệnh viện bóc trứng gà ăn.

Tôi đưa quả trứng đã bóc vỏ cho bác sĩ Tô: “Sao lại thế chứ? Bọn họ là ai? Không cho chúng ta vào, làm sao bây giờ?”

Bác sĩ Tô cắn một miếng trứng đáp lại: “Có lẽ là nhân vật nổi tiếng nào đấy tới khám bệnh mà thôi. Cô lo cái gì, đằng nào cô cũng không phải bác sĩ ở đây.”

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, chờ tới giờ mở cửa tôi lại đi vào thôi. Vì thế tôi rất tốt bụng nghĩ giúp cô ấy, cất lời: “Còn cô đi muộn thì sao?”

Cô ấy xua xua tay: “Không sao, bố tôi là viện trưởng.”

Tôi kinh ngạc nhưng chỉ dám nuốt vào bụng, gật gù: “Bảo sao tay nghề của cô lại cao như thế, thì ra là có gen di truyền.”

Nhưng trong lòng tôi lại nghĩ: bảo của cô ấy là viện trưởng, Giang Thần lại là bác sĩ của bệnh viện này, tôi đây lấy lòng con gái của viện trưởng cũng đúng thôi. Tôi thật là hâm mộ Giang Thần có được người vợ hiền như tôi.

Bác sĩ Tô chau mày nói: “Cô nói vậy có ý gì! Bệnh viện bố tôi mở chính là bệnh viện thú y.”

Tôi liền giải thích: “Không phải, cô nói cô không sợ bởi vì ba cô là viện trưởng, cho nên mới nói... nói, á, cô đừng hiểu lầm nha.”

Cô ấy hừ một tiếng nói.

“Tôi nói không sợ là bởi vì cùng lắm thì tôi bỏ việc về nhà giúp bệnh viện thú y cho ba tôi.”

Tôi nói: “Ha ha, thì ra là như vậy, về làm bác sĩ thú y cũng rất tốt.”

Cô ấy đen mặt nói: “Cái gì mà tốt? Chị cho là viện trưởng của bệnh viện thú y không đủ oai à?”

Tôi bối rối lắc đầu, nói nhiều sai nhiều, thà rằng im lặng cho xong.

Bác sĩ Tô sầm mặt ăn xong trứng luộc, sau đó thay đổi sắc mặt nói: “Thực ra tôi chỉ đùa với chị thôi, bố tôi đúng là viện trưởng của bệnh viện này.”

Trong miệng tôi vẫn còn đang ngậm nước, cô ấy nói như vậy suýt chút nữa tôi sặc, để tránh không phun vào con gái viện trưởng tôi đành nhắm mắt nuốt xuống, kết quả nước mắt ứa hết ra.

Con gái viện trưởng nhà người ta có địa vị cao như thế lại võ võ lưng cho đứa con gái địa vị thấp là tôi đây, khê than: “Khi nào thì chị mới hiểu được sự hài hước của tôi đây? Thật ra bố tôi chính là viện trưởng bệnh viện thú y.”

...

Tôi thật sự hoàn toàn không hiểu người này rồi, sau đó tôi bắt đầu cười ha hả, nói: “Cô cho là chỉ mình biết đùa thôi hả? Tôi cũng chỉ cười trêu cô thôi, ngay từ đầu tôi đã biết rồi.”

Thật ra tôi chẳng biết quái gì cả, đến tận lúc này tôi cũng không biết chính xác bố cô ấy là viện trưởng bệnh viện này hay bệnh viện thú y nữa. Nhưng việc này chẳng quan trọng, cô ấy cũng đâu có biết tôi biết hay không hay là tôi biết nhưng lại giả vờ không biết.

Bác sĩ Tô nhú mày nhìn tôi, một lúc sau cũng cười: “Tôi rất thích sự hài hước của chị.”

...

Chúng tôi ngồi xổm trước cổng bệnh viện ăn xong phần ăn sáng cho ba người, và bên trong là hai phần tôi chuẩn bị cho Giang Thần. Ban đầu tôi vẫn tưởng mình chỉ ăn một phần, bác sĩ Tô ăn một phần vậy ít nhất cũng còn một phần cho Giang Thần nhưng không ngờ cô ấy lại ăn khỏe như vậy. Tính ra cô ấy đã ăn bốn quả trứng luộc, hai hộp mì vằn thắn, một cái bánh gio.

Tôi đứng lên ném túi ni-lông vào thùng rác, hai người vệ sĩ đứng trước cửa thấy tôi đứng dậy, chân phải tiến lên một bước như muốn xông lên vậy. Tôi xua xua tay ý bảo bọn họ tôi chỉ là đứa con gái yếu ớt trời gà không chặt, sẽ không xông vào trong đâu.

Tôi ném rác xong mới quay lại nói với bác sĩ Tô: “Tôi lại đi mua bữa sáng.”

Bác sĩ Tô gật đầu, nói: “Tôi cũng thấy chưa no lắm, cô mua hộ tôi thêm bánh gio nữa nhé!”

...

Khi mua thức ăn trở về, tôi thấy bác sĩ Tô đang nói gì đó với hai tên vệ sĩ kia, vừa thấy tôi đã vẫy vẫy tay: “Mình đi vào thôi.”

Dưới cái nhìn đầy thiện cảm của hai anh chàng vệ sĩ, chúng tôi thông thả đi vào. Đi được một đoạn, tôi hỏi cô ấy: “Sao cô thuyết phục được bọn họ thế?”

Bác sĩ Tô cau mày nói. “Tôi cho bọn họ mỗi người một trăm tệ.”

“Hả?” Tôi không nén nổi kinh ngạc.

Cô ấy vỗ vai tôi, nói: “Đùa thôi, tôi gọi điện đến phòng bảo vệ, nhờ họ cử người ra chứng minh.”

Tôi hỏi: “Sao cô không gọi từ sớm?”

Cô ấy đáp tỉnh bơ: “Chẳng phải mới ăn sáng xong à?”

Tôi đầu hàng, không thể dùng logic của người bình thường để nói chuyện với cô ấy được, vì vậy nói sang chuyện khác: “Cũng phải, bữa sáng là quan trọng nhất, không ăn sáng thì đầu óc không làm việc hiệu quả được.”

Đang nói chuyện thì một y tá đi tới, bác sĩ Tô liền giữ lại hỏi chuyện: “Có chuyện gì thế? Soa tự nhiên lại có người chặn ở cổng vậy?”

Y tá đáp: “Lãnh đạo trước đây phẫu thuật tim ở viện chúng ta lại tái phát bệnh tim.”

Bác sĩ Tô hỏi tiếp: “Ai cơ? Khoa tim mạch à? Có phải là bệnh nhân của bác sĩ Giang không?”

Y tá trả lời: “Vâng, bây giờ bác sĩ Giang đang ở trong phòng cấp cứu.” Cô ấy nhìn trước nhìn sau, nhỏ giọng nói tiếp: “Nghe nói là bệnh tim tái phát khi đang lên giường với phụ nữ.”

Oa....

Chúng tôi hóng chuyện xong, nội dung không ngoài chuyện trên giường vận động kịch liệt như thế nào mới khiến bệnh tim tái phát. Các cô ấy học y nên nói chuyện toàn từ ngữ chuyên ngành, nào là huyết áp cao, nhịp tim tăng, cơ thể tiết dịch....Cho đến khi nghe đến mấy chữ đó, mặt tôi đỏ bừng, e hèm một tiếng tỏ vẻ thẹn thùng, hai người đồng thời quay lại nhìn tôi mỉm cười, đại ý hẳn là biểu cảm của cô đúng là không biết xấu hổ. Ý chúng tôi nói là mờ hồ.

Da mặt tôi mỏng, không dám buôn chuyện tiếp với họ nên lấy lý do tới phòng Giang Thần chờ anh.

Phòng làm việc của Giang Thần không khóa, tôi đặt bữa sáng lên bàn rồi nằm gục lên bàn ngủ.

Chỉ có điều công phu ngủ trên bàn từ thời đọc sách của tôi đã bị suy giảm nên nằm như vậy một lúc mà vẫn không ngủ được. Tôi nằm ngẩn ngơ một lát, ngón tay vô thức lật đi lật lại đám giấy tờ để trên bàn, có lẽ do anh đi gấp nên mặt bàn vẫn còn khá bừa bộn, chơi chán tiện thể tôi thu dọn cho anh luôn.

Hồi cấp ba Giang Thần ngồi sau tôi. Thật không thể tin một học sinh xuất sắc như anh mà mặt bàn lúc nào cũng bày bừa đủ thứ, sách giáo khoa, bài kiểm tra, sách tham khảo mà cho tới bây giờ vẫn vậy. Nhưng kể cũng lạ, bất cứ khi nào tôi hỏi mượn anh cái gì, anh chỉ im lặng một lát, tìm được đúng thứ tôi cần trong đám lộn xộn đó rồi đưa cho tôi. Đỉnh điểm phải kể tới lần tôi mượn bài kiểm tra Hóa của anh. Anh nhìn

trong đống lộn xộn khoảng hai mươi tờ giấy nói Trần Tiểu Hi, cậu mượn để so bài hã, sau đó liền rút ra một tờ kiểm tra đưa cho tôi. Đúng là bài kiểm tra tôi cần mượn. Tôi vẫn cảm thấy khả năng này của anh thật kì diệu.

Đôi khi anh cũng bảo tôi dọn bàn giúp anh nhưng mỗi lần tôi dọn bàn, anh đều ngồi khoanh tay dựa ghế nhìn tôi. Tôi hỏi anh nhìn cái gì, anh đáp nhìn tôi xếp đồ ở chỗ nào. Việc này khiến tôi cảm thấy dường như mình chỉ đang làm phiền anh nhưng tôi vẫn kiên trì bền bỉ làm phiền anh như vậy.

Bàn của Giang Thần bây giờ vẫn tốt hơn trước nhiều, chỉ có các chồng bệnh án lộn xộn một chút thôi. Tôi ôm hết cả chồng định bụng xếp lại cho gọn nhưng vừa ôm lên thì cửa lại mở ra. Tôi bị giật mình nên làm rơi cả chồng bệnh án xuống đất.

Giang Thần hỏi: “Sao em lại ở đây?” Sau đó nhìn thấy đống bệnh án trên đất lại hỏi: “Chồng bệnh án của anh đặc tội với em hả?”

20. Chương 20

Tôi ngồi xuống nhật bệnh án: “Em sợ anh đói quá...lại đau dạ dày nên mới mang bữa sáng tối cho anh.”

Giang Thần cũng ngồi xuống nhật bệnh án giúp tôi: “Nhà ăn bệnh viện có bán đồ ăn sáng.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh: “Thế anh đã ăn chưa?”

Anh nhận lấy bệnh án trong tay tôi, ném lên mặt bàn nói: “Quá mệt, không buồn ăn.”

Đúng là nhìn anh khá uể oải, dưới mắt đã có quầng thâm xanh nhạt, mặt và môi cũng tái nhợt.

Tôi nói: “Em đã mua trứng luộc cho anh đây.”

Anh vừa cởi áo blouse vừa nói: “Nếu em bóc vỏ anh sẽ ăn.”

Tôi cầm lấy áo của anh, sau đó kéo anh ngồi xuống ghế, cười nói: “Bác sĩ à, anh cần phải bổ sung thêm nhiều protein, em sẽ bóc trứng gà cho anh ăn nhé.”

Anh nhìn tôi một lúc, sau đó lắc đầu cười. Tôi chọc chọc lúm đồng tiền trên má anh cũng cười theo.

Tôi bóc một quả trứng luộc đưa cho anh, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Phẫu thuật thế nào?”

“Thành công!” Anh cầm trứng rồi cắn một miếng: “Lấy chai nước hộ anh, ở ngăn kéo dưới cùng trong tủ hồ sơ.”

Tôi ngăn kéo dưới cùng trong tủ ra, bên trong phải có tới ba mươi, bốn mươi chai nước khoáng Nongfu Spring. Tôi lấy một chai, mở nắp rồi đưa cho anh, hỏi: “Sao bệnh viên anh vẫn còn phát Nongfu Spring thế?”

“Anh biết làm sao được.”

Giang Thần cố gắng ăn hết hai quả trứng luộc rồi lại dựa vào ghế nói: “Anh không muốn ăn nữa.”

Tôi cầm đôi đũa, dỗ anh: “Ăn thêm mấy miếng bánh gio nữa đi.”

Anh cố ăn mấy miếng bánh gio, tôi thấy anh có vẻ mệt quá rồi nên không ép ăn nữa, chỉ nói: “Cả đêm anh đã không ngủ rồi, lại vừa làm phẫu thuật, về nhà nghỉ ngơi thôi.”

Anh lắc đầu: “Bệnh nhân vẫn hôn mê chưa tỉnh, sau phẫu thuật vẫn còn phải quan sát thêm nên anh không thể rời bệnh viện được.”

Tôi đau lòng vuốt ve tóc anh: “Vắt vả cho anh rồi!”

Anh né tránh: “Tay em vừa bóc trứng đấy.”

Tôi phụng phịu: “Tay anh còn chạm qua người chết đó.”

Anh nghiêm túc nói: “Anh đi rửa tay.”

...

Tôi nói: “Hay là anh nhào người lên bàn ngủ một chút đi. Không thì để em hỏi bác sĩ Tô xem có phòng bệnh nào trống không, rồi anh đến đó ngủ một lát.”

Anh không trả lời tôi, đứng lên đi tới phía sau tủ hồ sơ, kéo ra một chiếc giường gấp.

Tôi thán phục: “Tiện nghi quá nhỉ!”

Anh kéo khoảng hai, ba lần mở giường gấp để bên tường ra, sau đó quăng mình nằm xuống, chẳng khác nào cái xác chết.

Tôi nhìn anh đang nhắm mắt ngủ, thầm nghĩ không biết mình nên đi hay ở lại chờ anh tỉnh đây? Dẫu thế nào cũng phải báo tôi một tiếng trước khi ngủ chứ....

Tôi nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng thở dài, ngồi xổm xuống tháo giày cho anh.

Đặt giày ở dưới giường xong, tôi thu vỏ trứng trên mặt bàn chuẩn bị mang đi vứt, thế nhưng chỉ vừa mở cửa đã nghe tiếng Giang Thần hỏi, Trần Tiểu Hi, em định đi đâu đấy?

Tôi ngoảnh lại, anh không hề mở mắt. Tôi trả lời em đi vứt rác.

Anh hỏi tiếp, thế em có quay lại không?

Tôi đáp, có.

Anh nói, ừ, vậy em đi đi.

Tôi thầm nghĩ em cũng đâu cần anh đồng ý của anh nhỉ, anh đừng tưởng bở chứ.

Lúc tôi đi vứt rác về, đang đóng cửa phòng thì Giang Thần đột ngột mở mắt ra. Tôi sợ hết hồn, tình huống kiểu này thực sự rất khinh khủng, thử nghĩ mà xem, trong căn phòng u ám, chật chội, bạn cho là người kia đang ngủ lại đột nhiên mở mắt nhìn bạn, ai chẳng nghĩ đến việc xác chết sống lại.

Tôi hoảng sợ hỏi anh: “Anh vẫn chưa ngủ hả?”

Anh đáp: “Không, ngủ rồi, chỉ là ngủ không lâu.”

Tôi nghĩ nghĩ tiếp lời anh, bèn nói tiếp: “Đúng là ngủ rất ngắn.”

Giang Thần lại nhắm mắt lại, tôi ngồi trong phòng cũng không biết làm gì, đang định đi về nhà rồi đến trưa quay lại thăm anh, Giang Thần lại mở mắt nói chuyện, em còn đứng ở đây làm gì, lại đây nằm ngủ với anh.

Tôi thực sự giật mình, bởi vì trước mặt tôi, Giang Thần thường hay bị hiểu lầm nên tôi nghĩ lời anh nói nhất định không phải là cái ý nghĩ đen tối trong đầu mình. Vì thế tôi bình tĩnh lại gần bên giường, bảo anh nằm lui vào một chút.

Anh nằm lui vào trong, tôi liền cởi giày ra rồi nằm xuống.

Sau đó tôi hỏi anh: “Có gối không?”

Anh bảo không có.

Một lát sau anh đề nghị, hay là em gối lên tay anh này?

Tôi nghĩ tay của bác sĩ khoa ngoại là tài sản vô cùng quý giá, nếu mà bị tôi gối lên tê rần, tê đến hổng thì làm sao, tội lỗi của tôi đây trời cho nên tôi từ chối.

Chúng tôi nằm đũa lưng về phía nhau, một lúc sau, tôi hỏi anh: “Anh ngủ chưa?”

Anh đáp: “Vẫn chưa.”

Tôi hỏi tiếp: “Có phải chật quá hay không?”

Anh lại đáp: “Không phải.”

Tôi lại hỏi: “Vậy sao anh không ngủ đi?”

Anh trả lời: “Anh muốn ôm em ngủ nhưng nghĩ từ tối qua tới giờ em vẫn ở bệnh viện chưa kịp tắm gội.”

Tôi xoay người lại tỏ vẻ không vui, nói: “Anh cũng chưa tắm gội, em cũng có nói gì đâu.”

Anh nheo đôi mắt gấu trúc của mình trầm tư chốc lát, nói: “Ừm, em nói cũng đúng.”

Sau đó anh ôm tôi vào lòng, vỗ vỗ đầu tôi: “Được rồi, bây giờ không chật nữa, có thể ngủ được rồi.”

Tôi rúc người vào ngực anh, độ cứng độ mềm vừa phải, vô cùng thoải mái nhưng tôi lại nghĩ hình như mình vừa bị người ta lừa nên không cam lòng yếu thế, nói với vẻ ghét bỏ: “Trên ngoài anh toàn mùi thuốc sát trùng.”

Anh chỉ ừ một tiếng không để ý tới tôi, vì thế tôi nói tiếp: “Trên người anh toàn xương là xương, cứng chết đi được.”

Lúc này anh mới nâng mí mắt nặng trịch: “Số lượng xương của anh cũng giống em, đều là 206 chiếc.”

Khi anh nói đến chuyên ngành của mình, một thành phần trình độ thấp như tôi không theo kịp nên đành nghĩ cách nói lảng sang chuyện khác, sau đó nghĩ tới bác sĩ Tô liền hỏi: “Phải rồi, anh có biết bố của bác sĩ Tô làm nghề gì không?”

Anh ôm tôi chặt hơn, đáp: “Bố cô ấy là chủ nhiệm của khoa bọn anh – thầy Tô. Em hỏi chuyện này để làm gì?”

Ông thầy Tô – thầy Tô cũng là một người rất thích nói đùa, nhưng mà thầy ấy nói đùa lại không bao giờ buồn cười, có lẽ chính vì vậy nên mới buồn cười. Mọi người toàn gọi là “ông thầy Tô”.

Tôi với thầy Tô từng có duyên gặp gỡ một lần vô cùng oanh liệt, như sấm rền bên tai. Đó là một ngày mùa thu lá rụng đầy sân trường, tôi ngồi ở hành lang chờ Giang Thần tan học. Đang nhòai người trên lan can ngắm nhìn người qua kẻ lại, có một ông lão lại gần hỏi tôi: “Cô bạn nhỏ, bên trong là khoa nào tới giờ vẫn chưa tan học?”

Tôi trả lời cháu cũng không biết, cháu chỉ ngồi đây chờ bạn trai thôi.

Thầy ấy cười tùm tùm hỏi bạn trai cháu là ai, chỉ cho bác xem đi.

Khi đó tôi vẫn còn hồn nhiên, ngây thơ nên rất dể ý chỉ tay vào trong phòng học, ấy thế mà ông lão hiền lành trước mặt bỗng trầm mặt, giận dữ nói với tôi: “Là em Giang Thần phải không, thảo nào gần đây học trong giờ của tôi, em ấy đều không tập trung, người như hồn vía lên mây, thì ra là bạn yêu đương. Tôi nói các cô các cậu mới có tí tuổi đầu thì nên bỏ thời gian học hành cho tử tế, thế mà lại tốn thời gian đi yêu đương nhăng nhít. Hồng hết rồi, đúng là không hiểu chuyện. Xem ra tôi phải nói lại với ban giám hiệu xét tuyển ứng cử viên học bổng kỳ này mới được.”

Tôi còn chưa kịp kiêu ngạo đủ đã bị dọa sợ cho bấp ba bấp bênh. Giọng tôi run run giải thích: “Thầy ơi, không phải vậy đâu, thực ra Giang Thần không thích em, là em mặt dày bám theo cậu ấy thôi, thực sự không liên quan gì tới cậu ấy.”

Thầy Tô hừ một tiếng: “Những chuyện này ‘một cây làm chẳng nên non’.”

Tôi cắn răng, nói tiếp: “Thầy ơi, thực ra em cũng nói thật với thầy, hình như em bị bệnh thần kinh ạ. Em luôn tưởng tượng mình có mối quan hệ đặc biệt với các bạn nam, hôm kia em nghĩ tới bạn Lý, ngày hôm qua em lại nghĩ tới bạn Trương, hôm nay là bạn Giang. Thầy có học vấn uyên thâm, thầy nói xem bệnh này của em có chữa được không ạ?”

Thầy Tô tròn mắt nhìn tôi, một lát sau mới hỏi lại: “Em học khoa nào?”

“Khoa nghệ thuật ạ.”

Thầy ấy lẩm bẩm: “Khoa nghệ thuật toàn mấy đứa bị bệnh hoang tưởng.” Rồi lại hỏi tôi: “Em chỉ tưởng tượng tới các nam sinh trong khoa Y à? Em có tưởng tượng với thầy nào trong khoa này không?”

Tôi nghi ngờ ý thầy Tô trong lời nói không chỉ đơn giản như vậy. Nhưng lúc đó chỉ muốn bảo vệ Giang Thần trong lòng nên tôi bất chấp tất cả. Tôi vịn vịn vào áo vừa rụt rè nhìn thầy nói: “Thực ra... thực ra cũng có ạ!”

Ông thầy Tô xoa xoa cánh tay lùi lại vài bước, nói: “Em sinh viên này, thực ra lúc này chỉ nói đùa em thôi.”

Tôi sững sốt hỏi: “Ai nói đùa ạ?!”

Thầy Tô đáp: “Chọn người được học bổng. Với lại thầy cũng không phải là giáo viên khoa Giang Thần, thầy chỉ biết em ấy thôi.”

Tôi nhớ đến ý nghĩ lướt qua trong đầu khi đó: Không biết đánh giáo viên có phạm pháp không? Hay là nên trùm bao vào đánh an toàn hơn? Hay là thuê người đánh một trận?

Thầy ấy thấy tôi không nói gì còn bồi thêm: “Em này, thầy có vợ rồi, mà tình cảm giữa thầy cô rất tốt.”

Tôi vừa nẩy ra một ý, vì thế giả vờ buồn bã: “Không sao cả, em chỉ đứng từ xa nhìn thầy là đủ rồi.”

Nói xong, tôi cúi đầu xoa xoa mắt, liếc trộm ông thầy Tô đang lùi lại phía sau vài bước. Trong đầu tôi đang tự nhủ không được dọa người già nhưng còn chưa kịp ngẩng đầu bảo “em đùa thôi” thì đã bị ai đó ôm từ đằng sau lưng, nói: “Trần Tiểu Hi, em cúi đầu thế làm gì, ông thầy Tô bắt nạt em hả?”

Lúc này ông thầy Tô mới bừng tỉnh, run rẩy chỉ vào tôi, giậm chân một lúc mới thốt ra được: “Em.... em quá đáng!”

...

Giang Thần nói nhỏ bên tai tôi: “Chúng mình chạy mau, thầy ấy nghiện đùa đấy.”

Bác sĩ Tô, thầy Tô, quả nhiên là người một nhà.

Tôi ngẩng đầu nhìn, Giang Thần nặng nề đi vào giấc ngủ. Tôi dựa vào ngực anh ngửi mùi thuốc sát trùng trên người, rồi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

21. Chương 21

Khi tỉnh lại, tôi không còn thấy Giang Thần đâu. Anh để lại tờ giấy trên đầu giường bảo lúc nào tôi dậy thì về nhà trước.

Tôi lấy điện thoại ra xem đã hơn 11 giờ, đến giờ cơm trưa rồi. Nhớ ra buổi sáng Giang Thần cũng không ăn nhiều lắm nên tôi định mua luôn bữa trưa cho anh.

Nghĩ vậy tôi buộc lại tóc rồi đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa lại gặp được cô nhân viên dọn vệ sinh lần trước, tôi vui vẻ đi tới chào hỏi cô ấy: “Cô ơi, nhà ăn bệnh viện ở đâu ạ?”

Cô ấy nhìn tôi sau đó lại nhìn cửa phòng Giang Thần, trả lời: “Không biết!”

Giọng điệu của cô ấy không lấy gì làm vui vẻ, chẳng khác gì tôi là đứa xấu xa vậy.

Tôi lại hỏi tiếp: “Không phải lần trước cô bảo với cháu là đã làm ở bệnh viện này mấy chục năm, giờ cô lại không biết nhà ăn ở đâu ạ?”

Cô ấy đánh giá tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt không giấu vẻ coi khinh: “Biết cũng không nói cho cô.”

Ánh mắt và lời nói của cô ấy quá thẳng thắn khiến tôi sững sờ một lúc lâu. Quả là một người yêu ghét rõ ràng đến mức tim mót phớt, một người đàn ông hoàng ăn ngay nói thật.

Nói xong cô ấy đẩy thùng rác đi, ở trước chỗ rẽ còn lớn giọng than thở: “Bây giờ ai tặng lễ cũng lên giường được, đúng là không biết nhục nhã.”

Tôi quay người ngắm mình trong gương trên hành lang, quần áo hơi nhăn, tóc cũng chỉ hơi rối một chút cũng không đến nỗi tả tơi, xộc xệch mà. Haiz, tôi chỉ biết thở dài trong lòng khi bị hiểu lầm nặng nề thế này, đồng thời cũng xót xa thầy cho nhân cách làm người của cô ấy. Cô ấy thà tin tôi bị thần kinh hay “đi cửa sau” với bác sĩ, cũng không muốn tin tôi với Giang Thần là một cặp đôi đang yêu nhau. Dĩ nhiên, chuyện này cũng có thể là do cái bản mặt của tôi nhưng cũng có thể là tiếng tăm của Giang Thần ở bệnh viện quá kém nên mọi người mới không tin tưởng nhân phẩm của anh.

Vì không muốn lại nhận được vẻ mặt lạnh lùng của cô ấy nên tôi quyết định dựa vào chính sức mình đi tìm cái nhà ăn bí hiểm đó. Khi đang lặn mò tìm đường, Giang Thần gọi điện đến.

Anh hỏi: “Em dậy chưa?”

Tôi đáp: “Vừa mới dậy.”

“Vậy trên đường về em đi cẩn thận chút.” Anh dặn dò.

Tôi im lặng một lát rồi mới hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn cùng với người nhà bệnh nhân rồi.” Anh trả lời.

“Em biết rồi, em về đây.”

Thời đại này bác sĩ cũng biết “tiếp khách” ăn cơm rồi cơ đấy. Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy hơi mất mát, có lẽ là do tôi đói bụng mà anh lại không mời tôi ăn nên vậy. Cái gọi là cha con nhà binh ra trận, không mời người yêu ăn cơm, anh đúng là không hiểu chuyện mà.

Tôi về nhà tắm rửa sạch sẽ, thay bộ một quần áo thoải mái, ngồi trên giường ngẩn người. Cuối tuần này dài đằng đẵng bao giờ mới hết đây, có cảm giác mọi việc không thật cho lắm, đôi khi tôi vô cùng hạnh phúc vui vẻ nhưng thỉnh thoảng lại cảm thấy cô đơn trống trải vô cùng. Tôi do dự ngồi bó gối trên giường, cái tư thế này phù hợp với tâm trạng thấp thỏm lo được lo mất trong lòng, tư thế cùng với tâm trạng, tôi cảm thấy mình là một cánh hoa thiếu nữ rất rất bình thường đó nha...

Tôi cầm điện thoại lên, gọi cho Ngô Bách Tùng. Chuông mới kêu được hai tiếng đã có người nhận máy, chúng tôi cậu ta đang rảnh.

Ngô Bách Tùng cất tiếng: “Bạn nhỏ Trần Tiểu Hi, cậu với người yêu nhà cậu quay lại rồi hả?”

Tôi đáp: “Ừ, quay lại rồi.”

Cậu ta nói: “Ừa ôi, sao giọng cậu chẳng thấy vui vẻ gì thế?”

Tôi im lặng.

Giọng điệu cậu ta trở nên hằn hoi: “Đừng nói là sau khi quay lại với hần, cậu mới phát hiện ra người cậu yêu nhất mới là tớ đấy nhé?”

Tôi khinh bỉ: “Cậu đi chết đi.”

Cậu ta cười hai tiếng, sau đó thản nhiên hỏi lại tôi: “Nói đi, làm sao?”

Đầu tiên tôi hít một hơi thật sâu tỏ vẻ u sầu, buồn bã, sau đó kể lại chuyện chúng tôi quay lại với nhau như thế nào cho cậu ta nghe, cuối cùng còn hỏi thêm: “Cậu có thấy chuyện của bọn tớ rất vớ vẩn không?”

Cậu ta hỏi: “Sao lại vớ vẩn?”

Tôi đáp: “Thì không nghiêm túc đó, nào có kiểu chia tay rồi lại quay lại như bọn tớ í. Có phải tớ nhanh nhẩu quá không?”

Cậu ta nói: “Cậu ít chuyện thôi, tớ còn tưởng chỉ cần Giang Thần ngoắc ngón tay, cậu sẽ phi thân ngay qua đó luôn ấy chứ!”

...

Tôi còn nói: “Nhưng mọi người toàn nói con gái theo đuổi con trai sẽ mất giá, sẽ không được quý trọng. Tớ vẫn đang buồn thối ruột vì cái này trong lòng.”

Cậu ta bực mình: “Thế thì cậu đi tìm người khác đi, để người ta theo đuổi cậu, để người ta quý trọng cậu.”

Tôi cũng bực mình theo: “Cậu tức cái gì hả, tức cũng đừng giận sang tở. Cậu nói xem, đã ba năm rồi mà sao tớ vẫn không khá lên được nhỉ?”

Cậu ta dịu giọng: “Rồi rồi, tớ còn tưởng bây giờ cậu cần người cảnh tỉnh cơ, ai ngờ cậu lại muốn tìm ông anh tri kỷ nghe cậu kể lể. Nếu đã vậy thì anh đây sẽ dịu dàng hơn tí. Cậu vốn đã là đứa vừa ngốc vừa mê trai, mỗi khi nhắc đến Giang Thần là cậu lại nở nụ cười “buồn nôn”, vừa thấy Giang Thần hai mắt đã sáng lên không khác nào ruồi thấy c*t. Đừng nói ba năm, cho dù là ba mươi năm cậu cũng chẳng thoát khỏi bàn tay Giang Thần đâu.”

... Sự dịu dàng của ông anh đúng là đặc biệt mà!!!

Tôi nghĩ cậu ấy nói cũng đúng. Trên thế giới này luôn luôn tồn tại những sự vật tương sinh tương khắc với nhau, ví dụ khắc tinh của đại học Thanh Hoa chính là bà chị Phù Dung, kẻ thù của ngành phẫu thuật thẩm mỹ là chị Phượng, còn khắc tinh của tôi lại chính là Giang Thần. Ấy, so sánh thế này có vẻ không được tao nhã lắm thì phải. Nhưng mà nói thế nào thì ai ai cũng có khắc tinh của mình, bạn yêu họ cũng được mà hận họ cũng thế, đều không tránh được một câu nói của đối phương.

Tôi lên tiếng: “Nhưng mà mẹ Giang Thần không thích tớ, mà bố tớ cũng không thích Giang Thần. Bọn tớ vẫn không có tương lai gì.”

Ngô Bách Tùng nói: “Thế này nhé, tớ kể cho cậu nghe một chuyện.”

Cậu ấy kể tình yêu của chàng trai và cô gái. Có thể nói câu chuyện này là chuyện “vô lý” nhất mà tôi từng nghe.

Chàng trai và cô gái yêu nhau, sau đó hai người muốn cưới nhưng bà nội chàng trai không đồng ý. Bởi vì cô gái tuổi Tuất, mà hồi bé người bà từng bị chó cắn nên luôn cho rằng nếu lấy cô gái tuổi Tuất về sẽ phá nát gia đình mình. Vì thế, người bà sống chết kiên quyết không cho hai người họ cưới nhau. Cậu thấy chuyện này vô lý không, với tớ mà nói, lấy con gái cảm tình con chó về thì cùng lắm nhân lúc đi xa, người bà không hợp mắt thì có cơ cắn bà ấy một phát mà thôi. Nhưng chàng trai lại không dám ngỗ nghịch người bà, bèn bỏ nhà ra đi, trước khi đi còn hứa hẹn với cô gái nhất định sẽ trở về cưới cô. Vài năm sau chàng trai trở về, lúc này cô gái đã trở thành tình nhân của bố mình, lại còn sinh cho bố anh ta một đứa con trắng trẻo mập mạp đúng năm Tuất. Bố chàng trai còn đang âm ỉ muốn li hôn với bà mẹ để cô gái danh chính ngôn thuận bước chân vào nhà họ. Bà nội chàng trai bị đứa cháu tuổi Tuất chọc tức đến nỗi nằm viện luôn. Cậu nghĩ xem cách trả thù của cô gái ấy không chỉ sai lầm mà còn thâm độc hơn nhiều... Không làm được vợ người ta thì làm mẹ người ta, không lấy được cháu trai của bà thì tôi lấy con bà, bà không cần đứa cháu dâu tuổi Tuất vậy tôi sẽ sinh cho bà đứa cháu trai tuổi Tuất.”

Sau khi nghe xong tôi kinh ngạc không khép được miệng, hỏi lại cậu ta: “Đây là chuyện của anh hả?”

Cậu ta đáp: “Không phải.”

Tôi: “Vậy cậu kể cho tớ nghe làm gì! Chẳng lẽ cậu muốn tớ đi quyến rũ bố Giang Thần à?”

Cậu ta trả lời: “Ý tớ là trên đời này có những người rất “vớ vẩn”, bọn họ lúc nào cũng muốn can thiệp vào cuộc đời người khác, mà cậu hoàn toàn không cần để ý tới bọn họ. Như câu chuyện tớ vừa kể, bọn họ có thể tự đi đăng ký kết hôn hoặc là hẹn nhau cùng bỏ trốn, nếu không có thể chờ tới khi bà nội khuất núi, cần gì phải hủy hoại cuộc đời của mình và người khác.”

Tôi hỏi: “Vậy ý cậu là bảo tớ với Giang Thần cùng nhau bỏ trốn hả?”

“Trốn cái gì mà trốn, cậu ngu ngốc như thế thì có thể chạy đi đâu?”

“Tóm lại ý cậu là gì hả?” Tôi bực mình.

Cậu ta đáp: “Thực ra tớ cũng không có ý gì, tớ chỉ muốn kể chuyện cho cậu nghe thôi.”

“Chắc chắn có. Đây chắc là chuyện của cậu rồi, nếu đã sợ tớ biết thì cần gì phải kể?”

Cậu ta mất kiên nhẫn: “Đây không phải là chuyện của tớ, mà là chuyện của mẹ và anh trai tớ. Tớ chỉ muốn kể một chút về hoàn cảnh của mình để trong lòng cậu cân bằng hơn thôi.”

Cậu ấy lại thành công khiến tôi kinh ngạc không nói nên lời.

Bọn tôi lại buồn chuyện thêm một lúc nữa. Lúc ngắt điện thoại đột nhiên tôi cảm thấy tràn ngập tin tưởng vào tương lai của tôi và Giang Thần. Bởi vì tôi thuộc tuổi Thìn, mà rồng lại là linh vật cao quý chắc chắn sẽ không “cản” người nhà anh, vì thế chắc chắn sẽ không tới nỗi như mẹ Ngô Bách Tùng đầu.

Bạn xem con người chúng ta luôn như thế lúc nào cũng muốn nghe mấy chuyện âu sầu phiền não để vực dậy chuyện buồn của mình, dùng đau khổ của người khác để cân bằng lại cuộc sống bế tắc của chính chúng ta. Tôi đã nghe ở đâu đó câu nói hùng hồn thế này: Tôi đã khóc khi không có giày để đi, cho đến khi tôi nhìn thấy một người không có chân để đi giày (Helen Keller). Tôi có hai chân đầy đủ, tuổi tôi lại cũng không phải tuổi Tuất, vậy mới biết tôi hạnh phúc nhường nào.

22. Chương 22

Dường như đã hết tuần mà tôi với Giang Thần vẫn chưa liên lạc lại. Ba ngày sau mới nhận được một cuộc điện thoại của anh, anh chỉ nói công việc của mình rất bận rồi cũng không giải thích thêm gì nữa. Tôi cũng gọi điện cho anh ba lần, hai lần đầu không ai nghe máy, đến lần thứ ba anh mới nhận điện thoại, song chỉ vội vội vàng vàng kịp hỏi nhau đã ăn cơm chưa mà thôi.

Tư Đồ Mạt thường thường chế giễu tôi, nói bạn trai tôi gì mà cứ như người trời thoát ẩn thoát hiện như có như không vậy.

Tôi cũng bóng gió lại, biết đâu chồng cô ấy cùng với đồng nghiệp nữ đang tạo ra mấy “baby” trong ống nghiệm cũng nên đấy...

Sáng sớm ngày thứ Năm, tôi làm việc tại văn phòng. Sản phẩm lần này là hộp thiết kế của một loại máy sấy tóc hàng hiệu kiểu mới, thực ra công việc cũng rất đơn giản, chỉ cần đưa hình ảnh lên, thêm logo thương hiệu, viết bài giới thiệu về tính năng sản phẩm, đặt slogan, over. Tôi không thích công việc này nhưng lại thích những đồng nghiệp ở đây, bởi vì tôi không thích ứng nổi kiểu cạnh tranh phức tạp trong giới văn phòng. Tư Đồ Mạt, Phó Phái đều là những người đơn giản, dễ sống.

Nhưng hôm nay tôi làm việc chẳng có tinh thần gì cả, gõ gõ mặt bàn Tư Đồ Mạt, nói: “Em sống như thế này còn ý nghĩ gì nữa, mỗi ngày chỉ làm mấy việc chán ngắt này, biết tương lai sẽ đi về đâu đấy.”

Tư Đồ Mạt lấy một cái kẹo mút trong túi xách ra rồi đưa cho tôi: “Kẹo của con chị đấy, em đừng nói mấy câu ngây thơ như thế nữa.”

Đừng nói mấy câu ngây thơ như thế ư, ngày qua ngày chúng tôi như con quay cần mẫn làm việc, cứ mò mẫm trong bóng tối đi từng bước lên phía trước, ai cũng không biết mỗi bước ngày mai sẽ ra sao, ai cũng muốn biết tương lai của mình sẽ mang chúng ta đến những nơi nào.

Tôi nghiêm túc nói: “Em ăn kẹo của con chị rồi thì sau này sẽ lấy thân báo đáp.”

Tư Đồ Mạt hằm hè: “Bỏ ngay cái suy nghĩ “yêu trẻ con” trong đầu em đi!”

Cứ nhắc cái từ này tôi lại nhớ đến Tô Duệ lại nghĩ tới Tô Duệ, tối hôm qua thằng nhóc đó gọi điện cho tôi kể lể dạo này cuộc sống thật nhàm chán, lại không có ý tưởng thiết kế gì mới, kinh doanh ảm đạm. Nói tóm lại, thằng nhóc đó dẫn dắt đến việc mình đang thiếu “nàng thơ” truyền cảm hứng. Sau nhiều lần cân nhắc, suy xét cậu chàng mới nhận ra tôi chính là “nàng thơ” đó.

Tôi nói tôi với Giang Thần đã quay lại với nhau, cậu nhóc nói, sự đời là vậy, có phân tất có hợp.

Tôi bảo, hay là để chị giới thiệu bạn gái cho em, đảm bảo xinh đẹp, chín chắn phóng khoáng hơn tôi, thỏa mãn tất cả tưởng tượng về tình yêu chị em của em. Cậu nhóc đáp, có thể vừa ý với chị thì chứng tỏ em không cần người con gái xinh đẹp, chín chắn, phóng khoáng.

Tôi tức quá cúp máy luôn, phải cố gắng lắm mới không gọi điện cho chị thẳng nhóc này là bác sĩ Tô để nói chuyện. Hành vi phò với phụ huynh của giáo viên quá vô lại, từ khi còn bé tôi đã khinh thường, lớn lên cũng không vì thế mà “phá giới”.

Nhưng tôi không thể ngờ việc mình không thêm làm không có nghĩa là Tô Duệ không làm. Bữa trưa tôi nhận được điện thoại của bác sĩ Tô, nội dung đại khái là cô ấy nói em trai mình vì tôi mà ăn không ngon ngủ không yên. Nếu không muốn cô ấy đi cáo trạng tôi đi bứt hoa giữa cỏ dại với Giang Thần thì nhanh nhanh nghĩ biện pháp giải quyết. Nhưng cuối cùng cô ấy lại trịnh trọng nói cho tôi biết, dọa tôi đi cáo trạng với Giang Thần chỉ là nói đùa thôi.

Tôi gọi điện cho Tô Duệ, cậu ta nói cậu ta đang nằm trong chăn nhưng tôi lại nghe thấy tiếng con gái nói chuyện. Tôi cất lời: “Bạn nhỏ Tô Tô, chị chú bảo chị nói chuyện với chú đây.”

“Ai là bạn nhỏ Tô Tô của chị, em với chị còn chuyện gì để nói hả?”

Đúng chuẩn giọng bực tức của tên nhóc choai choai mười bảy tuổi, đáng yêu quá đi.

Tôi nói: “Được thôi, nếu đã không còn chuyện gì thôi. Chú cũng đừng nhờ người lớn quan tâm chuyện của mình nhé. BYE.”

Nói xong tôi định cúp máy nhưng cậu nhóc ở đầu dây bên kia đã kêu to: “Trần Tiểu Hi, chị dám cúp máy nữa xem.”

Sao chị đây lại không dám cúp máy của chú hả? Chị đây không sợ trời không sợ đất, trên thế giới này ngoại trừ điện thoại của Giang Thần ra thì điện thoại của Giang Thần ra thì điện thoại của ai tôi cũng dám cúp nhé.

Hai giây sau, Tô Duệ gọi lại, hét to: “Trần Tiểu Hi, chị quá đáng lắm, sao em lại thích chị chứ!”

Tôi đáp: “Cám ơn nha, nhưng chị đây thích người khác rồi.”

Cậu ta hỏi: “Xưa nay chị vẫn chỉ thích một mình anh ta, chị không thấy cuộc sống rất nhàm chán hả?”

Tôi trả lời: “Cũng có chút, cho nên chị khuyên chú nên nhanh thích thêm mấy người đi.”

Tô Duệ tức đến nổi hét a lên rồi lại cúp máy. Nhưng cậu ta cũng nhắc nhở tôi vài điều, tôi quyết định hết giờ làm đi thăm cái người khiến cuộc sống của tôi nhàm chán ấy. Nghĩ như thế tôi lại thấy trước đây mình quá ngu ngốc, anh luôn bận rộn, còn tôi nhàn nhã, sao tôi cứ phải chờ anh rảnh thời gian tới tìm tôi nhỉ?

Lúc tới bệnh viện đã là 6 giờ tối, tôi tìm quanh nhưng không thấy Giang Thần nên bèn gọi cho anh: “Anh ở đâu đây?”

“Bệnh viện.”

“Chỗ nào bệnh viện?”

“Phòng bệnh, em đến rồi hả?”

“Ừm, anh ở phòng nào, để em lên.”

“Không cần đâu, em cứ chờ ở dưới sân, anh đi xuống tìm em.”

Tôi tìm một ghế trống để nhìn thấy trong sân để ngồi, tuy bây giờ trời đã tối, trong sân ít người ngồi nhưng lại rất nhiều người qua lại. Trên mặt họ ai ai cũng có vẻ lo lắng ít nhiều nhưng tôi cũng không để tâm lắm bởi vì còn đang mãi nhìn chăm chăm các cửa ra vào. Không hiểu sao tôi vô cùng hồi hộp chờ Giang Thần xuất hiện, chẳng khác nào thời cấp ba, mỗi lúc ngồi nói chuyện với bạn bè nhắc tới tên anh, tìm lại đáp nhanh hơn một chút.

“Em làm gì thế?” Đứng sau có người đẩy tôi một cái. Bởi vì tôi vốn đang ngồi rướn người nhìn về phía hành lang nên chỉ bị đẩy nhẹ một cái tôi theo đà lao xuống đất, suýt nữa ngã chống vó, may có anh kéo lại. Tôi ngoảnh lại, Giang Thần đang nhìn tôi một cách bất đắc dĩ: “Sao chỉ việc ngồi mà em cũng ngồi không xong thế?”

Tôi nhìn anh cười: “Sao em không thấy anh xuống đây?”

Anh chỉ chỉ cầu thang đằng sau: “Anh đi từ trên tầng xuống.”

Tôi cười hi hi, đứng lên ôm tay anh, nói: “Em mời anh đi ăn.”

Anh hỏi: “Sao hôm nay em vui vẻ thế?”

Tôi đáp: “Nhìn thấy anh nên vui đó.”

Anh híp mắt nhìn tôi, như nghe thấy chuyện cười, nói: “Nếu đã vui thế thì ngày nào em cũng đến đi.”

Tôi gật đầu liên tục: “Em thấy anh bận như vậy, sau này em sẽ thường xuyên tới thăm anh.”

Anh cười xoa đầu tôi: “Em ngoan ngoan nghe lời thế này, anh không quen đâu.”

Tôi cảm thấy lời này của anh không đứng trên phương diện chân thật để biểu đạt, hình như mỗi khi đối mặt với anh thì chẳng có lúc nào tôi ngoan ngoan, nghe lời cả.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay rồi hỏi: “Em muốn ăn gì? Anh không thể đi xa bệnh viện quá.”

Tôi đáp: “VẬY quán đắt nhất ở gần đây thì sao? Em mời, anh trả tiền.”

Anh cười đùa: “Da mặt em đúng là dày thật đấy.”

“Đâu có.” Tôi vô cùng kiêu ngạo, mạnh miệng: “Nguyên tắc của cuộc đời em là “ăn xong phải miệng, chùi đít chạy lấy người!””

Nói xong, chính tôi cũng sờ nhìn anh. Giang Thần sờ người hai giây, sau đó bỗng nhiên cười to. Một bác sĩ vẫn đang mặc áo blouse trắng đứng ở hành lang bệnh viện cười to đúng là mất hình tượng, đầu anh cười có đẹp trai đến đâu cũng phải lòi ra ngoài quất cho ba mươi roi.

Giang Thần đưa tôi ra ngoài từ cửa sau bệnh viện, anh nói muốn dắt tôi tới một quán lẩu rất ngon.

Tôi hỏi: “Mùa hè mà anh đưa em đi ăn lẩu?”

Anh đáp: “Quán đó cả năm đều có lẩu. Bọn họ có món lẩu tình nhân khá ngon. Muốn đưa em đến lâu rồi, chờ đến mùa đông thì lâu quá!”

Muốn đưa em đến lâu rồi...

Tôi dừng bước, nước mắt chỉ chực muốn trào ra.

Giang Thần ngoảnh lại, nhìn tôi khó hiểu: “Sao thế?”

Tôi đưa tay ra: “Anh dắt em đi.”

Anh nhìn trái nhìn phải, thở dài cầm tay tôi: “Sao em vẫn còn trẻ con như thế nhỉ.”

Tôi thấy lúm đồng tiền ẩn ẩn hiện hiện trên má anh. Ừ, chẳng lẽ anh không trẻ con chắc?

Nồi lẩu bốc khói nghi ngút, hai chúng tôi cả người đều mồ hôi nhễ nhại. Hơi nóng không chỉ nóng nực mà còn khiến tôi bứt rứt không yên. Bởi vì tôi đang nói chuyện của Tô Duệ với Giang Thần, tôi còn đang thấp thỏm mong anh ghen một chút. Không đúng, phải ghen lồng lộn lên, tức giận lật bàn lật ghế cũng được, chỉ cần nước lẩu nóng không văng lên người tôi là được.

Nhưng Giang Thần chỉ gấp thêm miếng thịt dê bỏ vào trong bát tôi, nói: “Em đừng vội đắc ý.”

Aiz, em đã giấu kín như thế vậy mà anh vẫn nhìn ra.

Tôi kể: “Tô Duệ hỏi em cả đời chỉ thích một người chẳng lẽ không cảm thấy nhàm chán ư, anh thấy sao?”

Anh đáp: “Có lẽ cũng hơi nhàm chán, anh chưa thử qua.”

Tôi ngẩn ngơ một lúc mới hiểu được lời anh nói, gõ bát: “Anh nói lại lần nữa.”

Anh lại gấp thêm miếng thịt dê vào bát tôi: “Bà anh bảo ai mà gõ bát đều là ăn mày.”

Tôi không chịu bỏ qua còn tiếp tục hỏi: “Anh đã từng thích ai nữa?”

Anh trầm tư, chuyển động mắt rồi mới nói: “Dù sao anh cũng chưa thấy buồn chán.”

Tôi thấy anh có vẻ thà chết không nói, tức giận buột miệng: “Giỏi, dù sao em cũng không bằng lòng cả đời này chỉ thích một mình anh.”

Giang Thần cũng vừa gõ lên bát vừa nói: “Nhưng anh cảm thấy nếu cả đời chỉ thích một người thì rất tốt, giống như khi phẫu thuật, phải nhanh, quyết đoán, chuẩn xác.”

Đúng là bệnh nghề nghiệp...

Ba câu không thoát khỏi nghề...

Chúng tôi còn đang hùng hồn thảo luận về chủ đề “tình yêu duy nhất” thì đột nhiên Giang Thần nhớ tới chuyện gì đó, quay sang hỏi tôi: “Dạo này em có tới nhà anh không?”

“Hả?” Tôi vẫn chưa nắm được trọng điểm: “Đến nhà anh á?”

Anh lườm tôi: “Chìa khóa anh đưa em vẫn còn giữ chứ hả?”

Tôi bỗng hiểu ra nhưng lại hơi thắc mắc: “Em quên mất đã cầm chìa khóa nhà anh, mấy hôm nay anh vẫn chưa về nhà à?”

Anh trả lời: “Vẫn chưa, bệnh nhân phẫu thuật hôm chủ nhật có địa vị rất lớn, cấp trên yêu cầu anh phải trực ở bệnh viện 24/24.”

“Ai vậy?” Tôi với lấy túi xách sau đó bắt đầu lục lọi tìm chìa khóa, vừa tìm vừa hỏi.

“Là người lần trước đưa em đi tham gia tiệc tối đó, bí thư Trương. Trong văn phòng anh còn một chùm chìa khóa dự phòng, em đã để ở đâu?”

Tôi gãi đầu: “Anh đưa chìa khóa cho em làm gì?”

Chẳng lẽ anh muốn em nửa đêm đột nhập tới nhà anh à? Sao anh lại không biết xấu hổ thế chứ...

Anh lại gấp một miếng thịt bỏ vào bát tôi: “Để em đến dọn dẹp nhà hộ anh, em giả vờ giả vịt làm gì. Thịt trong bát em đầy sắp rơi ra rồi kìa, rốt cuộc em có ăn không hả?”

Tôi cũng không để ý bát mình đã nhiều thịt như vậy, không ngờ anh làm nhanh như thế.

Đây là bữa lẩu nhanh nhất mà tôi từng ăn, từ lúc gọi món cho tới khi ăn xong chưa đến hai tiếng đồng hồ. Sau khi ăn xong, hai người chúng tôi chẳng khác nào vừa đi tắm mưa về, có cảm giác cả người bốc mùi chua cực kì.

Quay lại bệnh viện, Giang Thần đến ký túc xá tắm rửa, còn tôi đến văn phòng đợi anh, lúc tắm về anh còn mang cho tôi cả một tuần quần áo thay ra bảo tôi về nhà giặt sạch.

23. Chương 23

Khi đang cầm túi quần áo đi qua hành lang bệnh viện, tôi bắt gặp một cô gái xinh đẹp. Ban đầu cô ấy thoáng nhìn qua, sau đó gật đầu cười chào: “Hi, Trần Tiểu Hi.”

Tôi cũng mỉm cười đáp lại: “Chào cô, Hồ Nhiễm Nhiễm.”

Thực ra tôi đã nhận ra cô nàng từ xa rồi, phụ nữ có thân hình quyến rũ như cô ấy đi đâu cũng dễ dàng thu hút sự chú ý. Chẳng qua tôi không dám chào cô ấy trước, chỉ sợ cô ấy nhìn tôi vẻ ngây thơ vô số tội rồi hỏi lại, cô là?

Xấu hổ nhất, là những lúc người ta tưởng mình “thấy sang bắt quàng làm họ” như thế đấy.

Hồ Nhiễm Nhiễm nhăn nhăn mũi, chỉ vào túi bóng đen lớn tôi đang cầm trên tay, nháy nháy mắt và hỏi: “Cô giết bạn trai mình rồi chặt đứt thân thể đấy à?”

Tôi ngẫm lại lời “bé” y tá nói hồi trước, bệnh tim của bệnh nhân kia tái phát đúng lúc đang trên giường với phụ nữ. Mà người phụ nữ đấy chắc hẳn là Hồ Nhiễm Nhiễm đang đứng trước mặt tôi đây. So ra thì thủ đoạn mưu sát người tình như vậy mới là ác nhất.

Tôi đáp: “Là quần áo bẩn của anh ấy, còn mùi mà cô ngửi thấy là mồ hôi của tôi.”

Cô nàng chu đôi môi đỏ mọng, huyết sắc: “Đảm đang ghê?”

Tôi cúi đầu mỉm cười, khiêm tốn nhưng lại tỏ vẻ tôi đây đúng là đảm đang hơn người bình thường.

Han huyên được đôi câu, tôi đang muốn rời đi thì Hồ Nhiễm Nhiễm lại cất tiếng hỏi: “Có thể hút điều thuốc với tôi không?”

Tôi nghĩ người mình toàn là mồ hôi, chẳng khác nào mùi xác chết thối vậy mà cô ấy còn không né tránh, quả thực là tình nghĩa đáng quý, nếu giờ mà tôi lại từ chối thì không hay cho lắm. Vì thế tôi liền gật đầu, đi theo cô ấy tới một góc cầu thang yên tĩnh.

Cô ấy đưa cho tôi một điều thuốc, tôi kẹp nó giữa hai ngón tay quan sát. Điều thuốc màu trắng thuần dài, chỗ đầu lọc còn có một hình trái tim đỏ đẹp đẽ.

Cô ấy châm thuốc trước sau đó lại gần muốn bật lửa cho tôi. Tôi hơi lúng túng, nhưng cũng đành nhắm mắt rướn người tới, lại gần mới thấy da cô ấy đẹp thật, vừa mịn lại vừa trắng. Tôi cứ tưởng da cô ấy đẹp như vậy là do trang điểm nhưng không ngờ đó lại là vẻ đẹp tự nhiên, quả là trời sinh quynh rũ.

Hồ Nhiễm Nhiễm nhả một hơi thuốc ra, làn khói trắng vẩn vút quanh gương mặt cô nàng, đẹp ma mị như yêu tinh lác mông ra trận trong phim Tây Du Ký.

Tôi nhìn điều thuốc kẹp trong tay, cảm giác mình cũng “ngầu” giống mấy cô gái nổi loạn trong phim điện ảnh, thật sự đẹp không cưỡng lại được. Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng xong, tôi mới đưa điều thuốc lên miệng, cắn chặt răng, hít mạnh một hơi, bao nhiêu khói hít hết vào họng khiến tôi ho khan liên tục, nước mắt lưng tròng.

Hồ Nhiễm Nhiễm mỉm cười nhìn tôi, từ từ nhả khói tiếp: “Trần Tiểu Hi, cô chưa bao giờ hút thuốc à?”

Tôi vỗ vỗ ngực, nhịn ho đáp: “Tôi... khụ khụ... chưa hút thuốc bao giờ.”

Ho xong, trong miệng đều là mùi vị bạc hà, tôi hỏi: “Mọi thuốc lá đều có mùi bạc hà à?”

Cô ấy lắc đầu: “Không, thuốc này chỉ để phụ nữ làm ra vẻ hút thuốc thôi.”

Tự đáy lòng tôi thấy xấu hổ vô cùng, ngay cả giả vờ hút thuốc bản thân cũng không làm được.

Tôi và Hồ Nhiễm Nhiễm cùng dựa vào lan can cầu thang, tôi lại thử hút điều thuốc kia lần nữa, chỉ là kẹp ở giữa hai ngón tay nhìn nó cháy từng chút từng chút một. Trong đầu tôi vẫn nghĩ rất cuộc cô ấy gọi tôi đến để làm gì.

Hút một điều thuốc xong, sau đó búng tàn thuốc xuống dưới tầng và nói: “Ngày nào Trương Thiên Dung cũng đều ở bệnh viện quynh rũ người đàn ông của cô đấy.”

Tôi giật mình đánh rơi cả điều thuốc được kẹp trong tay: “Con gái của bí thư Trương à?”

“Là cháu gái!” Cô nàng cười, sửa lại: “Cô đã quên lão già kia có thể chết bất cứ lúc nào rồi à?”

Tôi hoài nghi, chỉ sợ là đây là cái bẫy. Nếu tôi đáp lại thì biết đâu lại có một đám người mặc áo đen đột nhiên từ bốn phương tám hướng lao tới bắt tôi nhốt lại trong tù thì sao, cho nên tôi không dám hé răng.

Hồ Nhiễm Nhiễm nói tiếp: “Tôi chỉ muốn nhắc cô một tiếng, đừng để cô ta thực hiện được ý định.”

Tôi trầm nghĩ, chị gái à, chị quan tâm tới chuyện yêu đương của em còn hơn cả bố mẹ em đấy ạ

Tôi nói: “Không đâu, tôi rất yên tâm về anh ấy.”

Hồ Nhiễm Nhiễm đột ngột kích động, đập mạnh lên lan can gỗ kêu bang bang và nói: “Cô yên tâm ư? Cô dám tin đàn ông à?”

Tôi đang định nói tôi tin đàn ông cũng không phải tội gì lớn, chị cần gì phải kích động như thế....

Cô ấy lại tiếp tục đập lan can gỗ đó: “Cô quá ngây thơ rồi, tình yêu không giống như cô nghĩ đâu.”

Tôi nghĩ thầm, hình như cô ấy đang quan tâm thái quá tới chuyện tình cảm của tôi thì phải...

Bởi vì tình yêu của tôi thuộc loại “gương vỡ lại lành” cho nên tôi cực kỳ khiên tốn hỏi lại cô ấy, thế thì tình yêu nên nói như thế nào. Cô ấy thoáng sững người, sau đó lắc đầu tự mĩa mai: “Tôi cũng không biết tình yêu như thế nào, tôi chỉ biết làm nhân tình mà thôi.”

...

Chúng tôi im lặng đối mặt một lúc lâu, sau đó cô ấy lại châm một điếu thuốc, cất lời: “Tóm lại, cô nên để bạn trai cô cách xa người nhà họ một chút, tốt nhất là cách càng xa càng tốt, tôi không hại cô đâu.”

Trái lại câu này tôi rất tin, bởi hại tôi cô ấy cũng chẳng được lợi gì, mà cũng không tính là khiêu chiến. Đây gọi là dùng dao trâu giết gà.

(Dao trâu giết gà: ý chỉ sự khoa trương, phóng đại)

Tôi nghĩ vậy liền cười: “Ừm, tôi sẽ nói với anh ấy. Cám ơn cô, tôi về nhà trước đây.”

Cô nàng vẫy tay tạm biệt.

Tôi rời đi nhưng chỉ hai, ba phút sau đã phát hiện ra mình không tìm được đường về. Tôi có một tật rất xấu, đó là bệnh mù đường. Muốn nhớ đường thì phải nhớ được dấu hiệu gì đấy, ví dụ màu sắc của cột mốc đường, thùng rác màu gì hoặc trên đường có viết mấy tấm biển cấm tề bậy gì đó không. Nhưng lúc này đi cùng Hồ Nhiễm Nhiễm, tôi lại quên không để ý nên giờ không biết đi ra ngoài thế nào

Tôi chỉ còn cách quay lại góc cầu thang, Hồ Nhiễm Nhiễm vẫn đang dựa vào lan can, lẳng lặng nhả từng đọt khói thuốc cô quạnh.

Tôi vốn không định quấy rầy bóng lưng trông thô lương đến mức có thể chảy ra nước mắt của cô ấy, nhưng thực sự không còn cách nào khác. Tôi giả vờ ho khụ khụ hai tiếng. Cô ấy ngoảnh lại, tôi nói: “Ồ... Ừm.... Tôi không tìm thấy lối ra...”

Vẻ đẹp thốn thức bị tôi phá rối, cô ấy ném điếu thuốc đang hút dở xuống đất, bất đắc dĩ nói: “Đi theo tôi.”

Tôi lấy chân giẫm tắt tàn thuốc hoàn toàn xong mới đi theo cô ấy ra ngoài hành lang ban đầu.

Ra đến hành lang, chúng tôi cùng nhìn thấy Trương Thiên Dung đang ngồi trên băng ghế dài cúi đầu khóc, để phù hợp với định luật ngôn tình, ngồi bên cạnh cô ta không ai khác chính là Giang Thần.

Hồ Nhiễm Nhiễm quay sang nhìn tôi: “Thấy chưa, đáp trả đi.”

Tôi vừa nghe thấy đã cuống cả lên, nghĩ mình bị cận nhẹ nên không nhìn thấy rõ, cho nên tôi liên tục hỏi lại: “Đáp ở đâu? Đáp ở đâu?”

Hồ Nhiễm Nhiễm ngậy người hỏi ngược lại tôi: “Cái gì mà đáp ở đâu?”

Tôi đáp: “Không phải cô vừa bảo đáp trả à? Tay Giang Thần đánh vào đâu, tôi bị cận nên nhìn không rõ.”

Hồ Nhiễm Nhiễm nhìn tôi bằng nửa con mắt, nói đầy vẻ khinh thường: “Ý tôi là người ta đang dụ dỗ kia kìa.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm: “Nói sớm có phải tốt không, dọa tôi chết khiếp...”

Cô nàng chau mày lắm bầm: “Sao tôi lại cảm thấy bị quyền rũ khá nghiêm trọng nhỉ...”

Có lẽ do hai chúng tôi đứng giữa hành lang nên khá dễ nhìn thấy, chỉ chốc lát sau hai người họ đã phát hiện ra sự tồn tại của chúng tôi. Giang Thần nhìn tôi đầy thắc mắc, sau đó vẫy vẫy tay ý bảo qua đó.

Tôi vừa nhấc chân thì Hồ Nhiễm Nhiễm đã kéo tôi lại ngay, lớn tiếng nói: “Để anh ta lại đây, việc gì cô phải đi qua đấy!”

Tôi nhăn nhó nhìn Giang Thần cầu cứu. Anh chau mày nhưng vẫn đứng lên lại gần chỗ chúng tôi.

“Sao em vẫn còn ở bệnh viện?” Anh kéo tôi khỏi tay Hồ Nhiễm Nhiễm.

“À, em cũng đang định về.”

Hồ Nhiễm Nhiễm cười khẩy: “Vội đuổi bạn gái về như thế để làm gì?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Giang Thần vẻ mong đợi, lúng túng gượng cười, ý là tôi cũng không biết bà chị này uống nhầm thuốc gì nữa.

Giang Thần đang định nói gì đó, Trương Thiển Dung bỗng nhiên đứng dậy. Cô ta nắm chặt tay tôi, cúi đầu, nước mắt tí tách rơi trên hai mu bàn tay tôi, nức nở: “Cô đừng hiểu nhầm bác sĩ Giang, chỉ là tôi... Chỉ là buồn quá, anh ấy chỉ an ủi tôi thôi.”

Tôi cười gượng rút tay về, nói: “Không, không, không, tôi hiểu. Tôi không hiểu lắm đâu.”

Tôi vừa nói vừa lén đưa tay ra sau lưng Giang Thần, sau đó lau hết nước mắt trên tay vào áo blouse trắng của anh.

Giang Thần lườm tôi.

“Hừ, an ủi, tôi lại chỉ thấy sờ mó nhau thôi.” Hồ Nhiễm Nhiễm lại cười mỉa mai.

Tài năng của cô ấy khiến tôi báỉ phục sát đất luôn! Rõ ràng cách dùng từ “an ủi” với “sờ mó” này còn sốc hơn cách “chảy xuống” với “hạ lưu” của tôi làm trong sách bài tập hồi cấp một năm đó nhiều.

“Cô... cô nói vậy!” Trương Thiển Dung giậm chân, sau đó che miệng bắt đầu bài ca “oan ức” nghẹn ngào tĩnh lặng không một tiếng động. Đáng vẻ yếu đuối đó cũng có mấy phần khiến người ta phải thương xót.

Tôi dùng âm thanh nhỏ nhất có thể hỏi Giang Thần: “Làm sao vậy giờ? Anh an ủi đi? Hay là “sờ mó”?”

Giang Thần không để ý tới tôi mà quay sang nói với Hồ Nhiễm Nhiễm: “Cô Hồ, vừa nãy bí thư Trương tỉnh lại có tìm cô.”

Nói xong anh xoa xoa đầu tôi, và nói: “Muộn thế này rồi, để anh đưa em về.”

Sau đó kéo tay tôi đi luôn.

Tôi bị anh kéo đi nên lảo đảo mấy bước, vừa đi còn vừa ngoái lại nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy cảnh hai người kia đang nhìn nhau hằm hằm. Đúng lúc Giang Thần kéo tôi vào chỗ rẽ thì nghe thấy một tiếng “bốp” đằng sau.

Tôi giật mình muốn ngoảnh lại xem nhưng lại bị Giang Thần kéo đi tiếp.

Tôi vô cùng tò mò, rốt cuộc cái tát vừa rồi là ai đánh... Theo lý thuyết, Hồ Nhiễm Nhiễm vốn không phải dạng vừa, rất có khả năng sẽ ra tay đánh người nhưng thân phận cô ấy chỉ là tình nhân nên bị ăn tát cũng không có gì khó hiểu... Đây đúng là một bài toán khó với người có chỉ số thông minh thấp như tôi. Nhưng không sao, nếu ngày mai đến bệnh viện thì chỉ cần hỏi một y tá bất kỳ là có thể hóng được từ đầu tới cuối, nói không chừng còn có cả clip HD nữa đấy. Thời đại này à, chuyện gì cũng có thể dễ dàng giải quyết dựa vào khoa học kỹ thuật.

Giang Thần đưa tôi tới cổng bệnh viện, tôi hỏi: “Không phải anh phải trực ở bệnh viện à?”

Anh cởi áo blouse rồi đưa cho tôi: “Em mang cả cái áo này về đi, toàn là mùi nước hoa của cô ta, hơi chết đi được!”

Tôi nhét áo blouse vào túi: “Anh muốn đưa em về không?”

Anh do dự đôi chút, rồi hỏi: “Em tự về một mình được chứ?”

Tôi gật đầu: “Ừm.”

Anh nói: “Thế thì đi đường cẩn thận một chút, về đến nhà thì nhớ gọi điện cho anh.”

Tôi vẫn gật đầu: “Ừm.”

Anh hài lòng xoa người vào trong.

Tôi vò vò đầu, thở dài, ít nhất anh cũng phải chờ em bắt được taxi thì hãy vào chứ!

Tôi đứng bên đường vẫy đến lần thứ ba vẫn không bắt được chiếc taxi nào. Tôi quyết tâm bản thân nhất định sẽ trả thù Giang Thần không biết lãng mạn vào một ngày nào đó. Ví dụ, anh mà nhìn tôi dịu dàng thì tôi sẽ nói mất anh toàn gỉ kìa; anh cầm tay tôi thì tôi sẽ hỏi sao tay anh toàn mồ hôi thế; anh hôn tôi, tôi sẽ nói miệng anh hôi quá, còn nếu ác hơn thì tôi sẽ bảo rằng anh còn dính rau kìa...

Đúng lúc đang rửa thềm thì một chiếc xe ô tô từ từ dừng trước mặt tôi. Cái xe này trông quen quen, mà cái người lái xe cũng quen lắm! Người ta thò đầu ra ngoài nói với tôi: “Lên xe đi, anh đưa em về nhà.”

Tôi hỏi: “VẬY... còn lệnh của cấp trên thì sao?”

Anh đáp: “Có bác sĩ khác rồi.”

Tôi lại hỏi: “Thực sự không chuyện gì chứ?”

Anh trả lời: “Nếu có chuyện thì anh sẽ không để ý tới em đâu. Nói ít thôi, tóm lại em có lên xe không, nếu không lên anh về đây.”

Tôi ôm túi quần áo lên xe, dọc đường đi đều cười không khép miệng lại được, thỉnh thoảng còn hát một hai câu cho đến khi khi Giang Thần hừ một tiếng rồi vặn nút volume radio trên xe lên mức lớn nhất.

Một lúc sau, Giang Thần thực sự không chịu nổi nữa, anh nói, rốt cuộc em cười buồn nôn như thế vì cái gì hả?

Tôi rung đùi, đắc ý nói, không có gì, em chỉ quá vui vì anh đưa em về thôi.

Tôi vô cùng hài lòng, tôi có thể về nhà, chúng mình có thể cùng về nhà rồi.

24. Chương 24

Xe chạy đến dưới nhà tôi, nhờ ánh đèn xe thấy một bóng người đang đứng cạnh cột điện bên đường, dáng đứng nghiêng người dựa vào cột điện của người đó chẳng khác nào mấy diễn viên trong phim truyền hình, trong tay còn kẹp điều thuốc đang lập lòe cháy dở.

Trẻ vị thành niên hút thuốc, đúng là không tốt chút nào. Tôi đã thấy một số hình ảnh cảnh báo tác hại của thuốc lá ở Hồng Kông – Hút thuốc lá có thể dẫn đến liệt dương. Cậu trai trẻ à, đừng kích động, kích động quá sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng đó!

Giang Thần hỏi tôi: “Sao cậu ta lại ở đây?”

Tôi lắc đầu trả lời: “Không biết nữa.”

Anh hỏi tiếp: “Em thật sự không biết à?”

Tôi đáp: “Em thật sự không biết mà. Nhưng nếu anh “nghiêm hình tra khảo” thì em cũng sẽ cung khai, thực ra em hẹn cậu ta đến vụng trộm hẹn hò mà thôi.”

Giang Thần lườm tôi, nói: “Em xuống xe tự giải quyết cho tốt đi, anh chờ trên xe.”

Tôi nói: “Hay là anh cứ lao thẳng đến đi, tông cậu ta vào cột điện luôn. Hồi còn bé, em từng thấy cảnh đó trong phim Cột đèn có ma! Hay lắm đấy!”

(ND: Cột đèn có ma hay còn gọi là Love in the Time of Twilight, là một bộ phim điện ảnh Hồng Kông chiếu năm 1995)

Anh nói: “Em xuống đi, anh tông luôn cả em nữa cho thành Cột điện có hai con ma.”

Tôi ngượng ngùng xuống xe, song mới bước được hai bước, Tô Duệ đã xông tới trước mặt tôi. Cậu ta chỉ vào xe, chất vấn: “Sao chị lại ở cùng anh ta?”

Tôi cố tình kéo dài giọng: “Để chị nghĩ thử một chút đã... Ừm... Nếu chị nhớ không nhầm thì anh ấy là bạn trai chị!”

Tô Duệ hơi sững sờ, trong mắt thằng bé không giấu nổi sự buồn bã, đau khổ. Tôi thấy hơi mềm lòng. Tôi không nên cho rằng tình cảm của cậu ta là trò đùa chỉ bởi vì nó còn nhỏ tuổi. Trước đây, khi tôi thích Giang Thần còn ít tuổi hơn cậu ta.

Tôi nhìn điều thuốc trong tay cậu ta, giọng nói nhẹ nhàng đi hơn rất nhiều: “Hút thuốc rất hại cho sức khỏe.”

Cậu ta ném điều thuốc xuống, dùng chân giẫm giẫm: “Nếu em bỏ thuốc, chị có thể...”

“Không thể.” Tôi ngắt lời: “Em đừng như vậy, chị không thích em.”

Cậu chàng xoa xoa mũi: “Nhưng mà em rất thích chị mà.”

Tôi gật đầu: “Ừ, chị biết.”

Cậu chàng lại nói: “Em sẽ không thích ai khác như thích chị nữa đâu.”

Không đâu, em biết.

Tôi cố gắng xoa dịu bầu không khí: “Ha, đừng như vậy, đợi tới khi em thích mấy cô gái 15-16 tuổi xinh xắn, dễ thương thì đến lúc đó em lại hối hận, nghĩ ngờ ánh mắt mình bây giờ.”

Cậu ta im lặng chậm rãi ngồi xổm xuống, vùi đầu vào giữa hai chân. Tôi ngây người, ngoảnh lại nhìn Giang Thần trong xe sau đó lại cúi đầu nhìn cậu ta, chân tay luống cuống: “Em sao thế?”

Mãi sau vẫn không thấy trả lời, tôi cũng đành ngồi xổm xuống, vỗ vỗ bả vai cậu ta: “Sao vậy? Bị đau chỗ nào à?”

Giọng rầu rĩ của cậu ta vang lên: “Em không sao, chị cứ mặc kệ em.”

Tôi lại hỏi: “Em bị đau chỗ nào phải không? Hay là để Giang Thần xem cho em nhé?”

Đột nhiên cậu ta ngẩng đầu lên quát: “Chị tránh ra đi, đừng làm phiền em!”

Tôi sợ hết hồn, không phải bởi tiếng quát mà là nước mắt của cậu ta.

Mũi tôi hơi cay cay. Thằng bé mới mười bảy tuổi mà thôi, có lẽ tôi là thất bại đầu tiên trong tình cảm của nó, giống như tôi khi đó thích Giang Thần nhưng anh lại không thích tôi vậy. Người mình thích nhưng không thích mình, là chuyện khổ sở đến nhường nào.

“Chị đi đi, bạn trai chị đang chờ trong xe kia kìa.” Có vẻ cậu chàng đã bình tĩnh lại.

Tôi xoay người vẫy vẫy tay ra hiệu cho Giang Thần tỏ ý “Anh cứ về trước đi”. Anh lập tức gửi một tin nhắn cho tôi, nói vậy anh quay lại bệnh viện trước, em xử lý xong chuyện thì gọi điện cho anh.

Xe Giang Thần rời đi, bốn phía xung quanh dường như cũng tối hơn, cũng may một lát sau đèn đường đã được bật lên.

Tôi vẫn ngồi xổm bên cạnh Tô Duệ như thế, không lên tiếng, căn bản tôi không biết nói gì, còn cậu ta vẫn đang khóc. Ánh đèn đường kéo dài hai cái bóng của chúng tôi trên mặt đường.

Khi tôi đang nghĩ chúng tôi sẽ ngồi như thế này đến bao giờ, có một cô bé học sinh mặc đồng phục tiểu học, buộc tóc hai bên, đeo cặp sách trên vai đi tới. Cô bé lấy tiền từ trong túi quần đồng phục ra, cả một nắm màu sắc rực rỡ, sau đó lấy một tờ đưa cho tôi: “Cô ơi, cô cầm tiền này mua kem cho anh đi, đỡ anh đừng khóc nữa ạ!”

Tôi nhìn về mặt ngây thơ của đứa bé cấp một đang đứng trên cái bóng của mình, nghiêng răng nghiêng lợi: “Này, em-gái-nhỏ! vì sao gọi cậu ta là anh, còn chị lại là cô hả?”

Cô bé nắm chặt tiền khóc chạy đi.

Lúc này Tô Duệ mới mở miệng nói chuyện: “Để tiền lại rồi hãy đi...”

Tôi cười đẩy đẩy cậu ta ra: “Này....”

Cậu ta lau mặt, than thở một tiếng: “Chết tiệt, mắt mặt quá!”

Tôi an ủi: “Chị mới là người mắt mặt, đứa bé kia còn gọi chị là cô đây này.”

Cậu ta cũng an ủi tôi: “Con bé đó ghen tị không xinh đẹp như chị đấy.”

Nói xong, cậu ta đứng lên, tiện tay kéo cả tôi dậy.

Tô Duệ nói: “Em không sao rồi, chị lên nhà đi.”

Tôi hỏi: “Thật không sao hả?”

Cậu ta đáp: “Có lẽ thế. Em quyết định từ nay về sau không cần lấy chị làm nguồn cảm hứng thiết kế nữa.”

“Á! Nhắc đến quần áo...” Tôi bỗng nhiên nhớ ra, vỗ đầu một cái: “Chị để quên túi quần áo ở trên xe Giang Thần rồi!”

Cậu ta bất mãn: “Quần áo gì? Chị mua quần áo sao không tới cửa hàng em? Chị quá đáng lắm, có tiền còn không cho bạn bè kiếm chút.”

Tôi lườm cậu ta: “Đây là quần áo của Giang Thần, chị mang về nhà giặt.”

Tô Duệ bĩu môi: “Anh ta để chị giặt quần áo cho mình ấy à? Thế mà không thèm chăm sóc chị à?”

Tôi đáp: “Bạn Tô Duệ nhỏ à, khích bác chia rẽ cũng vô dụng thôi.”

“Không phải em đang khích bác chia rẽ. Nếu là em thì nhất định tôi sẽ không để chị làm những việc đó.”
Cậu ta nói chắc như đinh đóng cột: “Chị em từng nói, con gái sinh ra là để được yêu thương.”

Tôi gật đầu lấy lệ: “Chị của em dạy em tốt lắm đấy!”

Cậu ta còn nói: “Đúng thế. Chị em còn dạy, nếu chị “thà chết không theo” thì em cứ “bá vương ngành thượng cung” đi!”

(ND: Bá Vương ngành thượng cung: “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] đồng âm với “cưỡng gian”, mà “cưỡng gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” thay thế cho hai từ “cưỡng gian”)

Tôi cảnh giác lùi về sau hai bước: “Cái này chắc chỉ là đùa thôi nhỉ?”

Cậu ta vỗ vỗ bả vai tôi, khen ngợi: “Có vẻ chị tìm hiểu khá kỹ về tính hài hước nhà em rồi nhỉ?”

...

Tôi nghiêm mặt khiêm tốn: “Có tìm hiểu một chút, chỉ một chút thôi.”

Tô Duệ bảo tôi về trước, nói thấy tôi lên tầng cậu ta sẽ đi. Nhưng tôi nhất quyết không chịu, tôi nói cứ để chị nhìn em đi trước, tránh để em nhân lúc chị lên nhà lại lấy súng ra bắn chết chị.

Vậy mà cậu ta cũng không tức giận, còn nói: “Yên tâm đi, nếu chết cũng là em chết, chị sẽ không chết đâu.”

Tôi ngẫm nghĩ một lát vẫn kiên quyết để cậu ta đi trước. Tôi nói: “Chị phải trông thấy em đi trước, em có chết cũng phải chết xa xa một tí, chết ở chỗ này ảnh hưởng đến giá phòng quanh đây.”

Cậu ta xem thường tôi: “Giá phòng chỗ chị thấp không phải càng tốt à? Như thế chị mới mua được.”

“No, no, no.” Tôi lắc lắc ngón trỏ, tặc lưỡi: “Có thấp chị cũng không mua nổi. Tiền lương một năm của chị chắc cũng chỉ đủ mua một WC thôi, cho nên chị vẫn luôn hi vọng giá phòng quanh đây đừng bao giờ giảm. Nếu đã không mua nổi thì mọi người cùng không mua nổi đi, giống như bất động sản năm 2012 đó, phải chết thì mọi người cùng chết cho công bằng.”

Cậu ta lại lườm cợt thường tôi, sau đó tức giận hậm hạp bỏ đi.

Tôi nhìn theo cái bóng cậu ta in xuống lòng đường ngày càng bị rút ngắn, rút ngắn rồi kéo dài trở lại. Tôi chỉ hi vọng lúc cậu ta nhớ lại chuyện này thì còn nhớ rõ cậu ta đã ngẩng đầu ưỡn ngực rồi đi mà không phải đau khổ nhìn thấy tôi dứt khoát quay đi không ngoảnh lại.

Cũng có thể là do tôi nghĩ nhiều, có lẽ khi cậu ta nhớ lại cũng chỉ nhớ tới hai chân ngắn ngủn của tôi vật lộn leo lên

Tôi vào phòng, bật đèn lên, đúng lúc ấy thì điện thoại reo, tôi giật mình nhìn ngó xung quanh theo phản xạ rồi mới lấy điện thoại ra. Là Giang Thần.

Tôi nhận cuộc gọi: “Alo, anh còn ở dưới nhà không?”

“Không, làm sao vậy?”

Tôi nói: “Đèn phòng em vừa sáng thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, thời gian vừa khớp, y hệt như bộ phim kinh dị dịp Valentine.”

Anh ở đầu dây bên kia khẽ cười: “Em xem mấy bộ phim linh tinh nhiều quá rồi đấy!”

Tôi phản bác: “Trước kia là ai lừa em tới ký túc xá xem phim kinh dị cùng hả?”

Anh nói: “Thế ai suốt ngày âm ỉ muốn xem nhưng lại không dám ngồi xem một mình hả?”

Tôi vặn lại, tính cả nợ cũ: “Nhưng có lần anh còn cho em xem clip hướng dẫn của khoa anh! Còn khủng khiếp hơn cả phim kinh dị!”

Giang Thần nói: “Anh chẳng thấy cái đó có gì khủng khiếp cả.”

Tôi la lên: “Lại còn không khủng khiếp à? Con dao phẫu thuật rạch một hình chữ U trên da đầu nhẹ nhàng như cắt đậu, sau đó lật miếng da lên rồi khoan một một lỗ ở trên hộp sọ, rồi cho cái nhíp vào trong cái đồng máu me bầy nhầy bên trong gạt qua gạt lại.”

Anh nói: “Khá lắm, em nhớ các bước phẫu thuật rất rõ đấy.”

“Có thể không nhớ rõ à?” Mặt tôi như đưa đám, nói: “Lúc bọn họ lật mảnh da đầu lên em quay sang còn thấy anh cười là lạ, tay còn bắt chước động tác của họ mở quyển phác thảo của em! Dọa em không dám rời mắt khỏi màn hình một giây, chỉ sợ nhìn sang lại thấy anh có hành động biến thái nào khác.”

Tôi nghĩ rằng những câu chuyện kinh dị đáng sợ nhất là những người xung quanh mình biến thành ma quỷ... biến thành quái vật... biến thái... hoặc thành kẻ thù.

Do chưa kịp phòng thủ đã bị tổn thương, còn là thương tổn nặng nề nhất.

Giang Thần im lặng một lúc lâu mới nói: “Nếu anh nhớ không nhầm thì lúc ấy anh đang nhìn mấy bức phác thảo của em; còn nếu anh vẫn nhớ không nhầm, phần lớn người được phác thảo trong tranh anh thấy vô cùng quen, hơn nữa tư thế còn không đỡ nổi, ví dụ như, anh quỳ trên đất khóc lóc.”

...

Lần này tới lượt tôi im lặng. Tôi có một tập bản vẽ phác thảo, nhìn bên ngoài không khác những tập bình thường là mấy nhưng bên trong có mấy bản phác thảo “chuyên dùng” lúc tôi và Giang Thần cãi nhau để tôi phát tiết bực mình. Tôi vẽ không ít bức tranh châm biếm, đề cao nữ quyền: ví dụ Giang Thần đang quỳ dưới đất nước mắt ngấn nước mắt dài cần xin tôi tha thứ, nói tất cả đều là lỗi của anh ấy, nói anh không bằng cầm thú; hay là bức tranh khác đang vẽ Giang Thần nằm rạp trên mặt đất, còn tôi vênh váo tự đắc cầm roi đánh anh; ví dụ một bức khác lúc đó anh đang quỳ trên sàn nhà, còn tôi cầm điều khiển nằm trên sofa, tôi bảo anh lấy cho tôi chén nước nhưng động tác của anh lại chậm vì vậy tôi đập vào mông anh một cái, anh ngã lặn xuống đất, đứng dậy còn cúi đầu nói cảm ơn....

Vì vậy tôi chuyển hướng câu chuyện: “Chắc anh gọi điện đến hỏi em xử lý chuyện Tô Duệ thế nào hả?”

May mà anh đồng ý phối hợp, anh hỏi: “Thế nào rồi?”

Tôi kể: “Trước mắt cảm xúc hai bên đều ổn định, nữ không có ý định ngoại tình, nam không phải là người đồng tính, cũng không có ý định chen chân vào mối quan hệ của người khác.”

Anh nói: “Xử lý không xong thì để anh, đừng quên trong lòng em anh chính là bác sĩ quái dị, biến thái.”

Tôi cười gượng ha ha hai tiếng, nói: “Đâu có, đâu có.”

Anh còn nói: “Đúng rồi, quần áo anh bảo em về giặt giúp vẫn còn ở trên xe, anh sẽ để lại cho em giặt. À, phải rồi, tối nay em có thể vẽ thêm bức tranh anh quỳ trên bàn giặt ở ban công.”

...

Haiz, bất cứ lúc nào có cơ hội là Giang Thần lại châm chọc, mỉa mai tôi. Có mỗi chuyện này mà làm mãi mà không biết chán.

25. Chương 25

Phó Phái đang ở nỗi giận đùng đùng ở trong văn phòng bởi vì anh ta lại không biết dùng cái máy photo mình mới mua. Tư Đồ Mạt đang bưng cốc trà ngồi trên ghế ngâm nga mấy điệu hát dân gian. Nhìn thấy Phó Phái nổi giận luôn luôn khiến cô nàng vui vẻ.

Đạo này đang là mùa ít khách, tất cả mọi người đều rảnh rỗi đến điên người. Công việc mỗi ngày chỉ là ngồi giết thời gian, nhưng xem xét đến lòng tự trọng của sếp Phó Phái, hai người chúng tôi thường thường giả vờ bận tới mất tới mũi, đúng là hành hạ cả thể xác và tinh thần người ta.

Phó Phái đá thúng đụng nia một lúc, sau đó nói phải ra ngoài bàn chuyện. Anh ta vừa ra khỏi cửa, Tư Đồ Mạt liền kéo ngay cái ghế tới ngồi cạnh tôi, cười ha hả: “Cái cậu nhóc dễ thương ngày hôm qua là ai đấy?”

“Ai cơ?”

Tư Đồ Mạt nói tiếp: “Hôm qua lúc tan làm chị bị một cậu nhóc ngăn lại. Ban đầu chị tưởng do mình đẹp nên cậu ta định “cướp sắc”... Được rồi, em đừng nhìn chị với cái mặt như thế nữa, chồng chị toàn khen chị xinh đẹp như hoa như ngọc đấy! Tóm lại là cậu nhóc dễ thương đó hỏi chị địa chỉ nhà em. Thế cậu nhóc có đến tìm em không?”

Tôi thu lại vẻ mặt chế nhạo, tức giận nói: “Đã không quen cậu ta mà chị lại cho địa chỉ nhà em, nếu chẳng may cậu ta là biến thái thì sao?”

“Đừng ồn ào nữa, cậu ta mỗi câu đều gọi em gái xinh đẹp, em gái xinh đẹp ơi, đừng nói là cho địa chỉ nhà em mà ngay cả bảo hạ thuốc mê em thì chị cũng làm.”

Tôi nói: “Chị vui vì cậu ta gọi là “em gái” xinh đẹp đúng không?”

Tư Đồ Mạt cười hi hi: “Em thật thông minh. Cậu ta là ai vậy hả?”

“Em trai của đồng nghiệp Giang Thần.”

Tôi kể lại qua loa đại khái, bởi vì Tư Đồ Mạt vẫn chưa cảm thấy sức hấp dẫn của phụ nữ đã kết hôn như chị ấy đã giảm đi nhiều, mà sức hút của tôi thì không đủ khiến chị ấy ghen tị. Vì không muốn tổn thương lòng ham hư vinh của mấy bà chị đã lấy chồng nên đành tự hạ thấp mình, tôi nói: em thấy rất là lạ, em chỉ là một cô gái bình thường cũng không biết rốt cuộc mầm non của Tổ quốc đó nhìn trúng em ở điểm gì nữa.

Chị ấy an ủi tôi: “Em không cần phải tự hạ thấp bản thân, càng trẻ tuổi, tư tưởng người ta lại càng khó giải thích. Con chị còn cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới này là Cừu xinh đẹp cơ đấy!”

(ND: Cừu xinh đẹp trong phim Cừu vui vẻ và Sói xám một bộ phim hoạt hình dài tập của Trung Quốc)

Sao tôi cảm thấy trong lời này có ẩn ý gì đó nhỉ...

Chị ấy còn nói: “Thực ra chị thấy cậu nhóc đó được đấy, trâu già gặm cỏ non, cũng tốt cho răng.”

Tôi lườm: “Chị biến đề!!!!”

Tư Đồ Mạt bật cười: “Dầu sao cũng tốt hơn em một ngày ngóng trông cái điện thoại mười mấy hai mươi lần. Chắc là ngóng điện thoại của bạn trai chứ gì!”

Ở trước mặt chị ấy, tôi lại nhìn điện thoại một lần nữa xem có gì mới không, sau đó kiêu ngạo nói: “Là em thích thế!”

Cô ấy cười liếc tôi, bỗng chốc nói rất nghiêm túc: “Chị đang nghĩ đến một chuyện, đó là nếu hai em cười thì chị sẽ cho con trai chị làm phù rể nhí, chắc chị cũng được lì xì nhĩ?”

Bạn trông người này xem, mở miệng khép miệng đều là tiền. Bỗng dưng tôi cảm thấy cô đơn, tôi với chị ấy nói chuyện không cùng đề tài.

Tôi lấy luôn lời chị ấy bực mình đáp lại: “Cho dù chồng chị biến thành chú rể của em thì chị cũng đừng mơ lấy được tiền lì xì.”

Đến tận buổi chiều, Phó Phái vẫn chưa quay lại cho nên trước giờ tan làm khoảng một tiếng, tôi với Tư Đồ Mạt phân công nhau chuẩn sớm. Vì sợ Phó Phái kiểm tra đột xuất nên bọn tôi còn chuyển tiếp cuộc gọi từ điện thoại công ty đến di động. Đừng tưởng chúng tôi trốn việc chuyên nghiệp như thế, thực ra chúng tôi chỉ... thường xuyên trốn việc mà thôi.

Trước kia, sau khi trốn về sớm tôi thường tới sớm ngồi chờ ở ga tàu điện gần nhà, sau đó đeo tai nghe nghe nhạc. Giờ tan tầm, tàu điện ngầm chở khách giống như băng chuyền trong nhà xưởng, chở từng người từng vật tới những nơi khác nhau.

Tôi vừa nhìn dòng người qua lại như con thoi, vừa mừng thầm trong bụng. Đúng là hời rồi.

Nhưng bây giờ đã là người có bạn trai rồi, tôi phải bỏ ngay mấy cái hứng thú rẻ tiền này đi, tan làm xong việc đầu tiên phải đến bệnh viện cùng Giang Thần vun đắp tình cảm

Bởi vì tôi không ở bên anh ba năm liền nên trong lòng luôn cảm thấy lo lắng, còn vì sao như vậy thì thật khó giải thích.

Trên đường đến bệnh viện, tôi gọi điện thoại cho Giang Thần. Điện thoại vừa kết nối, hai chúng tôi cùng nói một câu “Anh/em đang ở đâu?”.

Tôi đáp trước: “Em đang trên đường tới bệnh viện.”

Anh nói sau: “Anh đang trên đường đến công ty em.”

Tôi la lên: “Á! Vậy làm sao giờ?”

“Ra khỏi cổng viện rồi rẽ phải có một cửa hàng đồ uống, em tới đó uống chút gì đấy đợi anh.”

Tôi ngẫm nghĩ rồi đáp: “Hay là em đợi anh ở bên đường nhé?”

Chủ yếu là Phó Phái vẫn đang giữ hai tháng tiền lương của tôi, mà khu vực quanh bệnh viện bao giờ cũng đắt hơn chỗ khác. Lần trước mua trứng luộc nước trà ở đây cũng đắt hơn chỗ khác năm hào... Tôi nghèo lắm...

“Vậy em đứng ở bên đường đợi anh, đừng đi đâu cả, anh tới ngay.” Giang Thần nói.

“Ừm, anh lái xe cẩn thận nhé.”

Nửa tiếng sau, lúc Giang Thần tìm thấy tôi ở cổng viện thì tôi đang ngồi co ro run rẩy sau một thân cây.

Sinh lão bệnh tử, thế giới này thật khó lường, mà bệnh viện là nơi “khó lường” nhất. Trong vòng ba mươi phút tôi ở sảnh bệnh viện cũng xảy ra một số chuyện bất ngờ.

Quay trở lại ba mươi phút trước, sau khi cúp điện thoại của Giang Thần, tôi mỉm cười hạnh phúc tìm một chỗ ngồi đợi anh.

Có lẽ là khoảng mười phút sau, trên tầng đột nhiên vang tiếng phụ nữ hét chói tai, cùng với tiếng chân người hoảng loạn chạy rầm rập đằng sau. Đợi đến lúc tôi kịp phản ứng thì một người phụ nữ tóc tai bù xù lao từ tầng hai xuống, ngã rầm xuống trước mặt tôi, chỉ cách khoảng năm bước chân.

Tôi thấy người phụ nữ đó đang vô cùng hoảng sợ, hai mắt đầm nước mắt.

Tôi thấy cô ấy nằm trên mặt đất giãy bành bạch như cá, sau đó yên lặng.

Tôi thấy miệng cô ấy sùi bọt mép.

Và tôi thấy một đám bác sĩ, y tá chạy từ trên tầng xuống, ầm ĩ vô cùng: “Mau, mai tiêm cho cô ta một liều thuốc an thần.”

Tôi thấy cái mũi tiêm to dùng chọc vào tay cô ấy.

Tôi muốn nói các người điên rồi phải không! Cô ấy không còn động đậy các người tiêm thuốc an thần cái nỗi gì! Các người thích tiêm chích thế à? Các người là thầy thuốc, chứ không phải là ong vò vẽ!

Nhưng tha thứ cho tôi, một câu tôi cũng không cất tiếng lên được.

“Trần Tiểu Hi? Trần Tiểu Hi?” Giang Thần ngồi xổm quơ quơ tay trước mặt tôi, gương mặt không giấu nổi vẻ lo lắng: “Em sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à?”

Tôi hoảng hốt nhìn anh, há miệng thở dốc nhưng lại không thốt nên lời.

Giang Thần nắm chặt tay và nhìn thẳng vào mắt tôi, sau đó anh nói một cách cực kì bình tĩnh: “Tiểu Hi à, nhìn thẳng vào mắt anh. Không phải sợ, bây giờ anh sẽ hỏi em, em chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu thôi, biết chưa?”

Tôi gật đầu.

Anh hỏi: “Em có bị thương không?”

Tôi lắc đầu.

Anh xoa tay tôi: “Em thấy cảnh khiến em thực sự sợ hãi hả?”

Tôi lại gật đầu.

Anh tạm dừng một chút rồi thấp giọng hỏi tiếp: “Tai nạn giao thông sao?”

Tôi lắc đầu.

Anh lại nói: “Vậy người...”

Anh không nói hết chỉ ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi và khuyên nhủ: “Đây là bệnh viện, bất kể em nhìn thấy cái gì cũng đừng cảm thấy sợ hãi. Họ chỉ bị bệnh hoặc bị thương mà thôi, hoặc là...”

Hoặc là đã đến lúc.

Thời tiết tháng bảy nóng như đổ lửa, Giang Thần ôm chặt tôi như vậy thì ngoài cảm động ra, kỳ thật tôi cảm thấy rất nóng.

Anh ôm tôi thêm một lát, có lẽ cũng cảm thấy nóng nên liền kéo tôi đứng lên rồi dắt vào trong xe ngồi. Anh cất lời: “Anh ra ngoài gọi điện thoại đã, sẽ quay lại nhanh thôi.”

Tôi gật đầu, thực ra tôi đã bình tĩnh hơn nhiều rồi. Chỉ là vừa rồi biểu hiện sợ hãi tột độ, đột nhiên lại khôi phục như thường thì không hay lắm vì vậy đành tiếp tục làm ra vẻ yếu đuối, hoảng loạn.

Sau khi Giang Thần quay lại thì vẻ mặt cũng nhẹ nhõm hơn, anh nói: “Anh biết đã xảy ra chuyện gì. Bệnh nhân đó không sao cả, chỉ bị gãy xương và chấn động não thôi. Không nguy hiểm tới tính mạng đâu.”

Tôi thở phào một hơi. Phải đối mặt với sống chết của người bệnh người làm bác sĩ y tá thật bình tĩnh, chỉ cần không có người chết thì cũng không phải là việc gì lớn.

Tôi gật đầu ra vẻ đã biết.

Giang Thần không khởi động xe mà nghiêng người sang nhìn tôi: “Còn sợ không?”

Tôi lắc đầu, có vẻ bây giờ tôi thích dùng ngôn ngữ cơ thể để biểu đạt hơn

Anh vuốt ve tóc tôi: “Cô gái đó thật tình, uống thuốc tẩy tử tử trước mặt người yêu cũ. Anh người yêu cũ đưa cô ta tới bệnh viện rửa ruột nhưng cô ta sống chết không chịu. Hai người giằng co nên cô ta bị trượt chân rơi từ tầng trên xuống.”

Đúng là Giang Thần hiểu tôi rõ nhất, biết tôi là người thích hóng chuyện nên mới kể chuyện này để gợi lên sự tò mò trong tôi rồi phân tán lực chú ý. Vậy nên tôi không còn cảm thấy quá sợ hãi.

Tôi chớp mắt hỏi anh: “Thế người yêu cũ của cô gái đó phải ứng thế nào?”

Giang Thần véo má tôi: “Làm sao anh biết được, bây giờ em chịu nói chuyện rồi hả?”

“Vừa nãy em bị dọa sợ mà!” Tôi làm nũng: “Ai bảo anh để em một mình ở bệnh viện chứ!”

Anh không phản bác lại tôi, chỉ nói: “Sẽ không có lần sau đâu, hai ngày nữa anh sẽ đưa em đi thăm bệnh nhân đó.”

Tôi nói: “Trong khoảng thời gian sắp tới, em không muốn đến gần bệnh viện đâu.”

Giang Thần cười: “Sợ hãi trốn tránh không phải là thói quen tốt.”

Tôi muốn giận chân làm nũng như người ta vẫn nói nhưng mỗi tội lại đang ngồi trong xe nên không tiện thể hiện, cho nên đổi thành chu miệng nói: “Nhưng mà em thực sự không dám mà.”

Anh nói: “Sau này đến hay không tùy em.”

Tôi giận tái mặt, trong lòng vừa tủi thân vừa tức giận. Anh vẫn luôn như vậy. Hồi cuối cấp ba, anh hướng dẫn môn Toán cho tôi, mười câu thì tôi làm sai chín câu rưỡi, nửa câu đúng thường là giải phương trình bậc hai không thể đơn giản hơn. Có lần bức quá, tôi quăng bút đi không thèm làm nữa, thầy dạy Toán bảo không biết giải bài tập thì làm tốt bài trắc nghiệm và điền vào chỗ trống là được rồi.

Giang Thần nói, kệ cậu, sau này đừng nhắc tới chuyện thi cùng trường đại học với tớ nữa, dù sao tớ và cậu cũng không cùng trình độ.

Hồi bé tôi thường bị những lời nói như vậy làm cho tổn thương, tất nhiên là sau đó sẽ chui vào bàn học khóc một hồi, khóc chán rồi ngẩng đầu lên thấy Giang Thần vẫn còn bên cạnh, lúc ấy anh đang tập trung sửa bài tập cho tôi.

Tôi liếc qua nhìn thấy đủ màu chữ chì chít trên trang giấy. Màu đen là đáp án đúng, màu xanh là phương pháp giải, màu đỏ là công thức toán học, bút nhớ highlight màu vàng là cách giải thứ nhất, cách giải thứ hai, thứ ba...

Tôi lau khô nước mắt nói: “Cậu viết chì chít ra vở tớ như thế thì tớ xem thế nào được? Mà nhiều cách giải như thế tớ cũng không nhớ được.”

Sau đó, mỗi lần có bài thi Toán, rất nhiều bạn cùng lớp đều mượn bài của tôi để chép lại. Lúc đó tôi mới nhận ra sự quý giá của nó. Tôi thậm chí có nên thu phí những bạn chép bài trước giờ không đây, mà còn phải đền đáp Giang Thần như thế nào nữa! Cuối cùng, tôi quyết định vẽ một người đẹp như tiên nữ giáng trần trong sách giáo khoa Toán của cậu ấy. Người đẹp ở trang thứ nhất mặc áo len, sang những trang sau thì mỗi trang lại cởi bỏ một lớp, từ phụ kiện tóc, giày tất, quần áo,... nhưng vì vấn đề thuần phong mỹ tục nên cuối cùng tôi vẫn tới trang cuối vẫn để người đẹp mặc áo yếm với quần đùi siêu ngắn, Hơn nữa, vì muốn chứng minh tôi là một người rất hiểu biết, thỉnh thoảng tôi còn kết hợp với nội dung được dạy, ví dụ như bên cạnh định lý Pi-ta-go tôi sẽ vẽ người đẹp lộ mông... Tôi cảm thấy mình là người có ơn tất báo, ở thời đại vong ân phụ nghĩa như hiện nay quả là không dễ dàng.

Giang Thần khởi động xe, tôi xịu mặt giận dữ, rất rất muốn cãi nhau, muốn mắng anh là tên khốn, nhưng tôi không dám...

Tôi nhát lấm lấm...

26. Chương 26

Tôi rất sợ Giang Thần tức giận, thực ra tôi cũng rất sợ người khác giận tôi, thế nhưng Giang Thần không phải là người khác, nếu để so sánh thì tôi sợ Giang Thần hơn. Hoặc có thể nói tôi đều hoảng hốt mỗi khi có ai đó giận mình, kể cả Giang Thần, bởi tôi không biết anh có giận thật không. Mà khi tôi không biết anh có giận mình không, tôi không biết nên sợ hay không nên sợ nữa, vì không biết nên sợ hay không, mà tôi lại đâm ra sợ hãi... Mọi người thấy tôi ăn nói lung tung, lộn xộn như thế chắc là đã hiểu rồi chứ?

Vì thế dọc đường tôi đều len lén nhìn anh, càng nhìn lại càng cảm thấy anh đang tức giận, còn vì sao lại giận tôi cũng không biết. Thực ra tôi vẫn chưa thấy chút manh mối nào cả nhưng nếu giận thì chắc chắn là anh đang tức giận, nếu không phải thì bạn cứ cần tôi đi.

Tôi đưa tay kéo cổ tay áo, ngón tay còn gõ nhẹ lên tay anh hai cái: “Em đói rồi!”

Anh liếc nhìn tôi: “Ừ.”

“Ừ cái gì mà ừ?” Tôi tự cho là nên làm nũng nên lay nhẹ cánh tay anh: “Anh dẫn em đi ăn đồ ngon đi...”

Anh run run, giữ tay tôi ra: “Đang lái xe, đừng lộn xộn.”

Tôi bĩu môi, ngoan ngoãn ngồi im.

Mười giây sau, tôi lại cất tiếng hỏi: “Em đi thi bằng lái xe được không?”

“Không được.”

“Sao chứ?”

“Em không mua nổi xe đâu.”

.....

“Chery QQ thì em vẫn có thể mua được.”

(ND: Chery QQ là một loại xe của Trung Quốc sản xuất)

“Em mà lái xe kiểu gì cũng đâm vào người ta, lại gây thêm ùn tắc giao thông.”

Hừ... Anh cũng độc mồm độc miệng quá đấy!

Tôi đành đổi chủ đề: “Vậy anh nói xem em đi làm tóc xoắn được không?”

Anh nhìn qua kính chiếu hậu: “Không được.”

“Sao nữa?”

Anh nghiêng người nhìn tôi: “Xấu.”

Tôi nhin

Tôi cười làm lành: “Hay là em đi cắt ngắn nhé?”

“Không được.”

Tôi cãi lại: “Chẳng phải trước đây anh nói thích em để tóc ngắn à! Còn nói trông rất trẻ trung.”

Anh quay sang nhìn, như đang đánh giá tôi, sau đó nói: “Có à? Có thể anh chỉ thuận tiện nói thế thôi.”

...

Đến đây, tôi hoàn toàn bỏ nói chuyện vui vẻ với anh.

Cho nên, sau đó tôi hùng hổ hét tên anh: “Giang! Thần!”

“Hử?” Mặt anh tỉnh bơ, cũng chẳng thèm nhìn tôi.

Tôi cắn răng, hùng hồn tuyên bố: “Ngày mai em sẽ đến bệnh viện tìm anh ăn cơm!”

Anh sững sờ một lát: “Không cần.”

Tôi cũng ngây người, không ngờ mình đã nhân nhượng đến nước này mà anh vẫn làm cao.

Giang Thần bỗng cười: “Ngày mai anh nghỉ!”

Tôi à một tiếng, nói: “Thế thì để ngày kia đi.”

Anh lại lặp lại lần nữa: “Ngày mai anh nghỉ.”

Tôi nhìn anh đầy khó hiểu, lơ mơ cảm thấy hình như anh đang đợi tôi nói gì đó. Nhưng khổ nỗi chỉ số thông minh của tôi thấp lắm, đành phải hỏi thẳng: “Nghỉ thì làm sao?”

Anh không trả lời câu hỏi của tôi, mà chỉ nhấn mạnh lần nữa: “Anh rất ít khi được nghỉ.”

Tôi bất đắc dĩ, đành phải tỏ ra mình cũng vui cho anh, cười tủm tỉm phụ họa: “Được nghỉ tốt quá rồi, khó khăn lắm mới được nghỉ mà, chúc mừng anh nha.”

Giang Thần chán nản, lườm tôi mấy cái khiến tôi càng chột dạ, nghĩ thầm chẳng lẽ anh được nghỉ tôi phải ăn chay ba ngày, tắm rửa thay quần áo để chúc mừng chắc?

Xe đi chậm lại. Giang Thần lại khôi phục trạng thái như là đang tức giận. Tôi cảm thấy mình tốn bao nhiêu công sức để chọc cười anh nhưng đột nhiên anh nói không vui sẽ không vui. Anh tùy hứng quá đáng.

Vì thế tôi cũng im lặng, lấy di động ra chơi game cho hả giận. Tới khi giết sạch mấy con rắn trong game, tôi mới cảm thấy sảng khoái, vui vẻ. BẠN thấy không, Giang Thần bắt nạt tôi, tôi sẽ ăn hiếp mấy con rắn, thế giới này luôn công bằng thế đấy!

Xe đột ngột dừng lại, tôi nghĩ là đang chờ đèn đỏ nên cũng không để ý nhiều vì vẫn còn đang bận chém giết mấy con rắn. Qua một lúc lâu, tôi đã giết hết mười mấy con rắn mà xe vẫn chưa chạy. Tôi khó hiểu ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, không biết xe đã đậu ở vệ đường từ lúc nào. Tôi quay sang nhìn Giang Thần thì thấy anh cũng đang nhìn mình chằm chằm.

Tôi ngơ ngác hỏi anh: “Sao vậy?”

Anh nói: “Gọi điện cho sếp của em, ngày mai xin nghỉ phép.”

Tôi nhất thời chưa kịp phản ứng lại: “Hả? Vì sao? Sẽ bị trừ tiền đó.”

Anh nói như lẽ đương nhiên: “Bảo em xin nghỉ thì cứ nghỉ đi.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, mà anh lại tránh tầm mắt của tôi, vẻ mặt không được tự nhiên cho lắm. Tôi nhăn mày, nhắm mắt một lát, bỗng nhiên tỉnh ngộ....

Tôi lập tức gọi điện cho Phó Phái: “Alo, sếp Phó hả?”

“Ôi, Tiểu Hi yêu quý, tôi là sếp, không phải phó.” Phó Phái nói.

Tôi trợn mắt: “Đừng đùa nữa, ngày mai em xin nghỉ.”

“Xin nghỉ để làm gì?”

Tôi đáp: “Ngày mai bạn trai em được nghỉ nên em xin nghỉ cùng anh ấy.”

Nói xong, tôi liếc sang thấy mặt Giang Thần cứng lại.

Xin nghỉ xong, tôi cắn môi cố nhịn cười: “Em xin nghỉ xong rồi.”

Anh không được tự nhiên khụ một tiếng: “Ừm.”

“Ha ha ha ha ha...” Cuối cùng tôi vẫn không nhịn nổi cười: “Em... ha ha... anh.. ha ha... Sao anh lại đáng yêu như vậy chứ... Ha ha ha.... Nếu anh muốn em cùng anh.... anh có thể.... ha ha... nói thẳng là được rồi... ha ha.”

“Im miệng.” Giang Thần lườm tôi rồi khởi động xe.

Có người thẹn quá hóa giận kia.

Giang Thần đỗ xe ở bãi gửi xe của siêu thị. Tôi thấy lạ, liền hỏi anh: “Anh muốn mua gì à?”

Anh nói: “Thức ăn.”

Tôi lẩm bẩm nói: “Không thể ăn xong rồi đi mua được à, em sắp chết đói rồi.”

Anh tháo dây an toàn ra rồi quay sang tháo dây an toàn cho tôi: “Mua về nhà nấu.”

“Hả?” Tôi ngạc nhiên: “Em không biết nấu cơm mà, chỉ biết nấu mì thôi.”

Anh nói: “Thế thì nấu mì.”

Giang Thần lừa tôi, bởi vì đồ bên trong xe đầy ngày càng nhiều, thậm chí còn có một con gà, nguyên cả con gà có đầy đủ, cổ chân, đầu cánh.

Tôi nhìn con gà kia sợ hãi không khác nào nhìn thấy khủng long sống lại: “Anh mua cái này làm gì?”

Giang Thần đáp: “Nấu canh.”

Tôi hỏi: “Anh làm à?”

“Không.” Anh trả lời như lẽ đương nhiên.

Trong lòng tôi lăm râm, nếu anh không phải là bạn trai em thì em đã tấn anh một trận rồi.

Sự đóng góp của tôi trong suốt quá trình mua sắm là tự chọn một túi hạt dưa vị bơ, nhưng việc này cũng không cảm thấy mình vô dụng, dù sao da mặt tôi cũng dày.

Giang Thần mang theo túi lớn túi bé. Thấy vậy tôi ngổ ỹ muốn giúp, anh liền đưa cho tôi một túi rau cải.

Tôi nói mình có thể mang giúp anh hai túi. Anh nói tôi đem cứ giữ sức để lát nữa nấu ăn. Tôi khóc không ra nước mắt đây.

Một lần nữa đứng trước cửa nhà Giang Thần, tôi dựa tường chờ anh tìm chìa khóa mở cửa nhưng anh lại nhìn tôi và nói: “Em mở cửa đi.”

Lúc này tôi mới nhớ tới chìa khóa Giang Thần đưa tôi lúc trước, lục lọi trong túi một lúc lâu mới tìm thấy một chùm chìa khóa lạ: “Cái nào đây?”

Cuối cùng cũng đi vào căn hộ của Giang Thần, phòng ở không lớn không nhỏ, hai phòng ngủ, phòng khách, phòng bếp, sắp xếp gọn gàng, giống như nhà mẫu. Tôi đứng ở cửa quan sát, anh đi qua tôi vào trong nhà, tiện tay cầm luôn túi rau cải trên tay tôi.

Tôi vội đi theo sau anh: “Đây là nhà anh thuê hay mua rồi?”

Anh quay lại nhìn tôi chăm chú, ánh mắt vẻ sâu xa: “Sao? Muốn gả cho anh rồi à?”

Tôi thành thực trả lời: “Cũng không phải, em chỉ cảm thấy nếu đây là nhà thuê thì để phòng trống thật lãng phí.”

Dứt lời, tôi mới ý thức được một chuyện, đứng sững tại chỗ, buồn buồn nói: “Mới vừa rồi anh cầu hôn em đấy à? Em có thể trả lời lại một lần nữa được không?”

Anh nói: “Không phải. Không thể.”

Tôi bĩu môi, hai câu trả lời đó cũng không khác nhau là mấy.

“Em đứng ngăn người ở đó làm gì? Mau lại đây giúp anh.”

“À.”

Ba phút sau, chúng tôi nhìn đồng hồ đầy trên bàn bếp rồi ngơ ngác nhìn nhau.

Tôi lên tiếng: “Món đầu tiên anh muốn làm món gì?”

Giang Thần nhăn mày, đáp: “Canh đi! Canh phải nấu lâu lắm.”

Tôi nói: “Vậy thì hầm thôi, nhưng hầm như thế nào?”

Anh nói: “Cắt các thứ ra, sau đó đổ nước vào là được.”

“Thế anh cắt đi! Dù sao anh cũng là bác sĩ, dùng dao quen rồi.”

Anh nhăn nhó mặt mày: “Đó là dao phẫu thuật.”

“Vậy trong nhà anh không có dao phẫu thuật à?”

Anh nhớ lại một chút rồi đáp: “Có, ở ngăn kéo phía dưới tủ tivi.”

Tôi chạy đi lấy hai con dao phẫu thuật về đưa cho Giang Thần: “Đây, dao anh dùng quen đây.”

Anh cầm dao phẫu thuật, nhẹ nhàng đưa vài đường trên con gà, từng mảng thịt rơi ra.

Tôi không kiềm chế được wow một tiếng.

Giang Thần ngoảnh sang nhìn tôi và dặn: “Biết rồi chứ, đặt dao giải phẫu xuống sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

Tôi nhanh chóng đặt con dao phẫu thuật trong tay xuống bàn bếp: “Em rửa rau.”

Vừa rửa rau tôi vừa lén nhìn Giang Thần làm đồ, không nhịn được lại hỏi: “Anh đang làm gì đó?”

Anh trả lời: “Bỏ da, chỉ lấy thịt thôi.”

Tôi nói: “Hầm canh gà thì phải bỏ da lấy thịt hầm thôi à?”

Anh nói: “Không cần hả? Vậy em lấy dao phẫu thuật cho anh làm gì? Dao này cũng không chặt được xương gà.”

...

Mười phút sau, tôi hỏi: Súp lơ rửa sạch rồi phải nấu thế nào?”

Giang Thần đáp: “Cắt hết ra rồi bỏ nồi nấu.”

Lại mười phút nữa trôi qua.

Tôi lại hỏi: “Vậy chỗ xương sườn này làm sao bây giờ?”

Giang Thần lại đáp: “Chặt ra, rồi cho nồi đun.”

Mười phút nữa nữa.

Tôi nghĩ phải tranh thủ một chút: “Hay là chúng ta ra ngoài ăn, tiện thể mua hai quyển sách dạy nấu ăn về đi, lần sau lại nghiên cứu tiếp.”

Giang Thần chặt miếng sườn, giơ dao nhìn tôi u ám: “Hôm nay không nấu được cơm, sau này mình cũng đừng ăn cơm nữa.”

...

Người yêu ơi, chúng ta đừng cậy mạnh nữa được không...

Bởi vì tất cả các món đều chỉ cần cắt nhỏ ra cho vào nồi nên bữa cơm làm xong rất nhanh. Cho nên chưa đến một tiếng các món ăn đã đặt đâu đấy trên bàn. Trước đây niềm vui lớn nhất của tôi chính là những lúc mẹ tôi đặt thức ăn trên bàn, tôi sẽ rón rén đi qua ăn vụng vài miếng, tất nhiên sau đó sẽ bị ăn vài đòn vào mông. Nhưng bữa cơm hôm nay ở nhà Giang Thần tôi hoàn toàn từ bỏ niềm vui đó, tôi tình nguyện làm một người vô vị nhạt nhẽo.

Ngồi đối diện ở bàn ăn hai chúng tôi bốn mắt nhìn nhau ai cũng không chịu động đũa trước.

Giang Thần gấp một miếng súp lơ đưa tới bên miệng tôi, cười nói: “Xưa nay anh chưa tặng em đóa hoa nào, nào, anh tặng em một đóa.”

Tôi không kịp tránh nên đành phải ăn. Mùi vị bình thường, nước trong, rau xanh, nếu không nấu như thì khó mà biết được đang ăn món gì.

Giang Thần trông thấy vẻ mặt của tôi cũng gấp một miếng, ăn xong chau mày hỏi: “Trần Tiểu Hi, đừng nói là em quên bỏ muối đấy chứ?”

Mặt tôi không chút thay đổi: “Đều là anh cho muối mà.”

Anh nhún nhún vai: “Ăn nhiều muối sẽ bị huyết áp cao.”

Tôi cắn đũa hỏi Giang Thần: “Ngày mai chúng ta đi chỗ nào chơi vậy?”

Anh lấy bát mức canh cho tôi: “Đi đâu chứ, ở nhà xem phim.”

Tôi hỏi: “Xem phim gì cơ?”

Anh bỗng dừng tôi cười đầy ý xấu: “Phim H.”

Xét ở mức độ hạ lưu, vô sỉ, xưa nay tôi chưa bao giờ chịu thua ai. Tôi chống cằm, nháy mắt nhìn anh: “Hey, hot boy má lúm, anh đúng là nghịch ngợm lại háo sắc nha...”

Anh rùng mình, đổ cả canh.

27. Chương 27

Cơm nước xong, tôi ngoan ngoãn đi rửa bát đũa. Đang rửa bát, Giang Thần cũng có vào phòng bếp lấy nước. Lúc ấy trong đầu tôi đang tưởng tượng tới hình ảnh đen tối vô cùng - tôi đứng rửa bát, còn Giang Thần ôm tôi từ phía sau.

Cho nên khi Giang Thần bước vào tôi rất hồi hộp, vì muốn có được cái ôm từ đằng sau hoàn mỹ nhất nên tôi hít sâu một hơi, hóp bụng vào.

Nhưng Giang Thần chỉ đứng sau tôi hai giây và nói một câu: “Em cho nhiều nước rửa bát quá rồi đó!”

Sau đó anh đi ra ngoài, tôi khẽ thở dài, bất đắc dĩ phải bỏ hóp bụng.

Rửa bát xong, khi đang chuẩn bị đi ra phòng khách, tôi nghe thấy tiếng Giang Thần đang nằm ở sofa nói vọng vào: “Em xem nước đã sôi chưa anh với.”

Tôi thấy cái ấm điện trên bàn ăn cơm đang bốc hơi nghi ngút, nhưng lúc ấy không biết trong đầu tôi có chỗ nào chạy lệch không mà cứ lăm bắm xem nước đã sôi chưa, xem nước đã sôi chưa, và sau đó thò tay sờ vào ấm. Á á á, tiếng tôi thét chói tai song trong đầu tôi lúc đó đang nghĩ tới miếng bít tết, sau đó mới thấy đau.

Giang Thần chạy lại cầm tay kéo vào nhà bếp, anh kéo tôi có phần thô bạo nhưng thiết nghĩ vì anh sốt ruột nên tôi cũng không để bụng.

Nước chảy ào ào xuống tay, tôi cảm thấy vừa đau vừa rát. Vì để rồi đi sự chú ý nên tôi bèn nói: “Em chắc chắn nước của anh đã sôi rồi.”

Giang Thần rõ ràng đang tức giận, buông tay tôi ra rồi đi ra ngoài: “Em tiếp tục xả nước đi, anh sẽ quay lại ngay.”

Anh cầm theo túi đá chườm quay lại, lấy một viên bỏ vào tay tôi và nói: “Cầm lấy.”

Viên đá lạnh buốt khiến tay tôi run đến tê người, tôi vội bỏ viên đá xuống nhưng Giang Thần lại lấy một viên đá khác đặt vào lòng bàn tay tôi.

Anh bắt tôi cầm đá khoảng mười phút, chau mày hỏi: “Còn đau nữa không?”

Tôi sợ anh lại bắt tôi nắm đá tiếp nên vội vàng lắc đầu nói không đau.

Anh kéo tay tôi lại cẩn thận quan sát một lúc lâu, mãi sau mới bỏ ra: “Ừm, chín ba phần.”

Hiếm khi Giang Thần mới biết nói đùa như thế nên tôi không dám tin. Để tỏ rõ lòng mình, tôi cũng đáp lại anh: “Báo cáo, lần sau sẽ nấu chín năm phần.”

Mặt anh sầm lại, bắt đầu lên lớp tôi mười phút liền, nội dung không ngoài việc “Em nghĩ tay em là cái nhiệt kế à?”, “Sao em không đặt đầu vào ấm nước luôn đi?” Chờ các bạn đến bình luận và đưa ra sáng kiến.

Tôi lặng lẽ ngắm nhìn dáng vẻ tức giận của anh, trong lòng đang không ngừng khen ngợi, anh thật đẹp trai, tính tình cũng nóng nảy thật, tất cả đều tốt quá.

Anh nói một hồi, mới phát hiện tôi vẫn ngơ ngác theo kiểu cây ngay không sợ chết đứng, liền thở phì phò ra ngồi ở sofa trong phòng khác. Thật đáng thương cho người bị phỏng là tôi đây phải tập tễnh, lui thủi đi ra phòng khách. Để anh thấy đau lòng tôi còn cố ý giả bộ lão đảo, yếu đuối.

Giang Thần lạnh lùng nhìn tôi và nói: “Em bị bỏng tay hay bỏng chân vậy hả?”

Tôi ngượng ngùng lại gần, vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi xách của mình, vừa lấy điện thoại ra thì đập ngay vào mắt là mẹ già nhà tôi.

Tôi nhận điện thoại, giọng vô cùng đáng thương: “Alo, mẹ ạ...”

“Tiểu Hi à, sao giọng con thều thào như sắp chết thế?”

“Tay con bị bỏng rồi!”

“Trời ơi, sao lại bị bỏng? Con không sao chứ? Có bị nặng không hả?” Mẹ tôi cuống quýt hỏi.

Quả nhiên bài hát “Trên đời này mẹ là tốt nhất” này không phải không có đạo lý.

Tôi trấn an mẹ: “Con không sao, không sao đâu ạ. Con đã xử lý ổn rồi ạ!”

Bà hỏi: “Sao lại bị bỏng?”

“Dạ... Con lỡ sờ tay vào ấm nước sôi.”

Bên kia đầu dây điện thoại im lặng vài giây, sau đó truyền tới hai chữ: “Bại nào.”

Tôi hơi sững sờ, bị chính mẹ mình dùng hai chữ “sầu sắc” như thế để đánh giá, đúng là trải nghiệm đáng nhớ mà!

Bỗng dưng mẹ tôi lại dịu dàng trở lại: “À, phải rồi, mẹ có việc muốn nói với con đây!”

Trong lòng tôi chợt có dự cảm không lành. Mỗi khi mẹ tôi dịu dàng xưng “mẹ”, y như rằng là có chuyện xấu xảy ra với tôi...

“Bạn thân mẹ có một cậu con trai, cũng ở cùng thành phố với con đây, vừa tuần tú, lịch sự, sự nghiệp ổn định...”

Tôi thở dài đầy vẻ bất đắc dĩ: “Mẹ ơi, mẹ nói vào việc chính đi ạ.”

”Việc chính là, con của cô ấy nghe nói

hai đứa ở cùng thành phố nên muốn quen với con, coi như an ủi nhau lúc cô đơn nhớ nhà.”

Tôi xoa xoa mũi: “Mẹ à, bây giờ nói mấy chuyện làm quen, xem mắt mọi người đều véo von như thế ạ?”

Giang Thần ngoảnh sang nhìn tôi, tôi cười khổ đáp lại anh.

Mẹ tôi nổi nóng lên: “Bây giờ thì thế nào? Có đi hay không?”

Tôi ngẩng đầu thà chết chứ không chịu khuất phục: “Con không đi!”

“Con lặp lại một lần nữa xem?”

“Con không đi!”

Đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, lòng bàn tay chợt thấy mát mát, tôi cúi xuống thấy Giang Thần đang thoa thuốc cho mình.

Mẹ tôi cao giọng hơn: “Con đừng tưởng mình bại não mà nghĩ mình vẫn là thiếu nữ! Giờ con là gái ế, gái ế rồi.”

Tôi đáp: “Mẹ ạ, không giấu gì mẹ, con là con của mẹ đó. Nếu không có việc gì thì mẹ cứ đi chơi mát chượp của mẹ đi, không cần phải lo chuyện bao đồng của con nữa đâu!”

“Mẹ không cần biết, con không đi cũng phải đi!”

“Con đã nói không đi thì sẽ không đi, mẹ muốn con đi thì cứ đánh chết con!”

“Mày đừng tưởng mẹ không dám, mẹ đánh gãy chân mày để cậu ta vào bệnh viện thăm mày luôn.”

“Mẹ tưởng con sợ mẹ ấy hả? Mẹ cứ làm thử đi!”

“Mày cứ chờ đó, mẹ đi mua vé xe, xem xem mẹ có đánh gãy chân mày không?”

“Mẹ đến đi, con chờ mẹ.”

“Mày cứ chờ đấy, mẹ chắc chắn sẽ đến.”

“Mẹ cứ đến đi, con chờ ạ.”

“Mày cứ chờ đấy, mẹ chắc chắn sẽ đến.”

.....

Cứ lặp đi lặp lại như thế hơn mười lần, Giang Thần tự dưng giật lấy điện thoại của tôi, câu đầu tiên đã nói: “Cháu chào cô, cháu là Tiểu Giang ạ.”

Tôi bị dọa cho nhảy dựng, theo bản năng định nhảy lên giật lại điện thoại nhưng Giang Thần đã nhanh tay nắm lấy cổ tay tôi, sau đó coi như không có chuyện gì tiếp tục nói chuyện phiếm với mẹ tôi: “Dạ, đúng rồi ạ, cháu là Tiểu Giang ở nhà đối diện, Giang Thần ạ.”

“Mẹ...” Tôi sốt ruột nói, nhưng bị Giang Thần cúi đầu lườm, tôi liền im luôn.

“Vâng, phải ạ, cháu và Tiểu Hi đang ở cùng nhau. Dạ, không phải không phải, là cháu không đúng, cháu không để ý tới, nhất định cháu sẽ tới thăm cô chú. Dạ, đúng ạ... Vâng... Cháu biết rồi...”

Cuối cùng Giang Thần nói: “Cô ơi, vậy Tiểu Hi có cần phải đi xem mắt nữa không ạ?”

Tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi cười gượng trong điện thoại, sau đó hai người nói tạm biệt.

Giang Thần trả điện thoại lại cho tôi: “Giải quyết xong rồi.”

Tôi cầm di động trong tay mà khóc không ra nước mắt, tiếp theo tôi nên đối mặt như thế nào với ông bố tôi thù dai nhà mình đây....

Tôi nắm chặt di động trước ngực, tựa như đang vẽ cô gái trẻ đang cầu nguyện nghĩ đủ loại đối sách trong đầu. Hay là nói với bố là Giang Thần không thể không có tôi, và tôi cũng không thể không có anh ấy, chúng tôi cần nhau như cá cần nước, nhân dân cần nhân dân tệ...

Ngay trong lúc tôi đang suy nghĩ rất nhập thần, đồng hồ gõ 10 tiếng báo giờ. Bấy giờ tôi mới sực nhớ ra chuyện gấp cần giải quyết, đó là - tôi có nên báo anh đưa tôi về nhà không?

Theo kinh nghiệm cá nhân của tôi, thời điểm để bảo bạn trai đưa về nhà rất quan trọng, việc này sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ tốt đẹp của hai người. Thời điểm đó không thể quá sớm, bởi vì có thể anh ta sẽ nghĩ bạn cảm thấy thời gian bạn ở cùng anh ta dài đằng đẳng nên bạn muốn về, nghĩ bạn muốn sớm cắt đứt mối quan hệ, nhưng bạn cũng không thể nói quá muộn được, bởi vì anh ta sẽ nghĩ bạn là người dễ dãi, suồng sã.

Mà trải qua nhiều năm nghiên cứu cùng kinh nghiệm thực tế thì lúc này là thời điểm tốt nhất là... tôi cũng không chắc nữa. Cho nên kệ đi, nếu chuông đồng hồ gõ mười tiếng, cũng coi như duyên phận, vậy 10 giờ đi.

Vì thế tôi nói với Giang Thần: “Giờ cũng không còn sớm nữa, em phải về nhà rồi.”

Anh bưng hai cốc nước: “Uống xong cái này rồi nói sau.”

”Gì đó? Tôi nghiêng người qua xem.

“Trà chanh đá.”

“À à.” Tôi nhận lấy, thuận miệng nói đùa: “Anh sẽ không bỏ thuốc đó chứ?”

Anh uống một hớp rồi nghiêng đầu nhìn tôi cười: “Bất cứ lúc nào anh cũng có thể xử em tại chỗ.”

Tôi cười ngược: “Ha ha, em chỉ nói đùa thôi.”

Anh cười nói: “Anh cũng chỉ nói đùa thôi.”

Bởi vì câu nói đó của anh mà tôi như ngồi trên đồng lửa, mà Giang Thần vẫn ung dung, bình thản, vừa uống nước vừa nhìn tôi cười cười, nhất là cái lúm đồng tiền trên má, âm hiểm mà lãng tử, bí ẩn như cái hầm rượu.

Tôi gơ tay đầu hàng: “Là em sai, em sai em không nên nói đùa với anh như vậy, em không thử phẩm hạnh đạo đức của anh, là em bĩ ối.”

Anh gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng vẫn nhìn tôi cười như cũ.

Trước đây tôi nhìn nụ cười tới mức nào nhưng mà bây giờ tôi chỉ muốn xé rách nụ cười của anh, hoặc là... xe rách quần áo của mình nằm xuống nói làm luôn đi, chết sớm siêu sinh sớm....

Đương nhiên tôi không làm như vậy, như vậy thì quá dễ dãi, mà rụt rè là quy tắc của tôi cho nên tôi lại nói: “Em uống trà xong rồi, anh đưa em về đi.”

Giang Thần thản nhiên nói: “Hay là đêm nay ở lại đây luôn đi.”

Tôi nuốt nước bọt, trong chốc lát không biết trả lời như thế nào, đành phải nín thở vì sao ư, vì tôi muốn mặt mình đỏ bừng xấu hổ đó.

Giang Thần cũng có vẻ không được tự nhiên, anh khụ khụ lên tiếng giải thích: “Anh muốn nói ngày mai đỡ phải sang nhà đón em nữa, dù sao ở đây cũng có hai phòng.”

Tôi buột miệng nói: “Hai phòng hả...”

Anh hỏi: “Em thất vọng lắm à?”

Anh đúng là hiểu tôi, nhưng mà tôi sợ anh vì thế lại kiêu ngạo. Mà từ nhỏ chúng ta đã được giáo dục, kiêu ngạo sẽ khiến bạn rút lại phía sau. Vì không để cho anh rút lại phía sau, cho nên tôi đành liều mạng phủ nhận. Tôi nói: “Nào có, anh nói bậy gì vậy..... em cái đó... là vì em không mang quần áo để tắm rửa.”

Tôi thấy anh có vẻ không tin lắm nên lại giải thích: “Thật đó, em cũng ngủ cùng anh ở bệnh viện rồi mà, cho gì em có ý nghĩ biến thái gì cũng đã sớm làm rồi, cho nên em cũng không thích ngủ cùng với anh đâu.”

Tục ngữ có câu “càng tô càng đen”” tôi bây giờ đúng là tình trạng đó đây.

Giang Thần ra vẻ đã hiểu, còn rất độ lượng nói: “Anh hiểu rồi.”

Bây giờ tôi cũng không có hứng thú muốn biết anh đã hiểu cái gì nữa, cho nên tôi lên tiếng hỏi: “Vậy anh tìm cho em một bộ quần áo ngủ đi, em muốn tắm rồi đi ngủ.”

Tôi nghĩ gì vậy chứ, thẳng thắn vô tư là cách duy nhất để che giấu vẻ chột dạ.

Giang Thần còn thẳng thắn hơn cả tôi, anh nhìn tôi một chút rồi đáp: “Em thấp như thế, anh đưa em cái áo phông là đủ che hết rồi.”

28. Chương 28

Bởi vì tôi không có đôi chân thon dài như người mẫu nên không thể mặc quần áo đàn ông sexy, quyến rũ như họ được. Vì thế tôi lấy cái quần đùi bóng rổ của anh để mặc. Có điều, với anh đó là quần đùi, còn tôi mặc vào lại thành quần lửng. Khi nhìn thấy tôi đi ra từ phòng tắm, Giang Thần ôm bụng cười ngặt nghẽo, còn bảo tôi hay là đi diễn hí khúc đi. Trước đây thấy mình thấp thật, nhưng không ngờ lại thấp đến mức này.

Tôi xách quần lên rồi đánh anh, nhưng không biết đánh thế nào lại ngã lăn ra đất. Có lẽ là do sức hút nam châm khác phái, sức hấp dẫn giữa hai người yêu nhau lại cách nhau quá gần nên thành ra cảm xúc bùng nổ.

Giang Thần đỡ tôi nằm trên đất, dịu dàng nhìn tôi, có lẽ khoảng hai, ba giây hoặc là hai, ba phút gì đó. Tóm lại là tôi nuốt nước bọt ba lần liền. Lần thứ ba chưa kịp nuốt xuống anh đã hôn tôi rồi. Đó là nụ hôn vị chanh. Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy như đang hôn bình xịt phòng thơm nhưng sau khi anh cắn nhẹ môi dưới của tôi thì tôi yên tâm rồi bình xịt phòng đâu có biết cắn người.

Nụ hôn của anh mang theo sự nhiệt tình xưa nay chưa từng có, mãnh liệt và nóng bỏng, thiêu đốt mỗi chỗ da thịt anh chạm vào, nhiệt độ cơ thể tôi cũng tăng vùn vụt. Vả lại, những vết chai trên tay anh vuốt ve lưng tôi càng khiến cơ thể tôi bốc hỏa, tôi còn đang nghĩ có thể mờ ở eo tôi sẽ bị đốt dần, đốt dần tới khi thành hai đoạn...

Trước khi vén áo của tôi lên, Giang Thần còn hỏi tôi một câu đầy tượng trưng: “Có sợ không?”

Tôi mạnh miệng: “Không.”

“Em chắc chứ?”

“Chắc chắn.” Tôi ngẩng đầu lên hôn anh.

Anh tưởng thật, chốc lát đã cởi áo tôi ra....

Hai giây sau, tiếng hét chói tai đột ngột của tôi khiến anh khó hiểu. Anh dừng động tác mở khóa áo ngực của tôi và hỏi: “Sao thế em?”

Tôi đáp: “Em... có thể... có thể dừng được không?”

Anh có vẻ khá bất ngờ: “Chẳng phải em không sợ ư?”

Tôi cười gượng hai tiếng vô cùng đáng thương, nghĩ thầm, chàng trai đẹp trai của em ơi, thay đổi là đặc quyền của con gái rồi.

Anh nhìn tôi trừng trừng một lúc lâu, sau đó thở dài và xuống khỏi người tôi, nằm một bên hít sâu.

Tôi luống cuống mặc lại áo, vốn định trốn vào chỗ nào đấy nhưng nghĩ lại một chút, vẫn giả bộ rụt rè hỏi: “Anh giận à?”

Giang Thần quay lưng về phía tôi: “Em hỏi thừa, đổi lại là em em không tức giận hả!”

Tôi chọc chọc lưng anh: “Vậy em ngủ phòng nào?”

“Em muốn ngủ phòng nào thì ngủ.”

“Ừm.” Tôi đi được hai bước, không nhịn được còn hỏi: “Vậy anh thì sao?”

“Anh đề nghị, nếu em không muốn giải quyết giúp anh thì im lặng vào phòng khóa cửa lại.” Hơi thở của anh vẫn còn chưa bình ổn lại.

Tôi lo lắng hỏi: “Có cần phải khóa cửa thật không? Có thể tin anh được không? Thực ra anh vẫn có chìa khóa phải không? Nếu anh đã có chìa khóa thì khóa hay không khóa cũng có khác gì đâu, việc chỉ mang tính hình thức như thế chúng ta có cần thiết phải làm không?”

“Trần! Tiểu! Hi!” Anh ngồi dậy nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi nói tiếp: “Em đề nghị thế này, hay là anh gọi Trần Quán Hi còn hữu dụng hơn ấy. Về việc này anh ta có nhiều kinh nghiệm lắm.”

Nói xong tôi ba chân bốn cẳng chạy nhanh vào phòng, đóng cửa rồi khóa lại. Sau đó tôi nghe thấy tiếng dép đập vào cửa.

Ha ha, đúng là buổi tối vui vẻ!

Tôi ngẩng nhìn bốn phía xung quanh phòng, thì ra tôi chạy vào phòng ngủ của Giang Thần. Bởi vì trên giường vẫn còn mấy bộ quần áo của anh. Thực tế khác xa tưởng tượng của tôi, bên trên đầy sách và quần áo của anh.

Tôi lướt qua khắp nơi trong phòng, sau đó ngồi khoanh chân lại, tiện tay kéo cái áo của anh đã được gấp gọn gàng. Cả phòng ngập tràn mùi hương của Giang Thần, thứ mùi này tôi đã quen thuộc với tôi từ năm 16 tuổi chỉ hi vọng có thể quen với nó cả đời.

Có tiếng gõ cửa, theo sau là tiếng của Giang Thần: “Mở cửa.”

“Để làm gì?” Tôi theo phản xạ lấy cái áo che trước ngực, sau đó mới nhận ra mình thật buồn cười nên lại để cái áo xuống.

“Lấy quần áo đi tắm.” Anh trả lời.

“Thật hả?”

“Giả vờ đấy!” Anh tức giận đáp.

Tôi ra mở cửa, trong lòng đang lo lắng liệu có khi nào tôi vừa mở cửa anh sẽ lao tới, ép tôi ngã trên giường, sau đó như vậy, như vậy rồi như vậy hay không... Ôi thực ngượng quá!

Nói thật là tâm trạng tôi lúc này vừa mong ngóng lại vừa ngại ngùng.

Đáng tiếc Giang Thần lại không nắm được trong điểm, anh cho rằng tôi thực sự muốn làm “trinh tiết liệt nữ” nên vào lấy quần áo xong là đi ra ngoài ngay, cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái, khi ra ngoài còn tiện tay đóng cửa lại.

Tôi sắp xếp qua loa lại phòng Giang Thần, đang định nằm xuống thì lại vang lên tiếng gõ cửa. Tim tôi lại đập bùm bụp, hồi hộp.

Giang Thần nói: “Này, anh ngủ đây, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tâm trạng căng thẳng của tôi từ từ hạ xuống, bác sĩ Giang không có tâm trạng trêu đùa tâm hồn cô đơn lạnh lẽo của bạn gái đâu...

Khi tôi mang theo nụ cười ngọt ngào hạnh phúc tiến vào giấc ngủ... À, có lẽ do vẻ hạnh phúc rạng ngời của tôi làm Chu công ngứa mắt nên ông ấy lại tua lại cảnh nhảy lầu ban sáng cho tôi xem, cứ tua đi tua lại cho tới khi tôi hét lên tỉnh mộng.

Bạn thấy đó, cho dù là thần, ông ấy cũng có vui buồn giận hờn.

Tôi lần mò bật đèn, ôm gối ngồi thử người.

Hai tiếng gõ cửa lại vang lên, tôi càng ôm chặt gối hơn, lui tới góc giường.

“Tiểu Hi? Là anh đây, em không sao chứ?” Ngoài cửa vang lên tiếng Giang Thần, tôi mới dám nhẹ nhõm thở ra một hơi. Sống một mình lâu quá rồi tôi lại quên đêm nay trong nhà có hai người.

“Anh vào được không?” Anh lại gõ hai tiếng.

“Anh vào đi, cửa không khóa đâu.” Tôi đáp lại.

Cửa mở, Giang Thần bưng một cốc chất lỏng màu trắng đi vào, nếu tôi đoán không nhầm thì chắc là sữa. Còn nếu là thứ khác, tôi chỉ có thể than thở anh suy nghĩ không theo lối thông thường tiếng Anh gọi là Thinking out of the box...

Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình như công chúa bị giam ở tháp cao của lâu đài, Hoàng tử của tôi đang cầm kiếm xông tới cứu tôi. Ha ha, đúng là tôi vẫn còn trẻ con lắm!

Giang Thần đưa cái cốc cho tôi: “Gặp ác mộng à?”

Tôi uống một ngụm, quả thực là sữa, chứng tỏ Giang Thần không có suy nghĩ khác người.

“Em lại mơ thấy cô gái nhảy lầu hôm nay.” Tôi lại uống một ngụm nữa, sữa không đường, thật khó uống.

Anh ngồi xuống mép giường, xoa đầu tôi: “Đừng sợ.”

Tôi đặt cái cốc lên tủ đầu giường, sau đó quay sang dựa vào vai anh, híp mắt hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Chắc khoảng ba giờ sáng.”

Bờ vai của anh khiến tôi cảm thấy buồn ngủ hơn, tôi ngáp một cái rồi nói: “Em muốn ngủ.”

“Vậy em ngủ đi.” Anh đỡ đầu tôi: “Em nằm xuống ngủ đi, anh chờ em ngủ rồi mới ra.”

Tôi nằm xuống một bên, vỗ vỗ chỗ bên cạnh: “Anh ngủ cùng đi.”

Tôi phải nhấn mạnh thực ra đầu óc tôi lúc này vẫn còn lơ mơ, không biết là do bị sợ hãi hay là buồn ngủ. Tóm lại tôi chắc chắn là đầu óc tôi không tỉnh táo, nếu không tôi không thể tha thứ cho chính mình dám chủ động mời một người đàn ông ngủ cùng giường với mình. Việc này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng thực nữ phong kiến thâm căn cố đế trong đầu tôi.

Giang Thần chần chờ chốc lát, sau đó vươn tay tắt đèn nằm xuống.

Tôi cũng ngáp ngừng giây lát rồi tiến lại ôm lấy eo anh, vùi mặt vào lưng anh, nhắm mắt ngủ.

Người anh cứng đờ, sau đó nắm lấy bàn tay tôi đang ôm anh.

Trong bóng tối tôi có thể nghe rõ tiếng tim đập của anh, lúc đầu dồn dập sau đó lại bình ổn. Tôi lên tiếng: “Anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

Bởi vì tai tôi dán lên lưng anh nên giọng nói của anh vang lên như truyền tới từ nơi xa xôi nào đó.

Tôi nói: “Giang Thần, em quên chưa nói với anh, em yêu anh.”

Anh im lặng một lúc lâu, tôi nghe tim anh đập búp búp như tiếng trống, cho tới khi tôi sắp ngủ thì anh xoay người ôm lấy tôi, còn hôn lên trán tôi: “Ngủ đi, nói nữa anh sẽ không khách sáo nữa đâu.”

Tôi có một tật xấu, tự gọi là “bệnh tranh luận đột phát”, mà tật xấu này thường xuất hiện lúc ý thức mơ màng. Ví dụ như, tôi nhớ rõ có lần xem “Lịch sử mỹ thuật tạo hình phương Tây”, tôi đang ngủ gà ngủ gật thì bị thầy giáo gọi trả lời câu hỏi. “Tại sao Velchio bắt Leonardo de Vinci vẽ trứng?” Bởi vì không ngủ đủ giấc nên câu hỏi đã được học trong sách giáo khoa từ thời tiểu học tôi vẫn không nhớ nổi, tôi trả lời: “Bởi vì ông ấy thích ăn trứng.” Thầy giáo tức đến học máu, còn luôn miệng lẩm bẩm, vĩnh viễn tôi không thể trở thành vĩ nhân như De Vinci, tôi cũng đáp lại luôn: “Đó là do thầy cũng không được như Velchio”... Thật không dám giấu, tuy đó là môn tự chọn nhưng tôi thi lại tới năm lần. Vì thế tôi liền vang danh trong kỷ lục thi lại của khoa chúng tôi.

Mà ngay lúc này tật xấu của tôi đột nhiên tái phát, đúng lúc Giang Thần nói “Nói nữa anh sẽ không khách sáo nữa đâu”, tôi liền vận lại một câu: “Ai cần anh khách sáo chứ?”

Giang Thần nói: “Em nói đó, đừng hối hận.”

Tôi lại cãi lại: “Ai hối hận? Hự...”

Hai giây sau, Giang Thần đã lật người ở phía trên tôi. Có lẽ rút kinh nghiệm từ vết xe đổ lần trước, trước khi tôi kịp khôi phục ý thức, anh đã nhanh chóng cởi bỏ hết chương ngại vật trên người tôi.

Tôi nói: “Chờ... A...”

Miệng bị miệng ngăn lại

Tôi nghĩ nếu trên người đã không còn cái gọi là quần lót thì coi như xong luôn. Bởi vậy, bạn có thể biết thái độ sống của tôi nhấn nhai tới mức nào.

Khi Giang Thần hôn xuống xương quai xanh của tôi, cả người tôi tiến vào trạng thái hoảng hốt, giống như khi bạn say sóng, chòng chênh, bập bênh trên biển. Tôi không biết trạng thái hoảng hốt này diễn ra bao lâu. Tóm lại Giang Thần hướng dẫn tôi một vài chuyện trường học không dạy, tôi nghĩ cứ kiên trì vài lần, chúng tôi chắc hẳn có thể tự học thành tài rồi.

29. Chương 29

Bữa sáng ngày hôm sau do Giang Thần làm, anh làm bữa sáng khi tôi đang quần cái chăn đi vào nhà vệ sinh, tôi hỏi anh vì sao toàn bộ phòng đều mở điều hoà lạnh như vậy, anh nói là để cho tôi ngủ muộn một chút. Tôi đi vệ sinh xong ngang qua phòng bếp rồi tiến lại vòng tay ôm lấy eo của anh từ phía sau, mặt ghé vào lưng anh ngủ gật, tôi cảm thấy rất ấm áp, nhưng anh hỏi tôi: “Em đi vệ sinh xong đã rửa tay chưa?”

.....

Tôi xoa xoa đôi mắt, trở về phòng ngủ.

Một lúc sau, anh từ từ đến bên giường của tôi, lôi tôi ngồi dậy, nói ăn sáng, tôi nói rằng xưa nay tôi không bao giờ ăn sáng, sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

Anh lại lôi tôi ngồi dậy, nói: “Anh làm bữa sáng mà em dám không ăn?”

Tôi chợt nhớ tới nhà anh có con dao giải phẫu, đành phải ngồi dậy giả vờ có tinh thần ra dáng nói: “Đi đi đi, chúng ta ăn sáng đi.”

Chỉ là tinh thần của tôi không đủ để duy trì đến khi xuống giường, tôi ngồi trên mép giường dùng chân vót vót đôi dép nhưng không nhین được hai mắt liền nhắm tịt lại, Giang Thần liền cười mỉm, tôi nói: “Em gấp một cái thôi đừng có cười, anh mau giúp em tìm đôi dép đi.”

Anh ngồi xổm xuống giúp tôi đi đôi dép, nhưng khi chân của tôi đứng trên mặt đất thì đột nhiên anh chặn ngang đem bế tôi lên, tôi ghé mặt mình vào vai anh rồi chỉ huy: “Chậm một chút đi, để cho em ngủ hai giây.”

Tôi ăn được một nửa thì anh nói tôi quên ăn trứng luộc, sau đó tôi nói: “Này, em ăn no rồi, ôm em đi ngủ”

Giang Thần nhéo má của tôi nói: “Em ngược lại còn sai bảo anh, sai bảo còn rất tự nhiên nữa chứ”

Tôi tỏ vẻ đồng ý: “Em mặt dày không biết xấu hổ đâu”

Anh đành phải đưa tôi trở lại giường ngủ, tôi đặt đầu xuống và ngủ thiếp đi.

Tôi một lần nữa thức dậy vào buổi trưa, chân tôi bị tê liệt nên ngồi trên giường hét lên: “Giang Thần, Giang Thần.”

Giang Thần lúc vào trong đeo kính, nhìn dáng vẻ rất nhã nhặn, tôi chỉ vào cặp kính của anh ngạc nhiên hỏi: “Anh bị cận thị lúc nào vậy?”

“Lúc em và anh chia tay.”

Tôi ho một tiếng: “Sao bình thường không thấy anh đeo kính?”

“Không đeo cảm thấy thoải mái hơn. Em gọi anh vào làm gì?”

Tôi nói: “Em muốn thông báo cho anh biết em mới tỉnh dậy, còn có, em đói, còn có, công em ra ngoài rửa mặt.”

Giang Thần cởi cặp kính xuống, nhéo nhéo mũi, lại đeo kính lên: “Em sai anh nhiều đâm ra nghiện rồi phải không?”

Tôi gãi đầu ngượng ngùng nói: “Hình như có một chút.”

Anh lắc đầu, quay người muốn ra ngoài, mắt tôi liếc nhanh, nhanh tay nắm chặt lấy quần áo của anh, chết cũng không chịu thả áo anh ra, anh và tôi giằng có một hồi, cuối cùng anh miễn cưỡng quay người và nói: “Anh chỉ công em đến phòng khách thôi đấy.”

Tôi vui mừng nằm sấp trên lưng anh: “Đi nào.”

Bữa trưa tôi chỉ tùy tiện nấu một ít mì gói, ăn xong cũng đã hơn một giờ, tôi hỏi anh: “Buổi sáng anh làm gì?”

“Đọc sách” anh nói.

Tôi chặc chặc cảm thán: “Ngày nghỉ mà anh cũng đọc sách à?”

Anh nói, “Có người nào đó đã xin nghỉ cùng anh, nhưng cuối cùng thì ngủ như con lợn chết, anh cũng hết cách.”

Tôi chế giễu lại: “Đây còn không phải anh hại em rất mệt mỗi sao?”

Sau đó, khuôn mặt của tôi nhanh chóng đỏ ửng, chỉ có những người vô sỉ như tôi, mới có thể nói ra những điều đó Giang Thần từng sờ, thậm chí đỏ mặt.

Để che giấu tôi cũng đang đỏ mặt, tôi chỉ vào mặt anh chế giễu: “Anh đỏ mặt gì chứ, anh chẳng phải bác sĩ sao, anh không phải là quen thuộc nhất với cơ thể con người sao, gió to sóng lớn anh chẳng gặp, làm sao lại phải đỏ mặt...?”

Giang Thần chỉ ra: “Chính em gây họa qua người khác như vậy, em thấy cơ thể con người cũng đỏ mặt đó.”

Tôi nghĩ rằng có vẻ hợp lý, nhưng vẫn khẳng định: “Anh thấy nhiều hơn em mà.”

Anh đại khái là muốn gây phiền nhiễu cho sự chế giễu của tôi, lạnh lùng nói: “Anh đã thấy hầu hết các bộ phận.”

...

Tôi rùng mình một cái và quyết định kết thúc cuộc thảo luận này.

Tôi nói: “Buổi chiều chúng ta làm gì? Không phải anh nói muốn xem phim?”

Anh ấy nói: “Vậy em muốn xem cái gì? Chúng ta đi thuê rồi xem”

“Nghĩ coi, em không muốn xem cái gì cả” Tôi mất hết cả hứng.

Anh đẩy kính lên: “Vậy em muốn làm gì?”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên hưng phấn đề nghị: “Không bằng em nằm bất động trên mặt đất, để anh đá tới đá lui đi.”

Khuôn mặt Giang Thần tỏ vẻ kinh ngạc, kéo dài một lúc. Một lát sau anh mới nói: “Trần Tiểu Hi, trình độ thần kinh của em luôn luôn vượt quá sức tưởng tượng của anh.”

Tôi khiêm tốn nói: “Thường thôi, thường thôi.”

Cuối cùng, chúng tôi vẫn thuê một bộ phim, chủ cửa hàng ra sức quảng cáo: “Lương Phẩm là sự lựa chọn tốt nhất của các cặp đôi đó.”

Lương Phẩm là phụ đề chiếu 5 phút, sau đó 5 phút là âm nhạc thuần túy, và sau đó là một nhóm người vô cảm đi bộ xung quanh 5 phút, là mất 15 phút, Giang Thần dựa vào tôi ngủ rồi.

Tóc của anh rất mềm mại tựa vào cổ và má tôi, tôi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh lúc ngủ, tóc nâu rối bời, lông mi dài lên kính mắt, khoe miệng khe khẽ, má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện

Tôi nhẹ nhàng tháo chiếc kính của anh xuống, thuận tay nghịch tóc một chút, trong lòng nghĩ rằng, tôi yêu anh, người con trai lúc ngủ có khuôn mặt dễ thương nhất thế giới, tôi cần gì phải nhìn chăm chăm phụ nữ tàn nhang bị mù đang lái nhái trên TV kia nữa.

Đầu của tôi kể đầu Giang Thần, từ từ nhắm mắt lại, tôi có thể nghe được bên ngoài xe nước Mã Long, tiếng người ồn ào náo động, nhưng tôi cũng có thể nghe được bên ngoài ánh nắng chảy xuôi, gió nhẹ dập dờn, nhưng vì ở cùng anh mà tự nhiên yên tĩnh tuyệt đẹp.

Lương phẩm chính là cô độc, tịch mịch. Cuối cùng, bởi vì đó là một bộ phim gốc Pháp, nên tôi thậm chí tên cũng không nhớ rõ Không biết bao lâu, Giang Thần đánh thức tôi, dùng ngón tay thay tôi lau đi khóe miệng còn vết tích của nước bọt, hỏi tôi: “Bộ phim nói về cái gì vậy?”

Tôi nhìn màn hình TV màu lam, lắc đầu bối rối: “Em không biết, có một người phụ nữ đang nói chuyện, sau đó em ngủ quên mất. Chúng ta trả lại đi, để ngày mai có thể thuê miễn phí.”

Vì vậy chúng tôi nắm tay nhau ra ngoài, chủ cửa hàng nhiệt tình hỏi chúng tôi cảm thấy thế nào, vì không muốn làm tổn thương cảm xúc của hắn, tôi đành phải chém gió một đoạn cảm tưởng, tôi đã nói là tôi nghĩ rằng bộ phim rất có cảm giác nghệ thuật, màn hình cũng vừa đủ, các diễn viên diễn xuất rõ ràng, kịch bản rất lôi cuốn, trọng điểm là bộ phim này có nhiều khía cạnh sâu xa sâu xé cảm xúc con người.

Ông chủ nghe tôi nói liền phấn khích không nín lại được, cầm bàn tay tôi mà không ngừng run lên: “Cô nói quá đúng rồi, nói quá tốt, cô là tri kỷ của tôi, bộ phim này tôi không thể lấy tiền thuê được, tôi không thể nhận, nếu tôi đòi tiền thì tôi không phải là người!”

Vì để anh ta duy trì danh dự của con người, chúng tôi cũng miễn cưỡng không trả tiền Sau đó chúng tôi đến một hiệu sách nhỏ, sẵn tiện mua một vài cuốn sách dạy nấu ăn để làm bữa tối, Giang Thần lấy rất nhiều cuốn, hỏi tôi: “Em có thể nói chuyện với bà chủ giống như lúc này để được miễn phí không?”

Tôi nhìn bà chủ hiệu sách, nhìn là biết bà ấy không phải nghiệp vụ của tôi. Vì vậy Giang Thần phải trả tiền, lúm đồng tiền của anh tự nhiên rung động, làm con gái của bà chủ mê một chủ động giảm cho anh tận 80%.

Trên đường về nhà, chúng tôi đều cảm thấy tự hào sâu sắc về sự quyến rũ của nhau, tốt thật, nhưng thật ra chỉ tiết kiệm được mấy chục tệ nhưng tôi vẫn kiêu ngạo vô cùng, xin hãy tha thứ cho công dân bình thường có trái tim nhỏ bé này Giang Thần là một người đọc sách rất tốt, anh xem qua mấy cuốn sách công thức nấu ăn, khí thế nấu ăn nổi lên mạnh mẽ.

Hôm qua anh còn ở trong phòng bếp luống cuống tay chân, hôm nay nhìn vào trong phòng bếp là thấy dáng vẻ của người đầu bếp, bày mưu nghĩ kế, ngay ngắn rõ ràng. Kiến thức bên trong có thể thay đổi hình thái bên ngoài, ngày hôm qua là anh, nhưng hôm nay đã không còn là anh nữa rồi.

Tôi ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn ăn, cầm đũa gõ vào bát, gõ theo tiết tấu hối thúc anh: “Đầu bếp Giang Thần, em rất đói, đầu bếp Giang Thần, em rất đói.....”

Đầu bếp Giang Thần ở trong bếp liền nổi trận lôi đình: “Trần Tiểu Hi, em cút ngay cho anh trước khi anh đến ”giúp đỡ“.”

Tôi nhìn vào nhà bếp: “Không nên để một người đàn ông không thành thạo một mình được.”

Anh cầm lấy củ tỏi rồi ném tôi, củ tỏi đập vào trán tôi sau đó lại nhanh chóng nảy lên bắn ra ngoài.

Tôi nhặt củ tỏi lên, tiện tay đặt trên bàn, đi tới nhìn anh đang xào đồ ăn, bông cải xanh xào thịt bò, bên cạnh còn có một nồi hầm canh gà, xem ra anh quyết tâm muốn nấu những món hôm qua không nấu được. Tôi liền lén lút múc một muống canh, Giang Thần đứng bên cạnh nguyên rửa: “Bỏ cho chết em.”

Tôi thổi nguội muống canh rồi uống, nước mắt đầm đìa: “Giang Thần, anh không nên làm bác sĩ, anh hãy mở một cửa hàng nhỏ đi, anh quá là tài năng.”

Canh kia thật là, hương vị rất ngon, sau khi uống xong liền có cảm giác một đàn gà đang cùng bạn bay nhảy, bạn sẽ cùng lông gà quay tròn nhảy múa, nụ cười tràn đầy hạnh phúc - Tốt thật, tôi thừa nhận cảm giác này làm tôi hình dung đến Châu Tinh Trì trong phim Thực thần

Sau này Giang Thần mỗi ngày đều làm món này cho tôi ăn tôi sẽ cảm động nước mắt đầm đìa. Sau khi ăn xong tôi cảm thấy rất ngon, nếu không vướng mắc Giang Thần bên cạnh, tôi sẽ còn lấy mỗi cái đĩa còn thừa chút đồ ăn liếm đi liếm lại nhiều lần.

Cơm nước xong xuôi tôi phải đi rửa bát, Giang Thần cũng tới giúp đỡ, nhưng tôi nghi ngờ anh đến để giám sát không cho tôi liếm cái đĩa.

Tôi rửa chén còn anh lau khô bát, không có nói chuyện phiếm gì cả, sau đó anh đột nhiên nói: “Em có muốn chuyển đến ở cùng anh không?”

Trong tay của tôi đang cầm đĩa, do dự không biết tôi có nên cố tình làm vỡ nó để tỏ vẻ là đề nghị của anh hù dọa tôi, nhưng bởi vì tôi do dự quá lâu, làm mất thời gian quá nhiều, đành phải yên lặng đưa đĩa cho anh.

Anh cầm lấy rồi lau, hững hờ lại hỏi một câu: “Muốn hay không?”

À..... Không muốn.....

“Không?” Tôi nói.

Anh dừng lại hai giây, lại hỏi: “Tại sao?”

“À..... lúc ngủ em sẽ ngáy đó.”

Anh nói: “Không sao.”

.....

Tôi thật sự không thể bịa được lí do gì, sờ lên cổ nói: “Em chẳng qua là cảm thấy không tốt lắm.”

Anh không hỏi nữa, chỉ gật đầu một cái nói: “Em cảm thấy không tốt thì không cần nữa.”

Tôi cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Anh không vui sao?”

Môi của anh khẽ chạm môi của tôi: “Không.”

30. Chương 30

Giữa người yêu sẽ luôn có những kiểu trò chuyện như thế này, nhất là nếu như trong hai người có một người nói nhiều, tôi đã 12 lần truy vấn Giang Thần vì sao năm đó lại thích tôi hoặc là phát hiện mình thích tôi vào lúc nào, anh chỉ cầm chìa khóa và nói: “Ngày mai chúng ta đều phải đi làm, để anh đưa em về nhà”

Tôi thất vọng thở dài, tôi nghi ngờ điều này từ khi chúng tôi trở về bên nhau, dù tôi là kẻ lừa đảo hay kéo quần áo xuống để lộ vai sắc để dụ dỗ, Giang Thần cũng không gì, cảm thấy đáng thương tôi liền cầu nhàu.

Ta bị kéo vào trong xe, còn đang nghĩ trăm phương ngàn kế để anh khai ra, tôi nói: “Anh biết không, lúc ấy em cảm thấy nếu cứ một mực thích anh, anh lại một mực không thích em, thì em sẽ bỏ lỡ thanh xuân.”

“À, thì ra là thế.” Anh nói.

Tôi lườm anh: “Anh thật khó ưa”

Anh căn bản là không chú ý đến tôi, anh chỉ nghiêm túc chú ý đến đường xá. Tôi thường nghĩ, cho dù hai người thân thiết đi nữa, cũng không thể biết được suy nghĩ của nhau. Dù cho trái tim ngẫu nhiên hòa hợp, chẳng hạn như anh đứng lên thì tôi biết anh muốn đi uống ược, anh nhìn ra ngoài cửa sổ không nói lời nào thì tôi biết có tâm trạng không tốt..... Nhưng những điều này cũng đều là chỉ là thói quen sinh hoạt của anh tích tụ lại thành kiến thức mà thôi. Tôi vĩnh viễn không có cách nào biết được người trước mặt này yêu tôi hay không yêu tôi, tôi chỉ có thể dựa vào sự tin tưởng mà thôi. Khi tôi suy nghĩ xong điều lúc này một lúc, Giang Thần nói: “Cuối cùng em muốn nói cái gì?”

Tôi nói: “Anh thấy đấy, em ở trong bụng mẹ em mười tháng, em vẫn không hiểu bà là một người phụ nữ lớn tuổi đã kết hôn mà mỗi ngày bà đều phải ngắm xem chàng trai trẻ nào phù hợp với em, anh nói bà ấy

có thể kiểm soát chúng, em vẫn có thể hiểu được một chút. Vì vậy chúng ta cần trao đổi, anh nói cho em biết cuối cùng anh vì cái gì mà thích em, để tăng thêm sự tin tưởng của em”

Giang Thần nói: “Em phiền thật đấy, anh nói nhiều lần rồi mà không hiểu khi nào em mới tin tưởng, anh không biết làm sao để bày tỏ tình cảm của một người đàn ông, anh không biết làm tim em rung động, anh không biết thay đổi trái tim em, nhưng thật sự anh không biết tại sao anh thích em.”

Tôi nói rồi, cuộc đối thoại tăng đến mức độ chuyên nghiệp, tôi nghe không hiểu nổi. Đôi khi, tôi cũng hi vọng càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh, cho nên tôi nói: “Vậy anh nói cho em biết từ lúc nào anh cảm thấy thích em?”

Anh thở dài một hơi, dùng sức chuyển tay lái, xe quay chuyển hướng: “Không nhớ nữa, em nhất định phải quan tâm cái này làm gì?”

Phụ nữ hay quan tâm nhiều thứ, khuôn mặt, làn da, kiểu tóc, dáng người, tài sản là biết được yêu ai và không yêu ai... Thật không may, tôi cũng là phụ nữ.

Cuối cùng không nhận được câu trả lời tôi mong muốn, tôi cảm thấy thất vọng, cho nên tôi chuẩn bị nói gì cũng không nói nữa, ai ngại bầu không khí ngột ngạt thì mở miệng. Đáng tiếc là Giang Thần không có ngại không khí ngột ngạt, tất nhiên, người ta còn có thể ngủ được trong phòng chứa thi thể, điều đó thật đúng là ngột ngạt còn không tính làm gì.

Xe đến trước nhà tôi, tôi vừa mở cửa vừa nói: “Em về đây”

“Lại hôn anh đi” Giang Thần gõ nhẹ vào loa, loa phát một tiếng hư hư thực thực như tiếng xì hơi.

Tôi nói: “Không muốn”

Anh nói: “Anh sẽ không ghét em nếu kỹ thuật của em không tốt đâu”

Có thể nhẫn nại, nhưng không thể nhịn nhục, tôi liền giơ ngón tay giữa “đáng yêu” trước mặt anh.

Anh sửng sốt 2 giây, âm trầm nói: “Trần Tiểu Hi, nếu em không muốn tới gặp bác sĩ Tô khám gấp thì rút ngón tay lại và tới hôn anh một cái”

Tôi bước đến cạnh cửa xe, anh hạ cửa kính xuống, anh ngó đầu ra ngoài, vừa cười vừa hát: “Anh và em hôn tạm biệt, tại vì trên đường không có người...”

Anh có một giọng hát hay, tôi luôn biết, và mặt anh lại đẹp trai như vậy, kiểu này phải hôn thật chậm, thì nụ hôn mới có giá trị”

Tôi ôm lấy mặt của anh, tôi hôn tận 3 cái, một cái lên cổ, lên mũi, lại hôn lên đôi môi mềm mại ấm áp của anh, hơi thở nhẹ của anh thật quen thuộc, tôi nghĩ tôi có thể hôn thật lâu, miễn là anh không bị đau cổ.

Anh ấy không có ngại cổ đau, ngược lại là tôi nghĩ không khí không đủ, nên đẩy anh ra, tôi thở mạnh lấy hơi nói: “Lần này không phải kỹ thuật không tốt, mà là em chưa hít thở sâu trước.”

Giang Thần kéo cửa kính lên khiến tôi bị đập đầu, nói: “Đề nghị em đi học khóa học cấp cứu, bao gồm cả khóa học dạy hô hấp.”

Tôi đưa hai ngón tay ra như muốn chọc vào mắt anh, anh cười kéo cửa xe xuống, nói: “Anh không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ có một lần ở sân thể dục em đã la hét vào mặt anh”

Nói xong, anh liền lái xe đi luôn, tôi đứng yên tại chỗ gào thét, gào to đến nỗi khiến chút nữa bị thổi tóc vấy, một thời gian sau mới nhận ra là anh đang trả lời câu hỏi trước đó của tôi.

Sân thể dục? La hét? Thành thật mà nói thì những năm tháng học sinh vất vả của tôi làm như vậy khá nhiều, thực sự hãy để tôi suy nghĩ kĩ, để tôi suy nghĩ thật kĩ.

Lúc tôi đang tắm thì đột nhiên nhớ đến, kích động quá mà xém trượt chân ngã vào bồn cầu, may mắn là túm được cái ống vòi hoa sen, đáng thương thật, ngày mai phải thay đường ống mới.

Đó là lúc còn học lớp mười một thì cả khối thi đấu bóng rổ, thể thao đối với một sinh viên nghệ thuật như tôi thì sinh ra đúng là muốn bị khinh thường, cho nên tất cả mọi người đều không để tâm đến chúng tôi,

ngược lại Giang Thần học lớp 3 khoa khoa học tự nhiên được cho là có thể thi đấu thể dục thể thao, a, không, họ là đàn ông, nhất quyết sống chết với nhau.

Trận đấu đầu tiên là khoa của chúng tôi đấu với khoa của Giang Thần, tôi đương nhiên phải đến xem, thực ra thì chỉ cần trận đấu nào có Giang Thần tôi đều đi xem.

Trận đấu đó thực sự là trận đấu tệ nhất mà tôi từng xem, khoa chúng tôi chơi bóng rổ thật không dễ dàng gì, chơi bóng rổ mà giống như đi bộ, đội trưởng đội bóng rổ khoa tôi ôm quả bóng thật chặt tựa như ôm đứa con nhiều năm thất lạc đến chết cũng không buông tay, chỉ còn thiếu mỗi vén áo lên cho bú. Thật sự là muốn giả bộ như không biết bọn họ.

Không giống như Giang Thần, chơi bóng vượt trội, dẫn trước 3 điểm, chạy ba bước rồi ném bóng lên cực kì đẹp trai.

Lớp chúng tôi mới chơi hai trận đã cách xa số điểm, dưới sự hướng dẫn của Giang Thần, anh cùng đồng đội của mình dẫn đường bước vào chung kết, cuộc chiến cuối cùng trong phòng thể dục.

Đó là một mùa đông nhợt nhạt, giáo viên chủ nhiệm nghiêm khắc luôn dạy quá giờ một chút vì cho rằng những điều này rất quan trọng, ví dụ nói như bảng không lau sạch, sàn nhà có nhiều giấy, không được yêu sớm.....

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trên sân dục mọi người đều nhón nháo, vội vàng, làm thế nào để thời gian yêu không chiếm quá nhiều thời gian học tập.

Thật không dễ dàng gì để trốn giáo viên chạy ra ngoài, khi chạy ra sân thể dục thì nghe tiếng còi, trận đấu kết thúc. Tiện tay kéo người qua đường hỏi, lí do lớp ba khoa khoa học tự nhiên thất bại. Tôi nghĩ lúc này làm sao Giang Thần có thể thiếu tôi, thế là lại chạy vội một mạch đến phòng học khoa khoa học tự nhiên. Tôi định nói “Giang Thần” nhưng không thể thốt ra được nữa, lớp học lớn như vậy mà chỉ còn hai người - Giang Thần cùng Lý Vi, hai người họ ngồi đối mặt nhau chỉ cách một cái bàn, ghé đầu gần nhau hình như đang nói cái gì, lúc ấy trong đầu tôi liên thoáng hiện bốn chữ: Gian phu dâm phụ.

Hai người đồng loạt nhìn tôi, Giang Thần sắc mặt không dễ nhìn chút nào, trừng tôi một chút rồi không nói chuyện nữa. Tôi nghĩ rằng vẫn nên giải thích: “Lớp chúng tớ dạy quá giờ.” Bởi vì mỗi trận đấu tôi đều đưa nước cho Giang Thần, sau này anh sẽ trả một trăm triệu trước mặt tôi, hãy để tôi làm người đưa nước sau mỗi trận đấu cho anh, chức vụ như này tôi cảm thấy rất hài lòng, cũng một mực trung thực với cương vị này, nhưng hôm nay là do chủ nhiệm lớp hại tôi, đây là nguyên nhân ngoài ý muốn, thực sự là không thể đổ lỗi cho tôi được.

Giang Thần không trả lời, bầu không khí nhất thời có chút ngưng đọng, Lý Vi cười nhẹ nhàng nói: “Trần Tiểu Hi, may mắn là hôm nay tớ đã giúp cậu chuẩn bị nước cho Giang Thần.”

Tôi miễn cưỡng cười: “May mà có cậu.”

Một lát sau nhìn không được tôi bèn hỏi Giang Thần: “Trận thi đấu của cậu thế nào?”

Giang Thần như người mất mùa tai điếc, mặt không cảm xúc ánh mắt nhìn sang chỗ khác. Lý Vi nói: “Hôm nay lớp chúng tớ chơi như vậy là rất tốt rồi.”

“À vậy à!”

Tôi móc túi quần đồng phục để lấy tiền đưa cho Giang Thần, mới phát hiện tiền để ở trong cặp mà quên cầm, đành phải nói: “À..... Tớ chỉ tới xem một chút, tớ đi trước đây”

Giang Thần không có nhìn tôi nhiều, thậm chí cũng không vui vẻ tạm biệt tôi.

Tôi quay người vội chạy vì nước mắt rơi, trái tim của thiếu nữ 17, 18 tuổi, không chịu được những đả kích như vậy.

Sau khi trở về phòng học lấy túi sách, lúc ra sân thể dục thì gặp Giang Thần, tôi ngại ngùng nói: “Trùng hợp thật, cậu có muốn đi cùng không?”

Anh ấy chẳng hiểu vì sao mà mất kiên nhẫn, anh nói tôi có thể đứng suốt ngày leo đèo theo anh.

Thật ra từ khi chia khoa, tôi cũng rất ít có cơ hội đi theo anh, nhưng mà lần này đúng là tôi không có đi theo anh, trường hợp này trong từ điển Tân Hoa giải thích là ngẫu nhiên gặp, nhưng tôi không có giải thích, vì tôi đang buồn.

Sau đó nếu anh còn nói lời gì khó nghe, tôi cũng sẽ nói như anh, những điều này có chút mơ hồ, nhưng tôi nhớ được anh nói: “Tớ có bảo cậu thích tớ không?”

Sau đó tôi đứng ở sân thể dục khóc lớn, từ trong cặp móc ra một đồng tiền dùng sức ném xuống đất, nhưng vì thích một người thì rất cẩn thận, dù cho buồn như vậy, tôi cũng không dám vứt tiền của anh đi.

Tôi nhớ được tôi đã nói: “Tớ về sau sẽ không để ý đến cậu nữa, cả một đời dài như vậy, tớ sẽ không chỉ thích một mình cậu.”

Đáng tiếc thật, đến bây giờ tôi vẫn chỉ thích một mình anh, cái này chứng minh là làm người đừng bao giờ thể thoát linh tinh, sẽ gặp báo ứng. Tôi thở dài, mặc dù thời gian trôi qua lâu rồi, đến bây giờ nghĩ lại cũng cảm thấy buồn.

Tôi đang sấy tóc thì Giang Thần gọi điện thoại: “Em về nhà chưa đó.”

“Về rồi.”

Tôi nói: “Em nhớ ra rồi, ở sân thể dục năm đó.”

Anh ở đầu dây bên kia cười lẩn lóc: “Em đã khóc rất thê thảm đó.”

Tôi nói: “Sau đó thì sao?”

“Cảm thấy sau này không muốn làm em khóc như vậy nữa.”

Tôi xoa xoa cái mũi, nói: “Bây giờ em muốn hỏi anh một vấn đề, anh nhất định phải trả lời em thành thật, đừng vì sĩ diện mà gạt em.”

Anh đã đồng ý. Tôi nói: “Sau đó anh có quay lại sân thể dục nhặt tiền về không?”

Đầu dây bên kia tự nhiên yên lặng. Tôi hỏi: “Có hay không? Alo? Nghe được không?”

“Không có” Hai chữ phát âm rõ ràng.

Tôi thất vọng thở dài: “Ngày ấy, một nẩy tiền đâu phải ít.”

“Em đừng nói với anh là em sẽ khóc giống như vậy khi nghe anh nói là không quay lại nhặt tiền nhé!” Giọng Giang Thần âm trầm

“Chỉ có vài trăm chứ mấy, ít nhất là còn thừa năm, sáu trăm gì đó” - Tôi giải thích “Em cũng định quay lại nhặt tiền vì em biết anh tính tình khó chịu như vậy sẽ không nhặt đâu, nhưng đến khi em quay lại, thì không còn một đồng sót lại”

Lúc đầu tôi nghĩ nên quay lại nhặt, nếu nhặt được thì coi như tiền thuộc về tôi...

31. Chương 31

Tôi lang thang trước cửa bệnh viện 3 vòng, hôm nay Giang Thần cho tôi tới thăm cô gái tự sát vì tình kia, nói nhất định tôi phải tận mắt thấy cô gái còn sống sau này mới không gặp ác mộng. Mỗi lần đối mặt với yêu cầu của Giang Thần, tôi luôn luôn cảm thấy chỉ có hai lựa chọn: Hoặc là nghe lời, hoặc là xéo đi.

Tôi nói cảm giác này cho Giang Thần biết, anh nói không có, em còn có lựa chọn thứ ba, em có thể lựa chọn giết chết anh. Lúc này, tôi cảm thấy tôi và Giang Thần rất giống nhau đó là đều bị bệnh tâm thần.

Tôi xông vào bệnh viện, chạy qua cô gái có thân thể run rẩy trên đường, Giang Thần chờ tôi ở lầu hai. Anh nói anh có một cuộc phẫu thuật tận bảy tiếng, vì vậy chỉ có thể để bác sĩ Tô đưa tôi đến nhìn cô gái kia.

Tôi nắm lấy tay anh nói: “Bảy tiếng? Lâu như vậy sao?”

“Phải, nên em thăm cô gái kia xong thì về nhà đi, khi anh làm phẫu thuật xong sẽ đi tìm em.”

Tay anh đan chéo vào bàn tay tôi, quay đầu nói với bác sĩ Tô: “Làm phiền cô chút.”

Bác sĩ Tô cười híp mắt nói: “Không vấn đề gì, giao cho tôi.”

Tôi có bệnh đa nghi nặng, luôn cảm thấy trong giọng nói của cô mang theo ý nghĩ “Cô ta rốt cục cũng ở trong tay ta”

Giang Thần vừa bước đi, bác sĩ Tô liền nói: “Cô gái kia có bệnh tâm thần”

“Hả?”

Tôi lùi ra phía sau một bước: “Lần sau vẫn nên đi cùng với Giang Thần thì tốt hơn”

“Sợ cái gì, có tôi đây, tôi là bác sĩ phụ trách cô ấy.” Cô ấy nắm tay tôi, nhìn đáng vẻ rất thân mật.

Tôi bị cô ấy kéo hai bước thì cảm thấy có gì đó không đúng, cố gắng đứng vững: “Cô không phải ở khoa chỉnh hình sao? Sao lại phụ trách bệnh tâm thần?”

“Tôi phụ trách vì cô ấy bị gãy xương sườn. Bệnh tâm thần cái gì, là tôi chẩn đoán thôi, nếu không bị tâm thần sao có thể vì một gã đàn ông mà nhảy xuống?” Cô vừa nói vừa kéo tôi đi.

“Bác sĩ có thể nói bệnh nhân như thế sao?”

Cô ấy nhìn tôi buồn cười nói: “Sao lại không thể?”

“Không phải quá ác độc sao?”

Bác sĩ Tô vỗ vai tôi, tình ý sâu xa: “Bác sĩ cũng là người, là người thì sẽ có khuyết điểm, khuyết điểm của tôi là nói xấu người khác mà không có lương tâm.”

Khí thế thật tự tin, tôi cũng chỉ có thể bị khuất phục.

Chúng tôi đi vào chỗ cô gái nằm nhưng không động đây, tới gần xem thì thấy cô ấy khóc mà không một tiếng động, cô ấy úp mặt xuống cái gối màu trắng, tôi choáng vì thấy một vũng nước mắt.

Tôi cẩn thận quan sát dáng người của cô, theo tôi cảm thấy thì chẳng giống một người bình thường ngã từ tầng hai xuống, ngã xuống đất thì sẽ không bình thường đến vậy, cho nên trong lòng của tôi không tha thứ vì ngoại hình không phù hợp của cô.

Bác sĩ Tô nói: “Lý tiểu thư, hôm nay cảm thấy thế nào?”

Lý tiểu thư vẫn bất động, nước mắt vẫn chảy xuống, môi của cô cử động, phun ra ba chữ: “Để cho ta chết.”

Thật sự là thỉnh cầu của cô vẫn luôn chân thành tha thiết, để cho người ta cảm thấy nếu như không hoàn thành thỉnh cầu của cô thì sẽ cắn rứt lương tâm. Nhưng bác sĩ Tô nói, khuyết điểm của cô là không có lương tâm, cho nên nàng rất sáng khoái từ chối:

“Bạn trai cô không có ở đây, muốn chết thì chờ hán đến rồi chết”

Tôi kéo bác sĩ Tô lại nói nhỏ: “Cô đừng nói nhảm, lỡ cô ấy gửi đơn khiếu nại thì cô phải làm sao?”

Bác sĩ Tô vỗ vỗ mu bàn tay của tôi an ủi: “Tôi quen rồi.”

Lý tiểu thư không còn yên lặng rơi nước mắt, cô khóc thét lên: “Tôi bị như vậy, anh ta còn chưa tới thăm tôi, huhuhu...”

“Cô có thể im lặng không, ồn ào sẽ làm cô đau đầu đấy.”

Bác sĩ Tô nói: “Để tôi giới thiệu cho cô, lúc cô nhảy xuống lầu thì suýt rơi vào người này, hôm nay cô ấy đến thăm cô”

Tôi chưa kịp hiểu gì thì bị bác sĩ Tô đẩy lên phía trước, đành phải lung tung gượng cười: “À, xin chào.”

Lý tiểu thư liếc tôi một chút, thút thút nói: “Cô đến đây thăm tôi làm gì?”

Tôi nghĩ là tôi không thể nói tôi đến xác nhận là cô không chết, như thế thì tôi mới có thể ngủ mà không gặp ác mộng. Thế là tôi không thể nói gì khác hơn là nói: “Không có gì, tôi đến xem cô hồi phục thế nào”

“Liên quan gì đến cô?”

Cô ấy thút thít nói: “Cô đến để xem kịch hay à?”

Tôi bị chất vấn nên không biết phải làm sao, đành phải cầu cứu bác sĩ Tô.

Bác sĩ Tô ngáp một cái: “Làm sao chuyện này lại không liên quan đến cô, lúc cô nhảy xuống lầu xém đụng vào cô này, hôm nay cô ấy lại còn đến thăm cô trên giường bệnh, tôi van các cô lần sau muốn tự sát thì chọn địa điểm môi trường tốt một chút có được không. Nếu thực sự muốn nhảy lầu thì viết một biển báo “Chỗ này đã có người nhảy lầu, vui lòng đi đường vòng để bảo vệ tính mạng” kiểu như vậy đó, đừng vô tình làm ngộ thương người qua đường nha.”

Tôi vội ngăn cô ấy lại: “Cô đừng có khiêu khích cô ấy, bác sĩ phải có tấm lòng của cha mẹ chứ”

Bác sĩ Tô khoác tay nói: “Tấm lòng của cha mẹ cũng rất hiếm độc đó, cập nhật nhưng tin tức xã hội cô sẽ biết, cô cứ xem như tôi xấu bụng là được rồi. Thôi được rồi, cô ấy hung hãn như vậy tôi sẽ không khiêu khích nữa.”

Cuối cùng để xem ai là người mạnh mẽ hơn... Lý tiểu thư ngược lại rất lợi hại, mặc kệ bác sĩ Tô cay nghiệt cỡ nào cô ấy đều có cách để đuổi tôi đi: “Tôi chưa chết nên cô thất vọng sao?”

Tôi vẫy vẫy tay: “Không có không có. Tôi chỉ cảm thấy dưới lầu có nhiều người đi tới đi lui như vậy, cô lại tự nhiên rơi xuống trước mặt tôi, cũng coi là duyên phận, nên tôi tới thăm cô chút mà thôi.”

Lý tiểu thư chắc cũng cảm thấy đó là duyên phận, cho nên cô ấy không gây khó dễ cho tôi nữa, chỉ là nói liên miên, lải nhải, tự lảm bảm, nội dung đại khái là “Tôi yêu anh ấy như vậy, còn nguyên ý vì anh mà chết nữa.”

Tôi không thích nghe người ta chửi thề, chủ yếu là từ nhỏ tôi đã xem quá nhiều phim truyền hình, để lại không ít di chứng, tôi sợ tôi không chịu được sẽ phản xạ có điều kiện xông lên che miệng cô ấy và nói: Tôi không cho cô tự chửi rửa mình!

Vì vậy tôi kéo bác sĩ Tô lại nói chúng ta ra ngoài, bác sĩ Tô nói là kiểm tra lại xem cô ấy có bị sao không, quay người lại nhìn thấy cô ấy đang lải nhải nên nói: “Tốt rồi, ra ngoài thôi, ở đây nghe cô ta nói tôi sẽ nhức đầu chết mất, thậm chí cũng không có tâm trạng nói đùa nữa.”

Tôi liền cảm thấy hôm nay có chỗ nào đó không đúng, hóa ra là cô ấy chưa dung khiêu hài hước để trêu tôi.

Ra ngoài phòng bệnh, bác sĩ Tô nói với tôi: “Đúng rồi, em trai tôi sắp ra nước ngoài rồi.”

“Hả?”

“Khuyên thế nào cũng không chịu nghe, mẹ tôi khóc dở sống dở chết, sợ nó một mình ở nước ngoài chịu khổ.”

Tôi không hiểu: “Ra nước ngoài rất tốt mà, học nhiều điều, mở rộng tầm mắt.”

“Vấn đề là nó mang theo tâm trạng thất tình ra nước ngoài, nó xa nhà không ai quan tâm sẽ coi thường mạng sống của mình thì sao? Nếu ăn chơi sa đọa thì sao?”

Tôi rụt đầu: “Tôi xin lỗi”

Bác sĩ Tô khoác tay nói: “Không sao đâu, có thể là vài ngày nữa có khả năng mẹ tôi sẽ tìm cô nói chuyện đó.”

“Hả?”

Tôi sốc quá nên nói lắp: “Cái này...cái này...không...không...được rồi...được rồi.”

Xin cô đấy nói lại với mẹ đi, kiểu thất tình thật sự rất trơ trên mà, nhưng thật là...chết tôi rồi. Mồ hôi lạnh chảy sau lưng tôi một đường dài từ eo đến quần jeans, nhưng vết ướt kia sau lưng tôi tạo thành đường cong. Bác sĩ Tô cười mỉa mai: “Đùa với cô thôi, mẹ tôi bận rồi”

....

Tôi cảm thấy bất lực.

Cô ta còn nói: “Mà với lại em trai tôi cũng không muốn ra nước ngoài, nó nói nó muốn tìm một cô gái trẻ đẹp cho cô tức chết.”

Tôi vẫn đang suy nghĩ, cái gọi là pháp luật thì sẽ không có ân tình gì hết, nhất là đối với loại người này, nếu như tôi giết được cô ta, thì pháp luật nên trao tặng cho tôi một cái huân chương hoặc cái gì đó.

Nhưng trường đại học của tôi là nghệ thuật chứ không phải pháp luật, vì vậy không chừng tôi giết cô ta có thể vô tù ngồi luôn, đành phải khoát tay ra khỏi bệnh viện rồi lên xe buýt.

Tôi về nhà, quên mất thời gian, Giang Thần chắc phải 1h sáng mới về nhà.

Thế là tôi nấu mì gói, bưng ra ngoài cách máy tính năm bước rồi xem phim Mỹ, vì có lần tôi làm đổ bát canh đậu xanh lên bàn phím máy tính, về sau tôi không dám để bát canh này đến gần máy tính nữa, cuộc sống là không thể chịu được sự mất mát tài sản.

Tôi mới ăn được ba miếng mì, phim Mỹ mới chiếu được cái preview, thì điện thoại di động của tôi vang lên, tôi xem một chút, là “mai danh ẩn tích” Ngô Bách Tùng gọi, tốt rồi, câu nói đó giống cậu ấy, nhưng “mai danh ẩn tích” là tôi, tôi luôn nói từ trước đến nay tình yêu khác phái đúng là không có nhân tính. Cái này có thể tham khảo bốn năm đại học của tôi, một tình bạn tốt thì cuối cùng sẽ không bị phá hủy. (Chú thích: “Mai danh ẩn tích” là Người ở ẩn một nơi, không muốn ai biết đến mình.)

Ngô Tùng Bách trong điện thoại vui mừng khôn xiết nói cho tôi cậu ta yêu một cô gái, một cô gái thật sự, một cô gái khác với “hoàng mao nha đầu” tôi đây hoàn toàn.

Thành thật mà nói, tôi được gọi là “hoàng mao nha đầu” nhiều lần từ mấy năm trước, nhưng bây giờ đã ít bị gọi, vì vậy tôi quyết định không chú ý đến ý nghĩ của cậu ta luôn cho tôi là không phải con gái.

Tôi nói: “Cậu có người yêu rồi à? Vậy sau này tôi đói, ai đưa tôi đi ăn đây?”

Cậu ta nói: “Chồng của cậu chứ ai?”

“Nhưng anh ấy rất bận”

Ngô Bách Tùng cười nói: “Vậy cậu lấy lòng người yêu tôi, cô ấy không ghen là được”

Tôi nói: “Tôi ghét nhất là xưng ”Người yêu của tôi“, nói rồi, thật là buồn nôn.”

Cậu ta nói: “Vậy thì xưng làm sao?”

“Lão công nhà tôi, lão bà nhà cậu, mặt đường nhà tôi, điềm tâm nhà cậu”

Ở đầu bên kia điện thoại cậu ta cười lớn, tôi nghĩ tôi thích cậu ta ở chỗ, cậu ta sẽ phối hợp với tôi từ những chuyện không buồn cười thành buồn cười.

Tôi đang nghe tiếng cười của cậu ta thì nghe thấy tiếng chuông cửa, tôi nói: “Chuông cửa nhà cậu reo kìa.”

Cậu ta dừng lại một chút nói: “Là chuông cửa nhà cậu mà.”

Tôi cẩn thận nghe lại, đúng là chuông cửa nhà tôi, tha thứ vì nhà tôi cũ kỹ, tiếng chuông cửa thì lúc xa lúc gần, giống như lúc lạnh lúc nóng

Tôi vừa cầm điện thoại vừa ra mở cửa, trêu đùa: “Không phải là cậu đứng ở trước cửa chờ tôi mở liền quỳ xuốn cầu hôn đấy chứ.”

“Hay là lúc mở cửa người ở ngoài không phải là cậu.”

Tôi vừa mở cửa, là Giang Thần, tôi cũng nghĩ là anh ấy, tôi liền chờ hai giây nhìn anh xem có cầu hôn tôi không.

Anh không làm vậy, nhìn anh rất uể oải, thế tôi liền tắt điện thoại của Ngô Bách Tùng rồi lại ân cần hỏi han Giang Thành, trong lòng tôi luôn tin tưởng, bạn học Ngô sẽ hiểu, sẽ tin tôi.

Phẫu thuật bảy tiếng, thế là kết thúc được hai tiếng, tôi mặc dù không phải người trong nghề, nhưng đại khái cũng biết chuyện gì xảy ra.

Tôi nghĩ lúc này mà pha cho anh một tách trà nóng cùng một cái ôm thì nhìn tôi sẽ giống như một người vợ, người mẹ hiền, tôi cũng thực sự làm như vậy, chỉ là tôi quên cân nhắc yếu tố môi trường, ví dụ như bị bệnh thần kinh mà vào đêm hè nóng nực, ví dụ chủ nhà trọ của tôi keo kiệt không cung cấp máy điều hòa, ví dụ hôm nay chảy rất nhiều mồ hôi...Tóm lại hình tượng người vợ người mẹ hiền không phù hợp với tôi.

Giang Thần túm cổ tôi kéo lại giống như con bạch tuộc, lại không cho tôi pha trà nóng hay giúp anh tắm rửa, và cuối cùng giữ xương quai xanh tôi lại và nói: “Em có thể đừng cử động”

“Nhưng em chỉ muốn giúp anh.”

Anh buông tôi ra, ngồi xuống ghế sofa và nằm xuống: “Em chỉ cần đứng yên đó thôi, không cần làm gì cả.”

Anh chấp tay sau gáy, sau đó nhìn tôi chằm chằm không chớp.

Tôi nghĩ bạn học Giang Thần đừng nhìn người như vậy, tốt xấu thế nào thì chúng ta cũng là quan hệ trưởng thành, anh dùng ánh mắt nhìn tôi chằm chằm lại khiến tôi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô luôn. Lửa đốt, tôi thật sự không còn thuần khiết mất.

32. Chương 32

Tôi ngây ngốc đứng một chỗ nhìn Giang Thần khoảng mười phút, lúc này, tôi đã đề nghị: “Có phải nên thay đổi phong cách khác không?”,

“Em có nên thay một bộ quần áo gợi cảm không?”

“Anh nhìn em lâu như vậy em có nên thu tiền không?”

Tôi cứ hỏi mấy vấn đề này, anh lờ đi không trả lời. Cuối cùng tôi thực sự không chịu được, dậm chân nói: “Vậy cuối cùng anh đang nhìn cái gì thế?”

Anh nói: “Nhìn em đó.”

“Em có gì đáng nhìn?”

Thật sự nói xong câu nói này tôi liền hối hận, vì tôi không xinh đẹp...

Giang Thần nói: “Anh cũng đang nghiên cứu xem em có gì đáng nhìn.”

Tôi suy nghĩ lời nói của anh, luôn cảm thấy lời nói đó thật vô nghĩa, vì vậy tôi quyết định sau này đừng suy nghĩ về anh nữa, bản chất nội tâm bên trong luôn nghĩ lời nói của anh không có quyền.

Giang Thần nói tiếp: “Trước kia anh rất mệt mỏi hay thất vọng khi nghĩ rằng, Trần Tiểu Hi nếu ở lại thì tốt, cô ấy thật ngớ ngẩn, liếc nhìn cô một cái đã cảm thấy cuộc sống cũng chỉ có thể thôi, chẳng có gì ghê gớm đâu.”

Tôi nghĩ thầm tôi mới cương quyết sau này không suy nghĩ về anh nữa, nhưng lời này có suy nghĩ thì tôi cũng thực sự không biết là cuối cùng đang khen tôi hay chê bai tôi nữa....

Thế là tôi rất thẳng thắn hỏi anh “Đây là anh đang khen em hay chê bai em đấy?”

Anh nói: “Em cảm thấy thế nào?”

Tôi bay nhào đến nằm đè trên người anh: “Anh có nói không thì bảo!” Tôi nghe được anh bị tôi đè tới kêu đau một tiếng, tôi đang cảm thấy hạnh phúc vì trọng lượng của mình. Anh cố gắng túm lấy cổ áo của tôi để kéo tôi từ trên người anh xuống, tôi siết chặt lấy, giữ lấy cổ áo của anh nói nếu anh không buông tay em cũng không buông tay đâu, trong trận này có thể thể hiện khí lực đấu tranh nên tôi thắng anh, tôi rất thoải mái.

Tôi nằm dựa vào ngực anh, nói: “Bây giờ em đang trước mặt anh, nhìn em cảm thấy rất tràn đầy sức mạnh phải không? Có phải không hay em nằm bên cạnh anh nên anh cảm thấy tôi tệ?”

Âm thanh của anh từ đỉnh đầu tôi truyền đến: “Không có, cảm thấy cũng không đến nỗi như thế.”

“À!”

Tôi nhảy dựng lên bóp lấy cổ anh: “Hôm nay em nhất định phải bóp chết anh.”

Anh cầm ngón tay của tôi nói: “Em vào phòng cầm chiếc gối, có thể khiến ngạt thở mà tương đối không bị mất sức.”

Tôi cắn một cái trên cổ anh, anh nghiêng đầu cười nói: “Cắn vào chỗ này, động mạch chủ ở chỗ này.”

.....

Giang Thuần nói với tôi rằng phẫu thuật không thành công, anh không có nói với tôi anh đối mặt với sinh mệnh mất đi như thế nào, với bệnh nhân và gia đình, đối với nước mắt làm sao cả...

Sinh mệnh và nước mắt, vì tôi là một người ngoài nghề nên trong mắt tôi việc khó khăn nhất trên thế giới là đối mặt với việc này. Nhưng anh mỗi ngày đều phải đối mặt, có lẽ đã sớm quen thuộc rồi, chỉ là tôi vẫn đau lòng, cảm thấy chúng ta vẫn nên về nhà bán khoai lang sẽ dễ dàng hơn.

Giang Thần nói đêm nay ngủ lại nhà tôi, tôi nói là tôi không có quần áo để cho anh thay đâu nha.

Anh nói trong xe anh có, để cho tôi đi lấy.

Tôi liền vui vẻ đi lấy quần áo, lúc quay lại thì Giang Thần đã tắm xong, quần cái khăn tắm ngồi trước máy tính ăn mì tôm và xem phim Mỹ của tôi.

Tôi nhìn vào chiếc khăn quần trên người anh đang sắp rơi ra, tôi do dự là tôi có nên phun máu mũi không, nhưng vẫn phải tưởng niệm chiếc khăn tắm mới tinh trị giá 43 nhân dân tệ...

Tôi chống nạnh làm ra vẻ kiêu ngạo: “Tại sao anh chưa có sự đồng ý của em đã tự tiện động vào đồ đạc rồi!”

Anh liếc mắt nhìn tôi: “Nếu như mắt của em không bắt động nhìn vào chiếc khăn tắm thay vì nhìn anh, thì giáo huấn như vậy sẽ có sức thuyết phục hơn.”

“Anh xem coi hooc-môn gì sẽ ảnh hưởng đến sự chuyển động của cầu mắt, từ đó ảnh hưởng đến tầm nhìn, cho nên đại nhân oan uổng rồi ạ.”

Dù sao tôi cũng không cãi được với anh, vì vậy tôi dứt khoát chạy đi tắm, khi tắm chỉnh nhiệt độ nước cao, lúc ra khỏi phòng tắm thì nhìn vào tấm gương, cảm thấy thân thể mình hiện ra tươi non phấn hồng, vẫn rất xinh đẹp. Ở đây, tôi phải giải thích một chút, tôi không phải là tự luyện, mọi người đều nói trong tiểu thuyết nhân vật nữ chính ngôi thứ nhất soi gương cảm thấy thần thái mĩ mạo đó chính là tự luyện, tôi không phải kiểu như vậy, tôi chỉ đơn thuần là thấy màu đỏ tinh khiết thì nhìn rất xinh đẹp, trong sáng. Thật sự cái này rất dễ hiểu, chi tiết xin tham khảo sinh sinh tôm lộc.

Tôi mang theo tư tưởng “Tôi rất xinh đẹp” vào phòng, Giang Thần vẫn quần chiếc khăn tắm, chỉ là lúc này anh nằm trên giường của tôi, đọc cuốn truyện tranh.

Tôi ho một tiếng, có phần không tự nhiên nói: “Em không phải là lấy quần áo cho anh thay rồi sao? Sao lại không mặc?”

Anh lật một trang truyện, như không có gì xảy ra nói: “Dù sao cũng muốn cởi, vì sao lại phải mặc?”

Tại sao? Tôi làm sao mà biết được, vì anh muốn cởi quần áo mà tôi không cởi quần áo, sẽ không có chuyện gì đâu...

Ấy ấy ấy ấy, thật sự tôi rất xấu hổ, chỉ là xấu hổ cũng không rõ ràng lắm, mà tôi lại có thói quen xấu là phô trương thanh thế, cho nên tôi làm bộ như không có chuyện gì rồi tìm trong đồng quần áo một cái quần đùi, ném cho anh nói: “Không mặc quần áo thì đừng hòng mà nằm trên giường của em”

Sau đó đến bên cạnh máy tính, tôi mở phim Mỹ xem lại từ đầu, sau đó dánh vẽ giả vờ say sưa thưởng thức. Thật sự đang diễn cái gì, có trời mới biết. Giang Thần nằm trên giường lật từng trang truyện soát soát, trong lòng bàn tay của tôi ra đầy mồ hôi. Trung Quốc thời cổ đại có một kiểu chết, gọi là lăng trì. Thao tác cụ thể là lấy một con dao cắt từng bộ phận của người ra, sau này tiến đến một kỹ thuật tiên tiến hơn là sử dụng lưới đánh cá để bẫy người, dùng dao để cắt thịt, kỷ lục cao nhất là cắt khoảng chừng ba nghìn nhất dao. Tôi sợ dĩ nói đến lăng trì, không phải vì mình họa lại nhân loại tàn nhẫn ra sao, cũng không phải để chứng minh tổ tiên chúng tôi có nhiều kỹ thuật giết người sáng tạo, mà là muốn minh họa Giang Thần ở bên cạnh lật từng tờ từng tờ truyện, tôi cảm thấy áp lực giống như người dân thời xưa bị lăng trì vậy. Tôi hận vì không thể ngay lập tức bay nhào tới chỗ anh vật lộn với anh, đại loại như thế.

Video âm nhạc đã phát đến phần ba, Giang Thần nói: “Trần Tiểu Hi”

Tôi giật mình, dùng ngôn ngữ lăng mạn thật sự có chút chấn động Tôi nhấn tạm dừng, quay đầu lại nhìn anh, anh lấy tay gối đầu nằm nghiêng người đối mặt với tôi.

Tôi nói: “Gì thế?”

“Lại đây ngủ” Anh vẫy tay nói.

Tôi nhìn anh chăm chăm, anh lơ đãng nhìn lại tôi, khóe miệng cười nhếch, hiện ra lúm đồng tiền nhân nhật. Yêu nghiệt!

Tôi nuốt nước bọt, nói: “Cái kia...Em xem xong cái này rồi ngủ, anh mệt thì ngủ trước đi.”

Giang Thần không biểu lộ thái độ gì, chỉ là vẫn duy trì tư thế kia nhìn tôi cười, ánh mắt còn léo lên trần đầy buồn bã.

Thật không biết anh học được cái ánh mắt buồn kia ở đâu, trong tâm can của tôi bối rối không biết có nên đi ngủ không.

Tôi tắt máy tính, đi lại chỗ tủ quần áo lấy ra một cái gối mới ném cho anh: “Mới”

Cái gối này là món quà, để có được món quà này, tôi phải mua bột giặt với số lượng lớn....

Giang Thần tiện tay nhét gối ra sau đầu, tôi gãi gãi cổ nói: “Vậy em tắt đèn nhé?”

“Ừ”

Cả phòng tối om.

Tôi phải mò mẫm bò lên giường, nằm xuống thì nghe được.

Giang Thần cất giọng khàn khàn nói cái gì đó., tôi không nghe rõ liền hỏi lại: “Cái gì?”

“Nóng quá, không có điều hoà hay quạt à?”

Tôi lại phải đứng lên bật đèn, lấy trong ngăn tủ một cái quạt hương bồ mua được lúc đi du lịch Vân Nam, nói: “Chỉ có cái này thôi, không có điều hoà, quạt cũng hỏng luôn” (Chú thích: Quạt hương bồ là quạt tay). Tiết kiệm điện và bảo vệ môi trường.

Trong bóng tối tôi có thể nghe được âm thanh của cây quạt, tiết tấu thật thoi miên. Mắt tôi chậm rãi nhắm lại, bỗng nhiên có một làn gió mát lướt qua cổ tôi, tôi giật mình tỉnh dậy.

Giang Thần không biết từ lúc nào đã dựa vào tôi rất gần, thậm chí đầu anh đã gối lên cái gối của tôi.

Tôi khẽ động dậy: “Sao anh lại ngủ trên gối của em?”

“Nóng quá, anh không ngủ được.”

“Anh nằm gần như vậy không phải càng nóng sao?”

Tay của anh ôm eo tôi, nhiệt khí từ cánh tay của anh truyền sang lưng tôi, anh nhẹ nhàng hôn lên cổ và lưng của tôi, giống như lông vũ cọ vào, lại giống như gió nhẹ lướt qua, ngứa tê tê, tôi nhin không được hai mắt liền nhắm lại, sau đó anh dừng lại ở cổ tôi nhẹ nhàng liếm láp, tôi co rụt lại, đột nhiên trên cổ truyền lại cảm giác đau đốn do bị cắn, tôi thốt lên thành tiếng:

“Chết tiệt! Zombie à!”

Tay của anh thuận thể thò vào vạt áo ngủ của tôi, giống như mang theo điện, thiêu đốt tôi nhưng tôi cố nhin không được run.

Tôi cố gắng luồn lách nhưng vẫn bị anh vây ở trong ngực, không trốn tránh được, khó lòng phòng bị. Anh cởi áo ngủ của tôi ra.

Lúc đó tôi rất muốn khóc nhưng không ra nước mắt, liều mạng giải thích: “Áo ngủ này của em là mở vạt áo, có khuy, có khuy...”

Vô dụng, tôi nghe được âm thanh ít nhất là hai viên cúc áo rơi xuống đất.

Nửa đêm đói nên tôi tỉnh dậy, mới nhớ đến bữa tối, bát mì tôm kia đã vào dạ dày Giang Thần rồi. Thế là nghĩ nhân dịp anh ấy ngủ lấy chân đạp cho cái, không ngờ lúc mở mắt ra thì bị giật mình, mặt của anh rất gần mặt tôi, tôi bĩu môi rồi nằm dịch ra tạo khoảng cách.

Thật sự tôi bị hù không phải là vì mặt anh to quá, mà là vì anh ngủ mà lại giơ tay cầm quạt hương bồ quạt cho tôi mát. Tôi không nhúc nhích nhìn anh, tôi muốn biết chính xác là anh đang thức hay bị mộng du

Khoảng chừng năm phút, anh đem quạt hương bồ từ tay trái đổi sang tay phải, nâng đầu tôi lên và tiếp tục quạt mát, thế là gió từ sau lưng chuyển đến đỉnh đầu. Thảo nào tôi đang mơ một lúc thì lưng phát lạnh rồi một lúc thì đỉnh đầu phát lạnh, giống như phim kinh dị vậy.

Anh làm xong một chuỗi động tác này nhưng vẫn nhắm hai mắt, đại khái như kiểu nhắm mắt dưỡng thần.

Tôi hừ một tiếng, giả vờ vừa mới tỉnh dậy, kêu lên: “Giang Thần”

Anh dừng tay, mở mắt ra hỏi tôi: “Sao vậy?”

“Em không ăn tối, em đói bụng.”

Tôi nũng nịu nói: “Anh làm bữa tối cho em ăn, anh mà không làm là lang tâm cầu phế bại hoại.” (Chú thích: Lang tâm cầu phế: Lòng lang dạ sói)

Phát âm hai chữ “bại hoại” này tôi muốn sử dụng giọng điệu giống trong truyền thuyết búp bê ma, nhưng kỹ nghệ không thành thực, cuối cùng chỉ có thể dùng giọng mũi.

Trong bóng tối, khóe miệng của Giang Thần co giật một chút: “Dễ nói nhỉ! Đói bụng là liền đi nấu đồ ăn sao.”

“Anh nấu cho em ăn đi mà....Anh cũng ăn đồ ăn của người ta....Lại còn không nấu cho em ăn....”

Tôi bĩu môi, mỗi âm tiết đều kéo dài thật dài, tôi đưa ra yêu cầu đồng thời cũng thuận tiện kiểm tra xem trình độ kháng cự buồn nôn của Giang Thần.

Trình độ kháng cự buồn nôn của anh kém hơn tôi tưởng tượng rất nhiều, bởi vì anh liền đạp tôi một phát xuống giường, không phải là nhân vật nam chính và nữ chính tán tỉnh theo đuổi “Anh xấu xa quá em xấu xa quá” mà đây là kiểu đạp, mang theo cảm xúc căm ghét.

Biểu cảm này làm tôi chỉ muốn đạp xuống biển Thái Bình Dương luôn.

Anh nói: “Cút! Tự đi mà nấu mì! Nhân tiện nấu một bát cho anh.”

Tôi phải mông méo miệng khập khiễng đi nấu mì, tâm lý không ngừng tự an ủi mình, “đừng lơ đãng vì sự ôn nhu động lòng người, đừng lơ đãng vì sự ôn nhu động lòng người...”

Chú ý, đừng nên chú ý đến điểm dụi dằm....

33. Chương 33

Ngày hôm sau, vì thỏa mãn “ý tốt” của Giang Thần muốn đưa tôi đi làm, tôi đành phải dậy sớm hơn bình thường tận một tiếng, đây chính là cái giá của tình yêu.

Tối hôm qua đến sau nửa đêm, chúng tôi ngồi thảo luận về vấn đề cái gối, Giang Thần khẳng khái nói ngủ trên cái gối của tôi có mùi bột giặt, tôi nói là đã yêu cầu đổi gối rồi nhưng anh còn nói là như vậy không tốt, trông giống như anh không quan tâm bạn gái.

Tôi nói anh cũng không có quan tâm tôi, vì nơi này không có người qua lại, tôi nói anh là không quan tâm thì cũng không ai biết.

Anh nói cái miệng của tôi không chừng ngày mai lên diễn đàn phát cái thiệp mời, hoặc là viết tiểu thuyết, truyện tranh manga khen anh, sau đó ngồi trên ghế sofa, bắt đầu viết “Bạn trai của tôi không đưa gối cho tôi ngủ.”

Tôi nói anh như vậy thực sự là không công bằng, nếu tôi lên diễn đàn đăng bài post, viết tiểu thuyết, truyện tranh manga thì đều là do tay tốt viết, còn miệng thì không có liên quan gì, anh không thể đổ oan cho nội tạng của em.

Sau đó hai cái đại não của chúng tôi cãi nhau vì cái gối cho đến khi trời sáng, tôi phỏng đoán cái gối là một loại bệnh, cần phải trị.

“Này, anh mua cho em cái máy điều hòa được không?” Lúc dừng đèn đỏ thì Giang Thần đột nhiên nói.

Tôi sửng sốt một chút, đáp lại một câu rất quen thuộc: “Này, anh mua cho em một bộ dụng cụ vẽ tranh được không? Này, sinh nhật em anh mua một bộ truyện tranh manga được không? Này, hôm nay anh mời em ăn cơm nhé? Này, tiền sinh hoạt phí anh để ở chỗ em được không...”

Đây đều là những câu nói khi còn học đại học Giang Thần muốn cung cấp vật chất cho tôi.

Tôi hỏi anh: “Được không? Anh luôn dùng kiểu câu này à?”

Anh rõ ràng không kịp phản ứng suy nghĩ thật lâu mới nói: “Chúng ta đều có cách nói tạm thời, lúc đó khoa nghệ thuật được bao nuôi, khi đó anh sợ em cảm thấy anh nuôi em, sẽ cảm thấy anh không tôn trọng em, sau này tập quen rồi.”

Tôi yên lặng thật lâu, cuối cùng nhịn không được mới nói: “Anh biết tôn trọng người khác sao...”

“Làm sao?”

“Nuôi em chỉ đáng giá một bộ dụng cụ vẽ tranh, một bộ manga thôi sao, ít nhất thì cũng là một viên kim cương lớn chứ.”

Sắc mặt Giang Thần đột nhiên trầm xuống, đang nói chuyện thân thiện không hiểu sao lại vỡ tan rồi.

Khi xe đến trước công ty của tôi thì tôi cẩn thận hỏi từng li từng tí: “Anh đang tức giận à?”

Anh nói: “Đúng”

Tôi nói: “Tại sao?”

Anh nói: “Anh thực sự muốn tôn trọng em, bỗng chốc em lại nói như một trò đùa”

Tôi gãi đầu hỏi: “Vậy anh chuẩn bị giận dữ bao lâu?”

Giang Thần tắt xe vào lề dừng lại, ngồi bên cạnh nhìn tôi: “Em có phải muốn là anh tức chết đúng không?”

“Không đúng mà”

Tôi giải thích: “Em sợ anh giận dữ lâu quá liền quên phải mua cho em cái máy điều hòa, thời tiết nóng như vậy...Anh lại cùng em ngủ chung một cái gối....Hay là mặc dù anh tức giận như vậy nhưng buổi chiều liền có điều hòa đưa đến nhà em? Em đưa chìa khóa nhà cho anh nhé?”

.....

Giang Thần nhìn tôi lâu như một thế kỷ, cuối cùng thở dài một tiếng nói: “Năm đó quả nhiên anh quá lo, em có cái gì tốt để được tôn trọng.”

Này, vị đại huynh đệ, cậu nói chuyện kiểu này thật là không lịch sự nha.....

Giờ nghỉ trưa Giang Thần gọi cho tôi, nói điều hòa đã được lắp đặt. Tôi hết sức tán thưởng hiệu suất làm việc của anh, sau đó nói rằng tối nay phải báo đáp anh thật tốt, anh ở đầu dây bên kia lưu luyến điện thoại cười rất tình cảm. Tôi cảm thấy sai sai, ý của tôi là mua cho anh đồ ăn mà...

Tôi đến cửa hàng, mua một đồng hồ ăn ngon chạy đến bệnh viện đón Giang Thần sau giờ làm việc.

Một đồng hồ ăn ngon bên trong bao gồm hai cốc kem ly, nhưng khi đến nơi thì kem ly đã tan chảy thành hai cốc nước, thật không như mong muốn được cùng Giang Thần dứt cho nhau ăn nữa. Bởi vì ở trước cửa bệnh viện tôi gặp Ngô Bách Tùng và bạn gái của cậu, một người phụ nữ quen thuộc – Hồ Nhiễm Nhiễm

Tôi há hốc miệng ít nhất cũng có thể nuốt được một nắm đấm.

Ngô Bách Tùng đập vào bả vai tôi: “Thế nào, bị mỹ mạo của tẩu tử làm khiếp sợ đến thế sao?” (Chú thích: tẩu tử: chị dâu)

Tôi từ từ khép miệng lại, bị cậu kéo tới trước mặt Hồ Nhiễm Nhiễm, cậu ấy nói: “Nhiễm Nhiễm, đây là bạn tốt nhất của anh, Trần Tiểu Hi. Nhỏ Hi, đây là Hồ Nhiễm Nhiễm, bạn gái của tớ.”

Sắc mặt Hồ Nhiễm Nhiễm tái nhợt như tờ giấy, mấy lần đều cố gắng động đậy khóe miệng nở nụ cười, nhưng đều không thành công.

Tôi nhìn cô chăm chăm, tôi đoán là nét mặt tôi bây giờ cũng hoảng sợ.

“Này, thế nào?”

Ngô Bách Tùng lại đập tôi một cái: “Hai người quen biết sao?”

“Không biết.”

Hồ Nhiễm Nhiễm cướp lời, nhìn tôi bằng ánh mắt cầu xin.

Ngô Bách Tùng nghi ngờ nên nhìn tôi, tôi miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng: “Cảm thấy cô khá quen, chắc do quá đẹp rồi.”

Ngô Bách Tùng hỏi: “Cậu đến tìm Giang Thần à?”

Tôi gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm Hồ Nhiễm Nhiễm: “Hai người đi đâu? Sao lại hẹn trước cửa bệnh viện? Là Hồ tiểu thư có người bạn bị bệnh sao?”

Hồ Nhiễm Nhiễm tránh ánh mắt của tôi: “Không có, chúng tôi hẹn nhau ở chỗ này thôi.”

“À, vậy là tốt rồi.”

Tôi nói, nhưng ngay cả bản thân tôi cũng có thể nghe được giọng điệu của tôi khá kỳ quái.

Ngô Bách Tùng biểu lộ như có điều gì cần suy nghĩ, nhưng cậu không có hỏi, chỉ là lấy ngón tay gõ vào đầu tôi: “Lưỡi cậu uốn éo thật, khách khí với vợ của tớ một chút.”

Tôi bĩu môi: “Được rồi, có vợ là bỏ bạn.”

Ngô Bách Tùng không để ý đến tôi, nắm tay Hồ Nhiễm Nhiễm, dùng giọng điệu ngọt đến nổi tôi muốn ói: “Chúng ta mời nhỏ Hi và bạn trai của cô ấy đi cùng đi ăn cơm có được không?”

Hồ Nhiễm Nhiễm khuôn mặt tiếp tục tái nhợt, dịu dàng gật đầu: “Được.”

Cất...Lão nương và tướng công của lão nương sẽ không nguyên ý đi ăn cơm cùng các người đâu.

Giang Thần nhìn thấy Hồ Nhiễm Nhiễm thì sững sờ, nghi ngờ quay lại nhìn tôi, tôi lắc đầu, anh cười ngồi xuống.

Ngô Bách Tùng lại giới thiệu, Giang Thần mỉm cười gật đầu nói: “Xin chào”

Hồ Nhiễm Nhiễm cúi đầu nói: “Xin chào.”

Không khí của bữa ăn thật kỳ lạ, người duy nhất thấy thoải mái chính là Giang Thần, bằng chứng là anh đã ăn phần của anh và ăn luôn nửa phần của tôi, anh còn đem túi nhựa và hai cây kem tan thành nước đi vứt, dù cho tôi nhiều lần nhấn mạnh là đem về bỏ vô tủ lạnh, sau một tiếng là nó lại cứng lại.

Lúc tôi đi ra ngoài thì Hồ Nhiễm Nhiễm nhắn tin qua điện thoại, nói là nếu rảnh thì chia sẻ kinh nghiệm làm bạn gái.

Vừa lên xe của Giang Thần thì tôi đã bắt đầu nghe tiếng Hồ Nhiễm Nhiễm nói xấu, Giang Thần cũng không nói gì, cho đến khi tôi nói một mội anh mới nói: “Em kích động cái gì thế?”

“Nhưng cô ấy và bí thư Trương! Bọn họ.....haizz em tức chết rồi!”

“Liên quan gì tới em?” Anh nói.

Nói thì nói vậy thôi, thế nhưng con người thường hay cho bản thân là có tư cách hoa tay múa chân vào chuyện người khác, mà tôi lại có tật xấu này.

Tôi nói: “Hồi trước em không quan tâm đến Hồ Nhiễm Nhiễm, nhưng lần này cô ấy và Ngô Bách Tùng bên nhau đó! Ngô Bách Tùng đó! Làm sao em có thể ngoảnh mặt làm ngơ?”

Giang Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi: “Tại sao lại không thể?”

Tôi cũng không biết giải thích với anh làm sao, đành phải nhấn mạnh nhiều lần: “Cậu ấy là Ngô Bách Tùng đó! Cậu ấy là Ngô Bách Tùng đó! Cậu ấy lại không biết gì cả, cậu ấy là Ngô Bách Tùng! Ngô Bách Tùng!”

Tôi tin rằng nếu có ai nghe được, nhất định sẽ coi Ngô Bách Tùng mới nhậm chức người lãnh đạo quốc gia.

Giang Thần đột nhiên đạp phanh thật mạnh.

Tôi cố gắng giữ các bộ phận lại không chút nữa bay ra khỏi cơ thể, chậm rãi xoay qua nhìn anh: “Anh tốt nhất nên nói là phía trước xuất hiện chó hay ma gì chứ, không phải thì em bóp chết anh.”

Giang Thần không để ý đến tôi, anh trầm mặt nói: “Chuyện Ngô Bách Tùng yêu đương thì em có cần phải phản ứng quá khích như vậy không?”

Tôi giải thích: “Trọng điểm không phải tại cậu ta yêu đương, mà là nói đối tượng cậu ta yêu, anh không biết, nhà Ngô Bách Tùng gặp phải sự cố rất phức tạp, em cảm thấy cậu ta chọn đối tượng không thích hợp để có một tình yêu đơn giản.”

Giang Thần cười lạnh: “Tình yêu đơn giản gì chứ? Cùng em?”

A? A!

Đầu tiên tôi sững sờ, sau đó tỉnh ngộ, không thể tin nổi chỉ vào mặt anh nói: “Anh anh không phải là ghen chứ....Anh không ghen với Tô Duệ...Anh lại đi ghen với Ngô Bách Tùng...Anh bị điên à?”

Giang Thần nghiêm mặt không trả lời tôi, tôi cũng không so đo nữa, chủ yếu là tôi bị sốc quá lớn, ai biết được bình thường Giang Thần luôn tỏ ra là một người trưởng thành, vì vậy xưa nay tôi cũng không dám ghen tuông linh tinh, cho nên khi tôi giả làm bạn gái, rõ ràng lúc nhìn thấy cháu gái của bí thư Trương liền nghĩ nếu không ghen thì không hợp lý, nhưng nhìn hành động hào hùng của anh biểu hiện, cùng với hình tượng rộng lượng biết phân rõ phải trái, tôi liền không có ý tứ mà.

Xe ở ven đường ngừng có gần mười phút, tôi nhắc nhở anh: “Cái kia chúng ta về nhà mới ghen có được hay không?”

Giang Thần giơ tay lên, tôi hoài nghi anh muốn hướng về tôi dựng thẳng ngón tay giữa, nhưng không, anh chỉ khởi động xe.

Xe vẫn cứ tiến về phía trước, còn tôi vẫn cứ nỗ lực giải thích với anh, “Ngô Bách Tùng không thích em đâu, nếu yêu đã yêu từ hồi cấp ba, lên trung học phổ thông đã ở cùng nhau rồi, vì vậy anh đừng suy diễn được không?”

Mặt anh đen lại, quả nhiên..... Chiều này rất hiệu quả.

34. Chương 34

Về đến nhà, tôi ngửa đầu cười ngậy ngốc nhìn máy điều hòa mới tinh, điều hòa là một trong những phát minh vĩ đại nhất nhất nhất của con người, còn có máy tính, còn có TV, còn có máy giặt, còn có bình nóng lạnh, còn có ô tô, còn có máy bay....Tóm lại, dù sao đi nữa thì con người vẫn là vĩ đại nhất.

Giang Thần đang ngồi trên ghế sofa, âm thanh TV mở vô cùng lớn, tôi nghi ngờ hoặc là âm thanh TV bị hỏng, hoặc là lỗi tai Giang Thần bị hỏng, tôi cảm thấy cái sau đúng hơn, nhưng làm cho người khác nhức đầu, tàn ác thật.

Tôi cười khúc khích nhìn điều hòa trong phòng khách, lại chạy đến phòng đối diện phòng lắp điều hòa cười ngậy ngốc, sau đó chạy ra vỗ bả vai Giang Thần nói: "Thật không có ý tứ, anh thật phung phí, thật sự là mua một cái lắp ở phòng ngủ là được rồi, cái ở trong phòng khách có thể tiết kiệm."

Anh thậm chí không nhìn tôi, tiện tay cầm điều khiển trên bàn trà muốn mở điều hòa, tôi tinh mắt nhanh tay cướp lại: "Anh đi tắm đi, em mở điều hòa trong phòng ngủ, anh tắm xong rồi vào phòng luôn."

Bạn thấy đấy không gian phòng ngủ nhỏ hơn so với phòng khách, mức độ hao tổn điện nhỏ hơn nhiều.

Tôi mặc dù từ nhỏ không thích đọc sách, nhưng trong một văn bản của sách Ngữ Văn tiểu học nào đó có một câu nói mà tôi nhớ rất kỹ - "Tủ lạnh mua được, nhưng tiền điện không trả nổi."

Được rồi, tôi thừa nhận trí nhớ của tôi rất kỳ quái. Đương nhiên, sau nhiều năm cải tạo, văn bản này được cho là không phù hợp với sự phát triển hài hòa của chủ nghĩa xã hội nên đã bị đá ra khỏi sách giáo khoa tiểu học, tôi có thể mua được căn phòng 50,001 mét vuông, nhưng không thể trả nổi một khối tiền điện (Chú thích: Khối tiền: Việc định nghĩa tiền tệ là một phương tiện trao đổi mới chỉ đưa ra một cách hiểu khái quát về tiền, nó không cho chúng ta biết rõ trong nền kinh tế hiện tại những phương tiện cụ thể nào được coi là tiền, số lượng của nó là nhiều hay ít. Vì vậy người ta phải định nghĩa tiền một cách cụ thể hơn bằng việc đưa ra các phép đo về các khối tiền tệ trong lưu thông.)

Giang Thần mặt lạnh lùng nhìn tôi: "Anh hiện tại không có tâm trạng tắm rửa."

Tôi không hiểu: "Tắm mà cũng phải có tâm trạng à?"

Anh đưa tay qua muốn cướp điều khiển, tôi giấu ở sau lưng: "Tắm đi tắm đi."

Anh nghiêng mắt nhìn tôi một chút: "Đây là ám chỉ sao?"

Tôi sững sờ, vô ý thức đưa điều khiển cho anh: "Ai ám chỉ anh, anh....anh không biết xấu hổ!"

Có lẽ trên đời này Giang Thần không bị chữ là không biết xấu hổ, vì vậy lúc đó anh vừa cầm điều khiển vừa nhìn tôi. Tôi nở nụ cười xinh đẹp với anh, sau đó co cẳng chạy.

Đóng cửa phòng ngủ sầm một tiếng rồi khóa lại. Giang Thần ở bên ngoài đập cửa: "Em có gan thì ra đây cho anh!"

"Em không có điên" Tôi bình thản đáp lại.

Tôi cầm lấy điều khiển trên bàn máy vi tính mở điều hòa, nhảy tung tăng nhào lên giường, lấy cuốn manga ở dưới gối, hát vu vơ lắc chân nằm trên giường đọc manga.

Đến khi khóa cửa vang lên một tiếng, tôi cảnh giác quay đầu lại, Giang Thần đang dựa vào khung cửa, ngón tay trở xoay chùm chìa khóa, nhìn tôi cười: "Không biết xấu hổ đúng không?"

Tôi cảm thấy lúm đồng tiền của anh lóe lên, lộ ra chiếc răng nanh....

Tôi thét lên: "Anh không phải là trả chìa khóa cho em rồi sao?"

"Anh làm thêm hai cái chìa khóa nữa rồi."

"Tại sao anh chưa có sự đồng ý của em mà có thể đem đi làm rồi?"

Tôi tức giận nhảy trên giường.

Anh chậm rãi tiến lại phía tôi: “Bởi vì anh không biết xấu hổ.”

Tôi lùi lại mấy bước, bởi vì đứng ở trên giường, khó có thể nhìn anh từ trên cao xuống, tôi cố gắng ra vẻ rất có khí thế, chỉ là giọng nói hơi yếu một chút: “Anh đừng có tới đây...”

Giang Thần nắm chặt mắt cá chân của tôi, khéo kéo, tôi bị ngã lộn nhào trên đệm giường, may mắn thay....cái đệm rất êm.

Anh lập tức lật người cúi xuống nhìn tôi, tôi hí hóp mắt cười: “Cái kia, em vừa mới nói sai, nói sai!”

Anh càng cúi xuống gần đến chóp mũi của tôi: “Thật không?”

Chỉ có hai chữ mà phun ra mặt tôi tràn đầy sự tức giận, tôi cười tránh: “Thật thật! Anh quá xấu hổ rồi, nên không ai dám đối mặt với anh.”

Anh dùng mũi cọ mặt tôi lung tung, cái này làm tôi nhớ đến khi còn bé xem qua heo củ cải trắng.

Đang nô đùa muốn cởi quần áo chuẩn bị tiến vào lúc có lỗi với xã hội, thì điện thoại di động của tôi đột nhiên vang lên.

Tôi lấy tay đẩy Giang Thần trên người tôi xuống, leo đến đầu giường lấy điện thoại, Giang Thần liền kéo mắt cá chân của tôi lại, tôi vừa cầu xin tha tội vừa cố với tay lấy điện thoại, cầm được nhìn màn hình điện thoại, vội nói: “Đừng làm ồn đừng làm ồn, là Hồ Nhiễm Nhiễm.”

Giang Thần dừng tay, tôi vội vàng nhận điện thoại, âm điệu còn tỏ ra rất vui sướng: “Này, xin chào.”

Bên kia yên lặng một chút, nói: “Là tôi, Hồ Nhiễm Nhiễm.”

“À, tôi biết.”

Tôi ổn định giọng điệu.

Một thời gian yên lặng, giặc đã không động tôi cũng không động luôn.

Cách một lúc lâu, cô cầu xin nói: “Cô có thể đừng đem chuyện kia nói cho anh ấy biết được không?”

Tôi thật sự rất thích trêu chọc nên khiêu khích nói một câu: “Chuyện gì vậy? Nói cho ai?”

Nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra, Giang Thần dạy tôi rất tốt, tôi không thể trở thành người ác độc được, ít nhất trước mặt người khác tôi cũng không thể ác độc được, cho nên tôi chỉ nói là: “Cậu ấy và tôi là bạn bè tốt.”

Cô nói: “Tôi biết, tôi...”

Cô ấy lại rơi vào yên lặng, đại khái là không biết bắt đầu nói từ đâu.

Tôi cầm di động nhìn Giang Thần một chút, đầu anh gối lên đùi tôi, đang đọc truyện tranh manga.

Đầu dây bên kia thở dài một tiếng: “Mười lăm tuổi tôi đã đến nhà bọn họ làm bảo mẫu, một đứa trẻ nông thôn lên thành phố, người nhà bọn họ đối xử tốt với tôi, tôi cũng an phận, chỉ là tôi từ từ lớn lên, tôi cũng không nghĩ là tôi càng lớn càng xinh đẹp, tôi cũng nghĩ là sẽ khiến lão già đáng ghét kia chú ý...”

Cô ngừng một lúc, tự chế giễu rồi cười: “Ha ha ha, càng lớn càng xinh đẹp...ha ha...”

Cô ấy cười, tôi lại nghe thấy rất buồn.

Tôi nuốt nước bọt, nói: “Cái kia, trước tiên cô kể sự tình xong.”

“Chuyện đó cũng chưa xảy ra. Có lần trong nhà không có ai, tôi đang lau sàn, lão ta trở về, ngồi trên sofa xem báo chí, tôi đi lấy nước cho ông ta, sau đó đem ra ghế sofa. Sau đó ông ta nói nếu như tôi ngoan ngoãn nghe lời ông thì ông sẽ đối xử tốt với tôi, còn nếu như tôi không nghe lời ông, ông sẽ cho người đối phó với cha mẹ tôi, không cho tôi tìm được việc làm. Tôi có thể làm gì? Tôi mới 16 tuổi.”

Tôi đang cầm điện thoại mà không biết nói cái gì, tay để xuống đùi tự nhiên bị Giang Thần nắm chặt, tôi cúi đầu nhìn anh, anh lấy sách che mặt, giả bộ là đang ngủ.

Tôi cầm ngược tay anh, nói: “Tôi có thể hứa với cô là không nói, nhưng tôi hi vọng cô xử lý tốt, đừng để cậu ấy đau lòng, cậu ấy là người bạn rất quan trọng với tôi.”

“Cảm ơn.”

Tôi suy nghĩ, lại dọa nạt một câu: “Nếu như cô làm hại cậu ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Nói xong tôi lập tức hối hận không thôi, lời tôi nói chính là kịch bản trong một phim truyền hình niên đại nào đó....

May mắn là Hồ Nhiễm Nhiễm không có thừa cơ chế giễu tôi, cô chỉ nói là: “Tôi biết, cô yên tâm đi.”

Cô ấy vẫn khá trung thành mà.

Sau khi cúp điện thoại, tôi muốn nói chuyện với Giang Thần, mới phát hiện không biết từ lúc nào anh đã thả lỏng tay tôi ra, co lại thành một cuộn nằm ở góc giường chơi trò u buồn.

Tôi bò qua đập anh: “Anh đang làm gì thế?”

“Đừng để ý đến anh.”

Bả vai anh run rẩy, hất tay tôi ra.

Tôi không hiểu tại sao: “Anh sao thế?”

Anh không nói gì, tôi ngồi đó một lúc lâu cũng không thể hiểu nổi, đành phải đi tìm quần áo tắm rửa.

Lúc tôi đang lục tung tìm bộ đồ lót đẹp đẽ, trong lòng tôi đang tính toán là có bạn trai thật sự là rất hao phí tiền của, ví dụ như người mặt dày như tôi, cũng nghĩ rằng tôi nên đổi loại đồ lót mới, ví dụ như tôi có dự cảm tháng này tiền điện sẽ tăng lên....

“Cậu ta là người bạn quan trọng nhất, vậy anh là cái gì?” Giang Thần hỏi.

“Đồ lót.” Tôi đáp.

.....

A, cái này nhất định tôi phải giải thích một chút, lúc ấy tôi đang tính toán xem vào buổi tối điều hòa sẽ hao tốn nhiều hay ít tiền điện, một ngàn wat là bao nhiêu tiền, tương đương là một tháng bao nhiêu tiền, bởi vì môn toán rất tệ, nên lúc đó đang đặc biệt say mê tính toán.

Vì vậy Giang Thần mở miệng nói chuyện lúc đó tôi chỉ nghe được câu “cái gì” và nghĩ thành một câu hợp tình hợp lý “Em đang tìm cái gì?” Thế nên mới có đoạn nói chuyện phía trên.

Không khí yên lặng và kỳ lạ truyền vào trong phòng, tôi cẩn thận nghĩ lại lúc này anh hỏi câu gì, sau đó, tôi rất muốn dùng dây đồ lót tự thắt cổ mình.

35. Chương 35

Giang Thần mặc nhiên đứng lên, đi ra ngoài.

Tôi đi theo sau anh giải thích: “Anh là bạn trai em mà, em vừa mới nghe lầm, em tưởng anh hỏi em đang tìm cái gì.”

Anh vẫy vẫy tay nói: “Anh biết, không cần nói nữa”

Chỉ là vừa so sánh đồ lót với đàn ông, phản ứng của anh quá bình tĩnh, điều này khiến tôi bất an, bởi vì nếu có người đem tôi ra so sánh với đồ lót, phản ứng của tôi ít nhất sẽ...sẽ khá...hèn mọn.

Tôi nhìn Giang Thần lôi một cái vali từ ghế sofa kéo vào phòng. Tôi rất ngạc nhiên, lúc về nhà chỉ chú ý đến cái điều hoà, thế nên không phát hiện ở ghế sofa có một chiếc vali lớn như thế.

Tôi ngốc nghếch đi theo sau anh: “Tại sao lại có vali? Ngày mai anh muốn đi công tác sao?”

“Đi rót giúp anh cốc nước” Anh nói.

“Ừ” Tôi vui vẻ ra ngoài giúp anh rót nước.

Giang Thần lấy một hộp thuốc từ trong vali ra, đổ hai viên rồi lấy nước uống hết, tôi nhin không được cầm hộp lên xem: U (DU Benladon Al Mg ()), dấu hiệu cho thấy: Dùng cho loét dạ dày và tá tràng, viêm dạ dày mãn tính, hyperacidity, dạ dày bị co rút. (Chú thích: hyperacidity: tình trạng trong dạ dày có quá nhiều axit)

Tôi hỏi anh: “Anh đau bụng à?”

“Ừ”

Anh ngồi ở mép giường ôm lấy bụng.

“Bữa tối anh ăn nhiều lắm, còn ăn luôn phần của em.”

Tôi cầm gối đưa cho anh: “Dùng cái này ôm bụng, sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Giang Thần đem gối đặt lên bụng, cau mày nói: “Mở tủ quần áo của em ra, giúp anh lấy quần áo từ trong vali bỏ vào.”

“Được rồi, để em bỏ vào, anh cũng nằm xuống ngủ một lúc đi.”

Tôi nhìn anh cau mày, sắc mặt tái nhợt cảm thấy đau lòng vô cùng. Luôn có một người như vậy, nhìn thấy anh đau khổ mà nguyện ý lấy thân mình thay thế. Đừng có nói là bỏ quần áo, nhất xác tôi cũng không do dự.

Tôi đem quần áo trên ngăn cao nhất lấy xuống, ngăn kia tôi dùng để đựng quần áo bình thường không hay mặc, dù sao Giang Thần cao, để quần áo của anh lên trên là phù hợp.

Tất cả quần áo của tôi đều được bỏ vào trong một cái túi, quần áo của anh cũng chiếm hơn nửa tủ quần áo, đột nhiên tôi cảm thấy có chỗ nào không đúng, quay người lại nhìn Giang Thần, anh đang nằm trên giường nhàn nhã lật truyện tranh manga.

Tôi chậm rãi nháy một con mắt, nói: “Tại sao anh lại đem nhiều quần áo như vậy đến nhà em?”

Anh đặt truyện tranh manga xuống, lộ đôi mắt: “Thế này thì mỗi lần đến đây anh không phải mang quần áo để thay.”

Nói như thế cũng không sai gì cả.....

“Nhưng anh cũng đừng mang quá nhiều đồ thế chứ?”

Tôi ghé chân lên để đặt quần áo vào ngăn.

“Em thật thấp”

Anh nói: “Ném bộ quần áo cho anh, anh muốn đi tắm.”

“Tối nay anh ở lại đây à?” Tôi quay đầu lại hỏi anh.

Anh tiện tay ném quyển truyện manga, đi tới lấy quần áo nói: “Dọn đồ tốt nha, anh đi tắm.”

Nói xong anh vỗ vỗ đầu tôi, đem quần áo đặt lên vai, đi những bước dài nhanh chân đi ra khỏi phòng.

Tôi có một loại cảm giác là tất cả vấn đề tôi thắc mắc đều không có quyền được biết câu trả lời của anh, cảm giác của tôi sai rồi....

Giang Thần tắm xong, lúc ra ngoài chỉ mặc một cái áo màu lam và quần dài, nước trên tóc chảy xuống, giọt nước tí tách trên vai, lại từ vai trượt xuống bộ ngực cường tráng, lại nhấp nhô ở đường cong của bụng dưới.

Tôi nuốt nước bọt: “Cái kia, nếu mở điều hoà thì anh mặc áo khoác đi.”

“Lau khô rồi mặc.”

Anh đưa tay lau mặt dính nước: “Ngày mai em mua giúp anh hai cái khăn mặt nhé.”

“Trong tủ em có khăn mới, em lấy cho anh nhé.”

Tôi rất phấn khởi lấy khăn mặt từ ngăn tủ ra đưa cho anh: “Em đã giặt rồi, rất sạch sẽ, anh có thể dùng luôn.”

“Kem đánh răng người da đen? Không phải là em đưa cho anh đồ dùng được tặng hàng ngày đấy chứ?” Anh chỉ vào hình thêu người da đen nhỏ. (Chú thích: Kem đánh răng người da đen là loại kem đánh răng ở Hồng Kông, khi mua sẽ được tặng khăn mặt có thêu hình người da đen nhỏ)

Tôi nói: “Anh không thể coi nó là hình thêu được sao? Đó là điểm nổi bật của khăn đó.”

Lại nói: “Anh hãy nhìn vào góc độ kinh tế xem, đồ được tặng rất có lời đó.”

Anh khịt mũi coi thường, “Em hiểu về kinh tế nhỉ.”

Tôi trịnh trọng gật đầu: “Ít nhất em còn biết bịa chuyện.”

Giang Thần bắt đắc dĩ lắc đầu, ngồi ở mép giường, nói: “Giúp anh lau tóc.”

Tôi bò lên giường, ngồi phía sau giúp anh lau tóc, tóc của anh rất mềm, nhuộm màu nâu, tôi dùng khăn mặt nhẹ nhàng xoa, ngoại trừ lúc tôi không nhận được một cọng tóc vàng và bị anh lườm thì bầu không khí tổng thể không tệ.

Lau tóc xong tôi dựa vào bả vai anh nghỉ ngơi, lau tóc thật mệt mỏi.

Trong đêm tôi ngủ mơ hồ, mơ hồ là cảm thấy có vật gì ở giữa cổ tôi, tôi sờ vào mới biết là bàn tay thì nghe tiếng gầm nhẹ: “Trần Tiểu Hi, em là nữ võ sĩ quyền anh à!”

Tôi mơ mơ màng màng xoay người lại ôm anh: “Khuya khoắt anh không ngủ còn làm gì?”

“Không ngủ được.”

“Sao thế?”

Vừa nói mắt tôi vừa muốn nhắm lại.

Sau đó mặt tôi bị nhéo đau đớn, Giang Thần bóp lấy mặt tôi nói: “Đau bụng.”

Thiếu ngủ làm cho lòng người dễ sinh ý đồ xấu, ví dụ như là hiện tại tôi muốn nói là anh đau bụng thì cứ đau đi, làm phiền em nữa thì đời này anh sẽ không còn cơ hội đau bụng nữa đâu...

“May mắn” là sâu trong đáy lòng của người kia một mực muốn kêu tôi dậy, tôi mới miễn cưỡng mở mắt ra nói:

“Em đi lấy nước còn anh tìm thuốc nhé.”

Nói là đứng lên luôn, nhưng anh chặn tôi lại: “Không cần, em chỉ cần nói chuyện phiếm để phân tán sự chú ý của anh.”

Nửa đêm nói chuyện thì thật là, làm cho người ta hao tổn tâm trí. Nhưng bởi vì tôi là thân phận bạn gái, ông trời thật “khéo hiểu” lòng người, cho nên cũng đành phải lấy lại tinh thần hỏi anh: “Anh muốn nói chuyện gì?”

Anh nói: “Nói gì cũng được.”

À, làm người phải có đạo lý chứ, anh không thể tự kiểm chế cảm xúc muốn nói chuyện lại còn bắt em tìm chủ đề, hành vi này cực kỳ không có trách nhiệm, cực kỳ khiến người khác tức sôi máu, đáng ra nên lời ra ngoài xử bắn 100 lần.

Nhưng tôi vẫn thể hiện sự nữ tính, tự nhiên không chủ động tìm chủ đề nữa, vì vậy tôi nói: “Hôm nay anh có làm giải phẫu không?”

“Không, hôm nay anh toàn ở phòng khám.”

“Ừ.”

Tôi nghĩ rồi nói: “Anh có cảm thấy Hồ Nhiễm Nhiễm xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp”

“Xinh đẹp thế nào?”

“Xinh đẹp hơn em.”

Tôi túm lấy nhéo lưng anh: “Em mới là nữ chính trong câu chuyện của anh, nói chuyện khách khí một chút đi.”

Anh dùng sức ôm chặt tôi, như muốn đem tôi bóp nát luôn vậy, làm tôi không thể cử động buộc phải nhéo tay anh.

Tôi nói: “Anh nghĩ rằng cô ta đủ xinh đẹp khiến cho đàn ông tha thứ quá khứ của cô ta sao?”

Tôi cảm thấy nếu phụ nữ xinh đẹp đến trình độ có thể hình thành một loại phép thuật, loại phép thuật này khiến người khác tha thứ cho tất cả chuyện xấu của họ. Ví dụ Hồ Nhiễm Nhiễm xinh đẹp sẽ thành hồ ly tinh, cho nên trong chuyện này cô ta thật sự là hồ ly tinh, nếu bạn không tha thứ cho cô ta thì bạn thật quá keo kiệt.

Giang Thần im lặng một lúc, nói: “Với anh mà nói thì không đủ.”

Tôi nói: “Vậy anh có cảm thấy Ngô Bách Tùng và cô ta sẽ chia tay không?”

Anh nói: “Chia tay mắc mớ gì đến em.”

Bạn thấy lời nói này, đầu năm nay giá phòng, giá dầu, giá thịt, củ tỏi, giá đậu xanh, sữa bột có độc, vắc xin độc, dầu gội đầu... tôi đều không nói gì, nhưng bạn bè tốt chia tay dù sao tôi cũng có liên quan, hoặc tôi cống hiến cho xã hội không công đi.

Tôi nói: “Đương nhiên chuyện này liên quan đến em, bọn họ chia tay thì em phải đi an ủi Ngô Bách Tùng chứ.”

Không sai, bạn không có nghe lầm, tôi chính là thuận miệng, tôi chính là thích chọc Giang Thần nổi trận lôi đình... Nhưng tôi biểu hiện quá rõ ràng, Giang Thần không có những phản ứng giống nam chính, anh không hề tức giận kéo tôi lại dùng miệng ngăn miệng tôi lại, cũng không xé rách quần áo của tôi buộc tròn tôi lại.

Anh nói: “Trần Tiểu Hi, lần sau em nên để lại dấu vết gì đó thì anh mới dễ dàng bị chọc giận”

Con người thông minh quá cũng không tốt, cuộc sống sẽ có nhiều niềm vui.

Vì tôi không thể trêu chọc đến anh nên đành phải thảo luận nghiêm túc với anh: “Anh nghĩ bọn họ sẽ chia tay thật chứ?”

“Không nhất thiết.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh không phải Ngô Bách Tùng.”

.....

Nếu ai đó nói với bạn rằng họ muốn nói chuyện với bạn, nhưng nếu là anh anh sẽ trả lời vấn đề khiến bạn bức mình “Câu tiếp theo chúng ta nói đến là gì?”. Mồ hôi thì đang chảy ròng, bạn nghĩ là nên giết chết anh bằng cách làm thịt hay đập chết?

Tôi thở dài một lần nữa: “Vậy nếu là em, anh có thể tha thứ cho em không?”

Đừng có trách tôi vô duyên, hầu hết phụ nữ đều thích, hỏi bạn là người này có xinh đẹp không, câu tiếp theo là em xinh đẹp hay cô ta xinh đẹp.

Giang Thần im lặng một lúc lâu như một thế kỷ vậy, sau đó nói: “Sẽ.”

Tôi ngây người, bởi vì lúc đầu tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để nghe anh nói như: “Đương nhiên sẽ không! Anh sẽ làm thịt em! Anh hi vọng em sẽ bị bệnh AIDS rồi chết!”

Kiểu lời nói cay nghiệt như vậy, nhưng tự nhiên anh lại phát ra một chữ như vậy, làm cho tôi chân tay luống cuống, làm cho tôi giống như đồ ngốc lằm bằm hỏi: “Tại sao? Không phải nói em không xinh đẹp bằng cô ta sao? Tại sao?”

Anh hôn lên trán tôi: “Bởi vì yêu em.”

Tôi không biết người khác yêu nhau sẽ nghe được nhiều hay ít lời nói tình cảm, còn tôi là một câu cũng không có, vì vậy lúc đầu nghe được tôi nghi ngờ lỗ tai, sau đó tôi cẩn thận lặp đi lặp lại 4 từ này để kiểm tra lại, cuối cùng xác định đây là một lời nói tình cảm, lúc này mới bắt đầu cảm động, trong đầu còn lại những khoảng trống lớn ầm ầm, chỉ cảm thấy đau bụng, đêm khuya rồi, móc tim móc phổi nói lời tình cảm, thật sự quá là ép buộc!

Bây giờ tôi đang đắm chìm trong lời nói tình cảm ấy như một thế giới bong bóng màu hồng, tự nhiên cảm thấy áo ngủ bị nhắc lên.

Bong bóng màu hồng của tôi bỗng chốc bị đâm thủng, nhin không được liếc mắt: “Bạn học Giang Thần, tay của anh đừng sờ loạn được không?”

“Anh không có.”

Tôi vỗ vào cái tay của anh đang đặt trên bụng tôi: “Vậy cái này là cái gì?”

Âm điệu của anh rất nghiêm túc: “Anh không có sờ loạn, anh đây có mục đích mới sờ.”

Tôi liếc mắt: “Bụng của anh không đau sao?”

.....

36. Chương 36

Tôi phát hiện một điều kỳ lạ trong tuần này, trong nhà tôi dần dần xuất hiện nhưng đồ vật trước nay chưa từng có, ví dụ như trong phòng tắm có dao cạo râu, như trong phòng ngủ có sách y học, như trong phòng bếp sau một đêm đều mất toàn bộ mì gói, như trên bàn ăn có khúc xương kỳ dị....

Tôi nhìn khúc xương xuất hiện công khai trên bàn một lúc, tôi quyết định không thể nuông chiều sinh hư, nếu tiếp tục như thế anh sẽ chuyển đến nhà tôi luôn quá, thế là tôi tức giận dùng dùng đem khúc xương đến trước mặt Giang Thần đang dùng laptop viết luận văn, ném khúc xương lên bàn máy tính: “Đây là cái gì?”

Anh nghiêng đầu liếc một cái, bình tĩnh nghiêm túc trả lời câu hỏi của tôi:

“Xương.”

Sự bình tĩnh của anh làm mất đi vẻ kiêu ngạo của tôi, nhưng tôi vẫn tự ép mình ra vẻ có khí thế: “Em biết đây là xương, em hỏi là tại sao nó lại xuất hiện trên bàn ăn? Anh đừng tưởng em không phát hiện anh lên đem vài đồ đến đây!”

Ngón tay Giang Thần rời khỏi bàn phím, mặt vô tội quay đầu nhìn tôi nói:

“Anh không nghĩ thế.”

.....À, không có.....không có à?

Tôi cảm thấy mình giống như một quả bong bóng, mà trong tay Giang Thần lại có kim, đâm một cái, thế là tôi phồng lên nổ một tiếng bay cả ngàn dặm.

Anh nhìn tôi lâu như nửa ngày mà không nói, liền xoay người lại tiếp tục vào máy tính, tôi vội vàng nói: “VẬY...VẬY sao anh có thể để khúc xương của anh lên bàn ăn chứ!”

Giang Thần cau mày nhìn khúc xương, lại nhìn tôi, nói: “Nếu như anh không lầm, thì đây là khúc xương trong canh xương hầm anh làm tối hôm qua.”

.....

Giải thích một chút, tối hôm qua nhiệt huyết của tôi dâng trào muốn ăn canh củ sen hầm xương, thế là lên mạng tham khảo công thức, ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, đợi Giang Thần tan làm về, tôi liền vừa dỡ vừa lừa anh nhìn công thức, thậm chí vừa dỡ vừa lừa anh tự nấu canh. Vì vậy, đàn ông vẫn phải huấn luyện, chớ còn có thể huấn luyện, hướng chi.....không có hướng chi nữa.

Giang Thần đun sôi nồi canh, ăn còn thừa một nửa, thế là sang nay tôi liền hâm nóng lại ăn sáng, Giang Thần ục ục ục uống hai bát sau đó anh nói xuống lầu trước chờ tôi trong xe, phần còn lại tôi uống hết, sau khi uống xuống tôi nhìn thấy dưới đáy nồi có mấy khúc xương to, cảm thấy nếu như tôi không gặm sạch nhất định chó của tên chủ nhà ngửi mùi được sẽ sủa lớn. Thế nhưng tôi mới gặm hết một khúc xương, Giang Thần liền gọi đến, anh nói là tôi lè mề gì nữa, nếu không xuống anh sẽ không đưa tôi đi làm. Tôi là người dễ bị thực giục, bị thúc giục liền luống cuống tay chân đủ kiểu phạm sai lầm, vì vậy tôi vừa tôi sốt ruột vừa bưng bát dọn dẹp. Thật vất vả mới dọn dẹp sạch sẽ, liền bị Giang Thần chạy lên lầu kéo ra. Vì vậy khúc xương kia là bị tôi gặm sạch và để lại trên bàn ăn phơi khô một ngày, mà một ngày trăm công ngàn việc buổi sáng quên không dọn, cho nên....

“Ha ha”

Tôi gượng cười: “Hình như là vậy...”

Tôi nhìn sắc mặt anh không tốt, liền nở khuôn mặt tươi cười khen anh: “Như vậy mà anh cũng có thể nhận ra là khúc xương tối qua, anh...anh rất quen thuộc với nó.”

Kỳ thực là tôi vốn định khen anh: “Thật không hổ danh là bác sĩ”, nhưng anh lườm tôi làm tôi hồ đồ loạn ngôn ngữ....

Giang Thần sững sờ, hiện ra lúm đồng tiền, nói: “Còn may đấy, anh nói chuyện với em cũng quen rồi.”

Nói xong anh quay đầu lại gõ luận văn, tôi ngồi mép giường đau khổ nhớ lại, ban đầu là tôi đang chất vấn tội gì nhỉ?

Bởi vì không nghĩ ra được, vì vậy tôi đi từ phía sau ngăn người cầm dựa trên bờ vai Giang Thần, vì không phải tội của anh, nhưng em cao hứng đổ tội, anh làm gì được em.

Giang Thần nghiêng đầu hôn gò má tôi, sau đó coi như tôi không tồn tại.

Tôi kéo kéo lỗ tai anh, thuận miệng nói: “Mỗi ngày anh đều một mỗi như vậy thì một tháng tiền lương nhiều hay ít?”

Anh kéo ngăn kéo bàn máy tính ra, lấy ví tiền của mình, rút ra một tấm thẻ ngân hàng nói: “Tiền lương của anh trong thẻ.”

“Hả?”

Tôi cầm lấy, gãi gãi đầu nói: “Em không phải máy rút tiền, anh đưa em tấm thẻ em cũng không biết một tháng anh bao nhiêu tiền.”

Giang Thần tỏ vẻ bất lực: “Anh giao tiền lương được chưa, mật mã là số điện thoại của em, 6 số sau cùng.”

“Tại sao anh lại lấy số điện thoại của em làm mật mã?”

“Vừa đối, em quá ngốc, sợ em không nhớ được.”

“Tại sao anh lại muốn đưa thẻ cho em?”

Trong lòng tôi đang phân vân không biết cầm hay không cầm Anh nói:

“Bởi vì mỗi ngày em đều nói bên tai anh tiền điện nước rất đắt.”

Tôi giật mình: “VẬY anh sẽ về nhà của anh ở chứ.”

Giang Thần không nói lời nào, chỉ yên tĩnh nhìn tôi. Tôi sầu sảo muốn cắn lưỡi của mình, tôi.... tôi nói gần đây anh đều ở đây, ở bên kia sẽ... bụi bặm.

Ở thời đại này sống chung sớm đã không phải chuyện lớn gì, chỉ là... chỉ là tôi cũng không hiểu rõ tại sao luôn cảm thấy kiểu này không tốt, có lẽ là không được bố mẹ cho phép, luôn cảm thấy làm gì cũng đều danh bất chính, ngôn bất thuận, được rồi, tôi là người đang có vấn đề, nên thận trọng. (Chú thích: Danh bất chính, ngôn bất thuận: Việc không đúng, nói nghe không lọt lỗ tai)

Giang Thần nhếch khoé miệng: “Anh biết, em không phải lo ngại nhà anh bụi bặm đâu.”

Tôi không biết nên nói gì, đành phải nhìn anh cười: “Anh tiếp tục đi.”

Sau đó “đê mi thuận nhân” ra khỏi phòng, đến phòng khách xem tivi, âm thanh mở rất nhỏ, cũng không nghe được gì, lỗ tai kéo dài thật dài, chỉ là muốn nghe động tĩnh trong phòng. (Chú thích: đê mi thuận nhân: ngoan ngoãn biết nghe lời)

Khoảng nửa tiếng trước, âm nhạc máy tính trong phòng tắt đi, năm phút tiếp theo, Giang Thần cầm túi đứng laptop ra ngoài, nói: “Anh về nhà đây.”

Tôi đứng lên, khẽ cắn môi dưới nói: “Lái xe cẩn thận nhé.”

Sắc mặt Giang Thần đang tức giận một lúc thì trắng bệch, sâu trong đôi mắt giống như có đốm lửa đang thiêu đốt.

Đóng cửa phát ra tiếng vang cực lớn dọa tôi co rụt cả bả vai, tính tình vẫn như vậy....

Tôi đi chốt cửa, dựa vào cửa đếm ngón tay xem chúng tôi quay lại với nhau bao lâu, hơn ba tháng, từ mùa hè đến mùa thu, từ mở điều hòa đến hết mùa thu, tại sao anh không nhắc tới quay lại với tôi, hay nói với tôi, hoặc đưa tôi về nhà anh, để mẹ anh xấu hổ.

Trong đầu tôi đang tưởng tượng nếu thấy tôi mẹ anh sẽ nói gì, có lẽ là kiểu anh phải làm sao để âm hồn không siêu thoát, làm sao để trả lời cô ấy? Bởi vì con của cô chủ động trở lại? Ha ha, làm ngiên thật.

Tôi vừa mới ngồi xuống ghế sofa thì chuông cửa vang lên, từ khe hở bên trong nhìn ngoài, Giang Thần mặt lồi lõm, bóp méo, rất đáng yêu.

Tôi vừa mở cửa vừa nói: “Không phải muốn về nhà à, còn tới làm gì? Tối nay anh có nói gì em cũng không có anh ở đây đâu.”

Tôi thừa nhận tôi có chút đắc ý, cảm thấy hiếm khi Giang Thần quay lại, nhưng Giang Thần vẫn nghiêm túc.

Lúc này tôi mới nhìn thấy hai người đi theo sau anh, tôi không cười được, nhẹ nhàng gọi: “Ba, mẹ.”

Ba tôi mặt tức giận, mẹ tôi cười tủm tỉm nắm tay tôi: “Bố mẹ vừa mới gặp Tiểu Giang dưới lầu, kêu cậu ấy lên luôn.”

“Mẹ, sao hai người lại tới? Muộn như vậy? Sao không gọi điện thoại trước cho con, con đi đón hai người.”

Tôi liếc trộm Giang Thần một chút, biểu cảm rất bình tĩnh: “Còn không phải ba con, nhất quyết nói muốn lên đây thăm con, còn nói con bận rộn công việc nên không cần con tới đón, nào biết được hôm nay đường kẹt xe lâu như vậy, nên muộn như vậy mới đến.”

Nói dối, tôi xem tin tức chiều nay nói thành phố hôm nay tình trạng giao thông tốt lạ thường, lớn tuổi rồi còn chơi trò kiểm tra bất ngờ, không biết xấu hổ.

Mẹ tôi kéo tôi vào phòng bếp: “Làm cái gì nữa, mau rót nước cho ba con uống.”

Vào bếp mẹ tôi liền nhỏ giọng dặn dò tôi: “Trong nhà con còn giữ lại đồ vật gì của đàn ông thì mau mau giấu đi, đừng để ba con thấy được.”

Tôi giật mình, không kịp đáp lại liền vào phòng ngủ lấy quần áo của Giang Thần trong tủ nhét xuống gầm giường, rồi lại chạy tới nhà vệ sinh lấy bàn chải đánh răng, khăn mặt, dao cạo râu của Giang Thần, toàn bộ

vứt vào thùng rác, dùng chậu rửa mặt che lại. Sau đó lại nhớ tới ban công còn phơi quần áo Giang Thần, mà đến ban công nhất thiết phải đi qua phòng khách, lấy quần áo thì làm sao tránh được ba tôi cùng Giang Thần đang ngồi ở phòng khách? Thật sự gấp đến mức khiến tôi vô đầu vô đuôi không biết làm sao bây giờ. Thế là tôi lại vào phòng bếp hỏi mẹ tìm lá trà để pha, bà khinh bỉ nói:

“Quần áo của con thì lấy vào, quần áo Tiểu Giang thì vứt xuống lầu.”

.....

Quả nhiên gừng càng già càng cay.

Tôi tránh ánh mặt nghi ngờ dò xét của ba tôi gương cười đi ra ban công:

“Mẹ nói ban đêm thì lấy quần áo vào, để sương rơi vào không tốt...”

Lấy quần áo xong, tôi đứng trên ban công cân nhắc kỹ xem ném hướng nào, chỉ là trời tốt quá, nhà tôi lại quá cao, thực sự không chắc chắn được quần áo sẽ rơi xuống phiêu diêu hay rơi vào đầu ai đó, mặt khác, nếu là đồ lót rơi xuống đầu người ta thì, thật sự xin lỗi...

Có lẽ tôi ở ban công lè mề quá lâu, người ở bên trong đã nói chuyện, tôi nghe thấy âm thanh trầm thấp nặng nề, như là ba tôi và Giang Thần đang nói cái gì, tôi cúi thấp người như con mèo tiến đến cửa ban công nghe lén.

“Cậu và Tiểu Hi chia tay lâu như vậy rồi, nếu như yêu nó, tại sao lại không đến tìm nó?”

Giọng ba tôi thốt ra mang theo một chút nóng tính và một chút uy nghiêm.

Ba! Ba hỏi rất tốt.

Giọng Giang Thần hạ thấp, nhưng tiếc là tôi sống ở “khu ổ chuột” không cách âm, vì vậy tôi nghe được rất rõ ràng, anh nói: “Chú, chú cũng trải qua tuổi trẻ, đôi khi tuổi trẻ chính là đánh cược bằng khẩu khí.”

Ba tôi hừ lạnh một tiếng: “Cậu đánh cược khẩu khí quá lâu.”

“Vẫn là đánh cược Tiểu Hi ạ.”

“Đã giận rồi, sao hai người lại làm hòa?”

Giọng này là của mẹ tôi, quả nhiên so với hai người kia muốn chọc giận nhau thì không khí dịu hơn nhiều.

“Lần chú nằm viện, Tiểu Hi đã gọi điện thoại cho cháu, sau này chúng cháu có liên lạc.”

“Nói cách khác, là Tiểu Hi nhà chúng tôi tìm cậu trước?” Ba tôi nói.

“Không phải ạ, nhưng thật ra là cháu đã giả bộ gọi nhầm số trước để gọi điện thoại cho cô ấy, lúc đầu cháu nghĩ là phải gọi nhầm số mấy lần thì cô ấy mới gọi lại cho cháu, chỉ là không ngờ trùng hợp lại biết chuyện của chú ạ.”

“Tiểu Hi biết không?”

“Không biết ạ.”

“Tại sao không nói cho nó?”

“Giận rồi ạ.”

Tôi nhất thời “ngũ vị tạp trần”, giận rồi giận rồi, anh cược nhĩ muội à.... (Chú thích: ngũ vị tạp trần: đắng cay chua ngọt mặn. Thơ rằng: Hãy tập ăn cay đi /Để rồi quen với đắng/Cuộc đời đâu phẳng lặng /Sao cứ thích ngọt ngào /Hãy tập ăn chua đi /Để rồi quen với chát /Cuộc đời đâu đầy đủ /Sao cứ thích đậm đà Nhĩ muội: một câu chữ thề của giới trẻ Trung Quốc bây giờ)

Mẹ tôi cười phát ra tiếng “xuy xuy”, ba tôi còn kiên nhẫn: “Cậu yêu Tiểu Hi như thế mà còn giận rồi, sau này sinh sống sẽ không để ý đến nó, tôi không thể giao nó cho cậu, gia đình cậu cũng không chăm sóc nó tốt.”

“Chú, xin chú yên tâm, cháu sẽ có chừng mực sẽ không để nhỏ Hi khổ sở, cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy, còn ba mẹ bên kia cháu sẽ giải quyết được.”

“Hừ hừ, nói bằng miệng thì chưa được.”

Nói thực ra, ba tôi nghe rất giống cố tình gây sự.

“Vậy chú hi vọng cháu chứng minh thế nào cho chú tin ạ?”

Khí phách Giang Thần thành thật bình tĩnh, tôi hoài nghi anh đang đối phó với nhiều gia đình bệnh nhân.

“Trước mặt Tiểu Hi, cậu thắng thắn thú nhận chuyện này đi.”

Ba tôi nói: “Làm điều này ạ?”

Giang Thần biểu lộ rất hoang mang, thật sự tôi cũng cảm thấy rất hoang mang....

“Đúng!”

Ba tôi đáp lại chặt chẽ không biết xấu hổ.

“Thế nhưng Tiểu Hi đứng ở ban công nghe này giờ rồi ạ.”

Giang Thần hình như có chút bối rối.

.....

Tôi lấy quần áo của Giang Thần cấp tốc quăng xuống lầu, ôm quần áo của tôi và cười đi vào phòng khách:

“Haha, ở ban công không khí tốt, đứng ở đó tốt....”

37. Chương 37

Ba mẹ tôi ở lại ba ngày, ngại ngôi nhà chật chội nên muốn về nhà, mấy ngày nay sau khi tan làm, Giang Thần ngoan ngoãn đến nhà tôi giúp đỡ mẹ tôi làm vài việc vặt nhặt rửa rau rửa rau, cùng ba tôi xem thi đấu bóng đá, đấu cờ, tỏ vẻ cậu bé ngoan hiếu thảo, chỉ là sắc mặt nhìn tôi, có lẽ là tại hôm đó đuổi anh về nhà.

Sáng hôm nay, Phó Phái đến công ty liên cao hứng bừng bừng nói là tiền lương hai tháng nay đều phát cho chúng tôi, gần đây công ty nhận được đơn đặt hàng lớn, tôi và Tư Đồ Mạt nhìn nhau cũng không nói gì, Tư Đồ Mạt thì chưa cần tiền tiêu, tôi thì miễn cưỡng có thể chịu được, vì vậy không nhất thiết phải làm khó xử công ty, loại lời này đối với công ty tôi là quá giả dối, nhưng ba chúng tôi vẫn là chiến binh lập nên công ty này, nói một cách khác, công ty này quy mô, cũng không có mở rộng...Tính ra, lời Tư Đồ Mạt nói là, đối với chúng tôi, công ty này giống như là tình cảm sinh dưỡng con cái, đáng đáp có xấu cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tan làm tôi đi đến máy rút tiền thuận tiện xem tiền lương, nhưng thẻ cắm vào máy lại không đúng, nếu không được một lần nữa là tôi nuốt thẻ luôn, lúc lấy thẻ ra tôi mới phát hiện là thẻ của Giang Thần, thẻ là lại cắm vào. Nhập sáu số điện thoại sau cùng, sau đó bị con số trong máy rút tiền dọa giật mình, chỉ hi vọng là người nào đi ngang qua dừng cho tôi là đang có ý tấn công máy rút tiền, chỉ là....

Tôi tìm điện thoại gọi cho Giang Thần, tút tút, âm thanh vang lên rất lâu mới có người nhận: “Việc gì?”

“Không có việc gì thì không thể gọi điện thoại cho anh à?”

“Rốt cục có chuyện gì? Anh rất bận rộn công việc.”

“Không có việc gì.” Tôi tức giận nói.

“Không việc gì thì anh cúp máy nhé.”

Thế là điện thoại kêu một tiếng liên tắt, đồ quỷ hẹp hòi.

Lúc đầu tôi muốn hỏi anh cái gì nhỉ? À, hỏi anh là tiền lương trong thẻ ngân hàng tích cóp từ lúc nào, nếu như là hai, ba tháng, tôi lập tức về nhà chọn thưởng bao cao su, mang thai và kết hôn với anh luôn.

Đáng tiếc là điện thoại bị cúp, da mặt tôi “mỏng” như cái bánh, hay là mười phút nữa lại gọi điện thoại cho anh.

Mới đi được mấy bước, điện thoại trong túi vang lên, tôi cài đặt nhạc chuông theo sở thích của Giang Thần, Mayday Like Smoke , lặp lại mấy câu - “Năm bảy tuổi, bắt con ve kia, nghĩ là bắt được mùa hè, năm mười bảy tuổi, hôn lên mặt anh, liền cho rằng có thể bên anh mãi mãi, có loại mãi mãi như vậy không, mãi mãi không thay đổi, ôm bao mỹ lệ đều không vỡ vụn...”

Năm mười bảy tuổi ấy, hôn lên mặt anh.

Tôi hôn lên mặt anh là lúc lớp mười hai, 18 tuổi.

Điều tôi nhớ nhất trong ký ức đó là một mùa hè oi bức ngọt ngào khó chịu nhất, sở dĩ nói oi bức khó chịu nhất, có lẽ là bởi vì lớp mười hai, tâm trạng sẽ bị thời tiết phóng đại.

Ngày ấy, mặt trời mãnh liệt giống như muốn nướng tan cả Trái Đất, bầy ve ở đầu cành khóc tang, tôi nằm trên mặt bàn buồn bực ngán ngẩm, nhìn chằm chằm hai cái quạt trần lớn đang kẹt kẹt kẹt chuyển động trên đỉnh đầu, cửa phòng học có người đi qua, tôi liếc một cái, không phải Giang Thần. Tôi tới lui lui khoảng mười mấy người, tôi mới nhìn thấy Giang Thần đi qua, anh có thói quen đi đường nhìn thẳng về trước, chưa từng nhìn trái nhìn phải. Tôi tiện tay cầm một quyển sách luyện tập từ phòng học chạy vội ra ngoài, nhảy đến trước mặt anh la to: “Này!”

Anh lùi ra sau hai bước, liếc mắt: “Nhàm chán.”

Tôi đi theo sau anh cười tủm tỉm hỏi: “Giang Thần Giang Thần, tớ đi đến phòng học của cậu để học có được không?”

“Không được.”

Anh vòng qua tôi đi lên phía trước.

Tôi đi theo sau anh cam đoan: “Tớ khẳng định không quấy rầy cậu, tớ sẽ không hỏi cậu, thật luôn.”

Anh hừ hừ hai tiếng rồi tiếp tục đi lên phía trước, khi đến phòng học của anh thì phát hiện không có ai, tôi kỳ quái hỏi: “Hả? Lớp cậu sao lại không có ai?”

“Chủ nhiệm lớp chuyển ký túc xá, đều đi giúp rồi.” Anh nói.

“Vậy sao cậu không đi?”

“Liên quan gì đến cậu?”

Anh lật một bản Anh ngữ 38 bộ thi vào đại học và bắt đầu làm bài.

Tôi ngồi trước mặt anh, cắn đầu bút nói: “Không đi cũng tốt, tiện cho tớ.”

Anh đưa mắt lườm tôi: “Da mặt cậu dày thật nhỉ.”

Tôi bĩu môi cúi đầu lật sách, phát hiện lúc này tiện tay cầm quyển sách luyện tập là Toán Học, kiểu như là “sách trời” dành cho chim vậy....

Trời nóng nực không tưởng nổi, tôi cắn đầu bút làm xong một bài tập thì ngẩng đầu nhìn Giang Thần, không biết từ lúc nào anh đã nằm trên bàn học ngủ thiếp đi, chóp mũi và trán đều nổi lên một lớp mồ hôi, trong như phép màu đặc biệt mát mẻ, giống như bốn phía đều bốc lên khí lạnh của nước đá, làm cho người ta nhìn không được muốn tới gần lấy một chút mát mẻ. Quỷ thần xui khiến thế nào mà tôi liền hôn lên mặt của anh, động tác nhẹ nhàng và hành động nhanh chóng giống như gió nhẹ lướt qua, nhưng anh lại mở mắt ra, một đôi mắt đen láy không nhúc nhích nhìn tôi chằm chằm. Tôi nghĩ dây thần kinh của anh thật nhạy cảm, đúng là không bình thường.

Anh hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Tôi sững sờ nói: “Tớ nói tớ giúp cậu lau mồ hôi cậu có tin không?”

Anh cau mày, lông mi đen rậm dài rất nhanh, lúm đồng tiền nhàn nhạt ẩn hiện hai bên gò má. Tôi đoán có lẽ anh không tin.

Tay tôi đang nắm chặt lấy vạt áo đồng phục, nghĩ thăm thẳm rồi thăm rồi, tôi sẽ ghi danh trong lịch sử trường học là nữ sinh đầu tiên quấy rối nam sinh và bị đưa đến cục cảnh sát mất....

Anh nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu, sau đó gối lên cánh tay nhắm mắt lại.

Tôi thở dài một hơi. Đột nhiên Giang Thần mở mắt nói: “Cậu cần dầu bít để lấy bệnh cho tớ à!”

Tôi vô thức cho bít vào miệng trên không trung, bạn nói con người này đột nhiên mở mắt rồi lại nhắm mắt, đôi mắt xuất quỷ nhập thần sao....

“Trần Tiểu Hi!”

Tiếng gầm thét tức giận, phía sau có ai đó kéo tóc đuôi ngựa của tôi.

Tôi quay đầu, Giang Thần một tay kéo bím tóc của tôi một tay bấm điện thoại: “Em làm gì mà không nhận điện thoại của anh? Em làm gì mà ngăn người giữa đường thế kia?”

“Sao anh lại ở đây?”

Tôi cầm tóc nói: “Đừng kéo tóc em.”

Anh nói: “Em vừa mới gọi điện thoại cho anh lúc anh ở gần đây, tối nay bạn học thời đại học tụ họp, anh đưa em đi nhé.”

“Lúc này trong điện thoại anh rất hung địa hỏi em cái gì? Còn cúp điện thoại em?”

Tôi túm cổ áo sơ ni của anh nói: “Lão nương đây sẽ không bằng lòng cùng người đi tụ họp đâu nhé.”

Anh ồ một tiếng, rời khỏi tay của tôi đang nắm cổ áo anh, quay người muốn đi, tôi vội vàng kéo tay áo sơ mi của anh lại: “Nói đùa mà, em đi em đi.”

Nói xong còn chủ động nắm tay anh đi: “Đi đi đi, những người nào sẽ đi? Đại sư huynh có đi không?”

Giang Thần lườm tôi một lúc: “Em quản được anh ta có đi hay không sao?”

Đại sư huynh hơn chúng tôi hai khối, năm đó cùng Giang Thần ở ký túc xá, bây giờ tướng mạo chắc chắn là hoa mỹ nam, nhưng bởi vì năm đó mắt nhìn thẩm mỹ của chúng tôi không phải Hàn Quốc hay Nhật Bản, mà là Hoa Kỳ, nên chúng tôi đều không đánh giá anh ấy đẹp, do đó nhất trí cho rằng anh có dáng dấp xấu xí, còn gọi anh một cái tên “dễ nghe” là Mỹ Hầu Vương, nhưng suốt ngày cứ gọi là Mỹ Hầu Vương Mỹ Hầu Vương thì có chút xúc phạm khỉ, vì vậy sau này đổi thành Đại sư huynh.

Lúc còn học đại học, mối quan hệ giữa tôi và Đại sư huynh không tệ, bởi vì bạn gái của anh là bạn cùng ký túc xá với tôi Vương Hiểu Quyên, vẫn là tôi dẫn đường, tôi xin lỗi. Vương Hiểu Quyên có tính tiểu thư, Đại sư huynh bị chinh phải gọi là rất khổ nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng, mỗi lần anh bị giày vò liền tìm đến chỗ tôi than phiền, nói là Trần Tiểu Hi sớm biết vậy anh theo đuổi em thì tốt, anh sẽ giành em từ tay Giang Thần. Tôi nói đúng không, hối hận đi, em cũng cảm thấy em yêu Giang Thần có chút lãng phí. Sau đó chúng tôi cười lớn. Cái này phải gọi là người nghèo mạnh miệng khoe của.

Đại sư huynh tốt nghiệp xong sau đó làm y tá của trường học, lúc mới bắt đầu thì thường xuyên về trường xem chúng tôi, đương nhiên chủ yếu là nhìn Vương Hiểu Quyên, chúng tôi nghe anh nói con nít bây giờ rất biến thái, trong nhà vệ sinh cũng có thể sinh em bé, cũng không sợ em bé rút xuống lỗ hay cái gì. Sau đó Vương Hiểu Quyên và Phú Nhị Đại chạy đi, anh cũng không có xuất hiện nữa.

Tôi thường nhớ lại Đại sư huynh trước mặt Giang Thần, nói tại sao Đại sư huynh lại biến mất, tại sao Vương Hiểu Quyên lại không giữ mà để anh đi đâu, sau này cô gái kia mà gả cho anh, thật là tổ tiên tích đức. Có lần hỏi Giang Thần không kiên nhẫn được nữa nói Trần Tiểu Hi sau này ở trước mặt anh mà còn dài dòng nhắc đến anh ta một câu liền bóp chết em.

Tụ họp hẹn tại một quán KTV (karaoke), vừa mở cửa là nghe thấy tiếng âm nhạc vang lên, mấy lần chịu không được âm thanh quá lớn liền la lên “Hi sinh vì tình yêu, chẳng tính tể và thoải mái gì.”

Giang Thần cười và lắc đầu tôi, miệng cử động, không biết nói gì.

Mắt của tôi rất tinh, liếc một cái là thấy đại sư huynh bên trong, cầm tay Giang Thần lắc: “Đại sư huynh.”

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường.

“Khán giả chú ý, ban trưởng hiền kang lệ đến rồi.”

Người đàn ông đột nhiên cầm micro nói, toàn bộ mọi người đồng loạt nhìn về phía cổng, tiếng huýt sáo hoan hô nổi lên bốn phía, tôi vỗ tay la to:

“Các bạn học vất vả, tớ thay lớp trưởng nói với các cậu.” (Chú thích: hiền kang lệ: gọi vợ người khác (cách nói lịch sự))

Mọi người cười vang.

Giang Thần ôm eo tôi đẩy tôi đi vào bên trong, trên ghế sofa đã bảy bảy tám tám người ngồi đầy đủ, bên trái phải dịch sang bên phải mới có chỗ để chúng tôi ngồi, tôi mới ngồi liền bị người bên cạnh kéo vào ngực, hôn lên trán:

“Tiểu Hi, Tiểu Hi thân yêu của tôi.”

Tôi đẩy người đó ra, sau đó lại đỡ khuôn mặt của cô ấy lên, sau đó lại ôm và kêu to: “Người tuyệt người tuyệt.”

Giang Thần lại túm cổ áo kéo tôi ra: “Em muốn ghì chết Tuyệt Tình sao.”

Tôi, Giang Thần và bọn họ là bạn học có quan hệ đặc biệt tốt, thậm chí còn tốt hơn tôi và bạn học cùng lớp, mà Tuyệt Tình và tôi tốt nhất một cái, bởi vì cô ấy nói tôi có giá trị lợi dụng...

Tuyệt Tình và Giang Thần là thành viên trên danh nghĩa tuyên truyền ở lớp bọn họ, trên danh nghĩa như vậy là bởi vì nếu lớp bọn họ có hoạt động gì, tuyên truyền bản in hay tờ rơi đều là do tôi làm.

Tuyệt Tình vuốt mặt của tôi mắng: “Cậu còn có mặt mũi đến đây sao? Chia tay với Giang Thần xong rồi điện thoại của tớ cũng không nhận đúng không?”

Tay tôi ở say lưng Giang Thần kéo: “Cứu mạng cứu mạng.”

Anh đẩy ta: “Đáng đời.”

Đột nhiên có âm thanh truyền đến rất chói tai, có lẽ là do người cầm micro. Phịch một tiếng, từ đầu đang vui mừng không xiết hát ca, không biết tại sao đột nhiên đại sư huynh ném micro xuống mặt đất, trách mắng ai rồi lao nhanh đến nhà vệ sinh.

Tôi không hiểu gì nhìn Tuyệt Tình, cô cười lạnh chỉ vào hướng Đại sư huynh nói: “Chết vì yêu thôi, mọi thứ tình yêu đều phải hi sinh.”

Tôi muốn chạy theo hỏi, đột nhiên Giang Thần ghé bên tai tôi hỏi: “Bữa tối em không có ăn, anh gọi tô mì thịt bò cho em nhé?”

Tôi bịt lỗ tai lườm anh: “Nhột lắm, nhớ bỏ nhiều rau thơm cho em.”

Anh gõ đầu tôi một cái: “Em đi nhà hàng gọi món à?”

Tôi quay đầu lại tiếp tục hỏi: “Đại sư huynh thế nào rồi?”

Tuyệt Tình nâng một cốc bia đầy tràn thổi bọt bia phía trên, hững hờ trả lời tôi:

“Chạy tới nhà vệ sinh thì có thể vì cái gì, giải phóng ”bộ nhớ” thôi.”

“Giải phóng bộ nhớ.”

Tôi không hiểu.

Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt như kiểu tại sao cậu ngu vậy, nói: “Con người bài tiết cũng giống như bộ nhớ máy vi tính mà.”

Máy tính mà nghe được vậy chắc khóc không thành tiếng mắt.

38. Chương 38

Âm nhạc đổi thành bài hát trữ tình chậm rãi, có người đang hát “Chuyện lãng mạn nhất”, nhưng bởi vì tôi vừa bị Tuyết Tinh đề cập đến kiến thức máy tính, vì vậy mà câu “tôi có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất, là cùng anh từ từ già đi” tôi lại nghĩ thành “tôi có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất, là cùng anh ngồi bán máy tính.” Cái này là do cuộc sống khổ cực.....

Mì thịt bò đã được bung lên nhanh chóng, vì cái bàn quá thấp nên tôi đành ngồi xổm xuống đất để ăn, vừa ăn vừa cùng Tuyết Tinh nói chuyện, Tuyết Tinh nói rằng sau khi tốt nghiệp cô không làm bác sĩ, chạy đến làm đại biểu y khoa, gần đây vừa từ chức, đang thương lượng với bạn bè xem kinh doanh cái gì.

Cuối cùng hỏi tôi: “Cậu nghĩ coi bán đồ gì không cần vốn đầu tư mà trong thời gian ngắn sẽ có lợi nhuận khổng lồ không? Cậu nghĩ xem nên kinh doanh cái gì?”

Tôi hút mì phân phật: “Có.”

“Bán cái gì?”

Đôi mắt cô ấy sáng lấp lánh: “Bán dâm.”

Tôi mới nói xong liền bị Giang Thần đẩy đầu một cái, chỉ còn thiếu úp đầu vào bát, tôi xoa đầu oan ức nói: “Theo tớ nghĩ, thời còn trẻ không bán thì tốt hơn.”

Tuyết Tinh thở phò phò nói: “Vậy cậu bán rồi sao.”

Tôi cúi đầu nhìn lại mình: “Thanh xuân của tớ chỉ là cái đuôi, muốn bán thì cũng chỉ có thể nhảy lầu hay bán phá giá rồi, quá thấp kém, không làm.” (Chú thích: Bán phá giá: bán ra thị trường nước ngoài với giá thấp.)

Tuyết Tinh cũng học theo tôi dò xét mình, cuối cùng đau khổ nói: “Cậu tốt xấu gì cũng dùng cái đuôi để có phiếu ăn cơm dài hạn, cái đuôi của tớ chỉ có thể đi bán phá giá.”

Lúc chúng tôi đang buồn bực sâu não vì thanh xuân này, Giang Thần ở sau lưng dùng chân đá lưng tôi: “Ăn mau, đập cho giờ.”

Tôi húp một ngụm cầm bát nói: “Em ăn no rồi.”

Ngồi bên cạnh Tuyết Tinh là Lý mập nói: “Thừa nhiều vậy thật phí, tớ ăn cho.”

Giang Thần chạy đến ăn: “Tớ cũng chưa ăn tối.”

Lý mập thất vọng thở dài: “Tại sao lúc này cậu không ăn...”

Tuyết Tinh cãi lại cậu ấy: “Cậu muốn ăn sao không tự làm đi.”

“Tớ đang giảm cân.”

.....

Giang Thần ăn mì xong, đặt bát lên bàn tôi mới nhớ tới: “Không phải anh không ăn rau thơm sao?”

Anh kéo ta lại ghé sofa ngồi: “Em ngồi xổm nghiện rồi à?”

Tôi cười ha ha: “Anh nói cái này em mới thấy chân tê thật.”

Đang nói chuyện, Đại sư huynh từ toilet đi ra, mỉm cười như hoa đi về phía chúng tôi, có lẽ là mấy năm nay học sinh trung học lẫn lộn, khuôn mặt của anh vừa đẹp lại trẻ đều có đủ cả.

Anh đi ngang qua từng người, cuối cùng dừng lại ở giữa tôi và Tuyết Tĩnh, vành mặt hất cằm sai khiến: “Hai người các người, tránh ra cho đại gia ngồi.”

Tôi và Tuyết Tĩnh không hện mà cùng lựa chọn không nhìn anh.

“Hai con nha đầu chết tiệt kia, xem ta ngồi xuống biến các người thành mẫu vật!”

Anh nói xong liền xoay người quay lưng về phía chúng tôi muốn nhảy rồi ngồi xuống.

Giang Thần lạnh tay lẹ mắt kéo tôi ra, tôi ngồi nửa người trên người anh, còn bên cạnh Tuyết Tĩnh gào lên:

“Chen cái gì mà chen! Muốn chết à!”

Tôi muốn lấy tay giúp cô đẩy Đại sư huynh ra, nhưng hai tay Giang Thần đỡ eo tôi lên, thế là tôi ngồi trên đùi anh. Tôi vừa rời khỏi ghế sofa, tự nhiên một vị trí trống cho Đại sư huynh ngồi. Nói cách khác, Đại sư huynh nhờ sự giúp đỡ của Giang Thần, không cần tốn nhiều sức liền cướp vị trí của tôi đi, điều này khiến tôi bất mãn.

Tôi giãy dụa muốn nhảy xuống lý luận với Đại sư huynh, thế nhưng bị Giang Thần ôm chặt eo không thả: “Ngồi xuống.”

Tôi muốn phản đối, quay đầu đã thấy anh cau mày nhăn mặt, mặc dù không hiểu tại sao, tôi vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, tỏ ra đáng vẻ nghiêm chỉnh.

Đại sư huynh đặt bìa trên bàn, cầm ly về phía chúng tôi, giữa đầu, quơ đáy cốc khiêu khích cười.

Tôi đóng đưa ngón tay nói:

“Đại sư huynh không nên vậy nha, uống bìa xong phải để ly xuống, để lơ lửng dễ bị vỡ.”

Anh ngăn động tác của tôi lại, sau đó giang hai cánh tay nói: “Tiểu Hi, bao nhiêu năm không gặp, mau tới ôm Đại sư huynh một cái đi.”

Mặc dù hành động như vậy rất không phải với Đại sư huynh, giống Nhị sư huynh hơn, nhưng tôi vẫn uốn éo cái miệng vuốt cổ họng: “Không nha không nha, người ta sẽ không đâu.”

Một đám người liện tỏ ra biểu cảm buồn nôn, tôi cảm thấy giống như đạt được thành tựu. Đối với người quen tôi thỉnh thoảng sẽ có hành động sinh động, tích cực làm nóng bầu không khí, tên khoa học gọi là người điên.

Đột nhiên Giang Thần vòng tay qua thắt lưng siết chặt eo tôi, gấp quá làm tôi nghi ngờ có phải anh muốn siết chặt dạ dày tôi để tôi không nói linh tinh nữa không.

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh, chỗ này phải nhắc nhở một chút, các bạn nữ buộc tóc đuôi ngựa có cơ hội ngồi trên đùi bạn trai, đầu không nên quay loạn, không nên quay cũng không nên quay quá nhanh. Bởi vì dựa vào kinh nghiệm của tôi, người ngồi phía sau người buộc tóc đuôi ngựa sẽ hất mạnh ra, sau đó họ sẽ tức giận.

Bạn học Giang Thần tức giận, nhưng người ở đây ngoại trừ tôi thì không ai biết, bởi vì mặt anh vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như ban đầu, nhưng bàn tay lại siết chặt eo thon của tôi.

Tôi vỗ tay anh nhỏ giọng nói: “Em nói là muốn cắt tóc mà.”

“Cắt tóc?”

Đại sư huynh không biết sao lại nghe được: “Trước kia em để tóc ngắn rất thanh thuần sức lực đó, thật là chẹp chẹp chẹp...”

Đằng sau ba tiếng “Chẹp” nghe có vẻ không rõ, nhưng khuôn mặt của anh biểu lộ nên tôi đoán là ca ngợi, cho nên tôi liền gãi đầu cười xấu hổ.

Đột nhiên Đại sư huynh đưa tay bóp mặt tôi, tôi nghĩ anh mấy năm qua bóp mặt các bé tiểu muội muội nhiều quá nên quen luôn rồi.

Tôi né không kịp nên bị bóp, đột nhiên Giang Thần nói lỏng tay, đập tay Đại sư huynh: “Đừng làm thế.”

Bầu không khí có hơi xấu hổ, tôi cười ha hả nói: “Không được đâu, em là hoa đã có chủ.”

Đại sư huynh xoa xoa tay: “Tuy hoa đã có chủ, nhưng anh vẫn đến xới đất.”

“Này, không vui đâu.”

Bàn tay Tuyết Tĩnh nắm hạt dưa ném anh.

Hai người bọn họ âm ỉ cả lên, tôi ghé vào tai Giang Thần nhỏ giọng trách cứ: “Hôm nay anh sao thế? Đại sư huynh chỉ đùa giỡn mà thôi.”

Giang Thần lạnh mặt không nói lời nào, tôi không hiểu tại sao anh tức giận, nhưng đại khái cũng đoán được có liên quan đến Đại sư huynh, có lẽ là ghen. Mặc dù căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ, Giang Thần là người hầu như không ghen, nhưng hồi trước anh không giải thích sao lại ghen với Ngô Bách Tùng, vì vậy tôi cũng không thể loại trừ anh đột nhiên ghen hay trên con đường cố gắng tiến lên đuổi theo “thanh xuất vu lam” (Chú thích: thanh xuất vu lam: trò giỏi hơn thầy, con hơn cha...)

Bọn họ dường như thường tụ họp, vì vậy mọi người ở đây cũng không xa lạ, hát rồi uống rượu mấy tiếng rồi, cuối cùng có người đưa tay về phía Giang Thần, anh lấy trong ví ra thẻ tín dụng ném cho người kia, cái này dường như từ hồi đại học đã thành thói quen, khi đó bọn họ liên hoan lớp, với tư cách là “ổng quỹ lớp” nên anh có thói quen thanh toán, một năm anh trả cũng không ít tiền.

Lúc Giang Thần ký đơn không liếc số lượng, ngược lại là liếc trộm tôi vài lần, bốn ngàn mấy.

Sau khi ra KTV (karaoke) thì nói muốn đi ăn khuya, Đại sư huynh ưỡn ngực nói: “Ăn khuya với anh.”

Một trận reo hò.

Tôi và Giang Thần đi theo sau đám người, tôi nhỏ giọng hỏi anh: “Này, hôm nay em thấy tiền lương của anh trong thẻ rồi, tiền lương đó anh tích cóp bao lâu rồi?”

Anh tức giận: “Không nhớ rõ, khoảng hơn nửa năm.”

Tôi nhận xét một chút, tiền lương rất cao, nhưng cũng không cao đến mức phát rồ, vì vậy thấy anh bỏ ra tận nửa tháng lương khiến tôi cảm thấy có chút khó có thể lý giải được. Ở nhà chúng tôi, chỉ cần bố tôi mua đồ gì vượt qua 500 nhất định phải cùng mẹ tôi thương lượng, tôi coi đây chính là giữa bạn bè với tiền bạc hẳn là có thái độ.

Tôi kéo áo của anh: “Anh vừa mới bỏ ra hơn 4000 đó.”

Anh nói: “Không được sao?”

“Không có.”

Tôi buông áo anh ra, không thể nói tại sao cảm xúc đột nhiên có chút suy sụp.

Phía trước có người quay đầu chào chúng tôi: “Lớp trưởng, hai người đừng chậm trễ chứ.”

Giang Thần ôm eo của tôi theo sau.

Bữa ăn khuya chính là đồ nướng và cháo, tôi mới ăn được hai cái râu mực nướng thì Đại sư huynh liền quay chai nói muốn chơi trò sự thật hay hành động, bao nhiêu năm qua đi, sự thật hay hành động vẫn là nhận vật quan trọng trong xã hội giải trí tập thể, trò chơi này sống lâu trăm tuổi với trình độ thực sự không thể tưởng tượng.

Chai bia xoay ba vòng sau đó miệng chai nhắm ngay Tuyết Tĩnh, Đại sư huynh nói: “Sự thật hay hành động?”

“Hành động.”

Đại sư huynh trầm ngâm một chút, nói: “Quá khứ em đã khóc một mình vì đàn ông chưa, tiên sinh ngài có thất tình không, có thể cho tại hạ mượn bộ ngực để dựa vào không?”

.....

Học y đúng là đều lưu manh.

Tuyết Tĩnh vẫy vẫy tóc nói xem tôi đây.

Một đám người chúng tôi yên lặng nhìn cô “phong tình vạn chủng” đi về phía bên kia ngồi cạnh đàn ông vừa uống bia vừa khóc, hai phút sau, người đàn ông kia phải chịu nước mắt nước mũi nửa tin nửa ngờ hướng về phía Tuyết Tĩnh ngang nhiên xông qua, Tuyết Tĩnh đẩy hắn ra, oan ức kêu to: “Đồ lưu manh!”

Sau đó “phong tình vạn chủng” trở lại. (Chú thích: Phong tình vạn chủng: đủ loại phong tình)

Vừa kinh ngạc lại xấu hổ, hán tử say, cuộc sống như thế thật thoải mái. Chai bia trên bàn xoay nửa vòng, miệng chai chỉ vào Đại sư huynh, Tuyết Tĩnh cười gian nói: “Sự thật hay hành động đây?”

Đại sư huynh sờ lên cằm nói: “Sự thật đi.”

Tuyết Tĩnh bắt đầu nhướn mày như có điều suy nghĩ.

Hai người bọn họ hồ động làm mọi người lo lắng, với tư cách là đại biểu kiệt xuất của tập thể, tôi cần gà nướng nói: “Lớp y học à, tớ là lớp nghệ thuật thuần khiết, xin hãy chú ý tiêu chuẩn một chút.”

Này, biểu hiện giống cướp gà trộm chó là như thế nào?

Tuyết Tĩnh uống xong ngụm bia bình tĩnh nói: “Vậy trước tiên phải làm nóng người đã.”

Mọi người mong mỗi trông mong.

Cô nói: “Anh cảm thấy tình yêu quan trọng hay tiền bạc quan trọng?”

.....

Mọi người đều phẫn nộ, Tuyết Tĩnh sợ mọi người dùng xương tấn công nên đành phải đổi câu hỏi: “Anh có mơ mộng về đối tượng nào không?”

Cái này là, thế giới loạn như vậy, giả vờ thuần khiết cho ai nhìn?

Thế là mọi người gõ đĩa ồn ào: “Mau nói mau nói....”

Như để biểu hiện linh hồn của nhân loại - Đại diện của lớp Nghệ thuật, tôi không tùy tiện theo nhóm người này ồn ào, cho nên tôi cúi đầu thanh nhã ăn thịt gà.

“Tối hôm qua anh nằm mơ.”

Đại sư huynh nói: “Mơ tới ai?”

“Tiểu Hi.”

“Hả?”

Một tiếng sấm rơi xuống đất, tôi ngậm xương gà ngẩng đầu lên.

Giang Thần đập đũa xuống mặt bàn, tôi nghĩ nếu đây là tiểu thuyết võ hiệp, đôi đũa kia sớm đã vỡ thành bột phấn, gió thổi qua êm ái bay đi. Đáng tiếc động tác của anh chỉ làm xương gà trước mặt tôi nhảy một cái, cho nên đây là tiểu thuyết ngôn tình đó ngôn tình.

Đương nhiên cả tôi và Giang Thần đều ngạc nhiên và tức giận, Tuyết Tĩnh vỗ bàn đầu tiên liền mắng lên: “Fuck anh chưa từng nghe qua đối với vợ bạn phải khách khí sao?”

.....

“À, ý tớ là... không thể đùa được không thể đùa được...”

Tuyết Tĩnh gãi đầu nói: “Nói sai nói sai.”

Đại sư huynh tỏ bộ mặt vô tội: “Anh là nhắc nhở Tiểu Hi ngừng đùa thôi, mà chưa kịp giải thích.”

Anh ném khăn giấy xong cười toe toét nói anh mơ tới cô giáo trong trường học âm nhạc, nói là mơ tới cô mặc tất dây đứng dưới ánh trăng kéo đàn violin. Theo tôi thì anh miêu tả bằng ngôn ngữ hơi ảo tưởng một chút, hèn hạ và cao quý kết hợp hoàn hảo, rất đẹp.

Tôi lấy cùi tay va vào Giang Thần, nhỏ giọng hỏi: “Tối qua anh mơ tới ai?”

Trong đầu tôi thiết lập là: Giang Thần dùng khí âm phát ra một tiếng “Em”, sau đó cái này truyền tới tai tôi, sau đó liền đỏ mặt, sau đó chúng tôi ngay trước mặt mọi người vụng trộm. Thật là thú vị.

Đột nhiên Giang Thần đứng lên, bưng lên trước mặt cốc bia uống một hơi cho đến khi thấy đáy, nói: “Sáng mai tớ có cuộc phẫu thuật, đi về trước, các cậu vui vẻ.”

Cũng không để mọi người có cơ hội giữ lại, vừa nói xong liền kéo tôi rời đi

39. Chương 39

Ra khỏi cửa Giang Thần bắt taxi rồi đưa tôi vào trong, tôi còn chưa ngồi vững được anh đã chen lấn ép đến, xem chút tôi đập vào cửa cổ. Xe đi được năm phút, cuối cùng tôi không nhịn được liền hỏi một câu mà tôi nhịn cả tối nay: “Tối nay anh sao thế?”

“Không có gì, mệt quá mà thôi.” Anh từ từ nhắm hai mắt nói.

Tôi đang muốn nói điều gì nữa, thì điện thoại di động vang lên: “Xin chào, đại sư huynh hử.”

“Hai người không sao chứ? Có phải là do anh vừa mới đùa cợt. Giang Thần không giận chứ?”

Thực sự tôi không thích anh nói chuyện bằng giọng điệu này, nó được gọi là “Không nên.” Lời nói của anh uyển chuyển ám hiệu nếu như Giang Thần tức giận thì anh quá hẹp hòi, và xem như bệnh người thân không cần người có đạo lý trung thực ủng hộ, kể cả khi tôi nghĩ rằng Giang Thần làm vậy cũng không hợp tình hợp lý, và tôi không nên cãi nhai với người ngoài.

Nhưng tôi vẫn rất khách khí trả lời anh: “Không có, chỉ là gần đây anh ấy bận việc, hơi mệt mà thôi.”

Bạn nhìn thấy đây chính là sự trưởng thành, luôn luôn khó tránh khỏi nghi ngờ về lịch sự.

Anh nói: “Vậy là tốt rồi, hôm nào anh mời hai người đi ăn cơm nha.”

“Vâng ạ.”

Tôi cúp điện thoại xong nhưng không nhớ ra được từ đầu tôi muốn nói với Giang Thần cái gì, đành phải nhìn anh hai tay bắt chéo trước ngực như đang có điều gì suy nghĩ.

“Em đừng có tiếp xúc nhiều quá với Đại sư huynh.”

Anh đột nhiên mở mắt ra nói.

Tôi không lên tiếng, nhưng trong lòng không nhịn được phản bác kiểu này là do ghen quá mức.

Anh thấy tôi không để ý tới anh, duỗi tay chọc vào cánh tay tôi: “Em có nghe không?”

Tôi quay mặt nhìn ngoài cửa sổ, dự định là sẽ yên lặng để tỏ vẻ tôi phản đối với yêu cầu vô lý của anh. Chỉ là tôi không ngờ yên lặng cả đoạn đường, xe đến thẳng dưới lầu nhà tôi, Giang Thần một câu cũng không nói, thậm chí còn không xuống xe. Thế là tôi xuống xe, giận dữ đập cửa, đổi lại tài xế taxi lại nguyên rửa tôi hai câu, tôi nổi giận ùng ùng lên lầu.

Lên lầu tôi càng nghĩ càng giận, quyết định “đại nghịch bất đạo” gọi điện thoại tìm Giang Thần cãi nhau, điện thoại vừa nhận tôi bắt đầu một trận sốt sắng la: “Giang Thần, anh không thể đối xử với em bằng thái độ này, em là bạn gái của anh, anh phải dịu dàng và yêu thương em.” (Chú thích: Đại nghịch bất đạo: tội ác to lớn)

Đầu dây bên kia yên lặng một hồi, lúc sau mới nói: “Anh đối xử với em bằng thái độ gì?”

Tôi nhận ra tôi thật sự chưa hình dung cụ thể thái độ của anh, chỉ có thể kiên trì nói: “Dù sao thì thái độ của anh không tốt.”

“Bởi vì anh cảm em liên hệ với Đại sư huynh sao?”

“Cũng không phải....”

“Vậy là thế nào?”

Tay của tôi cong lên muốn tắt điện thoại di động, nghĩ chỉ nói hai câu xong rồi tắt cũng không dám, do dự mãi rồi ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại cúp điện thoại, lúc sau tôi mới ý thức được hôm nay tôi đúng là gan mập, rượu làm cho gan người to lên, mặc dù bị Giang Thần ngăn cản nên tôi chỉ uống có hai, ba ngụm.

Điện thoại liền nhanh chóng vang lên, tôi nhìn màn hình hiện ra là Giang Thần, tôi nuốt nước bọt quyết định không nhận.

Khoảng 10 phút sau, điện thoại lại nhấp nháy tên Giang Thần, tôi nghĩ rằng tôi nên kịp thời khôi phục lại lòng tự trọng của một người phụ nữ, thế là tôi nhận điện thoại rồi lấy hơi la lên: “Em không cần thận đề vào điện thoại nên mới cúp! Không nhận điện thoại của anh là do em đi vệ sinh!”

Tôi lăm trợn bỏ chạy không chuyên nghiệp gì cả.

Giang Thần ở đầu dãy bên kia hừ lạnh hai tiếng, nói: “Mở cửa.”

“Hả?”

Theo phản xạ tôi đi về phía cửa: “Không phải anh có chìa khoá sao?”

Lúc mở cửa anh đứng bên ngoài, nhìn tôi một chút nói: “Quên mang.”

Anh vòng qua tôi đi vào nhà, ngồi phịch xuống ghế sofa ra lệnh cho tôi: “Đi tìm quần áo cho anh thay.”

Tôi ồ một tiếng đi vào phòng, đi hai bước thì cảm thấy có gì vô lý liền xoay mũi chân đi đến trước mặt anh: “Không phải anh mới về nhà à?”

Anh đẩy tôi ta lấy điều khiển: “Em quản được anh à.”

Tôi chống nạnh đứng trước mặt anh: “Được! Em mặc kệ anh, anh cũng đừng quản em!”

“Hả?”

Anh liếc mắt nhìn tôi một chút, đột nhiên đưa chân đá vào đầu gối của tôi, tôi mất thăng bằng ngã nhào xuống ghế sofa, hai chân anh quấn lấy tôi, trọng lượng toàn thân đều đặt trên người tôi, ép tới khiến tôi thở không ra hơi: “Em vừa mới nó mặc kệ ai cơ?”

Anh đặt đầu ở cổ tôi, đặt trên cổ tôi chậm rãi nháy mắt, lông mi thật dài từng chút từng chút cọ vào da tôi, vừa tê vừa ngứa. Tôi không tránh được cảm giác ngứa đó bên tai, đành phải rụt cổ cầu xin tha thứ: “Lão Vương nhà bên mặc kệ lão Lý nhà bên đi....” (*) (*)câu thoại trong một bộ phim.

Đầu anh ở cổ tôi cười nhỏ, khí nóng phun ra cả cổ tôi: “Trần Tiểu Hi, thật không may nhà em không ở bên cạnh nha....”

Cổ tôi co lại thành con rùa, tức giận nói: “Ngứa lắm, anh mau dậy đi.”

Anh dùng cằm đầy râu ria cọ xát vào gương mặt tôi, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi khiêu khích, đôi mắt ẩn chứa đầy ý cười mà sáng lấp lánh.

Tôi nhất thời bị anh dọa bởi tính trẻ con đến ba hồn không có bảy phách, kinh ngạc dùng giọng thương lượng nói với anh: “Cái này, chúng ta cãi nhau, anh có thể hay không?”

Anh nhanh chóng từ trên người tôi đứng lên, dáng vẻ như chưa từng có việc gì xảy ra: “Anh đi tắm, em đi tìm quần áo rồi đem vào cho anh.”

Tôi ngẩn người nằm trên ghế sofa vẫn duy trì tư thế bị ép, cho đến khi tiếng nước trong phòng tắm chảy ầm ầm tôi mới chậm rãi đứng dậy giúp anh lấy quần áo.

Gõ cửa kính hai lần Giang Thần mới mở một khe nhỏ đưa tay lấy quần áo, khói nước nóng từ trong khe bay vào mặt tôi, tôi đang lau hơi nước trên mặt thì điện thoại vang lên, đồng thời trong phòng tắm giọng Giang Thần vọng ra, nói là dầu gội đầu hết rồi, nhớ phải đi mua.

Tôi tùy tiện trả lời rồi trèo lên ghế sofa tìm điện thoại, phát hiện là điện thoại Giang thần reo, nhìn màn hình là Đại sư huynh, tôi do dự nhưng vẫn nhấc.

“Giang Thần, lần trước việc nói với cậu thế nào rồi?” Anh liền hỏi.

Tôi nói: “Em là Tiểu Hi, Giang Thần đang tắm, anh chờ một lúc nhé để em bảo anh ấy trả lời điện thoại?”

“À được.”

Anh không nói thêm gì liền cúp điện thoại.

Tôi đang để điện thoại lại ghế sofa thì nó lại vang lên: “Lại là Đại sư huynh, sao thế?”

Anh ề a trong chốc lát mới nói: “Tiểu Hi, em và Giang Thần sống chung sao?”

“Ừ, cứ xem như thế đi.” Tôi nói.

Anh yên lặng một lát, nói: “Anh có một việc muốn nhờ Giang Thần giúp đỡ, tiện tay thôi, mà lại có thù lao, em biết Giang Thần là người sẽ không nguyện ý kiếm số tiền này, nhưng anh vẫn nghĩ nếu các em kết hôn hay cái gì, tiền vẫn rất quan trọng, vì vậy em xem coi có thể giúp anh thuyết phục Giang Thần được không?”

Tôi liền cự tuyệt: “Đại sư huynh không phải anh cũng biết Giang Thần sẽ không nghe em mà.”

“Tiểu Hi, ai cũng biết Giang Thần bộ dáng thì không để ý tới em nhưng thật sự là nghe em nhất, em nói với cậu ấy em muốn sống ở căn nhà lớn, cậu ấy liền nghĩ cách làm thỏa mãn yêu cầu của em, em yên tâm, anh nói việc này nhất định sẽ không phạm pháp, thật luôn.”

“Vậy là việc gì?”

Lòng hiếu kỳ của tôi không nhịn được hỏi.

“Anh muốn cậu ấy mở bệnh viện riêng để anh nghỉ bệnh mà thôi.”

“Vài ngày nghỉ bệnh của anh mà chúng em phải mua căn nhà lớn sao?”

Tôi mắt tròn trắng, suy nghĩ: “Mặc kệ anh muốn anh ấy giúp anh cái gì, chỉ cần anh ấy không đáp ứng thì em cũng sẽ không giúp anh khuyển anh ấy, chúng em không thiếu tiền, dùng Tiểu Thẩm Dương chính là chúng em không thiếu tiền, mà quan trọng là em không muốn mua căn nhà lớn, căn nhà lớn anh đến quét dọn à?”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một lúc, tôi bắt đầu áy náy vì lúc nãy nói quá mức, Đại sư huynh đột nhiên nói chuyện: “Trần Tiểu Hi, bây giờ em đặc biệt xem thường anh đúng không? Em cảm thấy các em thuận tuý cao quý còn anh không có gì đúng chứ? Em chưa từng trải qua cảm giác bạn gái chạy mất bởi vì em không mua nổi hàng hiệu? Em chưa từng trải qua cảm giác thiếu tiền phải không?”

Tôi thở dài, cố nén cảm xúc muốn nói tôi chính xác không có bạn gái chạy mất, bởi vì tôi là gái, oa haha....

Xúc động, tôi nói: “Ba ngày chỉ ăn hai bát mì tôm, vì tránh chủ thuê nhà tới cửa đòi tiền thuê nên lúc nào trời tối cũng mới về nhà, xe buýt chỉ cần rẻ hơn chỗ khác thì dù đứng cũng phải đi, ban đêm lạnh thì cũng chỉ lấy tất cả quần áo đắp lên người có tính là thiếu tiền không? Không phải anh khó xử mới tính khó xử.”

Nói xong tôi cúp điện thoại luôn, mặc kệ là tôi tùy tiện bắt điện thoại Giang Thần, tùy tiện cúp điện thoại của người khác cũng coi như làm nhiệm vụ.

“Lúc nào em thiếu tiền? Sao không đến tìm anh?”

Tôi quay đầu lại, Giang Thần mặc áo màu trắng tay dài và quần ngủ caro màu xanh, trên cổ còn quần khăn tắm, nhúu mày nhìn tôi.

Tôi nói: “Không có đâu, em thuận miệng nói bừa. Không ưa nhất loại người coi hần là thảm nhất thế giới, cả thế giới chỉ có mình hần thiếu nợ.”

Giang Thần quan sát trần nhà: “Trần Tiểu Hi.... em có thể đến bệnh viện bọn anh một lần, để anh đập cái phiến cho em nghiên cứu cấu tạo bộ não nha?”

Tôi ghé vào ghế sofa tựa lưng đáp anh: “Có thể, có thể, nếu như bọn anh trả tiền.”

Anh kéo khăn tắm trên cổ ném tôi: “Ai vừa mới nói với Đại sư huynh không thiếu tiền?”

Khăn tắm rơi vào mặt tôi, tôi kéo xuống, đưa lại để anh lau tóc: “Không thiếu tiền chính là anh mà, vừa mới quét thẻ một cái đã bỏ ra 4000.”

“Em đối với 4000 rất canh cánh trong lòng nhỉ.” Anh đến bên cạnh tôi nói. (Chú thích: canh cánh trong lòng: lúc nào cũng để trong lòng, không để cho yên)

Tôi nhún nhún vai: “Cũng không phải, xét đến cùng đó là tiền của anh, anh thích xài thế nào thì xài thôi, chỉ là tâm lý em hơi bực.”

Giang Thần ngồi trên ghế sofa, tôi ngồi quỳ chân ở phía sau giúp anh lau tóc: “À, Đại sư huynh chỉ là muốn anh thay anh ấy mở mấy đơn nghỉ bệnh sao?”

“Để cho anh mở một bản, không phải mấy đơn, huống hồ liền xem mấy đơn anh cũng không định mở cho anh ấy.”

Tôi tách năm ngón tay, đập vào đầu anh lau tóc ướt: “Tại sao?”

Anh lệch nghiêng đầu nói: “Không muốn làm, tiếp tục lau đi.”

“Ừ.”

Tôi lấy khăn mặt để lên đầu anh lau nhẹ.

Lần này anh để cho tôi giúp đỡ mở đơn nghỉ bệnh, lần sau không biết là cái gì, có thể là để cho tôi mua thuốc giá cao với danh nghĩa bệnh viện hoặc mấy việc kiểu đó, mà đến lúc đó vì tôi và anh chưa từng có kiểu giao dịch này nên không thể không ở lại cùng anh hợp tác. Vũng nước đục chỉ cần người trôi đến, cuối cùng cũng không sạch sẽ được. Anh dừng lại một chút nói: “Những chuyện này lúc đầu anh cũng không muốn để em biết, em chỉ cần phụ trách cuộc sống dần dần của em, xem như tốt rồi.”

Tôi điên tiết lau trượt xuống, dùng ngón tay đâm đâm vào xoáy ở giữa đầu anh: “Anh mới có cuộc sống dần dần ấy.”

“Này, thẻ tín dụng của anh em cũng giữ đi?” Anh đột nhiên xoay đầu lại nói.

“Hả?”

Tôi sững sờ: “Tại sao?”

“Lần sau có thể tiêu bao nhiêu tiền tùy em quyết định.”

Anh kéo khăn xuống.

Nói xong đứng dậy đi vào phòng.

Tôi nhìn chằm chằm bóng lưng đang chạy trốn chết của anh đi vào phòng, đứa nhỏ đầu có khó chịu thể đầu.... Mẹ anh không dạy anh yêu phải nói ra sao....

Được rồi, bóng lưng chạy trốn chết là do tôi tạo ra cảnh này, tôi cảm thấy kiểu này tương đối phù hợp với hình tượng của anh lúc này.

40. Chương 40

Trong đêm điện thoại di động của tôi có tin nhắn tút tút vang lên không ngừng, tôi thật sự rất lợi hại, bỏ dây tìm điện thoại rồi ghé vào thân Giang Thần ngủ thiếp đi, ngày hôm sau nửa người Giang Thần đều bị ép đến tê, phụ nữ thật khó nuôi.

Lúc đi làm trên đường tôi lấy điện thoại ra mới nhớ tới tin nhắn tới qua, mở ra là Đại sư huynh nhắn tới, tôi quơ điện thoại ra hiệu Giang Thần: “Tin nhắn Đại sư huynh.”

Anh liếc qua: “Có việc gì không?”

Tôi nhún nhún vai: “Nhắn rất nhiều đó...”

Tôi mở từng cái từng cái, tôi thuyết minh trôi chảy và nước chảy mây trôi còn đặc biệt nhấn mạnh điều thứ mấy thứ mấy, tóm lại rất nhiều tin.

Độ dài mà nói đại khái là một học sinh tiểu học lớp 6 viết văn; cảm xúc mà nói đại khái và giống với bức thư tình bách khoa toàn thư gần gũi với đời sống; nội dung tư tưởng mà nói như tìm hiểu quá khứ, hiện tại bằng hoàng và tương lai tuyệt vọng; dấu câu mà nói, nên dùng hữu dụng, không nên dùng vô dụng thế... Đến cùng tôi vẫn muốn nói nó không có nội dung, muốn muốn....

Đại sư huynh nói: “Tiểu Hi, anh còn nhớ rõ ngày đầu tiên khai giảng, lúc đó anh đang ở nhà vệ sinh, nghe được trong kí túc xá có một giọng nữ thanh thúy nói tớ giúp cậu dọn dẹp giường được không. Lúc anh đi ra, Giang Thần đang mặc màn còn em đang dọn dẹp giường, anh nhìn em quơ khăn nói bạn học tốt. Lúc ấy trong lòng giống như bị cái gì va vào, em vừa rời đi thì anh liền hỏi Giang Thần em là ai, cậu ấy nói là bạn gái cậu ấy. Thật lâu về sau nghe em kể về lịch sử về vang theo đuổi Giang Thần là máu và nước mắt thì anh mới biết bị cậu ấy lừa. Anh đi hỏi cậu ấy, ngược lại cậu ấy rất thản nhiên, nói em vốn là bạn gái cậu ấy, không trước thì sau chẳng có gì ghê gớm.

Xem đến đây, tôi không nhịn được nghiêng đầu nhìn Giang Thần, anh cũng phát hiện được tầm mắt của tôi nên liếc tôi, không hiểu gì: “Sao thế?”

“Không có.”

Tôi cúi đầu tiếp tục xem tin nhắn: Nhưng anh cũng không thích em nhiều lắm, chỉ là quen biết em ở ký túc xá trước rồi. Sau này anh lại thích Lưu Hân Na hơn. Anh luôn đùa giỡn với em sớm biết đã theo đuổi em rồi, thật ra anh đang tận hưởng những lời nói của Giang Thần lúc giận dữ đó, để anh có thể trả thù sảng khoái. Biết hai người chia tay anh còn mua một chai rượu vang về nhà xem phim chúc mừng, anh muốn nói chờ một lúc nào đó em quên Giang Thần anh quên Lưu Hân Na rồi chúng ta đến bên nhau, chẳng lẽ anh quên được Lưu Hân Na mà em không có khả năng quên Giang Thần. Còn sự việc kia anh rất xin lỗi, những năm qua đi, hai người không thay đổi, chỉ có anh, anh đôi khi sẽ có cảm giác lo sợ, làm sao anh từng bước đưa mình thoát khỏi dướng vẻ trợ trên, chắc em không không hiểu tại sao anh nhờ em khuyên Giang Thần trong khi bao nhiêu con người phải chiến đấu. Làm việc với nội dung nghiêm túc như vậy, thật sự không giống anh. Cuối cùng, hi vọng hai người có thể vì tin nhắn của anh mà cãi nhau rồi chia tay. P/S: nếu như hai người kết hôn cũng không cần cho anh biết.

Tôi tắt điện thoại nhất thời cảm xúc có chút suy sụp, thật sự anh nói không sai, ai cũng đang thay đổi, ai cũng không có quá khứ thuần túy, đó là việc sẽ xảy ra, giống như ăn đồ ăn nào đó nhất định phải lờ ra vậy....Đừng đánh tôi, hãy dùng góc độ y học để tiêu hóa các ví von của tôi....Á, ý tôi là tiêu hóa lý giải...Lý giải.

Tôi hỏi Giang Thần: “Anh cảm thấy em có thay đổi không? Không phải bề ngoài của em là hành động.”

“Có.”

Anh hững hờ nói: “Trước kia một bát cơm em ăn không hết, bây giờ có thể ăn hai bát.”

Vị tiên sinh này, anh thật vui tính....

Tôi nhìn Giang Thần như có điều suy nghĩ: “Em nghi ngờ tới qua anh ghen, lúc sau bởi vì có lý do khác nên em quên hỏi anh, cho nên bây giờ em hỏi anh, tới qua anh có ghen không?”

Mặt anh không đổi sắc: “Không có.”

“Không có à...”

Tôi gãi cổ nói một mình: “Thế nhưng Đại sư huynh nhắn tin tỏ tình với em....”

Phanh gấp, tôi nhào về phía trước, bị dây an toàn kéo trở về, đầu đập vào ghế vang lên: “Làm gì vậy!”

“Đèn đỏ.”

Anh giương cằm để tôi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi ngẩng đầu nhìn chăm chăm đèn đỏ một lúc, cảm thấy nó lóe trên không trung thật giống ma quỷ một mắt, cúi đầu mới phát hiện điện thoại trong tay không thấy, quay đầu nhìn Giang Thần, phát hiện anh đang khinh thường nhìn điện thoại tôi.

Tôi ngốc ghê, cử chỉ của anh làm cho người khác rất xấu hổ, ban ngày ban mặt lại nhìn lên tin nhắn điện thoại của phụ nữ, ban ngày ban mặt nha ban ngày ban mặt nha! Tôi giận mà không dám nói gì mà không dám nói gì!

Mấy chục giây sau bật đèn xanh, anh ném di động vào ngực tôi, dù bình thản những vẫn có chút giọng điệu khinh thường nói hai câu ngắn gọn và hữu lực: “Nhàm chán, mớ lộn xộn.”

Tôi nhìn anh đánh giá ý chính của từ, cũng thật sâu kiểm điểm bản thân, tôi xem xong tin nhắn tới bây giờ đã mười phút đồng hồ, nhưng chưa thể phát hiện nhàm chán và một mớ lộn xộn, tôi có tội.

Hai phút sau Giang Thần hỏi tôi: “Em suy nghĩ thế nào về tin nhắn của anh ấy?”

Tôi lắc đầu.

Khoảng hai phút sau, Giang Thần lại gọi tôi: “Trần Tiểu Hi?”

“Sao thế?”

Tôi không kiên nhẫn nhìn anh.

Anh đặt tay lên tay lại nghiêng ngón trỏ chỉ ra hướng bên phải ngoài cửa sổ: “Bán trứng luộc nước trà kia.”

Tôi khéo léo móc ra ba xu, sau đó mở cửa sổ xuống, giơ đầu và tay ra ngoài: “Dì ơi, sáu trứng luộc nước trà ạ.”

“À được. Tiểu cô nương xinh đẹp quá.”

Dì vừa bỏ trứng luộc nước trà vào túi nhựa vừa khen tôi.

Miệng tôi ngọt theo dì nói: “Nhìn dì còn trẻ và xinh đẹp như vậy cháu biết liền là dì ăn trứng luộc nước trà.”

“Ôi tiểu cô nương thật dẻo miệng, dì cho cháu thêm một cái trứng luộc nước trà nhé.”

“Cảm ơn dì ạ.”

Tôi nghiêng đầu sang chỗ Giang Thần cười đắc ý.

Anh cười lắc đầu, ra vẻ “Thật sự không chịu được đáng vẻ của em.”

Lúc sau, tôi phải lột trứng luộc nước trà cho anh ăn, bảy cái anh ăn năm cái, bình thường mua sáu cái anh chỉ ăn bốn cái, cái này là bóc lột phần thưởng nịnh nọt của người khác mà không biết xấu hổ!

Xe dừng dưới lầu công ty tôi, tôi nói tạm biệt rồi mở cửa xe đi xuống, Giang Thần đột nhiên giữ chặt tôi: “Ngồi xuống.”

Tôi không hiểu nên ngồi yên, anh rút trong hộp mấy tờ khăn giấy ướt ở đầu xe, kéo tay tôi qua chậm chậm từng ngón từng ngón giúp tôi lau: “Vừa lột trứng luộc nước trà, nhất định đến công ty em sẽ không nhớ rửa tay. ”

Tôi hít một hơi ở lồng ngực nhưng không dám thở ra, nhìn chăm chăm ngón tay dài nhỏ trắng tấp đang nắm ngón tay mập ngấn của tôi nhẹ nhàng lau, khăn giấy ướt lướt qua da có một loại cảm giác thấm ướt kỳ lạ.

Thế mà tôi lại có cảm giác “thụ sủng nhược kinh”, “thụ sủng nhược kinh” tựa như ở trong lớp có một đứa trẻ tâm thường nhất nhất đột nhiên có một ngày được giáo viên gọi lại vỗ bả vai dịu dàng cổ vũ. Mà tôi là loại người xem giáo viên có phải người ngoài hành tinh muốn xâm lấn chủng loại của đứa trẻ kia không,

đối với tôi đột nhiên xuất hiện may mắn luôn luôn không có cách nào yên tâm thoải mái hưởng thụ. (Chú thích: thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo)

Cho nên tôi nói: “Giang Thần.”

“Hả?”

Đầu anh cũng không nhấc.

Tôi áp a áp ứng cố gắng sử dụng ngôn ngữ nhẹ nhàng nhất hỏi thăm: “Có phải...Có phải hộp khăn giấy ướt kia nhanh hết hạn....Anh muốn dùng cho hết phải không? Không sao đâu, anh có thể đưa cho em, em để ở văn phòng, lau lau cái bàn hay cái gì đó, có hết hạn cũng không sợ.”

Anh từ từ ngẩng đầu nhìn tôi một chút, nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng nhưng phức tạp sau đó lại từ từ cúi đầu xuống rút hai tấm khăn giấy ướt cầm tay khác lau.

Giang Thần không bóp chết miệng lưỡi lém lỉnh của tôi, tôi an tĩnh nhìn dáng vẻ cúi đầu nghiêm túc của anh, trong lúc đó có chút hoảng hốt nhớ lại, lúc đó, anh mặc đồng phục áo trắng viền lam của tôi.

Lớp mười một tôi ném tiền của Giang Thần ở sân chơi, sau này tôi liền đơn phương phát động chiến tranh lạnh với anh, lúc đó tôi rất thất vọng, cảm thấy tôi không muốn tiếp tục mặt dày mày dạn bám lấy Giang Thần, thậm chí còn uy hiếp chính mình nói nếu lại đi tìm anh thì tôi sẽ gọi điện thoại tự thú với cảnh sát, để cảnh sát bắt tôi đi....

Tôi cứ chịu đựng dày vò nội tâm né anh khoảng một tuần, đựng mặt anh đang đi tới tôi sẽ lập tức vòng đi, thật sự không vòng được tôi sẽ ngồi xổm xuống gài bộ buộc dây giày, cho đến một buổi tối, mẹ tôi sai tôi đi mua xì dầu, tôi nhảy nhót nhót mang theo bình xì dầu chạy ra ngoài, lúc trong ngõ hẻm thì đụng Giang Thần đang đeo cặp sách về nhà, tôi cúi đầu xuống phát hiện dưới chân là đôi dép của bố tôi, khi đó tôi rất hận bố tôi, tôi cảm thấy rất đau lòng, cuối cùng tất cả là tại bố tôi, tại sao lại đi đôi dép không có dây?

Thế là tôi hoảng hốt quay đầu chạy, sau đó bởi vì dép không vừa chân, chân trái giẫm chân phai, tôi liên tục bình xì dầu ngã giữ đường.

Là Giang Thần đỡ tôi lên, anh để tôi ngồi trước cửa vào sân nhà anh, sau đó anh hỏi tôi: “Chỗ đó có đau không?”

Tôi cúi thấp người giơ bàn tay trái: “Chảy máu.”

Anh lấy chai nước ấm thể thao trong cặp sách, vặn ra rồi đưa nước cho tôi, tôi phản xạ có điều kiện muốn rút tay về, anh liền lấy tay khác nắm chặt tay tôi, quát lớn: “Đừng nhúc nhích.”

Sau đó anh kéo dài tay áo khoác đồng phục, bọc ngón tay thay tôi lau đi lòng bàn tay đầy máu loãng: “Còn may là chưa đựng vào miếng thủy tinh, bị hạt cát chà lên da, tớ lau hết cát rồi, về nhà rửa sạch vết thương kỹ.”

Anh cuoa đầu nhẹ nhàng thổi vết thương của tôi, khí nóng thổi vào da, tôi có thể cảm thấy được khí nóng từ lòng bàn tay lan lên mặt tôi.

“Còn chỗ nào bị thương không?”

Anh ngẩng đầu hỏi tôi.

“Không có.” Tôi lắc đầu.

Anh không tin, cầm tay tôi nhìn, sau đó ngồi xổm trước mặt tôi không nói lời gì kéo ống quần tôi lên đầu gối.

Tim tôi nhảy loạn xạ, tôi thẹn thùng đến nỗi khóc lã chã, bởi vì hồi bé tôi có xem qua một bộ phim truyền hình của diễn viên Chân Tử Đan tên là “Tình Võ Môn”, trong đó có nhân vật nữ xinh đẹp, cô nói là, nếu như bị đàn ông thấy được chân, sẽ kết hôn với anh ta....

Lúc ấy tôi nhìn Giang Thần cau mày đáng vẻ nghiêm túc quan sát đầu gối của tôi, tôi liền tự nhủ: bạn xem ông trời đã an bài phát sóng phim truyền hình này, ông tuyệt đối không phải tình cờ, ông là muốn ám chỉ

hai người trong tương lai sẽ phát triển, bạn cũng không cần vì một chuyện nhỏ mà bận tâm, phải biết rằng số phận không thể thay đổi...

Sau đó, tôi liền đơn phương quyết định chúng tôi hoà giải.

Giang Thần mặc áo đồng phục trắng và Giang Thần trước mặt mặc áo sơ mi trắng thật trùng hợp, đột nhiên Giang Thần trước mặt ngẩng đầu nói:

“Trần Tiểu Hi, anh có thể tin em có thể giải quyết tốt tin nhắn không?”

Phải khoảng năm giây sau tôi mới phản ứng được anh đang nói chuyện gì, lập tức vỗ ngực cam đoan: “Em nhất định sẽ giải quyết đúng cách, không gây rắc rối!”

Trong lòng tôi nghĩ là: Tình cảm của chúng tôi thật kiên cố, không vì Tô Duệ, Ngô Bách Tùng và Trương Thiển mà xuất hiện chia tay, cho nên thì càng không thể vì không hiểu Đại sư huynh mà chia rẽ, đạo lý này giống với Thần Nông ăn bách thảo mà cuối cùng không bị cở hạ độc chết đứt ruột thì đương nhiên không thể vì uống nước mà sặc chết; bạch xà thật vất vả để báo ơn thành công đương nhiên không bị người Quảng Đông bắt lấy nấu canh rắn; Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài thật vất vả để hoá thành đôi bướm “song túc song phi” đương nhiên không thể bị bắt làm mẫu vật.... (Chú thích: Song túc song phi chỉ cặp nam nữ yêu đương thắm thiết không phân ly.)

Giang Thần lại gần nhẹ nhàng đụng môi lên khóe miệng tôi nói: “Rất tốt, nhanh đi làm đi.”

Tôi vui sướng hài lòng sờ khóe miệng đi làm, nhưng luôn loáng thoáng cảm thấy kỳ lạ, tại sao nhiều lần tôi lột trứng luộc nước trà như vậy mà không thấy Giang Thần giúp tôi lau tay? Còn có mỗi lần anh đột nhiên dịu dàng, sau khi ẩm áp luôn luôn khiến cho tôi rùng mình....

Quả nhiên đột nhiên xuất hiện may mắn nên tôi luôn luôn không có cách nào yên tâm thoải mái hưởng thụ.

41. Chương 41

Làm việc này đôi khi sẽ trở nên phi thường muốn khen cũng chẳng có gì mà khen, may là tôi lịch sự, thường thường đều phi thường muốn khen cũng chẳng có gì mà khen.

Nhưng hôm nay thì khác, hôm nay khách hàng khiến tôi muốn chửi thề, muốn hét lên, nhảy dựng lên đập nát máy tính, muốn trèo lên máy tính lấy tư thế giống Trình Tử bóp chặt cổ hần, nhắc lên, ném vô tường.

Khách hàng bắt tôi sửa đổi bản thảo thiết kế tận 23 lần, trong đó có khoảng 10 lần là tôi đổi màu nền hình ảnh sản phẩm của họ, ví dụ như đổi màu xanh sang xanh lá cây, mà hai loại màu sắc này hần dùng mắt thường nhìn ra sự khác biệt, tôi liền dùng compa đâm mù hần.

Trong phòng làm việc Phó Phái nói sẽ pha cho Trần Tiểu Hi tôi một ly cà phê khi tôi nhìn chăm chăm hần qua cánh cửa mở, hần liền chạy ra pha cho tôi một ly cà phê. Lúc hần đặt ly cà phê trên bàn nói: “Em đừng nóng giận nữa, thị trường sản phẩm của khách hàng rất lớn, nếu không phải bởi vì hần khó chơi đến tình trạng “nhân thần cộng phần” thì cũng không tới phiên công ty chúng ta, em vất vả rồi, anh sẽ mua cho em bánh trứng trà!” (Chú thích: Nhân thần cộng phần: người và thần đều phần nộ)

Tư Đồ Mạt nghe xong lập tức thò đầu ra ngoài nói em cũng muốn ăn bánh trứng trà!

Phó Phái im lặng nhìn cô một chút nói: “A có đúng không? Kế toán tiểu thư, vậy anh bảo em nộp sổ sách vào ngày hôm qua đâu?”

Tư Đồ Mạt rút về máy vi tính.

Phó Phái vừa đi, Tư Đồ Mạt liền nói: “Một đồng nát trưởng kêu chị một ngày làm thế nào! Chị muốn gọi điện thoại cho chồng chị khóc lóc kể lể.”

Tôi ngồi bên cạnh cười, nghe cô gọi điện thoại cho chồng nũng nịu nói: “Chồng chồng, anh nhanh phát minh ra cái máy có thể nghiền nát người mình ghét đi, em muốn nghiền nát Phó Phái rồi ngâm nước cho anh uống, chỗ đó em buồn nôn, em cho anh bồi bổ thân thể....”

Tôi suy nghĩ, cũng lấy điện thoại ra gọi cho Giang Thần, hiếm khi thấy điện thoại bắt nhanh như vậy, vì tôi thường gặp phải tình huống người khác nhận điện thoại anh, vì vậy tôi cẩn thận từng li từng tí nói: “Này? Giang Thần à?”

“Sao thế?”

Giang Thần nói chuyện có một điểm nổi bật, rõ ràng ngắn gọn có chút lạnh nhạt.

Tôi vừa cầm điện thoại vừa xoắn dây lưng: “Không có gì, chỉ là có một khách hàng rất đáng ghét....”

“Đang bận, chút nữa gọi lại cho em.”

Anh nói, điện thoại liền truyền đến âm thanh tút tút.

Tôi không thể làm gì khác hơn là cắt điện thoại, mà Tư Đồ Mạt đang còn tranh cãi với chồng, tôi nhìn mặt cô đang dạt dào đến gương mặt tươi cười hạnh phúc mỉm cười, cũng cười theo.

Luôn luôn nói hạnh phúc là giống nhau, mà bất hạnh lại đa dạng. Thật sự tôi nghĩ rằng không phải, không may mắn có rất nhiều loại, hạnh phúc cũng có rất nhiều loại, chỉ con người mới có thể làm bạn hạnh phúc đến vậy.

Bạn nhìn chồng Tư Đồ Mạt có thể nói chuyện với cô ấy rất hạnh phúc, Giang Thần không có chút lịch sự nào cúp điện thoại của tôi tôi cũng cảm thấy hạnh phúc.

Nghĩ lại.... Nói nhiều quá thật giống tôi bị biến thái ngược cuồng....

Khoảng 10 phút sau điện thoại trong túi xách vang lên, tôi tưởng Giang Thần, luống cuống tay chân tìm thì lại là Phó Phái, hắn nói hắn có chút việc tạm thời phải đi ra ngoài, bánh trứng trà mua gửi ở bảo vệ, để cho tôi đi lấy.

Tôi cắt điện thoại trong tay, nói với Tư Đồ Mạt một tiếng rồi xuống lầu đi lấy bánh trứng trà.

Bảo vệ là quân nhân đã xuất ngũ tầm năm sáu mươi tuổi, rất hài hước và nhân ái, tôi và chú nói chuyện hai câu còn khuyên chú nếm thử bánh trứng trà, chú nói con gái các cháu ăn những đồ ăn ngọt ngào hơn nhót, lấy đi lấy đi.

Đợi thang máy hai phút đồng hồ không kiên nhẫn được nữa nói dù sao cũng leo cầu thang công ty năm tầng liền, đang hồng hộc leo được một nửa thì điện thoại lại vang lên, ngược lại lần này thật sự chính là Giang Thần.

“Này, em làm xong rồi à.”

Tôi vừa leo cầu thang vừa nói: “Lúc này bận cái gì vậy?”

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc lâu, tôi bò lên bốn năm tầng cũng không đáp lại, tôi nghi ngờ hỏi: “Giang Thần? Giang Thần?”

“Khụ.”

Anh ho một tiếng, âm điệu có chút không được tự nhiên và nghiêm túc: “Em đang làm gì thế?”

“Leo cầu thang thôi.”

Tôi ngoan ngoãn trả lời anh: “Sao thế?”

Lại yên lặng một lúc, tôi không hiểu gì đứng yên một chỗ, nhin không được cũng nghiêm túc: “Sao thế, xảy ra chuyện gì sao?”

“À... Em thở hổn hển.”

Anh nói, dừng lại một chút: “Nghe rất giống....”

“Rất giống cái gì?” Tôi không hiểu gì.

“Trên giường.”

.....

Từ đầu tôi đã nâng chân lên trên bậc cầu thang nhưng yên lặng thu hồi lại, nhìn gương cửa sổ ở cầu thang phản xạ bộ dáng của tôi, tôi.... đường đường.... đường đường là Trần Tiểu Hi thế mà lại đỏ mặt trên cầu thang.

“Em đỏ mặt sao?”

“Không!” Tôi thẳng thừng trả lời.

Anh yên lặng khoảng hai giây, sau đó bắt đầu thấp giọng cười không ngừng: “Ha ha..... đỏ mặt..... ha ha ha....”

Tôi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi: “Giang Thần! Em muốn giết anh!”

Thế là tôi vì tiếng cười chậm rãi không dừng được của anh mà không nói tiếng nào, không khí cũng không dám thở, leo lên công tỵ.

Tôi để điện thoại kẹp ở bả vai và lỗ tai nghe Giang Thần cười không dứt quãng, vẫy Tư Đồ Mạt đến ăn bánh trứng trà, Tư Đồ Mạt dùng khẩu hình miệng im ắng hỏi tôi: “Bạn trai?”

Tôi cười gật đầu.

“Trần Tiểu Hi, Phó Phái không hề yêu chị, bây giờ hẳn chỉ thích em.... hu hu.... Bánh trứng trà cũng chỉ mua cho em ăn.... hu hu....”

Tư Đồ Mạt đột nhiên cười dùng giọng nghẹn ngào lớn tiếng nói.

Bên tai tiếng cười Giang Thần im bật, tôi lườm Tư Đồ Mạt: “Tư Đồ Mạt! Chị có tin em bóp chết chị không?”

Cô ấy gật gù đắc ý lêu lêu tôi. Cuối cùng tôi hung hăng bưng lấy hộp bánh trứng trà đặt ở bàn làm việc của mình: “Anh đừng nghe đồng nghiệp của em nói bậy nha.”

Tôi cầm bánh trứng trà cắn một miếng: “Cô ấy rất nhàm chán.”

Giang Thần nói: “Ừ. Em vừa mới nói khách hàng thế nào?”

“Bực khách hàng xoi mói kia muốn chết, bắt em không ngừng sửa đổi bản thảo, đều đổi tại đồ vật không tốt, làm em tức giận thế chưa đủ sao.”

Tôi lấy nửa bánh trứng trà nhét hết vào miệng cho hả giận.

Giang Thần nói: “Em tức giận thế mà còn có thể ăn bánh trứng trà.”

“Cái này không thể so sánh mà, em khụ khụ khụ.... em..... khụ khụ khụ....”

Tôi bị sặc vì vỏ trứng trong bánh trứng trà phải ho khan không ngừng.

Anh quát tôi lớn: “Đừng nói chuyện.”

Đợi đến khi tôi ho khan dần dần lắng lại, trong điện thoại truyền đến tiếng thở dài thật dài, tôi tắt điện thoại, ăn đồ ăn có thể sặc kiểu này, đừng ăn cái bánh trứng trà kia, chờ ho khan xong phải uống cốc nước vào họng.

Điện thoại lại tút một tiếng. Tôi có thể tưởng tượng được Giang Thần mắt trắng trợn im lặng hỏi bộ dáng trời xanh, anh xem như không nhìn được bộ dáng cũng rất đáng yêu.

Tan làm Phó Phái nói mời chúng tôi cùng đi ăn bữa ăn đầu tiên là lẩu để chào đón mùa đông, lúc xuống lầu tôi thấy ở trước công ty có xe rất giống xe Giang Thần, nhưng bởi vì xe Giang Thần là xe con mui kín phổ thông, đáng đáp thực sự lớn, vì vậy tôi trừ một chút mới nói với Tư Đồ Mạt, Phó Phái: “Giống xe của bạn trai em, em đi qua nhìn một chút.”

Phó Phái huyết sao nói: “Audi A5, Trần Tiểu Hi chắc em lấy không ít lì xì từ bạn trai em nhỉ?”

“Xe có bốn cái vòng này là Audi sao? Em hay gọi loại này là thể vận hội.”

Tư Đồ Mạt nói Tôi liên tục gạt đầu không ngừng, cảm động vì có tri kỉ: “Đúng rồi đúng rồi, thể vận hội 5 vòng, Audi thiếu một vòng mà.”

Phó Phái liếc mắt: “Thật sự không chịu được hai người các em, chưa từng nghe qua một câu vĩ đại sao, chúng ta phải cố gắng phấn đấu, vì Audi của tôi, vì Dior của vợ.”

Tư Đồ Mạt và hấn cãi nhau là thể vận hội và Audi thật sự khác biệt nhau, tôi ở bên cạnh mù phụ hoạ. Tiến xe chậm rãi đến bên chúng tôi, cửa xe hạ xuống, Giang Thần ngồi ở trong gọi: “Này Trần Tiểu Hi.”

“A đúng là anh rồi.”

Tôi nhảy tung tăng chạy tới, “Phó Phái nói xe này rất đắt” tôi mà nói vậy chắc là sai lầm.

Giang Thần xuống xe, đưa tay: “Xin chào, tôi là Giang Thần.”

Tôi ngạc nhiên, nghĩ cái này là một màn diễn, đành phải phối hợp vươn tay ra, còn chưa nắm lấy thì bị ai phía sau đẩy đầu mà không giải thích được, lúc ngẩng đầu lên Phó Phái và Giang Thần đã nắm tay nhau:

“Xin chào, tôi là Phó Phái.”

Tôi gãi đầu lườm Phó Phái: “Anh có thể đẩy đầu em thế sao?”

Phó Phái nói: “Ngược lại đầu của em rất trù tượng.”

Tôi vẫy vẫy bàn tay, Giang Thần kéo tôi đến đứng bên cạnh anh. Anh và Tư Đồ Mạt cũng bắt tay, còn cười nói câu nghe danh đã lâu.

Nói chuyện xong xuôi, tôi nói với Giang Thần: “Hôm nay anh có rảnh không? Chúng em đang chuẩn bị đi ăn lẩu, ông chủ mời.”

Sau đó tôi hỏi Phó Phái và Tư Đồ Mạt: “Em có thể dẫn theo người thân không?”

“Đương nhiên.”

Thế là tại tôi và Tư Đồ Mạt ngồi dưới thúc giục, một đoàn người chúng tôi đi tới nhà hàng lẩu đắt nhất địa phương, điểm chính là nồi vệt Á châu, nước bên kia dành riêng cho Giang Thần, anh dạ dày không tốt, không ăn được cay.

Giang Thần thật sự thích ăn cay, nhưng ăn một lần liền đau bụng, lần nào cũng đúng, giống với bố tôi chỉ cần ăn hải sản một lần là bị tiêu chảy Khi anh lén lút cầm đũa đến phía chỗ cay, đúng lúc đó tôi cảm thấy họng có chút ngứa, liền thuận thế ho khan hai tiếng, cũng không biết tạo sao bạn học Giang Thần chột dạ thu đũa lại.

“Mạt Mạt bảo bối, đưa chai tương giúp anh.”

Phó Phái nói.

Tư Đồ Mạt lườm hấn một cái: “Phải nói với anh bao nhiêu lần là đừng gọi em là bao bối anh mới hiểu được đây?”

Phó Phái lại đến cầu khẩn tôi: “Tiểu Hi thân yêu, lấy chai tương cho anh đi, anh một tay thịt bò một tay thịt dê đây, đợi chút nữa anh cho em hai miếng.”

Phó Phái cười híp mắt nói: “Nghe nói Giang Thần và Tiểu Hi ở chung, nơi ở hai người gọi là gì nhỉ?”

“X Thị X Huyện, một huyện nhỏ phía nam Quảng Đông.” Giang Thần nói.

Phó Phái ồ một tiếng, lại thuận miệng nói: “Nơi ở của hai người thế nào?”

Tôi nghe xong đương nhiên cảm thấy muốn thừa cơ ca ngợi quê hương, quê hương gió, quê hương thổ, quê hương phong thổ, văn học nghệ thuật của quê hương đối với tất cả mọi người cực kỳ sâu sắc, chi tiết xin tham khảo “Biên Thành” để phát triển du lịch ở thành phố cổ Tương Tây Phương Hoàng.

Thế nhưng tôi chưa kịp tổ chức tốt ngôn ngữ thì Giang Thần mở miệng, anh nói: “Ồ, chỗ chúng tôi là địa phương nhỏ, người ở chỗ chúng tôi không tùy tiện gọi người thân yêu.”

.....

Lời nói này, có chút xấu hổ, có sốc, có đại khái nhân tâm.

Giang Thần anh, anh thừa dịp mọi người còn dư vị câu nói kia, yên lặng tìm hai miếng củ cải trắng từ nồi cay.....

42. Chương 42

Ăn xong nồi lẩu Giang Thần đưa tôi về nhà sau đó anh nói đến bệnh viện trực ban, đối với điều này tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, tôi nói chẳng lẽ anh chạy tới đây để ăn chức?

Anh rất khóc, dùng mũi hừ hai tiếng hỏi lại, không được sao?

Tôi hết sức biểu dương hành vi của anh.

Khoảng năm sáu giờ sáng anh mới về, bầu trời vẫn còn xanh đen, tôi còn đang ngủ, anh dùng gương mặt và mũi tựa vào mặt và gò má tôi, cổ, bả vai vừa đi vừa lè mề, tôi miễn cưỡng giữ mí mắt vỗ vỗ đầu anh hỏi: “Có mệt không? Có đói không?”

Nói xong không đợi câu trả lời, nằm xuống ngủ, và không còn bất cứ ký ức gì.

Lúc bảy giờ rưỡi đồng hồ báo thức vang lên làm tôi bừng tỉnh, phát hiện Giang Thần đang ghé vào người tôi ngủ thiếp đi, nhất định là anh cố ý, vì trả thù tối hôm qua tôi không cẩn thận đè vào anh ngủ.....

Vất vả lắm tôi mới chuyển anh nằm trên giường, giúp anh cởi hai cúc áo sơ mi, cởi tất chân của anh ra, sau đó ngáp một cái đi đánh răng rửa mặt.

Trong thang máy gặp được Phó Phái, tinh thần và dáng vẻ hần uể oải suy sụp, tôi có chút ngượng ngùng giải thích với hắn: “Chuyện ngày hôm qua là không cố ý đâu, anh đừng để ý, Giang Thần là người không nói chuyện như thế đâu, anh ấy không có ác ý.”

Hắn xoa lông mày nói: “Nhà em nói thế nào đối với anh thực sự không còn quan trọng, chỉ là hôm qua trên đường đưa Tư Đồ Mạt về bị cô ấy cười nhạo, đưa đến cổng thì gặp Cố Vi Dịch, cô ấy không kịp chờ đã nói sự tình cho Cố Vi Dịch nghe, anh lại bị Cố Vi Dịch cười nhạo một phen.”

Cố Vi Dịch là chồng Tư Đồ Mạt, mà Phó Phái là mối tình đầu của Tư Đồ Mạt, Phó Phái và Cố Vi Dịch là bạn cùng phòng hồi đại học, mà nghe nói năm đó Phó Phái đối với vấn đề tình cảm so với hiện tại càng hỗn đản, thuộc về “Vượt qua vạn bụi hoa, đánh hoa đánh lá đánh phân bón và nước tiểu” kiểu loại người này. Vì vậy đối với Tư Đồ Mạt hắn hết hi vọng, nhưng lại được Cố Vi Dịch chăm sóc. Phó Phái lảng tử chột tính ngộ đối đời, mà Tư Đồ Mạt đã quyết định rồi.....Tóm lại giữa bọn họ từng có cố sự, ai đúng ai sai tôi cũng không rõ ràng, nhưng Tư Đồ Mạt và Cố Vi Dịch thành một đôi, ngược lại có thể biết trong chuyện xưa của bọn họ thì Phó Phái chắc chắn là vai phụ, mà hàng ngàn lỗi sai đều là vai phụ sai. Phó Phái soi mặt kính của thang máy gầy tóc hai lần: “Trần Tiểu Hi, em nói xem nếu như đây là cuộc sống trong tiểu thuyết, có phải là anh đắc tội với tác giả không?”

Tôi sờ cổ cười nhưng không nói.

Lúc nghỉ giữa trưa tôi gọi điện cho Giang Thần, anh nói anh đã đi làm, vậy mà trong điện thoại anh dùng giọng trầm thấp rất nghiêm túc nói đau bụng.

Tôi nói anh đau bụng là do tối hôm qua anh ăn lên hai miếng củ cải cay rồi phun ra.

Anh nói: “Không nôn, khó khăn lắm mới có cơ hội ăn cay lên, 3 ngày rồi.”

Tôi bất đắc dĩ cười nói: “Anh nhớ kỹ phải uống thuốc.”

Anh nói: “Em mệt và bận rồi.”

Sau đó cúp điện thoại.

Đôi khi thỉnh thoảng xuất hiện tình huống tôi bị Giang Thần chơi xấu hù đến ngớ ngẩn, giống như hồi đại học có lần tôi và anh giận dỗi, tôi có mua trên mạng một bộ áo choàng màu đỏ cam, anh nói cái gì cũng không mặc, tôi rất giận dữ, chủ yếu quần áo được mua bằng tiền, không mặc là để lãng phí tiền. Mỗi ngày tôi đều ghé vào tai anh lải nhải nói xấu, tôi nói không tự học với cậu buổi tối, trừ khi cậu mặc bộ quần áo kia; tớ không giúp cậu mua cơm, trừ khi cậu mặc bộ quần áo kia; cậu đừng kéo tay tớ cũng đừng ôm eo tớ, trừ khi cậu mặc bộ quần áo kia....

Có một ngày anh chán tôi, đang giúp tôi viết bài tập kỹ thuật phân tích chứng khoán (môn học tự chọn). Lúc ấy đột nhiên ném bút tôi và nói, tớ không giúp cậu làm bài tập, trừ khi cậu đừng ép tớ mặc cái áo đó.

Tôi nhìn khuôn mặt nhỏ tức giận, cảm thấy ai mà mạnh như thế, ai mà mặc cái áo khoác màu đỏ cảm sẽ càng mạnh đó....

Bất quá tôi nhượng bộ, bởi vì tôi là người mẹ hiền lành, cảm thấy nhất định phải để nguyện vọng nhỏ nhỏ của Giang Thần trở thành sự thật, cho nên quần áo cất vào hòm rồi.

Đương nhiên Giang sẽ không thừa nhận anh cũng có lúc chơi xấu, anh nói anh chỉ bắt chước hành vi của tôi, cũng gọi là bắt chước tài năng của giáo viên đi.

Tôi nói anh mạnh miệng đi.

Anh nói tôi là chim gõ kiến.

.....

Điểm mù của tôi là Giang Thần, anh đóng vai đẹp trai, chơi xấu cũng đẹp trai, mạnh miệng cũng đẹp trai, thậm chí cười lạnh cũng đẹp trai. Chỉ là không biết tôi có là điểm mù của anh hay không.

Buổi chiều Phó Phái đưa khách hàng xảo trá kia đến, đây là lần đầu tiên tôi và khách hàng kia gặp mặt, tôi coi hần là trình độ chanh chua, tôi nghĩ đáng đáp hần ít nhất cũng không giống bình thường một chút, mặc kệ là xấu không giống bình thường hay là đẹp không giống bình thường, tóm lại là vẫn để cho người ta nhớ kỹ một chút, đây không phải loại người tốt.

Nhưng hần chỉ là một người đàn ông tầm 30 tuổi, đáng đáp lại bình thường, hơn nữa bộ dáng còn rất chất phác, đàng hoàng, cái này khiến tôi cảm thấy khó chịu, bạn nói bạn đáng đáp vô hại sao lại vô lương tâm như vậy?

Đáng ngạc nhiên, khách hàng khen ngợi tôi, thậm chí hần nói rất thích tôi vẽ tranh minh họa, sản phẩm của họ là máy đọc, công ty chúng tôi phụ trách hướng dẫn thiết kế trang bìa sau, bìa sau tôi vẽ truyện tranh

1. Một cái kính gọng đen nhìn rất giống lão sư đứng trên máy khoa tay múa chân;
2. Một cái bàn học bên cạnh là băng hữu nâng cầm mắt trơn trắng;
3. Tiểu băng hữu duỗi ngón tay trên máy đọc;
4. Lão sư giống một cái kim đâm thủng khí cầu rồi bay xa.

Hần nói sản phẩm công ty bọn hần xung quanh máy đọc, giống như quyển truyện tranh nhỏ, hỏi tôi có hứng thú truyện tranh không, nói tất cả sẽ hoàn toàn dựa vào ý thích của tôi vẽ, dựa vào quy cách rồi xuất bản truyện tranh.

Tôi ngạc nhiên, nháy mắt nhìn qua Phó Phái, Phó Phái gật đầu cười, và thay tôi nói chuyện: “Ông Nguyễn, chúng ta tối đó trò chuyện chút về giá cả hợp tác lần này đi.”

Tôi rất nhanh bị Phó Phái tìm cớ đuổi ra khỏi văn phòng, hần nói tôi giao bánh từ trên trời rớt xuống mà bộ dáng không nghệ sĩ gì, mà nghệ thuật sẽ ảnh hưởng tới giá cả, nói ngắn gọn, chính là bộ dáng đàn ông của tôi sẽ ảnh hưởng hần trong việc mua bán.

Ra cửa phòng làm việc tôi liền gọi điện thoại cho Giang Thần, bởi vì hưng phấn mà nói năng lộn xộn, may mắn Giang Thần có thể hiểu, bất kể tôi có hồ ngôn loạn ngữ cỡ nào, anh luôn luôn có thể hiểu.

Anh nói: “Trần Tiểu Hi em muốn làm nhất việc gì thì thực hiện, nhiều năm như vậy không có việc gì em xem truyện tranh cũng không phí công xem.”

Tôi cười ngây ngô, anh nói: “Đừng cười, sau khi tan làm anh dẫn em đi chúc mừng.”

Tan làm anh xuất hiện thật đúng giờ trước công ty tôi, tôi lên xe đầu tiên là nhào về phía trước ôm anh, tôi ôm cổ anh ghé vào lỗ tai anh hét lên: “Giang Thần Giang Thần, em sẽ làm truyện tranh đó! Em sẽ làm truyện tranh!”

Anh lấy tay tôi ra: “Đúng vậy, nhưng em cũng đừng ghìm chết anh chứ.”

Tôi mặc kệ, siết cổ anh càng chặt hơn, hướng về phía mặt của anh hôn, vui vẻ vô cùng.

Bôi cho anh một mặt nước bọt xong, trong lòng tôi hài lòng ngồi xuống thắt dây an toàn, anh hỏi tôi: “Muốn ăn cơm ở đâu?”

“Lúc đầu bọn họ nói cùng nhau ăn cơm chúc mừng, nhưng Phó Phái vừa nghe anh gọi đến hần liền rút rề, ha ha.”

Tôi nói Anh nhún nhún vai, khí thế thẳng thắn: “Anh thấy em và Tư Đồ Mạt không phải đều rất thích hần xưng hô với hai người, anh bắt quá là sửa cách xưng hô đối với đồng nghiệp của hần mà thôi.”

Tôi nắm tay đánh anh: “Đi ăn đồ ăn Đông Bắc có được không? Em muốn ăn sủi cảo.”

“Ừ.”

Lúc đang chờ đồ ăn đem lên bàn thì tôi thấy Ngô Bách Tùng và Hồ Nhiễm Nhiễm vào cửa, chỗ ngồi của chúng tôi vừa vịn bị một cây cột chắn, cho nên tôi thấy được bọn họ, bọn họ lại không thấy chúng tôi.

Giang Thần cũng nhìn thấy bọn họ, lắc đầu nói với tôi: “Ăn cơm, đừng đi qua.”

Chỗ ngồi bọn họ cách chỗ chúng tôi không xa, tôi nghe Hồ Nhiễm Nhiễm nói: “Đừng gọi quá nhiều, ăn không hết lãng phí tiền bạc.”

Tôi nhớ ngày đó trong buổi tiệc cô mặc một bộ sườn xám màu đỏ dùng giọng điệu mỉa mai nói muốn ăn đồ ăn gì thì bay đến quốc gia đó, mà cô ấy ăn nhưng viên trứng cá muối sung mãn đó thế nào. Khi đó cô có đuôi lông mày nhạt lẳng lơ, nhưng hiện tại không có nữa mà ngoan ngoãn nói lãng phí tiền.

Tôi nghĩ một người phụ nữ sẵn sàng vì đàn ông mà tiết kiệm tiền thì ít nhất chỉ muốn chi tiền của hần và yêu hần.

Sau đó, một bàn sủi cảo với các vị khác nhau được đem lên, tôi áy náy sảm hỏi với Giang Thần: “Sớm biết đã nói đừng cho mỗi loại là một vị, thành ra em không biết công việc quản gia rồi.”

Giang Thần kẹp sủi cảo nhét vào trong miệng tôi: “Ăn đi, dài dòng.”

Anh nhét vào là sủi cảo nhân bánh cải trắng, tôi khẽ cắn xuống rồi phun ra miệng đầy nước, anh nhìn tôi chặt vật thì cười khổ rồi lấy khăn tay cho tôi lau miệng.

Lúc chúng tôi đi thì Ngô Bách Tùng và Hồ Nhiễm Nhiễm còn đang ăn, tôi gói hết phần sủi sảo còn lại, sắp sửa vài ngày nữa sẽ ăn sủi cảo....

Về nhà trong lúc chờ đèn đỏ, đột nhiên Giang Thần hững hờ nói: ”À quên nói cho em, bố mẹ anh ngày mai đến.

.....

Phải biết rằng từ đầu tôi đang chìm đắm trong t thế giới tốt đẹp là tôi muốn làm truyện tranh thực sự cảm động, thậm chí loại cảm động này là khi nhìn thấy Hồ Nhiễm Nhiễm và Ngô Bách Tùng cũng cảm thấy thói đời bất quá là thói đời, mà tình yêu vĩnh viễn là tình yêu. Nhưng kiểu này là cảm động giống đủ mọi màu sắc bột xà phòng dưới ánh mặt trời, nó không trải qua chọc.

Tôi im lặng cực kỳ lâu, Giang Thần dừng xe dưới lầu, đèn xe chiếu trên đường một mảng sáng ngời, một mảng bị bóng tối bao trùm quanh khu. Bướm bướm bay ruồi muỗi bu, tất cả sinh vật nhỏ biết bay đều điên cuồng múa trong chùm sáng, giống như tham gia một buổi tiệc tạm biệt.

Giang Thần nắm chặt tay tôi: “Em đang suy nghĩ gì thế?”

Tôi không biết trả lời anh thế nào, tôi cúi thấp đầu nhìn chúng tôi nắm tay, tôi nhẹ nhàng dùng ngón tay trở động vào xương ngón tay trở của anh:

“Em đang suy nghĩ, mẹ anh gặp lại em, sẽ còn cảm thấy em không xứng với anh thì sao.”

Anh im lặng nắm chặt tay tôi, anh không giỏi an ủi người khác hoặc điều chỉnh bầu không khí, vì vậy chuyện kiểu như vậy nhất định cũng không giỏi nên tôi tự gánh chịu.

Tôi sờ lấy mặt anh nói: “Vị tiên sinh này, lần sau đừng nên dùng ”Thời tiết hôm nay rất tốt” để thông báo tin tức “sư tử ở vườn bách thú chạy đến cắn chết người” nhé”

Anh kéo tay tôi xuống, trong mắt có cái gì đó rất kiên nghị, anh nói: “Chúng ta sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa.”

Tôi cười một cái: “Chỉ mong.”

Chỉ mong.

Chỉ mong cơn mưa qua đi có cầu vồng.

Chỉ mong sau cơn mưa có ánh nắng.

Chỉ mong người lâu dài, ngàn dặm chung thiên duyên.

Chỉ mong nhận chữ về lúc, nguyệt mãn tây lâu.

Chỉ mong tất cả tất cả vĩnh bảo an khang.

43. Chương 43

Trong đêm tôi mơ thấy ác mộng, mơ thấy một gian phòng trống bên trong chỉ có tôi và mẹ Giang Thần ngồi đối mặt nhau, mẹ anh mặt cao thâm bí hiểm nhìn tôi chằm chằm, giống như đang nhìn cô gái bắt côn trùng bằng ngón trở và ngón cái vậy.

Tôi bình tĩnh, ở bên cạnh Giang Thần đang ngủ ngon, ánh trăng từ ngoài cửa sổ xuyên thấu vào, cả phòng đều phủ tấm vải mỏng màu trắng ngà.

Tôi đưa tay nhẹ nhàng đẩy tóc đang dính trên gương mặt Giang Thần, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật em rất sợ mẹ anh, làm sao bây giờ?”

Anh vẫn ngủ say như cũ, tôi thở dài ngồi ở mép giường, dùng chân mò dép thật lâu mà không mò được, mới nhớ là Giang Thần bế tôi trực tiếp từ phòng tắm đến phòng ngủ....

Ồi hơn nửa đêm mà thẹn thùng thật là.....

Tôi néo néo mặt mình, cảm thấy chính mình lúc này nghĩ phê liệt màu vàng thật là náo loạn.

Tôi đến phòng bếp rót một cốc nước, đến cửa phòng tắm tìm dép, lấy dép rồi đến ban công vừa nhìn đèn đường vừa uống nước, lúc đó muốn đèn sáng, lần trước tôi ném quần áo Giang Thần còn rải rác rơi rụng trên tấm bạt trong gia đình lâu ba. Lúc Giang Thần biết được còn hù dọa tôi nói muốn đem quần áo tôi ném hết đi, trong tay tôi có thể tín dụng của anh, cho nên tôi một chút cũng không sợ.

“Tiểu Hi.”

Tôi quay đầu, Giang Thần ôm ngực dựa vào cửa ban công, trong bóng tối tôi cũng không thấy rõ nét mặt của anh, anh nói: “Đang nghĩ gì thế?”

Trong đêm nay đây là lần thứ hai anh hỏi tôi đang nghĩ gì, mà tôi vẫn đang nghĩ mẹ anh có cảm thấy tôi không xứng với anh không.

Tôi lắc đầu: “Có một cơn ác mộng.”

Anh đi tới ôm eo tôi từ phía sau: “Mơ tới cái gì.”

“Yêu ma quỷ quái.”

Anh ôm sát tôi, nhiệt độ cơ thể ấm áp từ trên người anh từ từ đến lưng tôi, anh nói: “Trần Tiểu Hi, em không thể sợ hãi liên tiếp.”

Tôi nói đùa: “Vậy phải xem lần này trình độ hỏa lực của mẹ anh thế nào.”

Anh đột nhiên dùng hồ khẩu kẹp cằm tôi lại, dùng sức tách chuyển qua mặt tôi, hôn tôi từ phía sau. Tôi có thể cảm giác được sự bất an của anh, lúc đầu lưỡi của anh thò vào có mang theo chút run rẩy, kiểu run rẩy này giống như mang theo dòng điện nhỏ bé, dòng điện hấp dẫn kia tới gần tôi một chút, lại tới gần một chút. Tôi quay người trở tay ôm lên cổ anh, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi chạm vào bờ môi anh, anh thừa cơ quần lấy đầu lưỡi của tôi, kéo vào trong miệng anh dùng sức hút làm lưỡi tôi run lên, tôi có loại ảo giác, cảm giác giống như muốn nuốt tôi xuống vậy. (Chú thích: hồ khẩu: Kẽ giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ.)

Ở giữa môi lưỡi trần trọc tôi nghe được anh hung tợn nói: “Trần Tiểu Hi, lần này em còn chạy thì chúng ta không có lần sau, anh nói được thì làm được.”

Tôi muốn nói là vị tiên sinh này, ngài làm sao mà vừa dán miệng tôi mà còn có thể nói ra một đoạn lớn như thế? Tôi còn muốn nói vị tiên sinh này, sao ngài dùng cách biểu đạt kịch liệt bá đạo mà nhất quán lạnh lùng như vậy, bình tĩnh nào hình tượng không phù hợp, bộ dạng này của ngài biểu hiện nhân vật ngay cả không hài mà còn rất không chuyên nghiệp nha.

Lúc Giang Thần buông tôi ra tôi nhất định phải vịn lấy anh mới có thể ổn định chân không mềm nhũn, anh nhéo nhéo mặt tôi nói: “Trong mắt em toàn là sương mù.”

Tôi không hiểu được, chủ yếu câu nói này và câu nói trước biểu đạt nội dung chênh lệch quá lớn, tư duy anh quá nhạy vọt, tôi có chút không theo kịp.

Ngày hôm sau đi làm toàn là ngơ ngác ngác, thậm chí ngay cả Phó Phái nói với tôi anh nói chuyện việc xuất bản truyện tranh thành công, còn nói giá tiền không tệ, tôi cũng chỉ giật khóe miệng một chút biểu thị kỳ thật tôi rất vui vẻ chỉ là bộ mặt biểu lộ không góp sức.

Nhanh lúc tan làm thì nhận được điện thoại Giang Thần, anh nói hiện giờ anh không đi được, để cho tôi phi đến đón bố mẹ anh.

Cái này khiến tôi cảm thấy rất không hợp lý, không hợp lý ở chỗ nơi đón họ - Sân bay, hạng người nào ở lưỡng địa “Cất cánh - hát một bài lưu hành ca - hạ cánh” khoảng cách như vậy mà lựa chọn máy bay là phương tiện giao thông?

Đáp án là: Sợ người khác không biết họ là người có tiền.

Phó Phái rất tốt bụng đưa tôi đến sân bay, đương nhiên tôi nghĩ hẳn có khả năng bởi vì dự đoán tôi sẽ trở thành một ngôi sao mới nổi trong giới truyện tranh, cho nên hiện giờ hẳn nhất định phải nịnh bợ tôi.

Tôi nhìn thấy bố mẹ Giang Thần ở trước rất khấn trương, thậm chí mấy lần khấn trương đến hít một hơi liền xúc động buồn nôn, còn bản thân tôi an ủi nếu không được thì tôi sẽ giả bộ mang thai, bà ấy không muốn con dâu thì không thể không muốn cháu trai chứ? Hoặc là vừa gặp mặt tôi nói vì năm đó tuổi còn nhỏ thiếu hiểu biết rồi làm một đoạn tình cảm dạt dào sấm hối.....

Tóm lại trong lòng tôi thực hiện rất nhiều điều cải thiện bản thân, nói với mình tuyệt đối không nên vì bà mà cảm thấy tổn thương, bà đánh xong má bên trái liền đụng má phải của tôi....

Nhưng thời điểm tôi nhìn thấy họ, tôi hoàn toàn nhẹ nhõm. Để thực hiện một phép so sánh, từ đầu tôi tin tưởng là đối với bà tôi rất chán ghét là dùng một cái tát mới có khả năng giải quyết, không nghĩ tới bà cảm thấy nhất định phải bay lên đá bay tôi mới có thể giải hận, mà tôi lại không nguyện ý bị đá bay, vì vậy coi như xong đi.

Dùng cái so sánh tinh tế như thế mà tôi còn chưa nói rõ ràng cụ thể chuyện gì xảy ra, cụ thể là mẹ Giang Thần có đi cùng một cô gái, thật không may là cô gái kia tôi biết, đồng thời khoảng một thời gian rất dài tôi rất ghét, cô gái ấy tên Lý Vi.

Thời cao trung cô ấy một mực lắc lư bên người Giang Thần đúng là âm hồn bất tán, mỗi lần tôi gặp ai cũng cảm thấy cô gái này tôi cần nên thận trọng.... (Chú thích: Âm hồn bất tán: linh hồn người chết không siêu thoát)

Tôi tin mẹ Giang Thần sẽ không thần thông quảng đại đến nỗi biết trong lòng tôi âm thầm ghét Lý Vi đâu, nhưng tôi cũng tin mẹ Giang Thần sẽ không nhầm chán đến nỗi mang theo Lý Vi tới tham quan thành thị xây dựng theo quy mô lớn đâu, quan trọng nhất là chính tôi tin là trong ánh mắt của mẹ Giang Thần nhìn tôi cũng không có một kiểu mà chúng ta hay nói là thiện ý.

Nhưng xã giao có lệ là cần thiết, tôi lễ phép nói cô chú, cháu là Trần Tiểu Hi, Giang Thần có việc không tới được, để cháu tới đón hai người đến bệnh viện gặp anh ấy.

Bố Giang Thần gật đầu nhẹ: “Xin chào.”

Mẹ Giang Thần phát ra tiếng “um” và “hum” từ lỗ mũi âm tiết thật vi diệu.

Ngược lại Lý Vi rất nhiệt tình kéo tay tôi nói: “Tiểu Hi đã lâu không gặp, cậu trở nên xinh đẹp thật đó.”

Tôi gượng cười haha: “Cậu vẫn xinh đẹp như vậy.”

Tôi mờ ám cho rằng cô ta nói “Cậu trở nên xinh đẹp” là ám chỉ tôi trước kia rất xấu, vì vậy tôi ghét cô ta hơn là chuyện đương nhiên.....

Mặc dù tôi rất ghét Lý Vi, nhưng tôi không thể không thừa nhận Lý Vi rất xinh đẹp, cô ta xinh đẹp còn lộ ra là người thông minh khỏe mạnh, giống như Tư Đồ Mạt thường đánh giá nữ đồng nghiệp là nhà khoa học của chồng cô: Mỹ mạo và trí tuệ được xem trọng, nhưng làm người khác ghét.

Lên taxi tôi cố gắng tìm hai chủ đề rút ngắn khoảng cách với người lớn, thứ tự của hai chủ đề là đi máy bay có say không, bữa ăn trên máy bay có ngon không. Kỳ thật tôi còn rất nhiều chủ đề, như là tiếp viên hàng không xinh đẹp không? Vóc dáng đẹp không? Váy ngắn không?

Nhưng xét thấy bọn họ nhiệt tình không cao đối với hai chủ đề của tôi, tôi cũng không nói gì thêm nữa.

Lúc gần đến bệnh viện tôi gọi điện thoại cho Giang Thần ra ngoài đường chờ, nhưng lúc chúng tôi đến thì không nhìn thấy anh, thế là tôi gọi điện thoại cho anh, anh nói đang trên đường tới.

Khoảng một phút sau, Giang Thần mặc áo choàng trắng xuất hiện dưới đường, ánh mắt anh nhìn Lý Vi rồi dừng lại một chút, rồi hỏi thăm và nhìn tôi, tôi nhún nhún vai.

Giang Thần và bố mẹ anh tựa như có chút xa cách, cái này có thể giải thích, tính tình anh kỳ quái, hai người nhà anh lại càng kỳ quái hơn. Nói đơn giản mấy câu, mẹ Giang Thần nói: “Tìm một chỗ ăn cơm đi.”

Giang Thần cởi áo choàng trắng đưa cho tôi, tôi gấp xong nhét vào trong túi xách, anh lấy túi hành lý từ trong tay Lý Vi, trên đường đi Lý Vi ôm cái túi hành lý này rất chặt, giống như sợ tôi xông lên cướp rồi chạy đi vậy, mà cái túi hành lý này lớn, tôi nghi ngờ bên trong ẩn giấu tử thi, hoặc là người tình.

Trên đường Giang Thần nhỏ giọng giải thích với tôi, ba của Lý Vi là cục trưởng bộ giáo dục trong thị trấn của chúng tôi, là bạn tốt của bố anh, cái này tôi hiểu rõ ràng, cục trưởng thị trấn chắc chắn là bạn tốt, tuy tùm và uỷ viên học tập bình thường đều cấu kết với nhau làm việc xấu.

Lúc ăn cơm mẹ Giang Thần giống như đột nhiên nhớ tới sự tồn tại của tôi: “Tiểu thư Trần bây giờ làm ở đâu?”

“Gọi cô ấy là Tiểu Hi được rồi.” Giang Thần ngẩng đầu nói một câu.

Tôi bận rộn trả lời: “Trong một công ty thiết kế ạ.”

“Công ty nước ngoài hay công ty nhà nước.”

Tôi nuốt nước miếng: “Doanh nghiệp tư nhân ạ.”

“Ồ, quy mô như thế nào?”

Tôi nói: “Ba người.”

Người ở chỗ này ngoại trừ Giang Thần thì ai cũng đều ngừng đưa kinh ngạc nhìn tôi, cái này khiến tôi nghi ngờ tôi vừa mới mở miệng “Ba người” không rõ nói thành “giết người” hay không.

Một lúc sau mẹ Giang Thần còn nói: “Trần tiểu thư có suy nghĩ về việc đổi việc không?”

Tôi cảm thấy bà giống như muốn hỏi Trần tiểu thư có suy nghĩ về việc đổi bạn trai không, thế nhưng vậy là không có ý tứ nha vị phu nhân, cháu quần con của bác quá nhiều năm, bỏ dở nửa chừng có vẻ cháu sẽ làm người không có nghị lực đó.

Thế là tôi lắc đầu: “Không ạ.”

Lo nghĩ rồi bổ sung: “Cháu rất thích công việc này.”

Bà đã không còn hao tâm tổn trí che giấu ánh mắt khinh bỉ kia, trực tiếp nói với tôi và Giang Thần: “Giang Thần, Lý Vi chuẩn bị từ chức để thi vào trường nghiên cứu sinh của con, cho nên dự định ở X Thị một thời gian, chỗ con dù sao cũng trống một phòng, để cô ấy ở chỗ con, có con chú Lý cũng tương đối yên tâm.”

Giang Thần không ngẩng đầu lên: “Không tiện.”

“Sao lại không tiện?”

Bà lấy đĩa đập vào mặt bàn, âm thanh cực lớn làm tôi nghi ngờ có phải nội lực bà rất thâm thúy không, thậm chí tôi còn nghi ngờ đợi chút nữa lúc nhân viên phục vụ ra dọn bàn nhất định phải móc đĩa trong bàn ra.

Bởi vì tôi đang miên man suy nghĩ nên không có cơ hội bắt gặp người hoà giải tốt đẹp, ngược lại vô ích lại rơi vào tay Lý Vi, cái này đối với tôi rất đau lòng.

Lý Vi mỉm cười kéo tay mẹ Giang Thần nói: “Cô à, cô đừng nóng giận, thực sự như thế không thuận tiện, cháu ở quán trọ là được rồi, dù sao vấn đề này thời gian ở cũng không bao lâu.”

Ở dưới đáy bàn tôi đá Giang Thần một phát, anh ngẩng đầu nghi ngờ nhìn tôi.

Á.....Kỳ thật tôi cũng không biết tại sao muốn đá anh, chỉ là đột nhiên cảm thấy bầu không khí đến.....

Mẹ Giang Thần không buông ha: “Sao lại không tiện? Từ nhỏ con và Lý Vi cùng nhau lớn lên, người lớn đều tin tưởng con, mà lại để một cô gái một mình ở quán trọ là không an toàn.”

Tôi nắm bắt tận dụng thời cơ tinh thần lập tức nịnh hót: “Đúng vậy đó, rất không an toàn.”

Nhưng thật sự giống như thân phận của tôi không thích hợp nói như vậy, bởi vì tôi nói xong trên bàn lại rơi vào im lặng. Thế là tôi rút đầu quyết định có đánh chết tôi cũng không nói nữa.

“Con không nghĩ một chút nhà ở là ai mua sao?”

Mẹ Giang Thần vỗ bàn nói: “Chẳng lẽ ngay cả mẹ cũng không có tư cách mời bạn bè đến ở sao?”

Giang Thần không nói gì, chỉ là lấy túi xách tôi treo ở trên ghế xuống, tìm chìa khoá nhà anh ở trong, sau đó đưa cho Lý Vi nói: “Mẹ tớ nói không sai, cậu là con gái mà ở bên ngoài thực sự không an toàn, đây là chìa khoá nhà tớ.”

Tình tiết chuyển xuống gấp, đột nhiên Giang Thần xuất hiện thấu tình đạt lý làm cho mẹ Giang Thần còn đang biểu diễn nổi trận lôi đình thì sững sờ ngay tại chỗ.

Giang Thần lại móc chìa khoá xe từ trong túi đưa cho Lý Vi: “Tớ nhớ cậu có bằng lái, ở chỗ này có xe ra ngoài sẽ thuận tiện hơn.”

Lần này Lý Vi không dám đưa tay ra nhận, ánh mắt nhìn về phía mẹ Giang Thần cầu cứu, mẹ Giang Thần lại nhìn về phía bố Giang Thần, bố Giang Thần trầm giọng nói: “Giang Thần, con đang làm gì vậy?”

Giang Thần đặt chìa khoá ở trong tay Lý Vi, ngược lại giọng điệu rất bình thản: “Cái này vốn cũng không phải xe của con.”

Lòng tôi nâng lên cổ họng, ở dưới mắt bàn liêu mạng nắm vạt áo anh, nghĩ thầm anh muốn phản nghịch gì thì cũng không cần chọn thời điểm có em, cái này người ta không biết tưởng em giật dây anh đấy.

Anh nắm chặt tay của tôi và nhìn tôi, cái nhìn này ý vị thâm trường, nhưng tôi không hiểu được, đợi đến lúc tôi hiểu được thì không kịp ngăn cản nữa rồi.

Anh nói: “Bố mẹ, con đã nói với hai người rồi, Tiểu Hi là bạn gái của con, hiện tại con muốn sống chung với cô ấy, chúng con muốn kết hôn, hi vọng hai người đồng ý.”

“Mẹ không đồng ý.” Mẹ Giang Thần nói.

Tôi nghĩ thầm tôi cũng không đồng ý đây, tôi còn chưa được cầu hôn mà....

Giang Thần siết chặt tay tôi, nói: “Không đồng ý cũng không thành vấn đề, năm đó con thi đại học hai người cũng không đồng ý, mà hai người cũng không đồng ý con làm bác sĩ.”

Tâm tình của tôi đang xen giữa “Nhờ anh ngậm miệng lại đừng hại em” và “Đứng lên và vỗ tay thật đẹp trai”, rất mâu thuẫn.

Nhìn thấy bố mẹ Giang Thần rất tức giận, cửa lại truyền đến hai tiếng đập cửa, nhân viên phục vụ vào hỏi: “Có thể giúp ngài gì ạ?”

Lúc này tôi mới phát hiện trong phòng đèn nhân viên phục vụ đã sáng.

“Tính tiền.”

Giang Thần đưa thẻ tín dụng cho nhân viên phục vụ kia, mà tôi cũng không biết thẻ tín dụng đã ở trong tay anh lúc nào.

Sau đó nhân viên phục vụ lui ra ngoài, Giang Thần nói: “Lý Vi, chìa khoá tổ đã đưa cho cậu, cậu cũng biết đường đến nhà tổ, cơm nước xong xuôi làm phiền cậu đưa bố mẹ tổ về nghỉ, đêm nay tổ có cuộc phẫu thuật, ngày mai được nghỉ sẽ đưa mọi người ra ngoài chơi.”

Nói xong anh cũng mặc kệ mẹ anh vỗ bàn nói con ngồi xuống cho mẹ, kéo tôi đi: “Đưa em đến tàu điện ngầm”

Tôi vừa bị anh kéo đi, vừa quay đầu lại nói: “Gặp lại cô chú sau ạ.”

Giang Thần đi phía trước, tôi ở sau lưng nắm chặt thẻ tín dụng nhắm mắt đuổi theo sau, đi khoảng 20 phút, anh dừng bước lại, tôi bước nhanh hơn đến cạnh anh: “Em không có vé tàu điện ngầm.”

Anh dắt tôi chậm rãi đi về phía trước: “Trần Tiểu Hi, khi anh còn bé bọn họ thường cãi nhau.”

Tôi an ủi anh: “Bố mẹ em cũng thường cãi nhau, mẹ em còn nói phải dùng dao phay cắt thịt bố em làm sỏi cảo.”

Anh cúi đầu nhìn tôi một chút: “Em đùa sao?”

Tôi sờ sờ cổ: “Anh có thể nhìn ra được. Mà em muốn nói, anh vừa mới có biểu hiện kia, để cho em cảm thấy áp lực rất lớn đó.”

Anh không để ý tới tôi, nói tiếp: “Thường là anh ở phòng luyện đàn, bọn họ ở bên ngoài chửi rửa lẫn nhau, liêu mạng nhục mạ tổ tông mười tám đời của đối phương, hoặc là liêu mạng dùng ngôn ngữ vũ nhục chất vấn đối phương sinh ra đời kế tiếp. Mà anh là đời kế tiếp của họ, cảm thấy áp lực rất lớn.”

Tôi đưa tay vỗ vỗ bờ vai anh nói: “Nói nhiều không phải con đường của anh, không thể giúp anh tân trang một hình tượng buông thả không bị trói buộc.”

Anh búng vào mặt của tôi: “Thật phiền, em nói tại sao bọn họ không ly hôn?”

Tôi thực sự phân tích thực tế: “Bọn họ ly hôn đối với đơn vị tổ chức không tiện bàn giao.”

Anh cười: “Tại sao em biết đơn vị tổ chức không tiện bàn giao?”

Tôi nói: “Khi em còn bé cảm thấy mẹ em rất ác, em khuyên bố em cưới người khác, ông liền nói với em đơn vị tổ chức không tiện bàn giao.”

Giang Thần lại đưa tay bóp mặt tôi: “Làm sao mà mọi chuyện lớn đối với em đều trở nên khôi hài?”

“VẬY CHẮC LÀ TRONG TRUYỀN THUYẾT - THIÊN PHÚ.”

“Đi thôi, chúng ta đi tàu điện ngầm về nhà.”

Giang Thần buông tay tôi ra, ôm cả vai của tôi: “Anh không có tiền và không có vé tàu điện ngầm....”

Đúng lúc là lúc tan làm, trong tàu điện ngầm giống như nhét cá ướp muối, tôi ở phía sau lưng đứng chống lấy vách thùng xe, Giang Thần đứng trước mặt tôi, hai tay chống hai bên thân thể tôi, thay tôi ngăn chặn đám đông.

Tôi ngửa đầu nhìn anh híp mắt cười, tôi cười nhưng anh không hiểu gì:

“Sao thế?”

Tôi nói: “Này, trong TV nếu như nam nữ chen chúc trên xe nhất định sẽ có kiểu tư thế này, dùng thân thể ngăn đám đông, anh thật lãng mạn nha.”

Khuôn mặt của anh như kiểu “thật sự không chịu nổi nét mặt của em.”

Tôi đứng thẳng, ngang nhiên xông qua cười híp mắt ôm anh, mặt úp trên lồng ngực anh, hai tay ôm thắt lưng của anh.

Tôi nói: “Giang Thần, ngày mai em có thể xin nghỉ đi cùng anh và bố mẹ không, ngày mai em phải cùng khách hàng thương lượng nội dung truyện tranh, mà phải thật lâu thì mới không bị người ta xem thường, em phải từ từ.”

Kỳ thật tôi cảm thấy ngày mai có mặt tại hiện trường không biết lại có nhiều lúng túng, còn không bằng đừng xuất hiện thì không thất vọng.

Anh gật đầu, nói: “Có thể.”

Ngừng lại một chút, anh còn nói: “Oan cho em.”

Tôi lắc đầu, nhìn mắt anh nói: “Giang Thần, em thật yêu anh đó.”

Anh có chút không được tự nhiên mở mắt khác ra, thấp giọng phát ra một tiếng: “Ừ”

Qua năm phút, anh đột nhiên cúi đầu hỏi tôi: “Làm sao bây giờ? Hiện tại anh không nhà không xe.”

Tôi làm bộ rất chân thành suy nghĩ, một lát sau mới nói: “Như vậy đi, anh chịu đựng em hết ăn lại nằm, em sẽ chịu đựng anh không nhà không xe.”

Anh cúi đầu cười gương mặt có má lúm đồng tiền, nhẹ nhàng cạo vào gương mặt của tôi.

44. Chương 44

Trong lúc còn thêm hai trạm nữa thì tới nhà, điện thoại của Giang Thần bỗng reo lên, anh lấy nó ra khỏi túi áo khoác, nhìn một cái và nhét trở lại, tôi liền đưa tay vào túi áo anh lấy điện thoại ra, nhấn nút nghe và để vào tai anh.

Anh cúi đầu trốn mắt nhìn tôi chằm chằm, miễn cưỡng nghe máy: “Mẹ”

Sau đó, tầm hơn năm phút im lặng trong tiếng ồn ào của tàu điện ngầm, tôi miễn cưỡng nghe thấy những câu từ ngắn như “chết”, “cút”, vãn vãn phát âm ngắn gọn, đơn giản từ ngữ đầy phong phú, có thể là lúc học tiểu học đã làm quá nhiều bài tập chẳng.

Dựa vào tác phong hành vi thường ngày của mẹ anh cùng với những từ hiện tại tôi nghe thấy được, có thể sẽ là: “Con phải đuổi con nhỏ chết tiệt đó đi ngay! Hoặc là mẹ chết, hoặc là nó phải cút!!” Người chết thì sẽ không tự cút được đâu.....Được rồi, tôi khi còn nhỏ, thường hay bị giáo viên đánh vì làm những câu khác người như thế.

Cuối cùng, tôi nghe thấy Giang Thần lên tiếng: “Con sẽ không nghe mẹ đâu, cứ thế đi, con bây giờ có việc rồi.”

Tôi bỗng muốn nói là nếu tôi mà nói thế với mẹ tôi, thì bà ta có thể sẽ đưa tôi ngược trở lại vào tử cung, dùng nước ối dìm cho chết hoặc dùng dây rốn siết cổ cho chết.

Giang Thần chắc hẳn tức đến điên rồi, sau khi tắt máy, anh bỏ điện thoại vào túi áo khác, và không nói tiếng nào.

Tôi sờ vào điện thoại trong túi, có chút bất an: Tôi có nên nhắc anh, đây là điện thoại của anh không? Anh sẽ không tức giận đến không cần điện thoại nữa chứ? Nếu vậy, rẻ hơn chút, tôi liền có thể đổi điện thoại rồi.

Khi tàu điện ngầm tới gần trạm, tôi đẩy Giang Thần một cái nói đến rồi, anh kéo tay tôi thuận theo đám đông “sóng người” ra ngoài, chúng tôi thiếu chút là bị thủy triều của sóng người đó cuốn đi, sau đó Giang Thần kéo tôi vào lòng và đi về phía trước, vất vả lắm mới ra khỏi được cửa tàu, Giang Thần buông tôi ra, thở một hơi nói: “Không có xe xem ra là không được rồi.”

Tôi cười nhạo anh: “Thiếu gia à, ngài đã bao lâu rồi chưa đi tàu điện ngầm vậy, lúc ở đại học cũng đâu thấy anh than phiền đến vậy?”

Anh tỏ ra không tính toán: “Đại học nếu không có anh, em cũng không biết phải khóc trong tàu ngầm và xe buýt bao nhiêu lần rồi”

Tôi kéo ngón tay trong tay áo của anh, nhin không được vắn vẹo một chút.

Chúng tôi đều từ những địa phương nhỏ lên thành phố để học đại học, nơi chúng tôi khi ra đường thì có các bác chạy xe máy nở nụ cười thật thà đến hỏi han bạn, này nhóc, con muốn đi đâu a? Cho nên khi vào đại học, nhìn thấy những thứ như xe buýt, tàu điện ngầm, tôi liền ngu người đi. Vì vậy, bất luận là đi đâu, tôi đều đi cùng với Giang Thần, anh phụ trách đưa tôi đi đi về về trong những chiếc xe buýt, tàu ngầm phức tạp đó. Tôi đó giờ không cần phải dụng tâm để tra đường đến nơi cũng không phải lo lắng về việc đi sai hướng.

Sau khi tốt nghiệp, vừa bắt đầu công việc, thời gian đó, anh vẫn đưa tôi đi rất nhiều lần trên những xe buýt tàu điện ngầm, từ bệnh viện nơi anh thực tập đến nơi tôi ở, rồi từ nơi tôi ở đến công ty tôi, sau đó từ công ty tôi đến bệnh viện anh thực tập, anh còn soạn cả một công thức để tôi nhớ “Bệnh viện công ty, qua mã đường 304; Nhà công ty, qua mã đường 507; Nhà bệnh viện, qua mã đường 216”

Anh nói “em phải nhớ cho kỹ, địa điểm trong công thức nếu đổi ngược lại đều cùng 1 chuyến xe, nhưng không cần phải qua đường.”

Tôi nói “biết rồi, biết rồi. Em cũng đâu gốc đến thế.”

Tuy là biết rồi, nhưng tôi thỉnh thoảng vẫn ngồi nhầm, lúc ngồi nhầm chỉ cần tùy tiện tìm một trạm để xuống sau đó gọi điện cho Giang Thần, bảo anh đưa tôi trở lại.

Sau khi chúng tôi chia tay, tôi đổi công ty và nơi ở, cẩn thận ghi chép từng tuyến đường vào sổ tay, nhưng vẫn thường xuyên bị lẫn lộn hướng mà ngồi nhầm. Có lần tăng ca về nhà, vừa lên xe buýt tôi bắt đầu ôm cột lim dim, lúc tỉnh dậy, phát hiện xe buýt đã đi qua những nơi tôi hoàn toàn không biết, trong lúc cấp bách tôi lấy điện thoại ra muốn gọi cho Giang Thần đến cứu mạng, nhấn nút quay số, thời khắc đó tôi đột nhiên tỉnh ngộ, ôm chặt cột mà bắt đầu rơi nước mắt điên cuồng, những người không biết còn tưởng tôi thất lạc mẹ nhiều năm.

Lúc đó tôi đứng cạnh một cô gái tóc nhuộm như cầu vồng sau một cơn mưa mùa hè, cô ấy nhai kẹo cao su, nhìn tôi và nói: “Cô ổn chứ, có phải đau ở đâu không?”

Tôi nói, “Tôi ngồi nhầm xe rồi”

Cô ấy sững sốt một lúc, sau đó cũng đột nhiên khóc rất nhanh, cô ấy nói,

“Cô hại tôi nuốt luôn kẹo cao su rồi.”

Sau đó, tôi cũng ngẩn người một lúc, nhìn cô ta, không ngừng khóc, nước mắt và nước mũi đua nhau tuôn ra. Tôi nói xin lỗi, tôi không cố ý hại cô nuốt kẹo cao su, bằng không tôi trả cho cô một loại kẹo cao su tốt hơn. Xin lỗi, tôi không cố ý ngồi nhầm xe. Tôi xin lỗi, bây giờ tôi mới nhớ rằng tôi thực sự không còn ai để dựa dẫm nữa rồi. Tôi xin lỗi tôi không cố ý khóc, tôi xin lỗi cô đừng sợ tôi, tôi thực sự không phải bị thần kinh đâu.

Cô gái cầu vồng đó sau khi nghe được 3 từ “bệnh thần kinh” đã âm thầm di chuyển vài bước sang một bên, tới trạm khi cửa còn chưa mở, cô ấy đã phá cửa và chạy ra ngoài.

Tôi thở dài, lúc đó nếu thời gian có thể trở lại, tôi thực sự rất muốn, rất muốn, tâm bình khí hòa (bình tĩnh) giải thích với cô gái cầu vồng đó, giải thích sự bất lực đột xuất của tôi, giải thích sự tưởng nhớ đột ngột của tôi và giải thích rằng tôi thực sự không bị thần kinh..

Cuộc sống mà, có lúc rất khó để đo lường, là chưa bao giờ trải qua thống khổ hay là vừa mất đi sự thống khổ. Tôi buông lỏng ống tay áo Giang Thần, bắt lấy đầu ngón tay anh lắc 2 cái, vẫn là mất đi thật nhưng mà có lại được, hạnh phúc hơn.

Giang Thần khê trở tay, nắm lấy tay tôi, “Đừng lắc nữa”

Tôi bấu môi, quay sang nhìn thấy bên đường có bán khoai lang nướng, ” nhìn xem, khoai lang nướng kìa.”

“Ồ,” anh nói.

Tôi dừng lại không chịu đi tiếp, “Em muốn ăn.”

“Không sạch, sẽ gây ung thư” anh nói thêm.

Tôi rõ ràng nhìn vẻ mặt của chú bán khoai lang cứng đờ, bộ dạng giống như là bị mất đi mấy cục than vậy, không thể làm gì khác hơn, tôi bám lấy cánh tay Giang Thần vịn vẹo một vòng, rồi nói: “Nói vậy, nướng thơm như vậy, anh bây giờ phải mua liền cho em”.

Lúc còn nhỏ, nếu tôi đánh mấy đứa trẻ hàng xóm sẽ bị khiếu nại, mẹ tôi nhất định sẽ thưởng cho mẹ nhà nào lên tiếng hành vi của tôi, sau đó tiến hành một phen vừa đánh vừa mắng, bà nói xuống tay trước làm dữ, như vậy mẹ nhà người ta cũng không cần phải tốn nhiều lời, bản thân tôi cảm thấy rằng, mẹ nhà người ta chỉ sợ một khi lên tiếng liền nâng cao tính khí mẹ tôi, mẹ tôi sẽ thất thủ mà đánh tôi chết.

Giang Thần nhìn tôi bằng một khuôn mặt không thể tin được, tôi cảm thấy anh chính là không ngờ rằng tôi - một người ôn nhu nhẹ nhàng đến nỗi có thể nổi được trên mặt nước như thế cũng có ngày trở nên bạo lực gia đình.

Tôi hung dữ trừng mắt nhìn anh, “Mua cho em khoai lang”

“Mua thì mua, em thần kinh gì thế không biết”

Anh vừa nhỏ giọng lầm bầm vừa móc ví ra “Ông chủ, phiền cho tôi 2 củ khoai lang nướng”

Ông chủ dùng túi giấy gói hết 2 củ khoai đưa qua, cuối cùng còn không quên cường điệu (nhấn mạnh) 2 câu: “Khoai của tôi chính là ăn vào thân thể kiện khang, cái gì mà ung thư, thật là nhầm nhí.”

Giang Thần sững sốt, cười nói: “Xin lỗi nhé, vừa rồi chỉ muốn dọa bạn gái của tôi thôi”

Sau khi cầm được củ khoai lang nướng nóng hổi, tôi khẳng khẳng muốn vừa đi vừa ăn, Giang Thần nói muốn ăn thì cứ ăn, nhưng tránh xa anh một chút, anh không muốn người khác biết là anh quen em.

Tôi lột vỏ khoai lang ra, một luồng khí nóng thơm xông vào khoang mũi, cắn một miếng chỉ cảm thấy trong miệng dày đặc hương vị ngọt ngào của khoai.

Tôi đưa khoai lại miệng Giang Thần, “Ngon lắm, anh ăn thử xem”

Anh đẩy ra, lấy trong tay củ khoai đưa tôi xem: “Làm như anh không có”

“Cắn thử đi”.

Tôi thuyết phục anh: “Thật sự rất thơm, anh bây giờ không ăn, cả đời sau này nhất định sẽ hối hận, tin em đi”

Anh không qua tôi được, cuối cùng đành miễn cưỡng cắn một cái, chẳng qua một cái ở đây của anh muốn hết nửa củ khoai của tôi luôn rồi, đau lòng chết lão nương

Trên đường đi bộ về nhà, đại khái nhiều nhất cũng chỉ mất 10 phút, nhưng tôi vì vừa đi vừa ăn khoai, hơn 20 phút rồi vẫn chưa đi tới cửa của khu phố nhà tôi. Giang Thần nổi điên nói, em tự một mình vừa đi vừa ăn đi, ăn xong thì tự mà nhớ đường về nhà, sau đó anh tự khí trùng trùng (hăm hực) bỏ về nhà.

Tôi thỏa mãn hạnh phúc mỉm cười ăn cho xong củ khoai ở dưới lầu, trong lúc ăn, con gái của bà Hoàng ở lầu ba dưới đất nói “mẹ con muốn ăn khoai của cô ấy”

Tội lỗi, tội lỗi.

Khi tôi về tới nhà, Giang Thần đang xem trận đấu, tôi đi tới đánh anh “Em để anh đi mất, em liền bỏ chạy”

Anh không trốn mà còn cười, mặc cho tôi vừa bóp vừa cắn

“Phản chính, dù sao em có sống hay chết cũng sẽ đuổi theo đến cùng”

...

Đây chính là cảm giác sau khi bị ăn rồi thì chính là nản chí, nhưng tôi còn cách nào khác nữa đâu. Có lẽ cái gọi là tình yêu đều không qua được một loại tâm tình, cứ như vậy mà lực bất tòng tâm chẳng có cách nào khác. Vận khí tốt thì ngọt ngào, vận khí không tốt lại thương tâm.

Tôi gối đầu trên đùi Giang Thần, dùng ngón tay vuốt cằm của anh, thật không ngờ anh trông sạch sẽ như vậy mà cũng có râu nhám nhám, sờ vào có cảm giác đâm đâm. Tôi có cảm giác giống như một đứa trẻ lên mở lấy hộp dụng cụ của bố, mò tới bên trong thì chạm phải giấy nhám vậy

Giang Thần cúi đầu đem ánh mắt từ TV chuyển dời xuống khuôn mặt của tôi, như có điều gì suy nghĩ, anh nhìn tôi một hồi rồi mới nói:

“Em nằm như vậy, mặt thật to”

....

Tôi nhớ rất rõ có một câu nói là nếu như một người con trai rất thích rất thích người con gái, anh ta sẽ nhịn không được mà phải đi bắt nạt cô ta, nhìn thấy khuôn mặt khóc lóc của cô ta, anh ta mới có thể khiến tâm lí biến thái của mình trở nên thỏa mãn. Tôi quyết định sau này sẽ tiếp tục kiên định nghe theo câu nói như thế, trăm năm cũng không thay đổi, bằng không cuộc sống sau này thật khó mà qua được.

45. Chương 45

Dọc đường gió thổi làm vơi đi chút men say của tôi, khi về đến nhà, tôi có thể đủ tỉnh táo để nói: “Đến nhà rồi ah.” Câu nói cứ thế mà chứa đầy áp sự vui vẻ.

Nhưng tôi đoán việc tôi uống say như vậy, sâu sắc có thể rất làm hài lòng Giang Thần, anh giống như đứa trẻ khi nhận được món đồ chơi mới, vẻ hưng phấn lộ rõ ra bên ngoài, anh cẩn thận đặt tôi trên sofa, sau đó ngồi xổm trước tôi hỏi: “Trần Tiểu Hi em uống say rồi?”

“Đúng a.” Tôi rất biết phối hợp.

Anh lại nói, “Em có biết anh là ai không?”

“Biết a.”

Anh nói: “Anh là ai?”

“Bạn trai a.”

Anh cười xoa mặt tôi nói: “Tên của bạn trai em là gì?”

“Giang Thần a.”

Anh nói: “Em bây giờ nói chuyện có thể đừng thêm ”a” vào không?”

“Có thể a.”

Anh mỉm cười rồi nín lấy môi tôi mà hôn, đặt môi lên môi tôi mà nói: “Em có biết bây giờ em đang nói gì không?”

“Biết a.”

Anh lại bật cười. Tôi nghĩ anh chắc là cũng uống rượu quá nhiều chẳng, bằng không cuộc nói chuyện này sao lại ngớ ngẩn đến như vậy.

Lúc sau, Giang Thần hỏi tôi, “Em muốn đi ngủ không?”

Tôi nói: “không muốn a.”

Anh nói: “không mệt thì ngồi đây với anh một chút.”

Tôi nói: “Được a.”

Giang Thần ngồi xuống đất, đầu gối lên đùi tôi, anh nói: “Em mỗi lần uống say đều đặc biệt nghe lời.”

Tôi nói, “Đúng a.”

Anh lại bật cười.

Anh nói, “Trần Tiểu Hi, nếu anh thừa dịp em uống say để cầu hôn em có phải sẽ rất hèn hạ hay không, thừa nước đục thả câu?”

Tôi đã nói rồi, tôi là một con ma men rất tỉnh táo, vì vậy tôi biết rất rõ trái tim tôi từ lâu luôn âm thầm mong đợi lời cầu hôn từ anh, mẹ tôi nói, lời khen ngợi đỉnh cao của một người con trai đối với người con gái chính là cầu hôn cô ấy. Được rồi, lời này không phải mẹ tôi nói, là ai nói tôi cũng quên rồi, tôi giờ đang say rượu, không nên yêu cầu tôi quá nhiều chuyện không thực tế.

Tôi cố nén lại căng thẳng trong suy nghĩ hay cảm giác muốn nôn do uống quá nhiều, nghiêm túc nói: “sẽ không ah.”

Anh gật gật đầu “Oh.”

Tôi cọ xát tai mình nhất có thể, thỏa mãn chờ đợi câu nói tiếp theo của anh.

Nhưng không, không có câu nói tiếp theo nào hết. Giang Thần ngáp một cái sau đó gục trên đùi tôi và nhắm mắt lại.

Tôi chớp chớp mắt bởi vì cồn rượu mà hai mắt như phủ một lớp sương mù, rất khó giải thích. Theo giả thiết của tôi, Giang Thần lúc này phải lợi dụng thời cơ mà cầu hôn tôi, sau đó tôi liền ngẩng đầu tỏ vẻ cao quý mà nói tôi sẽ cân nhắc một chút a. Sau đó, anh nói rằng còn phải cân nhắc gì nữa, em uống say rồi cứ nhanh mà đồng ý đi. Sau đó, tôi liền nói, được a. Sau đó, nhìn lại tất thấy tuy là không giúp được gì, nhưng đều là do rượu làm càn mà nên.

Tôi cảm thấy hành vi của Giang Thần trên dưới đều không phù hợp với logic của bối cảnh đoạn đối thoại, thế là tôi nắc cục một cái, vỗ mặt anh và nói: “Cầu hôn a.”

Anh mở mắt nhìn tôi “Em sao?”

“Đúng a.”

“Được, anh đồng ý” anh nói.

...

Tôi cảm thấy tức giận lạ thường, trong cuộc đối thoại này, ngẫu nhiên chủ ngữ tân ngữ đều bị tỉnh lược đi dẫn đến đầu óc mặc dù rất tỉnh táo nhưng vẫn cảm thấy mơ mơ hồ hồ

Một người căn bản đã say rượu như tôi hoàn toàn không có cách nào lí giải được. Vì vậy, tôi nhéo anh một cái, nắm tóc nói: ” nghe không hiểu a, nghe không hiểu a.”

Anh nắm tay tôi, đứng dậy, ngồi xuống bàn trà đối diện sofa, rồi tiến sát lại gần mặt tôi, gần đến nỗi tôi có thể nhìn thấy được hình ảnh bé nhỏ của mình trong con người anh.

Anh nói: “Trần Tiểu Hi, em vừa mới cầu hôn anh, vì đó là em nên anh đồng ý, em hiểu chưa?”

Tôi đột nhiên tỉnh ngộ: “Hiểu rồi a.”

Anh nở một nụ cười rạng rỡ nói, “Em có vui không?”

“Vui a.” Tôi cười theo anh.

Anh tán dương vỗ nhẹ vào mặt tôi, “Thật thông minh.”

Tôi dường như cảm thấy mọi thứ có vẻ không phù hợp cho lắm, nhưng từ khi giáo viên thời mẫu giáo của tôi về hưu, tôi chưa khi nào nhận được một lời khen chân thành nào đến vậy, vậy nên tôi liền thấy hạnh phúc hơn nhiều.

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, nằm trên giường do uống rượu mà đầu đầu nhớ lại chuyện tối hôm qua, sau đó quay sang nhìn Giang Thần đang ngủ say sưa bên cạnh, tôi vươn ngón tay ra phác thảo đường nét của anh, người ta khi ngủ đi ít nhiều cũng giống trẻ con hơn bình thường, vậy nên nét trẻ con kia trên gương mặt đang ngủ của Giang Thần cũng là chuyện đương nhiên thôi, tôi nhin không được mà thở dài, bạn nói xem, người đẹp trai thế này, lại đi lừa người ngớ ngẩn như tôi đến không chút thương tâm?

Lúc tôi mua bữa sáng trở lại, Giang Thần đang ngồi trên sofa đọc tin sáng, anh như không để ý mà liếc tôi một cái nói: “Anh còn cho là em đào hôn rồi.”

Tôi vờ như không hiểu, lắc lắc bữa sáng trong tay nói, “Ăn sáng.”

Anh bỏ điều khiển TV xuống, dựa trên ghế dương dương đắc ý: “Trần Tiểu Hi, em tối hôm qua đã cầu hôn anh rồi, em thật thiếu thành ý.”

Tôi liếc anh một cái, im lặng không lên tiếng.

Anh mỉm cười nói: “Anh thấy trong ngăn kéo có hộ khẩu của em, hộ khẩu của anh cũng đang trong tay anh, chỉ bằng chúng ta xin nghỉ phép một giờ, đi Cục dân chính, trở thành cặp vợ chồng chính thức đầu tiên của ngày hôm nay đi, mở hàng cho họ? ”

Tôi làm mặt liệt: “Anh đang nói gì vậy? Ăn sáng đi.”

Anh nhất quyết không bỏ qua: “Em giả vờ như không có gì xảy ra, nhưng anh biết em nhớ.”

Anh biết cái rắm

Anh không biết rằng cầu hôn là một trong những sự kiện quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, anh không biết rằng trong tâm trí tôi luôn tưởng tượng, nào là hoa tươi, nào là âm nhạc, nhẫn, quỳ xuống và còn có cả nước mắt, anh không biết rằng trong trái tim tôi luôn phác họa cẩn thận chi tiết mỗi biểu cảm, động tác, âm điệu lẫn ngôn ngữ. Anh không biết rằng bất kể là tôi tưởng tượng thế nào, bất kể việc cầu hôn cuối cùng sẽ diễn ra làm sao, thì cầu hôn cũng phải có anh đến, anh thực hiện.

Hồi tưởng lại khi chúng tôi đi chung một đường, tôi luôn luôn ở đằng sau anh, cố gắng mà đuổi theo, những người xung quanh không mấy ai ủng hộ tôi với anh, bên tai tôi luôn luôn là những câu nói “nữ truy nam

cách tăng sa” (*), nói cứ như là anh cứ tùy tiện mà đón nhận tình cảm của tôi vậy. Kì thực không phải vậy, họ không biết rằng tôi đã tốn biết bao tâm tư dành cho anh. Vì để không bỏ lỡ việc đi học cùng với anh, tôi mỗi sáng 6 giờ đều chờ ở đầu ngõ, tôi vì muốn được cộng thêm điểm nghệ thuật để có thể đủ điểm cùng anh vào cùng một trường, mà mỗi ngày đều rất chăm chỉ vẽ vẽ viết viết, trong nhà giường ngủ của tôi cho đến nay đều là toàn bộ bản phác thảo chất đống, để được ở bên anh, tôi phải giả vờ nhìn không hiểu ánh mắt khinh thường của mẹ anh...

(*) Nữ truy nam cách tăng sa: được trích trong câu “nam truy nữ cách tọa sơn, nữ truy nam cách tăng sa” ý nói, con trai theo đuổi con gái thì khó khăn như cách cả ngọn núi, còn con gái mà theo đuổi con trai thì dễ dàng như cách một tấm vải. Ở đây ý nói Tiểu Hi theo đuổi được Giang Thần quá dễ dàng

Mà anh, thậm chí để cho tôi cảm giác được một màn cầu hôn vạn phần trân trọng cũng không có

Tôi càng nghĩ càng thấy ủy khuất, một giọt nước mắt nóng hổi từ hốc mắt cứ thế mà lăn tròn rơi xuống đất

Giang Thần tựa hồ như bị tôi dọa đến sợ rồi, chống tay nhảy qua sofa, chạy lại ôm tôi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tôi né tránh tay anh đang lau nước mắt cho tôi, đẩy cánh tay đang ôm tôi ra “Em sẽ không kết hôn với anh đâu, em sẽ không lấy chồng nữa.”

Anh nhíu mày nói: “Em lại làm sao vậy?”

Tôi mở miệng, nhưng không biết làm sao để nói, chỉ có thể khóc một cách mù quáng, tôi vẫn còn nhớ cái lí luận áo lông của Giang Thần, tôi cũng tin rằng anh yêu tôi, nhưng tôi không cách nào giải thích cho anh hiểu được sự hoảng hốt nhất thời của mình, tôi sợ, sợ bởi vì ban đầu tôi là người nói thích trước, vì thế mà vĩnh viễn đều do tôi chủ động, tôi sợ, sợ vì tôi bước trước một bước cho nên anh ta sẽ mặc định cho rằng những bước tiếp theo cũng phải đều là tôi bước trước, tôi sợ, sợ tôi yêu anh nhiều hơn anh yêu tôi...

Anh cố gắng lại ôm lấy tôi lần nữa, tôi lắc đầu từng bước lùi về sau cho đến khi lưng tôi chạm vào cửa

Giang Thần hít một hơi thật sâu như thể chịu đựng một cái gì đó: “Em như vậy là vì mẹ anh sao? Mẹ anh bên kia em không cần phải lo lắng, anh đã nói rõ với mẹ rồi, mẹ cùng lắm nổi chút trận lôi đình thôi. Chuyện anh muốn, bà ta cấm không được, lại nói chúng ta kết hôn rồi cũng không cùng họ ở chung một chỗ, thời gian trôi qua lâu dần mối quan hệ cũng từ từ tốt đẹp lại thôi.

Vấn là vấn đề tôi lo lắng nhất bây giờ ngược lại trở thành vấn đề tôi không quan tâm nhất...Tôi đang tức giận, tôi đang buồn, tôi quan tâm mẹ anh bắt anh cưới ai...Được rồi, tôi tạm thời không quan tâm mẹ anh muốn anh cưới ai đi...

Người ta khi đã đau khổ rồi thì rất dễ đi vào tuyệt vọng, tôi nhìn dáng vẻ nhíu mày của Giang Thần, cảm thấy nhất định là anh ghét tôi rồi, nhất định là cảm thấy tôi vô lý mà làm loạn, nhất định là muốn chia tay rồi, không biết là ai đã từng nói, phụ nữ nói một trăm lần chia tay cũng không chống đỡ lại một lần nói chia tay của đàn ông. Mặc dù câu nói này dùng số lần chia tay để đánh giá thấp nghi ngờ phương diện EQ của phụ nữ, Giang Thần vẫn là không cần tôi nữa...

Ý thức một chút, tôi phát hiện ai cầu hôn ai cũng không còn quan trọng nữa rồi, cuộc sống chính là thực sự thay đổi nhanh chóng, bạn cho là nó quan trọng, nhưng một giây sau nó đã không còn quan trọng nữa rồi

Tôi cảm thấy trời đất có chút xoay chuyển (chóng mặt), lưng tôi tựa cửa từ từ trượt xuống, tôi nói: “Em không muốn chia tay đâu...Anh đừng tức giận”

Giang Thần ngồi xổm xuống trước tôi, anh có vẻ như rất khốn đốn, không ngừng hỏi tôi: “Em làm sao vậy? Em có sao không?”

“Em đau đầu”. Đây là câu nói cuối cùng của tôi trước khi mất đi ý thức. Nếu như tôi sớm biết được sau khi tôi nói xong câu này sẽ ngắt đi, tôi sẽ đổi câu khác, tôi sẽ nói “Mình kết hôn đi”, “Em giả cho anh”, “Em bây giờ thực sự muốn cầu hôn với anh”

Đáng tiếc không có “nếu như”, không có “sớm biết”, không có “nặng đầu”, không có “thời gian quay trở lại”, logic lời nói của con người rất lạ, thường thì dùng như vậy đấy, nhưng có những từ như thế dù sao cũng có thể an ủi được ai đó.

46. Chương 46

Tôi tỉnh dậy ở bệnh viện, đưa mắt nhìn xung quanh rồi thất vọng mà phát hiện không hề có cảnh người con trai vì chăm sóc cho người con gái mà mệt mỏi gục trên giường bệnh như trên TV vẫn thường chiếu. Vì vậy, tôi đành quay sang khắp nơi tìm điện thoại của mình, nhưng vẫn không thấy, có lẽ do lắc đầu quá nhiều mà tôi cảm thấy có chút chóng mặt.

Tôi muốn đưa tay lên sờ trán mình, nhưng khi nâng tay lên lại thấy tay đau âm ỉ, nhìn kỹ trước mắt, mới phát hiện trên tay tôi có một lỗ kim màu xanh, xem ra là treo nước biển rồi, nhưng không biết vì điều gì, tôi lại không loại trừ việc Giang Thần thấy tôi không vừa mắt, khả năng liên tiêm tôi để trả thù.

Khoảng năm phút trôi qua, trong lúc tôi vẫn còn đang vật lộn với cảm giác chóng mặt khi vừa mới tỉnh, thì cửa phòng bệnh được mở ra, bước vào là một nữ y tá có chút quen mắt, cô nói: “Bạn gái bác sĩ Giang cô tỉnh rồi?”

Tôi nghĩ rằng mắt của tôi đang mở, nếu không phải tỉnh rồi thì là gì, đương nhiên, tôi chỉ gật đầu, rất phối hợp, nói: “Vừa mới tỉnh”

“Bác sĩ Giang đi dự cuộc họp rồi, nên để tôi đến đây trông cô” cô giải thích.

“Tôi bị làm sao?”

“Hạ đường huyết, mang thai.”

“.....” Tôi đương lúc này ba hồn mà mất đi bảy vía, run rẩy hỏi cô ấy, “Cái..... cái gì?”

“Hạ đường huyết! Mang thai!” Cô ấy cao giọng hơn chút nữa.

Tâm trạng tôi rất ư hỗn loạn, tôi chỉ vừa mới cãi nhau với Giang Thần thôi, thoát cái đã mang thai đứa con của anh, dạ dày của tôi có vẻ như...cũng không đấu tranh quá đó chứ.....

“Này, cô sắp làm mẹ rồi, vui lên tí đi” cô y tá nói: “cười một cái xem.”

Tôi vẫn còn đang mùi vị lẫn lộn, kung fu đâu nữa mà trình diễn cười một cái cho cô xem chứ, “Cô giúp tôi gọi Giang Thần đến đây, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Cô ấy vẻ mặt miễn cưỡng nói, ” Cô trước tiên cười cái đã, biểu cảm rằng cô đang rất hạnh phúc, Sau đó tôi sẽ giúp cô đi gọi bác sĩ Giang ”

Tôi nhìn cô ấy nghi ngờ, chị gái biểu cảm của tôi ơi, tôi cho rằng cô mới là người hành xử kỳ lạ đấy.

Cô ta bị tôi nhìn đến có chút tội lỗi, cười khan hai cái rồi hướng cửa mà đột nhiên hét lên: “Bác sĩ Tô, cô đến rồi”

Cánh cửa mở ra, vua hài hước bác sĩ Tô ung dung nhàn nhã tiến vào, dùng một giọng điệu đánh thép để giáo huấn cô y tá bé nhỏ: “Cô thật vô dụng, có chút chuyện cũng làm không xong.”

Sau đó cô ấy mỉm cười chào tôi: “Hi, Tiểu Hi, thực ra cô chỉ bị hạ đường huyết với cảm nhẹ buồn nôn thôi, nhưng mà chúng tôi vừa mới đánh cược, nói là nếu lừa cô nói cô mang thai, cô sẽ cười hay khóc, cô ấy cược là cười, còn tôi cược là khóc, kết quả cô thậm chí không cười cũng không khóc, thật đúng là nhàm chán mà”

A ha, tại sao tôi lúc này đối với dáng vẻ của bác sĩ Tô, không buồn không vui, thậm chí cũng chẳng thèm bắt ngờ nữa.

“Đùa chút thôi, cô không phải giận rồi chứ?”, bác sĩ Tô nói, “Hay là bây giờ cô đang thất vọng, có phải rất muốn khóc hay không?”

Tôi cọ cọ vết bầm trên bàn tay trái, nói “Các cô cực cái gì?”

“10 ca trực” Bác sĩ Tô nói

“Hai người, một người bác sĩ, một người trợ lý, làm sao mà thay nhau được?” - Tôi hỏi.

Câu trả lời đơn giản của bác sĩ Tô nhưng đã làm rõ vấn đề: “Bạn trai cô ấy là bác sĩ”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc cười nói: “50 50, thế nào?”

“Thành giao” bác sĩ Tô nhanh chóng trả lời

Cô y tá nhỏ cứ thế mà ngơ ngẩn nhìn chúng tôi, trên đầu rõ một dấu chấm hỏi.

Tôi ho khan một tiếng, tay bắt đầu để dưới chân nhéo đùi mình một cái, hai giây sau, tôi nói trong nước mắt “Tôi...tôi khóc rồi”

Cô y tá nhỏ giờ mới phản ứng lại, liền lên tiếng khiêu nại: “Mấy người...thông đồng với nhau! Tôi nguyện rửa mấy người....bị hạ đường huyết..”

Tôi lau nước mắt, cảm thấy tự hào, tôi chỉ cần rơi vài giọt nước mắt thôi liền đổi lấy cho Giang Thần, không phải trực 5 ngày, tôi thực sự là một người vợ tốt mà.

Tiểu y tá nói bạn trai cô sẽ giết cô mất, cùn hững câu tương tự như thế mà khóc lóc và rời khỏi phòng

“Tôi chỉ bị hạ đường huyết thôi, vậy khi nào tôi mới có thể xuất viện?” Tôi ngắt ngang lời bác sĩ Tô nói, cô ấy đang hào hứng đếm xem còn bao nhiêu ngày nữa thì cô không phải trực ban

Cô ấy nói: “Cái đó tôi cũng không biết nữa? Khi nào bác sĩ Giang họp về sẽ nói cô biết”

“Ồ”. Tôi gạt đầu, chỉ là cảm thấy bị hạ đường huyết thôi mà bắt tôi phải nằm viện thì có hơi cường điệu quá rồi.

Đến trưa rồi vẫn không thấy Giang Thần, không biết tại sao cuộc họp của anh lại lâu đến vậy, bữa trưa là bác sĩ Tô mua đến rồi cùng tôi ăn trong phòng bệnh, cơm trưa cô ấy mang đến, tôi ăn một chút mùi vị cũng không có. Còn cô ta, vẫn như mọi khi, ném bom tôi bằng những câu nói đùa kỳ lạ, tôi cảm thấy ăn cơm thôi cũng khó khăn vô cùng

Lúc ăn cơm xong thì Ngô Bách Tùng đến thăm tôi, cậu ấy nói cậu ấy đã gọi cho tôi vào buổi sáng, là Giang Thần nghe máy, nói tôi bị hạ đường huyết ngắt xỉu trong bệnh viện, vì vậy cậu ta đến xem thế nào, sẵn tiện cười nhạo tên gốc như tôi một chút, phải nhập viện vì bị hạ đường huyết.

Nụ cười của cậu ấy có chút yếu ớt, đồng thời giọng điệu có vẻ như né tránh tầm mắt của tôi. Lòng tôi có chút chùn xuống, cuối cùng nhịn không được mà hỏi cậu ta: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hồ Nhiễm Nhiễm đi rồi, cùng người đó đi nghỉ ở nước ngoài” - cậu ấy nói

“Đợi cô ấy quay lại”. Tôi nói “Còn không thì cậu đi tìm cô ấy”

Cậu ta lắc đầu nói: “Không, tớ nộp đơn xin chuyển về New Zealand rồi, thực ra tổng bộ luôn muốn tớ trở về, chỉ là trước đó tớ không đồng ý”

“Vậy nên cậu đồng ý rồi?”

“Ừm, ngày kia sẽ đi”

“Vậy nên cậu đến để chào từ biệt à?”

“Đúng vậy, lần từ biệt này, không biết khi nào mới có thể gặp lại” - Cậu ta cười miễn cưỡng

Tôi khinh thường “Quỷ nước ngoài, đừng có mà học văn nói của nhân loại nữa”

Sau đó chúng tôi đều giả vờ cười với đối phương

Im lặng một lúc, tôi cuối cùng nhịn không được mà nói: “Cậu có nhớ cậu từng nói với tớ, tình yêu nếu không đánh bại được mọi thứ, thì làm sao gọi là tình yêu được?”

Cậu ta thở dài “Vậy nên tớ với Nhiễm Nhiễm không được gọi là tình yêu, tớ nghĩ đến lời Giang Thần nói cả một đêm, cảm thấy tớ đối với Nhiễm Nhiễm không hề có loại cảm giác thiết yếu kia, thực ra tớ từ trước đến giờ đối với ai đi nữa, đều không hề có cảm giác ”không thể thiếu” được. Tớ chính là như vậy, nếu tình yêu khó quá, tớ sẽ không yêu, cũng không hề tiếc nuối”

Tôi liền nghĩ đến một câu thể này — Ái vô năng (Tình yêu không đủ năng lực)

Có gì đó long lanh trong đôi mắt của cậu ấy, nhưng rất nhanh sau đó, cậu ấy nhắm mắt lại để che giấu nó đi. “Cậu nhất định không biết, thời cấp ba tớ từng rất thích cậu, nhưng tớ đó giờ cũng chưa từng sẽ vì cậu mà ở lại”

Tôi kinh ngạc mở to miệng đến nỗi có thể đặt nguyên nắm tay vào vừa

Ngô Bách Tùng vỗ vỗ đầu tôi nói “Nhìn cậu sợ kìa, tớ chỉ đùa tí thôi. Cậu ngày mai đừng đến tiễn tớ, cũng không cần làm những việc ngốc nghếch như khuyên Hồ Nhiễm Nhiễm đuổi theo tớ đến Newzealand, thứ tớ muốn là một tình yêu đơn giản”

.....

Không hề buồn cười

Tôi vốn dĩ muốn nhe răng ra mắng cậu ta rằng “Ngô Bách Tùng cậu, con mẹ nó, không phải đàn ông”

Nhưng nghĩ lại, cậu ấy có là đàn ông hay không thì theo như góc độ của sinh học mà nói là được tính bằng nhiễm sắc thể X và Y. Cái tôi nói lại không tính thật, thế nên tôi sẽ không nói. Hơn nữa, Ngô Bách Tùng mới là bạn của tôi, Hồ Nhiễm Nhiễm không phải, tôi chính là kiểu người thiên vị thế đấy

Cuối cùng tôi nói với cậu ấy “Cậu quay về nếu có hối hận thì vạn lần đừng vì không biết giữ mặt mũi thế nào mà không trở lại nữa nhé?”

Cậu ta cúi xuống nhẹ nhàng ôm tôi rồi nói “Kết hôn rồi nhớ gửi cho tớ thiệp mời nhé”

Tôi nằm trên giường nhìn Ngô Bách Tùng đi xuống lầu rồi dần dần khuất xa khỏi tầm mắt mình, Nhớ lại lần cuối tôi tiễn cậu ta trên xe buýt, cách biệt nhau cũng khoảng 3 năm, lần này không biết sẽ bao lâu nữa, đại khái sẽ có một số người bạn chính là như thế, cùng nhau đi chung một đoạn đường, sau đó là xa nhau và sau đó là chỉ còn tưởng nhớ

Tôi nằm trên giường nhìn lên trần nhà, sau đó cảm thấy khẩn trương muốn gặp Giang Thần ngay, vì thế tôi liền ra khỏi giường để đi tìm Giang Thần

Đi cả một vòng trong bệnh viện, cũng đi đến văn phòng của anh nhưng vẫn không thấy anh đâu. Đột nhiên tôi cảm thấy sợ hãi, bệnh viện nhỏ như vậy, tôi còn không tìm ra anh. Tôi nhớ đến Giang Thần đã một lần vô tình nói với tôi rằng, Trần Tiểu Hi, thế giới này không có nhỏ như nhà vệ sinh của em đâu, anh có thể tìm ra em quả thực không dễ dàng.

Khi đó, tôi cảm thấy anh thực sự rất là không biết xấu hổ khi nói ra những lời như vậy, tuy nhà vệ sinh của tôi thực sự không lớn, nhưng rõ ràng tôi mới là người tìm anh trước mà,.

Nhắc đến nhà vệ sinh, sẵn tiện tôi cũng phải đi nhà vệ sinh chút.

Trong nhiều câu chuyện, trước khi sự diệt vong bắt đầu luôn luôn có một số dấu hiệu, hoặc là bầu trời xanh đến lạ thường, hoặc là chim hót, hoặc là sấm chớp vang trời, hoặc là....tóm lại, chính là những chuyện bất thường. Trên thực tế, nếu như muốn tìm hiểu, thì mỗi ngày đều sẽ có những nơi không giống với bình thường. Ví dụ như, hôm nay, lúc này, tôi đang thấy 2 con kiến đang leo nhanh trên gạch của nhà vệ sinh, kiến có cánh

Đúng lúc tôi chuẩn bị mở cửa đi ra, tôi nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng nói, cho nên cánh tay mở cửa của tôi liền thu lại, tôi chính là kiểu người có vấn đề như vậy, không thích gặp người trong nhà vệ sinh, cảm giác rất ngượng, tóm lại nhà vệ sinh hoàn toàn không thích hợp để nói chuyện thân thiện, câu chào hỏi phổ biến nhất của người Trung Quốc chính là “ăn rồi chưa?” mà trong một nơi thế này rất dễ khiến người ta tưởng tượng nên thứ khác...

Cho nên tôi cứ ngây người mà quan sát 2 con kiến cánh trong cái phòng nhỏ, về cơ bản thì chúng nó bò quá nhanh, tôi có chút hoài nghi chúng nó là một trai một gái, đang đưa nhau đi trốn

Người bên ngoài thì đang nghe điện thoại, tiếng vòi nước chảy làm cho tôi không nghe rõ cô ấy nói gì, nhưng âm thanh rất quen thuộc, có chút giống giọng điệu ném bom của bác sĩ Tô

Đại khái khoảng 10 giây sau, tiếng nước ngừng chảy, tôi nghe cô ấy nói: ” Lão già Tô a, để cha nhanh một chút làm thủ tục cho Tô Duệ ra nước ngoài, cha không làm, bây giờ làm sao đây? Để Tô Duệ tính khí thất thường kia mà nhảy lầu không thành

Phản ứng trước hết của tôi là tự nhủ vào tim mình một cái, nói cho cùng, về tính khí thất thường, ranh giới giữa lão già Tô và bác sĩ Tô cùng với bơi lội Trung Quốc và bóng bàn Trung Quốc đều có một chỗ đứng trên đấu trường quốc tế

Sau đó, tôi bắt đầu hoài nghi tại sao Tô Duệ nhảy lầu, có lẽ nào cậu ta đối với tôi tình thâm như biển, cứ thế mà không thể quên được? Đẹp rồi cuộc là cái gì chứ? Thật sự là làm khó người ta quá mà...

Câu nói tiếp theo của cô ta thoả mãn suy đoán không biết xấu hổ của tôi “Cha cũng biết Tô Duệ thích Trần Tiểu Hi thế nào, nó luôn làm loạn để được tìm cô ấy đi chơi”

Tôi nghe thấy mặt đỏ bừng mà nhìn 2 con kiến cánh đang bò tới cửa

“Không thể để nó biết”, cô ấy nói câu kế, với một tiếng thở dài “Tình hình của Tiểu Hi tạm thời đã ổn định, nhưng càng sợ hãi thì càng nghiêm trọng”

Giống như sợi dây bị cắt đột ngột, ánh sáng chói lóa bất ngờ bị dập tắt, bóng tối bắt tận. Tôi cảm thấy trước mắt bóng tối nhấp nháy, chân như giẫm phải bông gòn, mềm nhũn tê liệt muốn ngã xuống đất, nhưng may thay, tôi vẫn giữ được cửa và ổn định cơ thể. Chắc là do tôi tạo nên âm thanh quá lớn làm gián đoạn cuộc nói chuyện của bác sĩ Tô. Cô ấy im lặng trong giây lát sau đó hỏi “Có người bên trong đúng không?”

Tôi hít một hơi thật sâu, che miệng thì thầm “Không có”

Cô ấy oh một cái rồi tiếp tục nói chuyện điện thoại ”Cha đừng cho nó biết, phải hành động nhanh chóng, đưa nó ra nước ngoài học vài năm, sau khi trở về nó sẽ quên thôi, cũng đừng đưa qua Pháp, xem visa của nước nào ổn thì gửi nó qua nước đó,...à visa nước anh cũng không dễ làm...

Giọng của cô ấy cùng tiếng bước chân dần dần biến mất, tôi gơ tay run rẩy, thả tay giữ cửa ra, phát hiện trên lòng bàn tay có 2 đốm nhỏ màu đen, vừa rồi 2 con kiến cánh nhỏ đã chết trong tay tôi

Đều là sinh mạng cả, mà định nghĩa của sinh mạng chính là vô thường

Chủ đề sống và chết, ngay cả trong phim truyền hình tiểu thuyết tôi xem hàng ngàn hàng vạn lần, tôi cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày xảy ra với tôi. Chuyện tôi nghĩ, đó là tôi sẽ từ từ thấy được trên mặt của tôi và Giang Thần sẽ xuất hiện những vết nhăn đầu tiên, rồi đến cái thứ 2, thứ 3, đến cái cuối cùng đếm không xuể, sau đó cùng anh mà cười nhạo rằng trên mặt của nhau đều bị văng lưới của những con nhện năm tháng

Nhưng vận mệnh là thế đó, nó ở trước mặt bạn, đá vào mũi của bạn, nhưng bạn chỉ có thể lấy tay chùi máu mũi, cắn răng mà tiến về phía trước.

47. Chương 47

Tôi ngồi ở mép giường nhắm mắt lại, sợ hãi, mờ mịt, vô định, tử vong, những từ này trong từ điển bị phân loại thành từ ngữ mang nghĩa xấu giống như quái thú dữ tợn, gương nanh múa vuốt muốn đem tôi cắn nuốt.

Tôi không biết tôi đã ngồi yên trong bao lâu, lúc sau khi trời gần tối, tôi thể nhưng liền bình tĩnh lại, cũng không có gì ghê gớm, cùng lắm thì chích uống thuốc, cùng lắm thì đi đến nơi được miêu tả thật sự tốt đẹp(1), dùng thời gian vài thập niên chờ Giang Thần tới.

(1) ý nói là thiên đường.

Không gian trống rỗng yên tĩnh đột nhiên truyền đến thanh âm mở “Kèo kẹt –”: “Bạn gái bác sĩ Giang, cô chạy đi đâu? Tôi khắp nơi tìm cô.”

Tôi mở mắt, là ý tá vừa rồi bị tôi cùng bác sĩ Tô lừa, tiến đến trước mặt tôi, đưa tay đặt xuống trước mặt tôi: “Cô không sao chứ? Cảm thấy thế nào mà mặt tái nhợt như vậy?”

Tôi lắc đầu nói: “Cô tìm tôi làm cái gì?” Cô ấy có chút lắp bắp mà nói:

“Cấp..... Cho cô đổi phòng bệnh.”

“Vì cái gì muốn đổi phòng bệnh?”

Tôi dờ dẫm hỏi.

Cô ấy nói lắp lộn hơn nữa: “Ách..... Tôi cũng không biết..... bác sĩ Giang..... Nói đổi.”

Không nghĩ khó xử cô ấy nữa, vì thế tôi gật đầu nói: “Đi thôi.”

Cô ấy dẫn tôi đi qua một cái hành lang thật dài, một đường đều dùng ánh mắt quý dị trộm nhìn tôi, tôi vài lần muốn hỏi, cuối cùng vẫn là không hỏi ra miệng được, tôi tưởng tôi yêu cầu Giang Thần tới nói cho tôi, tôi muốn anh tới nói cho tôi, tôi muốn anh.

Tôi thực ích kỷ, tôi không thể giống nữ chính vĩ đại vừa nghe đến chính mình có bệnh gì liền tìm lấy cơ chia tay sau đó tự mình trốn đi chữa bệnh, tôi muốn cùng Giang Thần sống chung cả đời, tôi muốn anh có thể cùng tôi cùng nhau đối mặt hết thảy, tôi cũng tin tưởng anh có thể cùng tôi đối mặt tất cả, nếu anh không thể, tôi đây liền không cần.

Ý tá dẫn tôi tới một căn phòng cuối hành lang, cửa là đóng lại, cô ấy cũng không đẩy ra, chỉ là giơ tay gõ vài cái sau liền đem tôi đẩy lên phía trước cửa: “Đi vào a.”

Tôi không thể hiểu được đẩy cửa đi vào, Giang Thần đứng ở giữa hai giường bệnh, hai tay cầm một cái thùng giấy thật lớn, tư thế có điểm giống kịch cổ trang chuẩn bị hướng hoàng đế dâng lên đầu thích khách.

Tôi đứng yên tại chỗ, Giang Thần nhìn chăm chú vào tôi, ánh mắt ấm áp: “Trần Tiểu Hi.”

“Àn?” Tôi phát ra một tiếng mang theo ghen ngạo, kỳ thật tôi hiện tại chỉ nghĩ nhào vào trong lòng ngực của anh mà khóc thật lớn.

Anh cười một cái má lúm đồng tiền lúm thật sau: “Gả cho anh nha?”

Tôi hoang mang chớp chớp mắt, làm nước mắt trên lông mi liền lăn xuống dưới, trên cơ bản tôi không dự đoán được anh sẽ cầu hôn, bởi vì căn cứ vào phân tích có hạn có tôi, người bình thường sẽ không ôm thùng giấy cầu hôn, cho dù thực sự có ôm thùng giấy cầu hôn, trên thùng giấy cũng sẽ không viết “Ông chích vô khuẩn dùng một lần”

Đối mặt màn cầu hôn tùy tính như vậy tôi sau một lúc lâu không biết nên có cái phản ứng gì, nhưng thật ra nước mắt rơi thật nhiều khiến tôi không ngờ, cuộn cuộn không dứt.

“Đều nói em khóc là bởi vì anh không có hướng em cầu hôn.”

Anh vẫn là ôm cái thùng giấy kia. Tôi lau nước mắt hỏi: “Ai nói?”

“Lấy bác sĩ Tô dẫn đầu phần tử nữ quyền.”

“Chính là em sinh bệnh.” Tôi nói.

Anh nhịu mày một chút: “Cho nên đâu? Em đừng nói gần nói xa, chúng ta trước giải quyết việc cầu hôn này.”

“Nếu em chết đâu?” Tôi cúi đầu nhẹ giọng mà nói: “Sinh bệnh thực dễ dàng chết a.”

“Đừng nói bậy!” Anh đột nhiên đề cao âm lượng, sợ tới mức tôi lui về phía sau hai bước.

Giang Thần thở dài một tiếng sau đem thùng giấy trong tay hướng trên giường đặt, đi tới đứng nghiêm ở trước mặt tôi, sau đó khom lưng nghiêng đầu, đối tôi buông xuống tầm mắt: “Kia cũng không có quan hệ, chúng ta tìm được rất nhiều người vẫn luôn tìm không thấy tình yêu.”

Tôi đẩy anh ra nhìn thật sự gần mặt, “Anh như thế nào sẽ nói lời lừa tình như vậy?”

Anh cười giữ chặt tay của tôi: “Các cô ấy dạy anh nói lời cầu hôn đều phải nói như vậy.”

Tôi tiếp tục rơi nước mắt, “Chính là em sợ hãi.”

“Hết thấy đều có anh, có cái gì mà sợ hãi.”

Giang Thần kéo xuống tay tôi đang dụi mắt: “Được rồi, lại xoa tròng mắt đều rơi xuống dưới.”

Giang Thần đối với tôi, phảng phất chính là một loại tín ngưỡng tồn tại, anh nói không có gì phải sợ, tôi liền cảm thấy thật là không có gì sợ hãi nữa. Chỉ là tôi tưởng tượng một chút trường hợp mà anh miêu tả, cảm thấy tròng mắt xoa rơi xuống việc này vẫn là thực đáng sợ.

Anh một bàn tay nắm hai tay tôi ở trong tay mình, một cái tay khác nâng lên xem đồng hồ: “Hảo em nhanh lên đáp ứng, chờ lát nữa anh còn phải phẫu thuật.”

Người này tật xấu thúc giục không được tôi đại khái cũng không phải lần đầu tiên nói, cho nên anh một khi thúc giục, tôi liền gật đầu nói: “Nga hảo a, vậy anh mau đem nhãn lấy ra tới a.”

Anh quay đầu lại bế lên cái thùng giấy kia “Ổng chính vô khuẩn dùng một lần” đi đến trước mặt tôi, nói: “Mở ra.”

Tôi do dự một chút vẫn là nói: “Anh nếu là không có mua nhãn liền tính, không cần dùng kim tiêm cho em trát ra một vòng nhãn, loại này huyết tinh lãng mạn em thưởng thức không tới.”

Anh trừng tôi liếc mắt một cái, tôi ngoan ngoãn mà đi xé keo phía trên thùng giấy.

Thùng giấy mở ra, trong thùng ba cái bong bóng màu trắng ngà chậm rãi bay lên, mỗi cái bong bóng đều có đầu, đều là năm ngón tay, thoạt nhìn muốn bao nhiêu quỹ dị có bấy nhiêu quỹ dị, phía dưới sợi dây treo một chiếc nhãn có tờ giấy được cuộn lại xoắn qua.

Tôi có điểm ngốc trụ, nhìn bong bóng chậm rãi bay lên tới đỉnh trần nhà liền dừng lại, dư lại kia sợi dây treo nhãn cùng tờ giấy treo ở giữa tôi cùng Giang Thần.

Tuy rằng lòng tôi rất muốn đi lên trước tháo xuống chiếc nhãn kia, nhưng là tôi cảm thấy như vậy sẽ có vẻ tôi quá ham vật chất, cho nên tôi liền rút tờ giấy.

Mở ra xem là hợp với vài trang đơn thuốc bị xé, tôi xem một chút, mặt trên chỗ trống không một chữ, tôi khó hiểu mà nhìn Giang Thần: “Trống không?”

Anh nói: “Bằng không đâu?”

Tôi phát hỏa: “Cái gì đều không có viết anh treo ở mặt trên làm gì?”

“Bảo trì cân bằng, bằng không bong bóng bay quá nhanh.”

Anh cười, mang theo trò đùa dai thành công đắc ý.

Sau lại Giang Thần tháo xuống nhãn đeo lên ngón tay, một chiếc bạch kim hình thức đơn giản, cuộn sóng hình chữ vòng, ở giữa khảm ba viên đá ngọc nhỏ.

Mang xong nhãn lúc sau tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đột nhiên cảm thấy có một chút thẹn thùng, vì thế tôi đẩy đẩy anh nói: “Anh không phải có cuộc phẫu thuật.”

Anh lắc đầu nói: “Anh lừa em, em người này không trải qua thúc giục sao chịu làm.”

“Nga.” Tôi cúi đầu nhẹ nhàng mà chuyển động ngón áp út đeo nhãn tay trái, nghe nói nơi đó có một sợi mạch máu thông với trái tim: “Anh khi nào thì chuẩn bị mấy thứ này nha?”

“Nuối sáng hôm nay.” Anh kéo tôi hướng trên giường bệnh một nằm rồi nói, ôm tôi ở trong ngực: “Mệt chết anh, lại muốn mua nhẫn lại muốn làm cái gì đó lãng mạn.”

Tôi cố nén cười: “Cho nên anh gọi này vì lãng mạn?”

Bật cười, chỉ vào còn bay ở trần nhà ba cái bong bóng quỷ dị: “Anh đi đâu mua chúng?”

Kỳ thật tôi muốn hỏi chính là “Anh đi đâu mua bong bóng như vậy?”

Nhưng xét thấy tôi hiện tại sinh bệnh, ở vào yêu cầu tích đức, cho nên tôi liền tỉnh lược một ít từ.

Tôi tưởng anh có thể trên thế giới này như vậy dùng nhiều hoa lục lục(???), hình dạng khác nhau tìm được như vậy mấy cái xấu như thế, cũng là một loại đáng quý.

Giang Thần nói: “Anh làm sao có thời giờ đi mua, buổi sáng mở họp hơn nữa lại có phòng khám bệnh, giữa trưa mới dành ra thời gian đi mua nhẫn, trở về vừa vặn gặp được Lý y tá, chính là y tá vừa mới mang em lại đây, cô ấy nói mỗi người hủ nữ đều kỳ vọng một màn cầu hôn lãng mạn. Anh suy nghĩ nửa ngày, đành phải cầm mấy cái bao tay cao su nghĩ cách thổi chút hơi khí đi vào.”

Tôi vừa nghe liền cảm thấy như vậy tùy tay a, qua vài giây phản ứng lại đây mới cảm thấy má ối, cái gì gọi là “Đánh chút hơi khí đi vào”?

Vì thế tôi hỏi anh: “Hơi khí là cái gì khí? Vì cái gì không đánh vô hơi khí? Còn có bong bóng vì cái gì sẽ bay lên tới?”

Anh bộ dáng thực hết nói: “Trần Tiểu Hi em cao trung hóa học đều đang ngủ sao? Khí hidro là một khí so không khí nhẹ hơn.”

Anh nói lời kéo tay của tôi dùng ngón trỏ ở lòng bàn tay viết viết nói: “Mặt trên một cái không khí chữ khí, phía dưới một cái Cách mạng Tân Hợi hơi tự, không phải sợ hãi hại.”

Anh nói xong lúc sau tôi càng thêm cảm thấy trời ơi, cái gì gọi là “Đánh chút hơi khí đi vào”? Hơi khí nghe tới liền rất ngứa a....

Tôi nhìn ở trần nhà ba cái bóng bàn tay: “Bạn học Giang Thần, anh có thể hay không không cần dùng như vậy lạnh nhạt giọng điệu giới thiệu như vậy không giống người thường khí thể? Hơn nữa, anh đi đâu tìm hơi khí?”

“Bệnh viện cộng hưởng từ hạt nhân thiết bị yêu cầu hơi khí.”

Anh nói.

Tôi nga một tiếng, cũng không chuẩn bị truy vấn, bởi vì tôi nói qua, đương đối thoại bay lên đến chuyên nghiệp góc độ khi, tôi liền nghe không hiểu.

Giang Thần đánh ngáp nói: “Anh ngủ một lát, hai tiếng sau kêu anh.”

Mười hai giờ trưa ánh sáng chen qua cửa lưu một ít quãng sáng ở trên mặt anh, tôi cảm thấy trên mặt làm nước mắt có điểm phát ngứa, liền đem mặt chôn ở cánh tay anh cọ hai cái. Anh xoay người đem tôi ôm vào trong ngực: “Đừng nháo, anh đều ngủ rồi.”

Anh đương nhiên không có “Đều ngủ rồi”, tôi đương nhiên cũng có rất nhiều lời nói muốn hỏi anh, nhưng là tôi còn là thuận theo mà lựa chọn oa ở trong lòng ngực anh an tĩnh bất động, bởi vì tôi không biết tôi còn có bao nhiêu cơ hội có thể ngoan ngoãn nghe lời anh.

Sau lại tôi ngủ mất, lại sau lại tôi bị Giang Thần lay tỉnh, mặt anh bởi vì để đến quá gần mà bị phóng đại rất nhiều, tôi thậm chí có thể nhìn đến giữa mày anh nhin khởi “Xuyên” có lông tơ tinh tế.

“Mơ thấy cái gì? Vẫn là nơi nào đau? Như thế nào khóc?” Anh nói.

“Không có a.” Tôi một mở miệng mới phát hiện thanh âm khàn khàn thật sự, duỗi tay một sờ mặt lại là đây tay nước mắt, đành phải thuận miệng bịa chuyện nói: “Mơ thấy chuyện cầu hôn.”

Tôi thật sự không nhớ rõ mơ thấy cái gì, chỉ là tỉnh lại tâm tình còn lưu cái loại bị thương không thể miêu tả này.

Giang Thần thở dài giúp tôi lau nước mắt: “Anh trước kia như thế nào không phát hiện em thích khóc như vậy a? Không cầu hôn em cũng khóc, cầu hôn em cũng khóc, em rốt cuộc muốn như thế nào a?”

Tôi không nghĩ thế nào, tôi tưởng khỏe mạnh, tôi tưởng bởi anh đến khi anh không còn có anh tuấn nữa.

48. Chương 48

Lau nước mắt cho tôi Giang Thần bắt đầu nhìn một mảng nước mắt trên vạt áo trước của chính mình: “Trần Tiểu Hi em là cái vòi nước sao?”

Tôi chà chà cái mũi trả lời: “Trong mười hai cảm tình không có vòi nước.”

Anh tựa hồ đã quen với tính tình tôi, cười khổ mà nói: “Em liền ở trong đây nghỉ ngơi, anh đã giúp em nói rồi, anh phải đi làm, tan tầm anh lại đây tìm em.”

Thời điểm anh đi ra ngoài còn kéo theo ba cái bong bóng bao tay xấu xí trên trần nhà đi ra ngoài, anh giải thích là: “Phải đem đi xử lý, để người khác thấy được không tốt.”

Tôi còn nghe thấy anh nhỏ giọng lầm bầm một câu “Lãng mạn cái quỷ a lãng mạn.”

Buổi chiều vẫn là ngủ đứt quãng, mơ rất nhiều, cũng có đem chính mình khóc tỉnh từ trong cái loại mộng này.

Nhưng có một cái đặc biệt đáng sợ, bởi vì tôi không nhớ rõ, không nhớ rõ nhất định đáng sợ nhất, bởi vì ký ức tự động đem nó che lại.

Nơi này muốn nói đến một sự kiện, lúc tôi ngủ bác sĩ Tô có tới xem qua tôi, cô nàng tiến vào thật sự vội vàng, như là phía sau có quỷ đuổi theo vậy.

“Cô nhanh lên nghe tôi nói.” Cô ấy nói.

Tôi từ trên giường bật dậy, thanh âm cô ấy lại mềm lại nhẹ, như là phối âm nhân vật nữ trong phim hoạt hình.

“Ha ha ha, thanh âm của tôi nhiều thú vị.”

Cô ấy lại nói: “Tôi vừa mới dùng kim châm thủng bao tay bong bóng của Giang Thần, tôi đặc biệt thích cảm thụ dòng khí từ lỗ kim thổi vào lỗ mũi, không nghĩ tới Giang Thần bên trong rốt cuộc là hơi khí, ha ha ha ha.”

Tuy rằng tôi cũng cảm thấy thanh âm cô ấy thực buồn cười, nhưng tôi còn không hiểu: “Vì cái gì thanh âm của cô sẽ biến thành như vậy?”

“Người hít vào hơi khí thanh âm sẽ trở nên lạnh lẽo nhỏ hay bén nhọn a, bởi vì thanh âm truyền ra bên ngoài không khí bị thay đổi, tần suất dao động của thanh âm thay đổi, ha ha ha, thanh âm của tôi hảo hảo cười a.”

Cô ấy một bên giải thích một bên ôm bụng cười cười to: “Ai da, cười chết tôi, tôi đặc biệt chạy tới chia sẻ cho cô nghe, tôi đối với cô thật tốt a, ha ha ha ha.....”

Tôi khóe miệng run rẩy một chút: “Đúng vậy, cảm ơn cô.”

Thẳng đến cô ấy rời đi thật lâu, lỗ tai tôi còn quanh quẩn tiếng cười lại bén nhọn lại nhẹ của cô ấy, như là công chúa Bạch Tuyết bị mẹ kế chạy đến bên lỗ tai liều mạng cười gian.

Giang Thần đại khái không đến 5 giờ liền tới rồi, trên cánh tay để cái áo khoác, bộ dáng lén lút thực đáng yêu, anh nói chúng ta về nhà thôi, chủ nhiệm nói muốn mở một bàn tiệc nhàm chán.

Tôi ngơ ngác hỏi anh: “Có thể về nhà sao?”

Vừa thoát áo blouse anh vừa nói: “Có thể, chính là một buổi liên hoan về Nguyên Đán, không có việc gì.”

“Chính là, em không cần nằm viện sao?” Tôi hỏi.

Động tác cởi quần áo của anh ngừng lại, nghi hoặc mà nhìn tôi liếc mắt một cái: “Em vì cái gì muốn nằm viện?”

Tôi cũng nghi hoặc mà nhìn trở về: “Em không phải sinh bệnh sao?”

“Uống nhiều nước sẽ khỏi chút cảm mạo cũng muốn nằm viện?”

Anh nói, “Em như vậy thích bệnh viện?”

Tôi dùng sức mà chớp chớp mắt, nỗ lực mà chuyển động bởi vì ngủ quá nhiều mà đầu đặc biệt ngốc, sau đó đột nhiên bắt lấy quần áo của anh nói: Bác sĩ Tô! Bác sĩ Tô tan tằm chưa?”

“Không biết, cô ta với anh không cùng khoa.” Anh chụp bay tay của tôi, đem áo blouse cởi xuống dưới.

Tôi không nói hai lời cất bước liền hướng bên ngoài chạy, lung tung tìm được khoa chỉnh hình, bác sĩ Tô chính là đang ghé vào trên bàn đùa nghịch mấy cây xương cốt, thấy tôi tới, múa may xương cốt mà tiếp đón: “Tiểu Hi, cô xem đây là xương ống chân, chính là xương cẳng chân, không biết người này đã chết bao lâu, tôi đưa cô sờ sờ thử chút.”

Tôi yên lặng mà lui về phía sau hai bước: “Tôi có việc muốn hỏi cô.”

“Chuyện gì?” Cô ấy khúc khởi ngón trở gõ khối xương kia: “Không biết hầm canh còn có vị hay không.”

Tôi lại yên lặng mà lui về phía sau hai bước, tuy rằng tôi biết này động tác nhất định có thể làm cho cô ấy cười ha ha nói “Nói giỡn”, nhưng tôi thật sự là nhịn không được.....

Cô ấy quả nhiên cười ha ha nói “Ai nha đây là plastic tôi như thế nào sẽ cầm đi hầm canh”.

Tôi phối hợp mà kéo một chút khóe miệng, quyết định hỏi thẳng: “Tôi giữa trưa ở WC nghe được cô cùng ba ba của cô gọi điện thoại, nói muốn đem Tô Duệ đưa ra nước ngoài.”

“Đúng vậy.” Cô ấy gãi gãi đầu: “Làm sao vậy?”

“Vì cái gì muốn đem cậu ấy đưa ra đi?”

“Bởi vì Tiểu Tích sắp chết, sợ nó khổ sở.” Nột(1)! Trọng điểm liền ở chỗ này.

“Ai là Tiểu Hi?” Tôi truy vấn, bởi vì nói chuyện tốc độ quá nhanh còn kém điểm cần phải đầu lưỡi.

(1) Tiếng thốt, reo hò.

Bác sĩ Tô có vẻ thực hoang mang: “Tô Duệ dưỡng sủng vật là con thần lằn tên Tô Tiểu Tích a, cô không phải gặp qua sao? Tô Duệ còn nói cô cùng Tiểu Tích thực hợp nhau.”

A! Nha! Oa! Úc! Ha! A!

Tôi dùng sức mà ôm cô ấy một chút, sau đó xoay người quay về phòng bệnh, Giang Thần đã thay đổi áo khoác, đang ngồi xếp bằng ở trên giường ăn thứ gì đó.

Tôi thét chói tai đánh về phía anh: “Giang Thần Giang Thần –” Anh bị tôi ép tới kêu rên, vì chống đỡ không tốt mà hướng phía sau ngã xuống, đồ trong tay rớt đầy đất.

“Em làm cái gì?” Anh nói.

“Táo đỏ đều rớt.”

Tôi ôm cổ anh vừa muốn cười lại muốn gọi, cuối cùng thật sự không biết nên biểu đạt cái loại tâm tình hưng phấn tôi có thể chết mà sống lại, đành phải hướng về phía cổ anh hung hăng mà cắn một ngụm.....

Trên taxi.

Tôi một bên hừ hừ ca một bên ăn táo đỏ, táo đỏ là người bệnh của Giang Thần đưa, nói là nhà mình trồng.

Giang Thần che lại cổ cách tôi xa xa, còn thỉnh thoảng dùng đôi mắt nhỏ u ám mà nhìn tôi hai cái. Tôi ngượng ngùng mà bồi anh không phải: “Ai nha em không phải cố ý, anh ngồi lại đây một chút, em sẽ không lại cắn anh.”

Anh không để ý tới tôi, che lại cổ quay đầu đi. Tôi dịch qua đi ôm lấy cánh tay anh: “Thực xin lỗi, bằng không em làm cho anh cắn trở lại?”

Giang Thần trắng mắt liếc tôi một cái, “Em là chó sao.”

Về nhà tôi đem chính mình nháo đại ô long tự giễu mà cùng Giang Thần nói một lần, anh nghe xong lúc sau cũng không có như tôi suy nghĩ mà mắng tôi ngu ngốc hoặc là cười nhạo tôi, chỉ là trầm mặc trong chốc lát rồi đẩy tôi đang ôm cổ tay anh nói: “Anh đi tắm.”

Anh tắm xong đi ra tới cũng không phản ứng gì, ngồi ở trước máy tính bùm bùm mà đem bàn phím gõ thật sự vang, tôi nói một câu: “Đừng đem bàn phím của em gõ hư”, đổi lại là một cái sắc bén như hình viên đạn của anh.

Tôi tắm xong quay lại Giang Thần đang ngồi ở mép giường, một bộ rất thâm trầm mà tự hỏi gì đó, ánh mắt kia không biết dừng ở nơi nào mà suy tư gì, bộ dáng tốt đẹp như phân cảnh nào đó được thiết kế tỉ mỉ. Bất quá biểu tình như vậy nếu phát sinh ở trên người tôi sẽ có một cái hình dung tương đối thông tục – phát ngốc.

Tôi bò lên trên giường, từ sau lưng ôm cổ anh: “Anh suy nghĩ cái gì?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi liếc mắt một cái: “Tưởng nếu không có em.”

Tôi sửng sốt, sau đó buộc chính mình giả bộ cột nỏ: “Vậy anh liền có thể tìm một cô gái so với em cao một chút, gầy một chút, xinh đẹp một chút, thông minh một chút, ôn nhu một chút, hiểu chuyện một chút a.”

Nói xong tôi cảm thấy thực hối hận, thật sự là có vẻ tôi có quá nhiều yêu cầu đề cao không gian.

Giang Thần duỗi tay vỗ vỗ tôi đang đề ở trên vai đầu của anh: “Đúng vậy.”

Hai chữ của anh lại hoàn toàn phá hủy tuyến lệ của tôi, tôi cảm thấy hôm nay tôi lo lắng hải hùng cả ngày, sợ không thể cùng anh sống cho đến già, sợ không bao giờ có thể yêu anh, sợ anh ở trên thế giới này cô đơn..... Nhưng anh lại chỉ là “Đã không có em anh có thể tìm người càng tốt” mà thôi.

“Như thế nào lại khóc?” Giọng anh thực bắt mắt.

Tôi ghé vào trên lưng anh, lại là nước mắt lại là nước mũi mà hương trên quần áo anh cọ cọ, vừa cọ vừa mắng, “Anh cái người này không có lương tâm hỗn đản, em thành quỷ cũng muốn quần lấy anh cả đời, hỗn đản.”

Anh tưởng đứng lên, tôi gắt gao thít chặt cổ anh không bỏ, anh cũng mặc kệ, khiến cho tôi dùng tư thế như bạch tuộc nửa đeo bám nửa kẹp mà dính vào sau lưng anh.

“Anh muốn đi đâu a?” Tôi khụt khịt hỏi anh, nỗ lực không cho chính mình từ trên người anh rơi xuống.

Anh không để ý tới tôi, nửa lời nửa kéo tôi lập tức hướng phòng tắm mà đi đến, bỏ kem đánh răng ở trên bàn chải đánh răng, đưa tôi: “Muốn hay không đánh răng?”

Tôi treo ở trên lưng anh, lời lẽ chính đáng mà cự tuyệt: “Không cần, anh hỗn đản.”

Anh giương mắt từ trong gương liếc mắt tôi một cái: “Em mắng đủ rồi hay chưa vậy?”

“Không có.”

Tôi nói vừa muốn khóc, một bên khóc một bên mắng một bên dùng đầu đâm anh: “Anh không có lương tâm, anh không phải người, anh muốn tìm người càng tốt anh hiện tại liền đi tìm, anh đi tìm đi tìm đi tìm đi, không cần chờ em chết.”

Giang Thần ngậm bàn chải đánh răng, đầy miệng bọt mồm miệng không rõ mà nói: “Anh mau nội thương vì vì em.”

“Anh khốn khiếp a, em đều khóc.” Tôi nói theo bản năng lấy một bàn tay muốn đi dụi mắt, nhẹ buông tay một cái tay khác sức lực không đủ để giữ trọng lượng của tôi, vì thế lại luống cuống tay chân mà muốn đi ôm cổ Giang Thần.

Vì sợ bị tôi ôm chết hoặc là tôi đem chính mình ngã chết, Giang Thần đành phải ném bàn chải đánh răng ra nâng tôi, sau một trận luống cuống tay chân, trừ bỏ anh bị tôi thít chặt ra một đạo vết đỏ ở ngoài, tính mạng chúng ta lẫn nhau đều không sao.

Tôi náo loạn như vậy vừa ra về sau có điểm sợ chọc giận anh, liền ngoan ngoãn, phát hiện bởi vì vừa mới là treo ở Giang Thần trên người lại đây, cho nên tôi là để chân trần, mùa đông sàn nhà gạch men sứ dẫm lên không phải là không lạnh, tôi nhón mũi chân hươu một chút thoáng về phòng nhảy đến trên giường, bọc chân ở trên giường lăn một vòng, đem chính mình bao đến giống cái bánh chưng liền cảm thấy thực tâm an.

Giang Thần vào phòng trong tay cầm một cái khăn lông ướt, chính là đem đầu tôi từ chân lôi ra, đem khăn lông trên mặt tôi dùng sức mà xoa nắn một trận: “Khóc đến đôi mắt cùng hạch đào giống nhau em liền cao hứng a.”

Tôi bị cuốn ở trong chăn không thể động đậy, đành phải để anh dùng thay tôi lau mặt.

Anh dùng xong khăn lông lúc sau tùy tay ném cái khăn lông liền treo ở trên lưng ghế dựa, tôi bị anh xoa đến sinh đau mặt oán giận: “Da đều mau phá, anh muốn tìm người mới cũng không cần hủy dung em a.”

Giang Thần đem chân vừa kéo, tôi theo chân lăn long lóc lăn vài vòng, mắt đi chăn không khí lạnh lập tức rõ đầu rõ đuôi vây quanh tôi, tôi nhin không được co thành một đoàn, vừa lúc bị Giang Thần ôm lại thành một đoàn nhét vào trong ổ chăn của anh.

Tôi còn không có nằm tốt anh liền đem đèn tắt, tôi nói tôi còn không có đánh răng đâu, anh nói em thường quên đánh răng. Tôi kháng nghị nói chính là tôi hiện tại không có quên a.

Anh nói: “Vậy em như thế nào luôn quên anh thực yêu em? Anh thực yêu em, cho nên tuy rằng trên thế giới này thật là có người phụ nữ cao hơn so với em, gầy hơn em, đẹp hơn em, thông minh ôn nhu hiểu chuyện, nhưng là đều không liên quan đến anh.”

Trong bóng đêm tôi dùng sức chớp mắt, chớp một lát đã nước mắt đã đầy ở hốc mắt, tôi nói: “Bạn học Giang Thần lần sau những lời nói như thế nên báo trước với em một tiếng? Em khóc lâu như vậy cũng là sẽ mệt a. Còn nữa, trên thế giới này mới không có người phụ nữ nào so với em cao so với em gầy so với em đẹp so với em thông minh ôn nhu hiểu chuyện hơn, không có.”

49. Chương 49: Kết Thúc

Cha của Giang Thần vẫn không thích tôi. So với cha anh, thì mẹ anh còn không thích tôi hơn. Lý Vy vẫn sống trong căn nhà của anh, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh. Giang Thần đang phiền não chuyện vừa đi làm vừa đi học lên tiến sĩ. Hằng ngày, tôi vừa phải đi làm vừa phải chạy bản thảo truyện tranh. Cuộc sống đôi khi khiến người ta bức bối tới độ muốn nhảy dựng lên mà phun lời mắng chửi. Thế nhưng tôi đã là bà Giang rồi!

Trần Tiểu Hi: Anh nói con của chúng mình sau này sẽ là trai hay gái?

Giang Thần: Không phải anh nói là được, xét theo góc độ y học...

Trần Tiểu Hi: Stop, anh còn lải nhải về y học nữa là em sinh cho anh một đứa ái nam ái nữ đấy nhé!

Giang Thần: Vậy đứa bé này theo mẹ.

Trần Tiểu Hi:...

Trần Tiểu Hi: Nếu em không mang thai thì phải làm sao?

Giang Thần: Xét theo góc độ y học thì khả năng chữa khỏi là cực kỳ lớn.

Trần Tiểu Hi: Nếu không chữa khỏi thì sao?

Giang Thần: Vậy thì không chữa khỏi thôi chứ sao.

Trần Tiểu Hi: Anh có li hôn với em không?

Giang Thần: Đồ ngốc, sao anh lại li hôn với em?

Trần Tiểu Hi: Hu hu hu, anh thật sự rất yêu em phải không?

Giang Thần: Không phải, vì anh ghét con nít.

Trần Tiểu Hi:...

50. Chương 50: Ngoại Truyện: Thời Niên Thiếu (1)

Giang Thần thật sự không biết chính mình là như thế nào bị đối diện cô gái người nhà đối diện quán lấy, cô gái kia kêu Trần Tiểu Hi, hẳn đối cô ấn tượng duy nhất chính là khi còn nhỏ giọng đặc biệt lớn, hẳn ở nhà vô luận đem dương cầm đàn phát ra tiếng có bao nhiêu vang, đều bắt quá không át nổi tiếng thét chói tai của cô ở nhà bị mẹ đuổi theo đánh.

Sau tới trưởng thành một chút, hẳn rất ít lại nghe được thanh âm của cô từ đối diện truyền đến, giống như thể giới tức khắc an tĩnh rất nhiều. Hẳn có khi từ cửa sổ nhìn đến nhà phòng khách cô, luôn là có thể nhìn đến cô đang xem TV, có khi còn có thể nhìn đến cô cười lăn lộn ở trên sofa.

Trong nhà hẳn thường thường đều là người tới chào hỏi ba hẳn không dứt, hẳn cũng không thích những người đó kêu hẳn là thiếu gia này nọ, xưng hô như vậy làm hẳn cảm thấy thật đối trá.

Mỗi lần trong nhà có người tới, hẳn liền tránh ở trong phòng, đọc sách viết bút lông tự ngữ, tóm lại hết mọi thứ khả năng không phát ra bất luận thanh âm nào làm người biết hẳn tồn tại. Sau tới Trần Tiểu Hi hưởng hẳn thông báo, lúc hẳn trốn khách đến nhà lại nhiều một cái hoạt động, tránh ở sau bức màn xem Trần Tiểu Hi ở đối diện.

Nhìn cô đi tới đi lui, nhìn cô đánh nghiêng đồ vật, nhìn cô cắn bút ở trên bàn vẽ đồ vật gì đó..... Nếu thời tiết nóng, còn có thể thấy cô nằm trên mặt đất, giống như lạp xưởng nướng trên giá BBQ lật qua lật lại.

Giống đang xem một màn kịch nhàm chán. Nhưng hẳn cảm thấy nhân sinh thực nhàm chán, không bằng liền lại nhàm chán chút.

Sau ngày Trần Tiểu Hi thổ lộ, hôm sau cô liền xuất hiện ở đầu ngõ dùng thanh âm run nhẹ lại liền mình dường giống như không có việc gì nói: “Giang Thần, trùng hợp a, cậu cũng đi học a?”

Giang Thần phản ứng là sửng sốt, hỏi cô: “Máy giờ?”

Trần Tiểu Hi nhìn đồng hồ điện tử trên tay, cô là cái người khắc độ vô năng, giống nhau đều có thể trực tiếp biểu hiện mặt đồng hồ điện tử: “7 giờ.”

Hắn gật gật đầu, lăm bầm lăm bầu một câu: “Còn tưởng rằng bị muộn rồi đâu.”

Trần Tiểu Hi thực xấu hổ, cô trước kia đều là đập tiếng chuông tiến phòng học.(ý đi học muộn)

Hai người bọn họ liền như thế một trước một sau mà đi đến trường học.

Trần Tiểu Hi riu rít nói không ngừng, phim truyền hình, truyện tranh, thấy cô giáo, bạn học..... Bất quá tình thần là không buông tha lông gà vỏ tỏi.(đủ thứ chuyện nhỏ nhặt). Giang Thần cơ hồ không đáp lại lời cô nói, mặt vô biểu tình hướng phía trước đi.

Rốt cuộc hắn không nói lời nào là bởi vì hắn vốn dĩ nói không nhiều lắm, hoặc là bởi vì đã biết Trần Tiểu Hi tâm tư sau đột nhiên trở nên khốc lên, Trần Tiểu Hi không biết, Giang Thần cũng không biết.

Tâm tư niên thiếu có nhiều chỗ kỳ diệu bọn họ cũng không biết chính mình suy nghĩ cái gì. Bọn họ là người đầu tiên tới phòng học, Giang Thần giữ chìa khóa, hắn mở cửa Tiểu Hi đứng ở sau lưng hắn, cửa vừa mở ra, Tiểu Hi bỗng nhiên ngửi được một cổ hương vị bùn đất. Tiểu Hi nghĩ, nguyên lai phòng học sáng sớm giống mảnh đất chuẩn bị cấy mạ lúa nước.

Giang Thần ngồi xuống vị trí của mình, rút ra mấy quyển sách giáo khoa sau, đặt tốt lên mặt bàn học, nằm bò ra ngủ. Trần Tiểu Hi có chút há hốc mồm, như thế nào cùng cô trong tưởng tượng không giống nhau? Giang Thần học sinh giỏi sáng sớm tới phòng học ngủ?

Chỗ ngồi của cô xéo xuống phía dưới so với chỗ hắn, cô là tổ ba, hắn là tổ 4; cô là tổ trưởng tổ ba, hắn là lớp trưởng. Cô từ cặp sách lấy ra sách giáo khoa tiếng anh, mở ra trang cần học, rồi mới vùi đầu ở trong sách, nghiêng đầu nhìn lên Giang Thần, xem hắn một đầu tóc đen, trong đầu phát ngốc.

Cô cũng không biết có cái gì đẹp, nhưng chính là nhìn không được nhìn chăm chăm, nhìn không được tim đập thật nhanh, có thể vì một đầu trống rỗng mà tim đập nhanh, cô đủ tiền vô cớ nhân hậu vô lai giả. (ý chỉ người trước, kẻ sau không ai bằng)

Thời khắc yên lặng tốt đẹp luôn là sẽ có một hai cái quỷ gây sự, quỷ gây sự là Vương Đạt Trang, phó lớp trưởng, tên mập chết tiệt, hắn vào cửa chuyện thứ nhất chính là gào to: “Trần Tiểu Hi, ta có hay không nhìn lầm?”

Trần Tiểu Hi ngây ngốc hỏi: “Nhìn lầm cái gì?”

Wương Đạt Trang nói: “Người a, cứ nhiên như thế đến sớm.”

Trần Tiểu Hi cười gượng hai tiếng: “Nhớ tới có đoạn tiếng Anh còn không có học thuộc.”

Wương Đạt Trang đột nhiên cười ha hả: “Ha ha..... Người..... Người sách giáo khoa tiếng Anh lấy học.”

Cô quay đầu đi tưởng tưởng Vương Đạt Trang, vừa lúc này Giang Thần cũng đem đầu từ trong cánh tay hơi hơi nâng lên. Trần Tiểu Hi liền như thế thẳng tắp đụng phải ánh mắt Giang Thần hơi mang điểm tò mò tìm tòi nghiên cứu, đầu óc cô nóng lên, cứ nhiên liền mặt đỏ.

Giang Thần nhìn mặt cô hồng đến khoa trương, cô liên tiếp thổ lộ đều sẽ không mặt đỏ, hiện tại mặt đỏ là cái gì?

Trong phòng học mọi người lục tục đến mà nhiều lên, cơ hồ mỗi người tiến vào đều đối với Trần Tiểu Hi xuất hiện ở phòng học như nhìn thấy hiện tượng quỷ dị biểu đạt trình độ không đồng nhất kinh ngạc. Trần Tiểu Hi lúc này mới biết được nguyên lai chính mình cũng rất làm người khác chú ý.

Ngày hôm sau Trần Tiểu Hi so ngày hôm qua dầy chậm mười phút, vội vàng chạy tới đầu ngõ vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Giang Thần đeo cặp sách. Cô dừng bước chân vài giây, dùng sức hít vào một hơi vững vàng hô hấp, rồi mới nhanh chân bước to đuổi theo: “Sớm a!”

Giang Thần bị cô rống đến tim đập trật một nhịp, hắn không thể không thừa nhận, Trần Tiểu Hi là người rất có tinh thần. Thanh âm đinh tai nhức óc “Sớm” của cô đủ sức hướng hắn công bố này một chuyện thật chân thật.

Lần này bọn họ không phải người sớm nhất tới phòng học, Vương Đạt Trang dựa lan can đối với bọn họ cười, nói: “Trần Tiểu Hi, người hôm nay còn học tiếng Anh sao?”

Trần Tiểu Hi cảm thấy người này như thế nào chán ghét a, liền tức giận mà hỏi hắn: “Liên quan gì đến cậu a?”

Wương Đạt Trang cũng không tức giận, chính là cười tủm tỉm mà nói: “Tôi ngẫu nhiên quan tâm bạn học một chút.”

Phòng học vẫn là tản ra mùi vị bùn đất, Giang Thần ghé vào trên bàn ngủ, Vương Đạt Trang vẫn luôn ở bàn học ngán kéo mồm mê đồ vật, Trần Tiểu Hi rút ra sách giáo khoa tiếng Anh, mới niệm một câu “what are you doing” liền cảm thấy yết hầu nghẹn lại, chạy nhanh thay đổi sách giáo khoa Ngữ Văn bắt đầu “sơn

không ở chiều cao tiên tặc linh địa” đọc lên. Trần Tiểu Hi ở “Rêu ngân thượng giai cỏ xanh sắc nhập màn thanh” nơi này trộm thở dài, tiếng Anh không tốt a..... Không mặt mũi ở trước mặt Giang Thần đọc ra tiếng tới, tổng cảm thấy chính mình phát âm không tiêu chuẩn.

Giang Thần có điểm bức bối, cô bài khoá đọc đến thật sự lắp bắp, nghiêm trọng ảnh hưởng giấc ngủ buổi sáng của hắn. Ngày thứ ba Trần Tiểu Hi riêng dậy thật sớm, ở đầu ngõ đợi Giang Thần thật lâu, mắt thấy thật sự bị muộn rồi cô mới chạy như bay đi trường học, dọc theo đường đi còn ở lo lắng Giang Thần có phải hay không sinh bệnh.

Tới phòng học cửa đã sớm mở, Trần Tiểu Hi rũ đầu đối lão sư trên bục giảng hô thanh báo cáo.

Lão sư tức giận, nói tiến vào. Trần Tiểu Hi vừa nhấc đầu liền thấy được Giang Thần ngồi ở bên cửa sổ, hắn cúi đầu niệm bài khoá, không chút để ý mà chuyển trên tay bút bi, nắp bút kim loại ở trong nắm sớm hơi hơi phản quang, ở trên ngón tay thon dài gian xoay tròn nhảy lên.

Cách thật sự xa, Trần Tiểu Hi lại cảm thấy về điểm này phản quang đâm vào đồng tử cô hơi hơi phát đau.

Ngày thứ tư Trần Tiểu Hi thức dậy sớm hơn, trời vừa sáng liền rời giường, mông lung dựa vào hèm còn ánh đèn lóe sáng ngủ gà ngủ gật.

Giang Thần xa xa liền nhìn đến bóng dáng dưới đèn đường, giãy giụa một hồi muốn hay không quay đầu về nhà, cuối cùng vẫn là đi tới.

Hắn đi ngang qua bên người cô cũng không có phát hiện, cô buồn ngủ thật sự trầm. Hắn đi một đoạn đường thật dài, vẫn không có chờ đến cô theo kịp. Hắn tới phòng học nằm bò ngủ, nhưng mới nhắm mắt lại lại là bộ dáng Trần Tiểu Hi rũ đầu ngủ gà ngủ gật: mái tóc ngắn phủ hai bên má, trên đỉnh đầu mấy cây kẹp tóc đông một cây tây một cây, kiểu thật sự quật cường, cả người đắm chìm trong ánh sáng đèn đường mờ nhạt, nhiễm tầng hoàng sắc (ánh sáng vàng) ảm áp.

Giang Thần ngủ qua trước mơ mơ màng màng mà tưởng: tóc cô cũng thật loạn a.

Trần Tiểu Hi dậy sớm kể đến ngày thứ năm liền hoàn toàn từ bỏ, trời quá lạnh, lạnh đến cô rung động tiểu tâm can cũng nhảy bất động. Cô từ trong ổ chăn vươn tay ấn rút đồng hồ báo thức, lần nữa mà nói cho chính mình, tình yêu là dựa vào duyên phận, cưỡng cầu không tới cưỡng cầu không tới.

Thế là Trần Tiểu Hi an tâm mà ngủ đến khi mẹ tới kêu cô rời giường, vội vàng vàng ra cửa cư nhiên gặp đến Giang Thần, cái kia thật vui a, giống như là khảo thí tap, một lòng an ủi chính mình khảo thí ở trong cuộc sống của chúng ta một chút đều không trọng yếu, điểm chính là kia mây bay, rồi mới bài thi phát xuống dưới, toàn ban đệ nhất.

Thế là Trần Tiểu Hi ngậm “Kiếm được” mỉm cười, một đường theo đuôi Giang Thần đến trường học.

Giang Thần bị cô cười đến lưng cốt lạnh cả người, trộm sờ soạn vài lần trên mặt có hay không dính hạt cơm, còn trộm cúi đầu nhìn vài lần quần khóa kéo kéo không.

Tiến vào phòng học trước, Trần Tiểu Hi nhin không được lời kéo hắn đồng phục: “Nếp nhăn.”

Giang Thần nhú nhú mày, chưa nói cái gì, chẳng lẽ nàng liền vì cái này, vui vẻ một đường?

51. Chương 51: Ngoại Truyện: Thời Niên Thiếu (2)

Đó là trung khảo hoàn cái kia nghỉ hè, bảy tháng để thành tích liền đi ra, Trần Tiểu Hi cùng Giang Thần đều khảo thượng trấn lý duy nhị hai sở trung học lý tốt hơn kia một khu nhà —— nhất trung. Như vậy nghe qua giống như không có khí thế, nói như vậy đi, Trần Tiểu Hi cùng Giang Thần khảo thượng trấn lý tốt nhất trung học —— nhất trung! Ấn tốt hơn nhiều, quả nhiên có khi thích hợp tính lược định ngữ là tất yếu.

Mà Giang Thần nhất khảo hoàn thử phải đi hẳn bà ngoại gia quá nghỉ hè, thành tích cũng không kém, bắt quá cũng không tất yếu tra, bởi vì trường trần con khảo toàn trần thứ nhất danh như vậy tin tức rất nhanh liền cùng “Trương Tam con trộm Lý Tứ xe đạp”, “Vương Ngũ nữ nhi yêu sớm phá thai” như vậy tin tức cùng nhau vinh đăng chờ tìm tòi đứng hàng thứ ba tam danh. Nhưng thật ra Trần Tiểu Hiếm có đại nửa tháng đều ở lo lắng cho mình không thể cùng Giang Thần một cái trường học, đều cấp lo lắng gầy.

Đã biết thành tích sau Trần Tiểu Hi mà bắt đầu quá thượng vô ưu vô lự ngày, lại không có nghỉ hè bài tập lại cùng Giang Thần khảo thượng cùng sở học giáo, cuộc sống còn có thể thật đẹp hảo?

Nghỉ ngày luôn quá bay nhanh, tuy rằng Trần Tiểu Hi hơn một tháng không Giang Thần, nhưng cũng không phải đặc biệt tưởng nhớ niệm, đại khái là nghỉ hè đương phim truyền hình quá cường đại, theo Dora A mộng đến lãng mạn mãn ốc, Trần Tiểu Hi nhật lý vạn kỳ nha.

Hôm nay Trần Tiểu Hi chính mùi ngon nhìn đại hùng bị kỹ an đá tiến thối thủy cầu, mẹ chạy tới nói có nhân gọi điện thoại tìm đến nàng, còn nói nghe thanh âm như là cái lão sư. Nàng biên than thở người nào lão sư hội gọi điện thoại đến, biên đi đến tiếp điện thoại. “Uy, nhĩ hảo.”

Trần Tiểu Hi nói, “Ai... Ách vị ấy a?”

“Là ta.”

Một cái hơi khàn khàn thanh âm truyền đến.

Tiểu Hi nhú mày, “Lý lão sư sao?”

Lý lão sư là trong trường học mỹ thuật tạo hình lão sư, của hắn lớn nhất thành tựu là họa từng ở trần công sở lý trưng quá, nên lão sư là có tiếng kẻ nghiện thuốc, của hắn thiên ngoài miệng thao phá la cổ họng nói: “Người nghĩ rằng ta và người ở hút thuốc? Kỳ thật không phải, ta là ở thưởng thức nghệ thuật nhân sinh nuốt vân phun vụ, phiêu miểu hư vô.”

Cho nên này lão sư ngoại hiệu đã kêu nghệ thuật nhân sinh. Hắn gần nhất giống như thừa dịp nghỉ hè tưởng khai cái mỹ thuật tạo hình phụ đạo ban, suốt ngày gọi điện thoại đến đồng học trong nhà đàm nghệ thuật độ cao, làm tối không có việc gì đầu tháng ba tốt nghiệp tự nhiên là bồi dưỡng nghệ thuật độ cao trọng điểm đối tượng.

Điện thoại lý một trận trầm mặc, Trần Tiểu Hi thừa dịp này trầm mặc không đương liều mạng muốn như thế nào cự tuyệt nghệ thuật nhân sinh nhưng lại không cần xúc phạm tới nghệ thuật nhân sinh nghệ thuật tâm linh.

Ở Trần Tiểu Hi còn không có nghĩ ra viễn chuyển cự tuyệt phía trước, điện thoại lý lại truyền ra thanh âm: “Ta là Giang Thần.”

“A?” Trần Tiểu Hi sững sốt một chút, theo bản năng thốt ra, “Giang Thần làm sao có thể thanh âm khó như vậy nghe?”

Lại là một trận trầm mặc, Trần Tiểu Hi nhin không được nói: “Người rốt cuộc là ai a? Sẽ không thật là Giang Thần đi?”

“Là...” Trần Tiểu Hi nghĩ mất bò mới lo làm chuông, chạy nhanh nói: “Không phải, ta không phải nói của người thanh âm khó nghe, ta là nói nghe qua thực thành thực, rất đặc sắc...”

“Ta đã biết, người không cần hơn nữa.” Giang Thần nói.

Trần Tiểu Hi thực vội: “Không phải a, ta là nói mẹ ta nói này tuổi nam đứa nhỏ là biến thanh kỳ, của người thanh âm thật sự sẽ không đặc biệt khó nghe, béo lớp trưởng thanh âm nghe qua còn giống bị quỷ khấp cổ đầu, của người nhiều lắm tựa như con vịt...” +

Trầm mặc, ống nghe lý truyền đến một tiếng thở dài tức.

Trần Tiểu Hi uể oải cực kỳ, “Ta không biết ta đang nói cái gì, người vẫn là nói người tìm ta chuyện gì đi.”

“Ta còn ở ta bà ngoại gia, ngày mai người hồi trường học lấy phiếu điểm cùng tốt nghiệp chứng thời điểm thuận tiện giúp ta lấy một chút đi.” Giang Thần nói.

Trần Tiểu Hi nhúc đầu, “Nguyên lai ngày mai muốn bắt phiếu điểm a...”

“Người nên sẽ không không nhớ rõ đi?”

Trần Tiểu Hi ha ha cười gượng: “Hiện tại nhớ rõ.”

“Uh, vậy người nhớ rõ giúp ta lấy, ta gác điện thoại, bái.”

“Chờ một chút!” Trần Tiểu Hi kêu đứng lên..Cái kia...”

“Làm sao?”

Trần Tiểu Hi hít sâu một hơi nói: “Ta là muốn nói, tuy rằng người thanh âm trở nên thực... Thực như vậy, nhưng là người yên tâm, ta là tuyệt đối sẽ không ghét bỏ của người!”...

“Ta sẽ!” Giang Thần cổ quái công vệt tảng rỗng đứng lên rất là hỉ cảm.

Điện thoại ca một tiếng bị chặt đứt, Trần Tiểu Hi nắm phone vẫn như cũ chìm đắm trong chính mình không rời không khí vĩ đại tình yêu bên trong. Giang Thần treo lên điện thoại sau nhin không được đá tường, ai thanh âm giống con vệt?! Ai ghét bỏ ai?! Giang Thần bà ngoại bưng thiết tốt hoa quả đang muốn tiến vào hiếu kính ngoại tôn, lão nhân gia đứng ở cửa phòng khẩu nhìn xem như lọt vào trong sương mù, nàng này tao nhả toàn trần thứ nhất danh ngoại tôn vì sao đột nhiên muốn đá tường a?

Đại khái nửa tháng sau, Giang Thần đứng ở trong ngõ nhỏ, chân vô ý thức đá bên chân hòn đá nhỏ, hần đang đợi Trần Tiểu Hi lấy phiếu điểm còn hần, nghe được các nàng gia kia đồng lâu phòng trộm môn ca vang một tiếng, hần đột nhiên liền cô lỗ một chút đem miệng giọng ngọt ngào hầu bảo cấp nuốt đi xuống.

Trần Tiểu Hi cười tủm tủm đem mang theo phiếu điểm ảnh tốt nghiệp đưa cho hần, “Bà ngoại gia hảo ngoan sao?”

“Bình thường.” Giang Thần cúi đầu mở ra tốt nghiệp chứng. Trần Tiểu Hi đứng ở bên cạnh hần vụng trộm kiểng mũi chân so với thân cao, một thời gian không thấy, hần giống như lại cao nàng rất nhiều.

Giang Thần khoe mắt dư quang chỉ thấy Trần Tiểu Hi luôn luôn tại bên cạnh cùng khiêu ba lồi đường như điểm chân, hần phiêu nàng liếc mắt một cái: “Làm sao?”

Trần Tiểu Hi ha ha ngây ngô cười, “Người có vẻ lại cao.”

Giang Thần khép lại tốt nghiệp chứng, “Ta phải đi về.”

Trần Tiểu Hi gật đầu: “Bye bye, đúng rồi, của người thanh âm bình phục nha, tuy rằng nghe qua so với trước kia trầm thấp điểm, chúc mừng nha.”

“Người bình thường đều đã chúc mừng ta khảo thứ nhất danh mà không phải chúc mừng của ta thanh âm bình phục.” Giang Thần nhin không được nói.

Trần Tiểu Hi thực không sao cả bộ dáng, “Người vốn sẽ khảo thứ nhất danh, vốn liền hội chuyện đã xảy ra có cái gì hảo chúc mừng.”

Nàng tạm dừng một chút, đột nhiên đắc ý dào dạt cười: “Nhưng thật ra người hần là chúc mừng ta, ta nói cho người nga, ta cũng khảo thượng nhất trúng, nói không chừng ta còn hội cùng người cùng lớp đầu.”

Giang Thần kỳ thật đã sớm biết, trên thực tế thành tích vừa ra tới hần liền gọi điện thoại cấp chủ nhiệm lớp, hần dùng thuận tiện khẩu khí hỏi có người nào khảo thượng nhất trung, nghe tới bên trong có Trần Tiểu Hi tên thời điểm, hần cũng không biết vì sao chính mình sẽ có từng một hơi cảm giác. Giang Thần cũng không nói gì chúc mừng, hần nói: “Xem ra nhất trung năm nay trúng tuyển phân số thấp.”

Trần Tiểu Hi một chút cũng không bị đả kích đến, ngược lại vẻ mặt nổi khiếp sợ vẫn còn chưa trừ địa điểm đầu: “Đúng vậy đúng vậy, so với năm trước thấp năm phần, hoàn hảo thấp năm phần, bằng không ta còn kém một phần khảo không hơn, thật sự là vận khí tốt a...”

Châm chọc làm cho người ta gia nghe không hiểu chuyện này, thực tịch tịch.

Trần Tiểu Hi còn tại nói liên miên cần nhần nhớ kỹ nàng lâm nộp bài thi còn sửa sai lầm rồi lưỡng đạo toán học lựa chọn đề, một đạo năm phần lưỡng đạo chính là thập phần...

Giang Thần cảm thấy vừa mới làm nuốt vào giọng ngọt ngào hầu bảo tập ở lồng ngực thượng một trận một trận phát ra lạnh, hấn muốn đánh nhau đoạn nàng nói chuyện về nhà uống chén thủy đem giọng ngọt ngào nuốt xuống đi, nhưng là không biết vì sao vài lần nói đến bên miệng xem nàng nói được như vậy mi phi sắc vũ lại làm bãi. Quên đi, vẫn là làm cho nàng giảng đi, hấn xem qua báo viết, nói tình hình chung hạ sủng vật ở lâu lắm không chủ nhân sau lần đầu tiên gặp mặt tổng hội có vẻ đặc biệt nhiệt tình. Tuy rằng nàng không phải sủng vật, nhưng tình cảm cái gì, luôn tương thông.

Trần Tiểu Hi giảng đến một chết đi liên tiếp nuốt nước miếng thời điểm, phát hiện Giang Thần chút không có muốn đánh đoạn của nàng ý tứ, vì thế nàng đành phải hít sâu một hơi, tiếp tục vui mừng khôn xiết: “Này nghĩ hè ta đi bờ biển nga, ta còn kiếm rất nhiều vỏ sò, ta nghĩ niêm một bức vỏ sò họa, niêm tốt lắm cho người xem nga...”

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-thoi-don-thuan-dep-de-cua-chung-ta>